SIMON BECKETT

chimia morții

Nimic nu rămâne îngropat pentru totdeauna...

FICTION CONNECTION 3

TREI

Simon Beckett s-a născut în Sheffield, Marea Britanie, în 1960. Este jurnalist freelancer și autor al mai multor romane polițiste. Seria care îl are ca protagonist pe Dr. David Hunter începe cu romanul *Chimia morții* (2006). Tradusă în 28 de limbi și vândută în peste 7 milioane de exemplare, această serie a fost inspirată de mai multe vizite făcute de Beckett la Centrul de Antropologie Legală din Tennessee (cunoscut și sub numele de «Ferma de trupuri»). E căsătorit și locuiește în Sheffield. Romanul *Chimia morții* a fost nominalizat pentru Premiul Duncan Lawrie Dagger de către Crime Writer's Association, în 2006.

3
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Simon Beckett

Chimia morţii

Traducere din engleză de Silvia Dumitrache

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (Silvia Olteanu, Magda Radu)
Foto copertă: © iStockphoto.com / Rich Legg - Legacy One Photography

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Florina Pîrjol

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Elena Biţu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BECKETT, SIMION
Chimia morţii / Simion Beckett ; trad.: Silvia Dumitrache. – Bucureşti : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-541-3

I. Dumitrache, Silvia (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Chemistry of Death
Autor: Simon Beckett

Copyright © 2006 by Simon Beckett
Prezenta ediţie s-a publicat prin acord cu Marsh Agency, UK

Copyright © Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-541-3

Capitolul 1

Corpul uman începe să se descompună la patru minute după moarte. Corpul, cândva un recipient care conţinea viaţa, trece acum prin metamorfoza sa finală. Începe să se autodevoreze. Celulele se dezintegrează dinăuntru în afară. Ţesutul se lichefiază, apoi intră în stare gazoasă. Lipsit de viaţă, corpul devine, impasibil, un festin pentru alte organisme. Mai întâi pentru bacterii, apoi pentru insecte. Muşte. Îşi depun ouăle, care apoi eclozează. Larvele se hrănesc cu amestecul bogat în nutrienţi, apoi migrează. Părăsesc corpul într-un mod disciplinat, urmând una după alta, într-o procesiune ordonată care se îndreaptă mereu spre sud. Spre sud-est sau sud-vest câteodată, dar niciodată spre nord. Nimeni nu ştie de ce.

În acest punct, proteinele din muşchii corpului încep să se deterioreze, producând un amestec chimic puternic. Otrăvitor pentru vegetaţie, acesta distruge firele de iarbă pe măsură ce larvele se târăsc printre ele, formând un cordon ombilical al morţii care se întinde înapoi până la locul de unde au venit. În condiţii normale — vreme uscată şi caldă, să zicem fără ploaie —, se

poate extinde pe o distanţă de câţiva metri, o linie maronie şerpuită de larve galbene, ca într-un dans conga. E o privelişte bizară şi, pentru cel curios, ce ar putea fi mai firesc decât să urmărească acest fenomen până la originile sale? Aşa au ajuns băieţii Yates să descopere ce mai rămăsese din Sally Palmer.

Neil şi Sam au dat peste şirul de larve la marginea pădurii Farnley, la graniţa acesteia cu ţinuturile mlăştinoase. Era a doua săptămână a lui iulie şi părea deja că vara aceea inuman de călduroasă n-avea să se mai sfârşească. Canicula era necruţătoare, decolorând frunzele copacilor şi pârjolind pământul până în adâncuri. Băieţii erau în drum spre Willow Hole, un iaz cu stuf care trecea drept un fel de piscină a locului. Se întâlneau acolo cu nişte prieteni şi urmau să-şi petreacă după-amiaza de duminică sărind cu putere în apa verde, călduţă, dintr-un copac ale cărui crengi atârnau deasupra iazului. Sau cel puţin aşa credeau că vor face.

Mi se par plictisiţi şi apatici, ameţiţi de căldură şi iritaţi. Neil, la vârsta de unsprezece ani, cu trei ani mai mare decât fratele său, merge puţin înaintea acestuia, pentru a-şi arăta nerăbdarea. Ţine în mână un băţ, cu care şfichiuieşte tulpinile şi crengile peste care calcă. Sam îşi târăşte picioarele în spatele lui, trăgându-şi din când în când nasul. Nu de la o răceală, ci de la o rinită alergică, din pricina căreia are şi ochii înroşiţi. Un antihistaminic uşor l-ar ajuta, dar, în acest moment, nu ştie asta. Întotdeauna îşi trage nasul pe timpul verii. Mereu în umbra fratelui său, merge cu capul plecat, motiv pentru care el, şi nu fratele său, e cel care observă şirul de viermi.

Se opreşte şi îi examinează înainte de a-l striga pe fratele său. Neil ezită, dar e clar că Sam a descoperit ceva.

Încearcă să pară indiferent, dar linia şerpuitoare de viermi îl intrigă la fel de mult ca pe fratele său. Cei doi se apleacă deasupra viermilor, dându-şi la o parte părul închis la culoare de pe feţele lor cu trăsături asemănătoare şi încreţindu-şi nasul la mirosul de amoniac. Şi, deşi niciunul dintre ei n-avea să-şi amintească, mai târziu, cine a avut ideea de a vedea de unde provin viermii, îmi închipui că a fost a lui Neil. Trecând el primul peste şirurile de viermi, vrea, de fapt, să-şi afirme, încă o dată, autoritatea. Aşa că Neil este cel care porneşte întâi, îndreptându-se spre smocurile veştede de stuf, din care se revarsă larvele, şi lăsându-l pe Sam în urmă.

Oare au simţit mirosul pe măsură ce se apropiau? Probabil. Ar trebui să fie suficient de puternic încât să pătrundă chiar şi prin sinusurile înfundate ale lui Sam. Şi probabil că ştiau ce era. Nefiind băieţi de oraş, erau familiarizaţi cu ciclul vieţii şi al morţii. Muştele, de asemenea, trebuie să-i fi alertat — acel bâzâit somnambulic ce părea să umple atmosfera. Dar corpul pe care l-au descoperit nu era cel al unei oi sau al unei căprioare, şi nici măcar al unui câine, aşa cum s-ar fi aşteptat. Goală, dar de nerecunoscut în bătaia soarelui, Sally Palmer era în plină mişcare, o invazie de viermi şi insecte, în valuri, care clocoteau sub piele şi erupeau prin gură şi nas, ca şi prin alte deschizături mai puţin fireşti din corpul ei. Viermii ce ţâşneau din ea se revărsau pe pământ, apoi se târau într-o linie care, acum, se întindea dincolo de locul unde stăteau băieţii familiei Yates.

Presupun că nu contează cine a dat primul vestea, dar trebuie să fi fost Neil. Ca întotdeauna, Sam trebuie să fi urmat instrucţiunile fratelui său, gonind împreună mai întâi spre casă, apoi spre secţia de poliţie.

Şi ajungând, într-un final, la mine.

I-am dat lui Sam un sedativ uşor, dar şi un antihistaminic pentru rinita sa alergică. În acel moment totuşi, nu era singurul care să aibă ochii înroşiţi. Şi Neil era încă zguduit de descoperirea lor, deşi începea deja să-şi recapete aerul acela nesăbuit al adolescenţei. Aşa că mai degrabă el a fost cel care mi-a spus ce se întâmplase, amintirile brute începând să i se decanteze într-o formă mai acceptabilă pentru a fi povestită şi răspovestită. Şi mai târziu, când evenimentele tragice ale acelei neobişnuit de fierbinţi veri şi-au urmat cursul, peste ani, Neil avea să le povestească în continuare, rămânând pentru totdeauna în memoria oamenilor drept cel a cărui descoperire stârnise totul.

Dar n-a fost aşa. Numai că, până atunci, nu realizasem niciodată ce se ascundea în mijlocul nostru.

Capitolul 2

Am sosit în Manham într-o după-amiază târzie dintr-un martie ploios, cu trei ani în urmă. Ajuns în gară — nu altceva decât un mic peron în mijlocul pustietăţii —, peisajul care mi se înfăţişa, în mijlocul unei ploi torenţiale, părea la fel de lipsit de viaţă pe cât de lipsit de formă. Stăteam cu valiza în mână în acest decor, încercând să-l asimilez, abia observând picăturile de ploaie care mi se prelingeau pe guler: ţinuturi mlăştinoase şi bălţi întinzându-se în jurul meu, un relief liniar, întrerupt doar de porţiuni de pădure desfrunzită, care se pierdea spre orizont.

Eram pentru prima oară în Broads şi pentru prima oară în Norfolk. Totul era teribil de straniu. Am măsurat cu privirea acea întindere nesfârşită, am inspirat aerul umed, rece şi am simţit că ceva din atmosfera aceea începea să prindă încet, încet contur. Oricât de neprimitor ar fi fost, nu era Londra, şi asta era suficient pentru mine.

Nu a venit nimeni să mă întâmpine. Nu aranjasem nimic nici în privinţa transportului de la gară. Nu plănuisem lucrurile atât de departe. Îmi vândusem maşina şi tot ce aveam şi nu mă gândisem nicio clipă la cum aş putea

să ajung în sat. Nu gândeam încă foarte clar, în acel moment. Dacă îmi trecuse cumva ideea asta prin cap, am presupus, cu aroganţa tipică orăşeanului, că aveam să găsesc acolo taxiuri, magazine, ceva. Dar nu erau nicio staţie de taxiuri şi nici măcar o cabină telefonică. Am regretat câteva clipe că renunţasem la telefonul mobil, apoi mi-am ridicat de jos valiza şi m-am îndreptat spre stradă. Când am ajuns la ea, aveam doar două posibilităţi, stânga sau dreapta. Fără să ezit, am luat-o la stânga. Fără niciun motiv. După câteva sute de metri, am ajuns la o intersecţie cu un indicator de drum, din lemn, decolorat. Era aplecat într-o parte, astfel încât dădea impresia că indică înspre pământul jilav, undeva către un punct subteran. Dar cel puţin m-a asigurat că mergeam în direcţia corectă.

Când, în sfârşit, am ajuns în sat, lumina zilei se stingea. O maşină sau două au trecut pe lângă mine, dar nu s-a oprit niciuna. În afara lor, primele semne de viaţă au fost câteva ferme care se aflau la mare distanţă de drum, izolate una de cealaltă. Apoi, în semiîntuneric, am văzut în faţa mea turnul unei biserici, ce părea pe jumătate îngropată în pământ. Mergeam acum pe un drum îngust pavat, alunecos de la ploaie, dar mai bun decât acostamentul şi tufişurile cu care mă obişnuisem de când părăsisem gara. O altă cotitură a drumului a scos la iveală satul în sine, care părea îngropat până dădeai întâmplător peste el.

Nu era chiar o privelişte de carte poştală. Era prea populat, prea întins ca să se încadreze în imaginea tipică a unui sat englez. La periferie, era un şir de case de dinainte de război, dar, ele au deschis curând calea unor căsuţe de piatră, cu pereţii acoperiţi cu bucăţi de silex. Pe măsură ce mă apropiam de mijlocul satului, vechimea lor

era din ce în ce mai mare, fiecare pas aruncându-mă tot mai mult înapoi în istorie. Smălţuite cu burniţă, se îngrămădeau unele în altele, ferestrele lor neînsufleţite reflectând înspre mine o suspiciune totală.

După o vreme, drumul a început să fie flancat de magazine închise, în spatele cărora se profilau alte case, în aerul jilav al înserării. Am trecut de o şcoală, de o cârciumă şi apoi am dat de o pajişte. Străluceau de narcise, cupele lor galbene, care se legănau în ploaie, părând a avea o nuanţă şocant de intensă în lumea aceea colorată în sepia. În mijlocul pajiştii, trona un castan uriaş şi bătrân, cu crengile negre atârnând desfrunzite. În spatele lui, înconjurată de pietrele de mormânt strâmbe, acoperite cu muşchi ale cimitirului, se afla biserica normandă al cărei turn îl văzusem de pe drum. La fel ca în colibele mai vechi, pereţii săi erau acoperiţi cu silex; pietre tari, de mărimea pumnului, care sfidau stihiile naturii. Dar mortarul mai moale din jurul lor era alterat de intemperii şi tocit de trecerea timpului, iar ferestrele şi uşa bisericii se deformaseră pe măsură ce terenul pe care stăteau se deplasase de-a lungul secolelor.

M-am oprit. Mai departe am văzut că drumul scotea la iveală alte case. Era evident că ăsta era cam tot Manhamul. Unele ferestre erau luminate, dar alt semn de viaţă nu exista. Stăteam în ploaie, neştiind ce cale să apuc. Apoi am auzit un zgomot şi am văzut doi grădinari lucrând în cimitir. Neţinând cont de ploaie şi de lumina din ce în ce mai slabă, aceştia curăţau şi adunau iarba din jurul vechilor pietre funerare. Şi-au continuat munca fără să-şi ridice privirea, în timp ce eu mă apropiam.

— Îmi puteţi spune unde este cabinetul doctorului? am întrebat eu, în timp ce apa mi se prelingea pe faţă.

S-au oprit şi m-au privit, fiind atât de asemănători fizic, în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei, încât probabil erau bunic şi nepot. Feţele lor afişau aceeaşi expresie placidă şi lipsită de curiozitate, iar ochii lor de culoarea albăstrelei arborau o privire calmă. Cel mai în vârstă arătă înspre un drum străjuit de copaci în partea cea mai îndepărtată a pajiştii.

— Colo, drept în faţă.

Accentul era încă o confirmare a faptului că nu mai eram în Londra, o înşiruire de vocale care, pentru urechile mele de orăşean, păreau stranii. Le-am mulţumit, dar ei îşi reluaseră deja munca. Am mers de-a lungul drumului, iar zgomotul ploii creştea pe măsură ce picăturile se scurgeau de pe crengile încărcate ale copacilor. După o vreme, am ajuns în faţa unei porţi mari, care bara trecerea către o alee îngustă. Pe unul dintre stâlpii porţii, o plăcuţă indicatoare avea scris pe ea „Bank House", iar dedesubt, o tăbliţă din alamă avea inscripţionat „Dr. H. Maitland". Mărginită de tise, aleea se continua lin până în susul dealului, printre grădini bine îngrijite, apoi cobora înspre curtea interioară a unei case impunătoare, cu o arhitectură în stil georgian. M-am curăţat de noroiul de pe încălţări pe un drug de fier uzat, aşezat la una dintre laturile uşii de la intrare, apoi am apucat inelul greoi al uşii şi am ciocănit puternic. Eram cât pe ce să bat din nou, când uşa s-a deschis.

O femeie durdulie, de vârstă mijlocie, cu păr de un gri metalizat, impecabil aranjat, s-a uitat la mine.

— Da?

— Am venit să-l văd pe doctorul Maitland.

Femeia s-a încruntat.

— Cabinetul e închis. Şi mă tem că, deocamdată, domnul doctor nu face vizite la domiciliu.

— Nu... vreau să spun că mă aşteaptă.

Replica mea a rămas fără răspuns. Mi-am dat seama cât de rablagit trebuie să fi arătat după o oră de mers prin ploaie.

— Sunt aici pentru postul pe care-l aveţi liber. David Hunter?

Faţa i s-a luminat.

— Oh, îmi pare *atât* de rău! Nu mi-am dat seama, am crezut... Intraţi, vă rog!

S-a dat înapoi, ca să-mi facă loc să intru.

— Dumnezeule, sunteţi ud leoarcă. Aţi mers mult?

— De la gară.

— De la gară? Dar sunt kilometri întregi!

Deja mă ajuta să îmi scot haina.

— De ce nu ne-aţi sunat să ne spuneţi când soseşte trenul? Am fi trimis pe cineva să vă aştepte.

N-am răspuns. Adevărul e că nu îmi trecuse asta prin cap.

— Intraţi în living. E focul făcut acolo. Nu, lăsaţi-vă valiza acolo, a spus ea, după ce mi-a pus haina în cuier.

A zâmbit. Pentru prima oară, am observat expresia de oboseală de pe faţa ei. Ce luasem mai devreme drept crispare era doar oboseală.

— N-o s-o fure nimeni de acolo.

M-a condus într-o cameră placată cu lambriuri. O canapea din piele, uzată de vreme era aşezată în faţa unui şemineu în care ardeau câţiva buşteni. Covorul, vechi, dar încă frumos, era persan. În jurul său, podeaua goală era lustruită şi avea o nuanţă aprinsă de ocru. În cameră era un miros plăcut de pin şi de fum de la lemne.

— Luaţi loc, vă rog. O să-l anunţ pe doctorul Maitland c-aţi ajuns. Doriţi o ceaşcă de ceai?

Încă un semn că nu mă mai aflam în oraş. Acolo, aş fi fost servit cu cafea. I-am mulţumit şi, după ce a ieşit din cameră, am început să mă uit la focul din şemineu. După atâta frig, căldura m-a moleşit rapid. Afară, dincolo de ferestrele franţuzeşti, se întunecase complet. Ploaia răpăia în sticla ferestrelor. Canapeaua era moale şi confortabilă. Abia îmi mai puteam ţine ochii deschişi. Fiindcă începusem să moţăie, m-am ridicat brusc, aproape cuprins de panică. Mă simţeam, dintr-odată, epuizat, stors fizic şi mental. Dar teama că aş putea adormi era şi mai mare.

Stăteam încă în faţa şemineului când femeia s-a întors.

— Vreţi să veniţi cu mine? Doctor Maitland e în biroul său.

Am urmat-o pe hol, podeaua scârţâia sub paşii noştri. A bătut uşor la o uşă din capătul celălalt al coridorului, intrând cu un gest de familiaritate, fără să mai aştepte un răspuns. A zâmbit iar, în timp ce se dădea înapoi pentru a-mi face loc să intru

— Vin într-o clipă cu ceaiul, a spus, închizând uşa în urma ei.

Înăuntru, un bărbat stătea la birou. O clipă, n-am făcut decât să ne privim. Deşi stătea jos, tot mi-am putut da seama că era înalt, cu o faţă osoasă, puternic ridată şi cu o coamă groasă care era mai degrabă de culoarea smântânii decât cenuşie. Dar sprâncenele negre eliminau orice impresie de slăbiciune, iar ochii pe care îi adumbreau erau tăioşi şi ageri. Mi-a aruncat o privire şfichiuitoare, fără să mă lase să ştiu ce impresie i-am lăsat. Pentru prima oară, mă simţeam uşor deranjat de faptul că nu eram în cea mai bună formă.

— Doamne Dumnezeule, eşti ud leoarcă, omule! s-a răstit el la mine cu o voce aspră, dar prietenoasă.

— Am venit pe jos de la gară. Nu erau taxiuri.

— Bine ai venit în minunatul Manham, spuse el cu un sforăit uşor. Ar fi trebuit să mă anunţi cu o zi mai devreme că soseşti. Aş fi aranjat să te ia cineva de la gară.

— Cu o zi mai devreme? am repetat eu.

— Exact. Nu te aşteptam mai devreme de mâine.

Pentru prima oară, motivul pentru care magazinele erau închise mi-a devenit clar. Era duminică. Nu îmi dădusem seama cât se deformase, pentru mine, noţiunea timpului. S-a prefăcut că nu observă cât de bulversat eram de gafa mea.

— Nu mai contează decât că eşti aici. O să-ţi las mai mult timp la dispoziţie să te acomodezi. Sunt Henry Maitland. Îmi pare bine să te cunosc.

Mi-a întins mâna fără să se ridice. Şi abia atunci am observat că scaunul său era cu rotile. M-am îndreptat spre el ca să dăm mâna, dar nu fără ca el să observe ezitarea mea. A schiţat un zâmbet cinic.

— Acum înţelegi de ce am scos postul la concurs.

Fusese în pagina cu anunţuri de joburi din *The Times* — o casetă mică, pe care o puteai scăpa uşor din vedere. Dar, nu ştiu din ce motiv, privirea îmi picase chiar pe ea. Un cabinet medical căuta un medic generalist, pe o perioadă limitată. Şase luni, cazare asigurată. Locul a fost cel care m-a atras mai mult decât orice. Nu că aş fi vrut în mod special să lucrez în Norfolk, dar asta avea să mă facă să părăsesc Londra. Aplicasem fără prea multe speranţe şi entuziasm, aşa că, o săptămână mai târziu, când am deschis scrisoarea, m-am aşteptat la un refuz politicos. În schimb, mi se oferise postul. A trebuit să citesc de două ori scrisoarea ca să înţeleg ceea ce conţinea. Altă dată, poate m-aş fi întrebat care e şmecheria. Dar altă dată nu cred c-aş fi aplicat pentru acest post.

Am scris înapoi, pentru a confirma acceptarea postului.

Acum, mă uitam la noul meu angajator şi mă întrebam, poate prea târziu, în ce intrasem. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, şi-a plesnit genunchii cu palmele.

— Accident de maşină, a spus el, fără nicio urmă de jenă sau de autocompătimire. Există o şansă să-mi revin parţial, cu timpul, dar, până atunci, nu mă pot descurca singur. Am avut suplinitori în ultimul an şi ceva, dar m-am săturat. O faţă diferită în fiecare săptămână nu face bine nimănui. Vei afla cât de curând că celor de aici nu prea le place schimbarea.

S-a întins să ia o pipă şi tutun de pe birou.

— Te deranjează dacă fumez?

— Nu, dacă nu vă deranjează nici pe dumneavoastră.

— Bun răspuns, a zis el râzând. Dar nu sunt unul dintre pacienţii tăi. Să nu uiţi asta.

S-a oprit din vorbit pentru a duce un chibrit la bolul pipei.

— Deci, a spus el pufăind, va fi o ditamai schimbarea pentru tine, după ce ai lucrat la universitate, nu? Şi aici cu siguranţă nu e ca-n Londra.

S-a uitat la mine pe deasupra pipei. Am aşteptat să îmi ceară să dezvolt subiectul carierei mele anterioare, dar n-a făcut-o.

— Dacă mai ai vreo îndoială, acum e momentul s-o exprimi.

— Nu, i-am spus eu.

A dat din cap, mulţumit.

— Perfect! Vei sta aici pe perioada stabilită. O să-i spun lui Janice să-ţi arate camera. Vom vorbi mai multe în

timpul cinei. Apoi, vei putea începe lucrul de mâine. Cabinetul se deschide la nouă.

— Pot să vă întreb ceva?

A ridicat din sprâncene, aşteptând.

— De ce m-aţi angajat pe mine?

Era ceva ce nu-mi dădea pace. Nu într-atât încât să mă facă să refuz, dar oricum mă sâcâia această întrebare.

— Păreai potrivit. Pregătire bună, referinţe excelente şi disponibilitatea de a veni să lucrezi în mijlocul pustietăţii pentru salariul derizoriu pe care îl ofer.

— M-aş fi aşteptat mai întâi la un interviu.

S-a eschivat de la comentariul meu cu ajutorul pipei, învăluindu-se în fum.

— Interviurile cer timp. Voiam pe cineva care să înceapă cât mai repede. Şi am încredere în hotărârea mea.

Emana o siguranţă care m-a liniştit. Nu mult după aceea, când nu mai era niciun dubiu că aveam să rămân, mi-a mărturisit râzând, la un pahar de whisky din malţ, că eu fusesem singurul aplicant.

Dar atunci, o astfel de explicaţie evidentă nu-mi trecuse prin cap.

— V-am spus că n-am prea multă experienţă în medicina generală. Cum de sunteţi atât de sigur c-o să mă descurc?

— Tu crezi că o să te descurci?

M-am gândit câteva clipe până să răspund, confruntându-mă de fapt pentru prima oară cu această întrebare. Ajunsesem atât de departe fără să mă gândesc prea mult la situaţie, până în acel moment. Fusese o evadare dintr-un loc şi de lângă nişte oameni lângă care devenise prea dureros să mai rămân. M-am gândit din nou la

felul în care arătam. Cu o zi mai devreme şi ud leoarcă. *Nu mă gândisem nici măcar să mă adăpostesc de ploaie.*

— Da, am spus eu.

— Minunat, atunci!

Pe chip i se putea citi ironia, dar era şi o urmă de amuzament.

— În plus, e doar un job temporar. Şi o să fiu mereu cu ochii pe tine.

A apăsat pe un buton de pe biroul său. O sonerie s-a auzit la distanţă, undeva prin casă.

— De obicei, luăm cina la ora opt, dacă nu mai avem pacienţi. Până atunci, te poţi odihni. Ai venit cu bagaj sau ţi se va trimite?

— L-am adus cu mine. I l-am lăsat soţiei dumneavoastră.

M-a privit surprins, apoi a schiţat un zâmbet straniu, jenat.

— Janice e menajera mea, a spus el. Sunt văduv.

Căldura din cameră părea să mă sufoce. Am dat din cap.

— Şi eu.

Aşa am ajuns să fiu doctor în Manham. Şi aşa, trei ani mai târziu, aveam să fiu unul dintre primii care să afle ce descoperiseră băieţii familiei Yates în pădurea Farnham. Bineînţeles, nimeni nu ştia despre cine era vorba, nu în acel moment. Având în vedere starea în care se afla, băieţii nu şi-au dat seama nici măcar dacă e cadavrul unui bărbat sau al unei femei. Odată întorşi în mediul familiar al căminului lor, nu mai erau siguri nici dacă fusese dezbrăcat sau nu. La un moment dat, Sam a spus chiar că avea aripi, înainte să se scufunde în nesiguranţă şi

tăcere. Iar Neil doar se uita în gol. Ceea ce văzuseră depăşise orice lucru real cu care erau ei familiarizaţi şi, acum, memoria era incapabilă să aducă la suprafaţă acel moment. Erau de acord doar cu faptul că era un om şi că era mort. Şi, chiar dacă descrierea şuvoaielor abundente de viermi părea să indice existenţa unor răni, ştiam foarte bine că cei morţi îţi pot juca feste. Nu era cazul să ne gândim la ce era mai rău.

Nu atunci.

Dar convingerea mamei lor era cea mai stranie. Linda Yates îşi ţinea braţul în jurul fiului ei cel mai mic, abătut şi ghemuit lângă ea, în timp ce se uita, fără entuziasm, la televizorul în culori ţipătoare din micul lor salon. Tatăl lor, muncitor la fermă, era încă la muncă. Ea mă sunase după ce băieţii veniseră în fugă acasă, cu răsuflarea tăiată şi panicaţi. Deşi era duminică, nu se punea problema unei zile libere într-un loc atât de mic şi de izolat precum acesta.

Încă aşteptam ca poliţia să apară. Ei probabil că nu considerau că e nevoie să se grăbească, dar eu m-am simţit obligat să rămân. Îi dădusem lui Sam sedativul, atât de slab, încât mai degrabă avea efecte placebo, şi am auzit fără să vreau povestea spusă de fratele său. Încercasem să n-ascult. Ştiam foarte bine ceea ce văzuseră ei.

Nu era ceva de care aveam nevoie să îmi reamintesc.

Fereastra salonului era larg deschisă, dar nu intra nicio adiere pentru a răcori încăperea. Afară era o lumină orbitoare, învăluită de o albeaţă dată de soarele de după-amiază.

— E Sally Palmer, a spus Linda Yates, din senin.

M-am uitat la ea, surprins. Sally Palmer locuia la o mică fermă, chiar la ieşirea din sat. Era o femeie atractivă, la

vreo treizeci şi ceva de ani, care se mutase în Manham la câţiva ani înainte de sosirea mea, după ce moştenise ferma de la unchiul ei. Încă ţinea câteva capre, iar relaţiile ei de rudenie făcuseră să nu fie atât de izolată pe cât ar fi fost în mod normal; în orice caz, mai puţin decât sunt eu, chiar şi acum. Dar faptul că îşi câştiga traiul ca scriitoare o îndepărta de ceilalţi şi făcea să fie privită de către vecinii ei cu un amestec de admiraţie şi suspiciune.

Nu auzisem că ar fi dispărut.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că am avut un vis cu ea.

Nu era răspunsul pe care îl aşteptam. M-am uitat la băieţi. Sam, acum ceva mai liniştit, nu părea să fie atent la discuţie. Dar Neil se uita la mama sa şi ştiam că, orice s-ar fi spus acolo, urma să fie răspândit prin sat în momentul în care el avea să iasă din casă. Ea mi-a interpretat tăcerea drept scepticism.

— Stătea în staţia de autobuz, plângând. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, dar nu mi-a spus nimic. Apoi m-am uitat înspre drum şi, când mi-am întors privirea, ea dispăruse.

Nu ştiam ce să spun.

— Visezi cu un scop, a continuat ea. Ăsta a fost scopul.

— Fii serioasă, Linda, încă nu ştim cine este. Ar putea fi oricine.

Mi-a aruncat o privire care-mi spunea că greşesc, dar n-avea de gând să-mi dovedească asta. M-am bucurat când am auzit bătaia în uşă, anunţând sosirea poliţiei.

Erau doi, amândoi nişte exemplare solide de poliţişti de la ţară. Bărbatul mai în vârstă avea o faţă roşcovană şi-şi puncta periodic conversaţia cu câte o clipire din ochi jovială.

În acest context, păreau deplasate.

— Deci, credeţi c-aţi descoperit un cadavru, nu-i aşa? zise el vesel, aruncându-mi o privire ca şi cum m-ar fi inclus într-o glumă a adulţilor de care băieţii nu aveau cum să se prindă.

În timp ce Sam se cuibărea în maică-sa, Neil bâiguia nişte răspunsuri la întrebările poliţistului, intimidat de autoritatea în uniformă din casa lor.

Nu a durat mult. Ofiţerul mai în vârstă şi-a închis carnetul:

— Bun, am face bine să mergem să aruncăm o privire. Care dintre voi, băieţi, o să ne arate unde e?

Sam şi-a ascuns capul sub braţul mamei sale. Neil nu a spus nimic, dar a pălit. Una era să vorbească şi alta era să se întoarcă acolo. Mama lor s-a întors spre mine îngrijorată.

— Nu cred că e o idee bună, am spus eu.

De fapt, era o idee groaznică, dar avusesem suficient de-a face cu poliţia, încât să ştiu că diplomaţia era, de obicei, mai bună decât opoziţia.

— Şi cum credeţi că o să-l găsim dacă niciunul dintre noi nu cunoaşte zona? a întrebat el.

— Am o hartă la mine în maşină. Vă pot arăta eu pe unde s-o luaţi.

Poliţistul nu s-a străduit prea mult să-şi ascundă nemulţumirea. Am ieşit din casă, mijind din ochi din cauza luminii orbitoare apărute brusc. Casa era la capătul unui şir de căsuţe mici din piatră. Maşinile noastre erau parcate pe o alee din celălalt capăt. Am scos harta din Land Roverul meu şi am desfăcut-o pe capotă. Soarele se reflecta în metalul curbat, făcându-l să fie fierbinte la atingere.

— E la vreo cinci kilometri depărtare. Va trebui să parcaţi la intrarea în zona mlăştinoasă şi apoi s-o traversaţi

pentru a ajunge în pădure. Din ceea ce au spus ei, corpul ar trebui să se afle pe undeva pe acolo.

Am arătat cu degetul o zonă de pe hartă. Poliţistul mormăi.

— Am o idee mai bună. Dacă nu vreţi ca unul dintre băieţi să ne ducă acolo, de ce nu ne duceţi dumneavoastră? spuse el cu un zâmbet încordat. Păreţi să cunoaşteţi împrejurimile.

Se citea pe faţa lui că nu prea aveam de ales. Le-am spus să mă urmeze şi am pornit. Interiorul Land Roverului mirosea a plastic încins. Am tras în jos cele două ferestre cât de mult s-a putut. Mi-am fript mâinile când am apucat volanul. Când am văzut cât de albe îmi sunt încheieturile, mi-am spus că trebuie să mă calmez.

Drumurile erau înguste şi şerpuite, dar n-aveam prea mult de mers. Am parcat pe o bucată de pământ denivelat, pârjolit, în formă de semicerc, una dintre uşile din spate lovindu-se de tufele arse.

Maşina poliţiei s-a oprit în spatele meu. Cei doi ofiţeri au coborât, cel mai în vârstă trăgându-şi pantalonii peste brâu. Cel mai tânăr, ars de soare şi cu o iritaţie de la bărbierit, a rămas puţin mai în urmă.

— E o cărare de-a lungul mlaştinii. O să vă ducă în pădure. Mergeţi de-a lungul ei. N-au cum să fie mai mult de câteva sute de metri.

Poliţistul mai în vârstă şi-a şters sudoarea de pe frunte. În zona subsuorii, cămaşa era pătată şi umedă. Un aer înţepător emana dinspre el. A mijit ochii către pădurea din depărtare, scuturând din cap.

— E prea cald pentru asta. N-aţi vrea să ne şi arătaţi cam pe unde credeţi că ar putea fi?

A întrebat pe jumătate plin de speranţă, pe jumătate ironic.

— Odată ce aţi ajuns în pădure, căutarea dumneavoastră e la fel de bună ca a mea, i-am spus eu. Urmăriţi şirul de viermi.

Cel tânăr a râs, dar s-a oprit când celălalt s-a încruntat spre el.

— N-ar trebui ca o echipă de criminalişti să se ocupe de asta? am spus eu.

A pufnit.

— N-or să ne mulţumească fiindcă i-am chemat pentru o căprioară în putrefacţie. De obicei, doar asta e.

— Băieţii sunt de altă părere.

— Ei bine, aş prefera să văd cu ochii mei, dacă nu vă supăraţi.

A făcut un semn către bărbatul mai tânăr.

— Hai să isprăvim şi cu asta.

I-am privit pe cei doi cum se strecoară cu greutate printr-o deschizătură din tufişuri şi cum se îndreaptă către pădure. Nu îmi ceruseră să îi aştept şi nu vedeam pentru ce aş mai fi stat acolo. Îi adusesem cât de departe posibil; restul depindea de ei.

Dar n-am plecat. M-am dus la Land Rover şi am luat o sticlă cu apă de sub scaun. Era călduţă, dar aveam gura uscată. Mi-am pus ochelarii de soare şi m-am sprijinit de aripa verde, prăfuită a maşinii, cu faţa către pădurea înspre care se îndreptau cei doi poliţişti. Linia plană a zonei mlăştinoase îi scosese deja din raza mea vizuală. În căldura aceea, aerul avea un aspect fumegând, metalic, plin de bâzâitul şi ţârâitul insectelor. Două libelule au trecut dansând pe lângă mine. Am mai luat o gură de apă şi m-am uitat la ceas. Nu mai aveam pacienţi până la programul de seară al cabinetului, peste două ore, dar aveam lucruri mai bune de făcut decât să pierd vremea

la marginea unui drum, aşteptând să văd ce-au descoperit doi poliţişti de provincie. Aveau probabil dreptate. Putea să fie foarte bine doar un animal mort ceea ce văzuseră băieţii. Imaginaţia şi panica au adăugat restul.

Şi totuşi, încă nu puteam pleca.

După o vreme, am văzut cele două siluete întorcându-se. Bluzele lor albe se atingeau de firele de iarbă decolorată de arşiţă. Încă înainte de a ajunge la mine, am putut observa paloarea de pe feţele lor. Cel tânăr avea o pată umedă de vomă pe pieptul cămăşii, de care părea să nu ştie. Fără să zic vreun cuvânt, i-am dat sticla de apă, pe care el a luat-o recunoscător.

Cel în vârstă nu voia să mă privească în ochi.

— Nu pot să obţin niciun nenorocit de semnal aici, a murmurat el în timp ce se îndrepta către maşină.

Încerca să revină la asprimea de mai devreme, dar nu prea îi ieşea.

— Aşadar, nu era o căprioară.

Mi-a aruncat o privire sumbră.

— Nu cred că mai e nevoie să vă reţinem.

A aşteptat să mă urc în Land Rover ca să dea telefonul. În timp ce mă îndepărtam, el încă vorbea la staţie. Poliţistul cel tânăr se uita ţintă la picioare, bălăngănind sticla de apă din mână.

M-am îndreptat înapoi spre cabinet. Îmi treceau prin cap roiuri de gânduri, dar pusesem în faţa lor un paravan, ţinându-le la distanţă ca şi cum ar fi fost nişte muşte în spatele plasei. Printr-un efort de voinţă, mi-am păstrat mintea liberă, dar muştele încă şuşoteau un mesaj către subconştientul meu. Am intrat pe drumul care ducea înapoi în sat şi la cabinet. Am pus mâna pe schimbătorul de viteze şi apoi am oprit. Fără să mă gândesc, am

luat o decizie ale cărei repercusiuni aveam să le resimt în săptămânile următoare, o decizie care avea să schimbe atât viaţa mea, cât şi pe cea a celorlalţi.

Am mers în linie dreaptă, îndreptând-mă pe jos spre ferma lui Sally Palmer.

Capitolul 3

Ferma era mărginită, într-o parte, de copaci şi, în cealaltă, de mlaştini. Land Roverul împrăştia praf hurducându-se de-a lungul drumului cu făgaşuri care ducea la fermă. Am parcat pe pietrele neregulate ale pavajului, ultimele rămăşiţe ale curţii, şi am coborât din maşină. Un hambar înalt din tablă ondulată străluceа în atmosfera caniculară. Ferma în sine, vopsită în alb, era acum scorojită şi decolorată, dar părea încă orbitoare în lumina soarelui. Jardiniere de un verde strălucitor erau fixate de fiecare parte a uşii de la intrare, singura pată de culoare în această lume spălăcită.

În mod normal, dacă Sally ar fi fost înăuntru, Bess, câinele de rasă border collie, ar fi început să latre înainte să apuci să baţi la uşă. Nu şi astăzi, însă. Din ce se vedea prin ferestre nu era niciun semn de viaţă înăuntru, dar asta nu trebuia să însemne neapărat ceva. Am ajuns în dreptul uşii şi am bătut. Acum, că mă aflam acolo, motivul venirii mele părea destul de stupid. Mă uitam în zare în timp ce aşteptam, încercând să mă gândesc ce să spun în caz că ea răspunde. Mi-am zis că aş putea foarte bine să-i spun adevărul, dar asta m-ar fi făcut să par la fel de

iraţional ca Linda Yates. Şi ar fi putut să interpreteze greşit, să ia vizita mea drept altceva decât o nelinişte sâcâitoare pe care nu o puteam explica.

Sally şi cu mine am avut, dacă nu chiar o istorie împreună, atunci măcar ceva mai mult decât o simplă relaţie între cunoştinţe. A fost o vreme când ne vedeam foarte des. Nu era prea surprinzător, de fapt: ca intruşi ce veniserăm amândoi din Londra la ţară, aveam în comun trecutul nostru orăşenesc. Plus că era cam de vârsta mea şi genul sociabil care îşi face repede prieteni. Şi era atrăgătoare. Mă simţisem bine în acele câteva dăţi când ieşiserăm împreună la bar să bem ceva.

Dar lucrurile n-au mers mai departe. Când am început să simt că ea ar vrea ceva mai mult, am dat înapoi. A părut nedumerită iniţial, dar, întrucât lucrurile între noi nu apucaseră încă să se lege, n-au existat nici resentimente, nici stânjeneală. Când se întâmpla să dăm unul de celălalt, sporovăiam fără probleme, dar asta era tot.

Fusesem foarte clar în privinţa asta.

Am bătut din nou la uşa ei. Îmi amintesc că m-am simţit chiar uşurat că n-a deschis. Era clar că era plecată, ceea ce însemna că nu eram nevoit să îi explic de ce eram acolo. Apropo de asta, nici măcar eu nu mă recunoşteam. Nu eram superstiţios şi, spre deosebire de Linda Yates, nu credeam în premoniţii. Numai că ea nu prea vorbise despre o premoniţie. Nu chiar. Doar despre un vis. Şi ştiam prea bine cât de ademenitoare pot fi visele. Ademenitoare şi înşelătoare.

M-am îndepărtat de uşă. La fel şi gândurile mele au luat-o într-o altă direcţie. Nici nu contează dacă ea nu e acolo, mi-am spus eu, enervat pe mine însumi. Ce naiba mă apucase? Doar pentru că vreun excursionist sau vreun

pasionat de păsări murise, ăsta nu era un motiv ca imaginaţia mea s-o ia razna.

Eram la jumătatea drumului spre Land Rover, când m-am oprit. Era ceva ce nu-mi dădea pace, dar, până să mă întorc din nou, nu mi-am dat seama ce anume. Încă mi-a luat câteva momente până să realizez ce era. Era vorba despre jardiniere. Plantele din ele erau pârlite de soare şi lipsite de viaţă.

Sally nu le-ar fi lăsat niciodată să ajungă aşa.

M-am întors. Pământul din ghivece era uscat, tare ca şi cum fusese copt. Nimeni nu le udase de zile întregi. Poate chiar de mai mult timp. Am bătut la uşă şi am strigat-o pe nume. Când am văzut că nu primesc niciun răspuns, am încercat mânerul.

Uşa nu era încuiată. Era posibil să-şi fi pierdut obiceiul de a ţine uşa încuiată de când locuia acolo. Dar, la fel ca mine, venea de la oraş, iar vechile obiceiuri dispar greu. Uşa s-a blocat când am deschis-o, din pricina mormanului de plicuri ce zăceau dincolo. S-au rostogolit într-o mică avalanşă când am forţat intrarea şi am călcat peste ele pentru a intra în bucătărie. Era aşa cum mi-o aminteam: pereţi coloraţi vesel într-un galben-lămâie, mobilă de ţară, solidă şi câteva obiecte care arătau că nu reuşise să se debaraseze de toate reminiscenţele oraşului — un storcător electric de fructe, un expresor din oţel inoxidabil şi un suport mare pentru sticle de vin, bine dotat.

Cu excepţia teancului de scrisori adunate, la prima vedere nu părea să fie nimic în neregulă. Dar în casă era un miros de mucegai, de aer stătut, dublat de izul dulceag al fructelor ce începuseră să putrezească. Provenea dintr-un vas de ceramică de pe bufetul din lemn vechi

de pin, un *memento mori* de natură moartă, cu banane înnegrite, cu mere şi portocale acoperite cu o pojghiţă de mucegai. Flori moarte, acum de nerecunoscut, atârnau fără vlagă dintr-o vază de pe masă. Un sertar de la chiuvetă era pe jumătate deschis, ca şi cum ea ar fi fost întreruptă chiar când voia să scoată ceva din el. M-am dus din reflex să-l închid, dar l-am lăsat aşa cum era.

Ar putea să fie în vacanţă, mi-am spus. Sau poate că fusese prea ocupată să se mai deranjeze să arunce florile veştede şi fructele învechite. Erau numeroase alte explicaţii posibile. Dar cred că, în acel moment, exact ca Linda Yates, ştiam ce se întâmplase.

Mi-a trecut pin cap să verific şi restul casei, dar m-am hotărât să n-o fac. Începeam deja să mă gândesc la acest loc ca la o potenţială scenă a unei crime şi aveam destulă minte cât să ştiu că nu trebuia să risc să alterez vreo probă. În schimb, am ieşit din nou din casă. Caprele lui Sally erau într-un ţarc din spatele casei. O singură privire şi mi s-a confirmat că se petrecuse ceva extrem de rău. Câteva stăteau încă în picioare, slăbite şi plăpânde, dar majoritatea zăceau, fie leşinate, fie moarte. Aproape că smulseseră cu totul iarba din ţarc şi, când m-am apropiat de jgheabul de apă, acesta era complet secat. Un furtun, care fusese cu siguranţă folosit pentru a umple jgheabul, zăcea în apropiere. L-am sprijinit de marginea jgheabului şi am mers până la celălalt capăt al furtunului, legat de un hidrant. Pe măsură ce apa ţâşnea şi umplea jgheabul de metal, una sau două capre s-au îndreptat bălăbănindu-se înspre acesta şi au început să bea.

Aveam de gând să chem veterinarul imediat după ce sunam la poliţie. Mi-am scos telefonul, dar nu era semnal. Se ştia deja că semnalul din jurul Manhamului se

obţinea cu întreruperi, aşa că telefoanele mobile îţi făceau surprize când te aşteptai mai puţin. M-am îndepărtat de ţarc şi am văzut cum liniile de semnal prind timid viaţă. Eram pe cale să sun, când am observat o umbră întunecată pe jumătate ascunsă în spatele unui plug ruginit. M-am apropiat de ea, cu o senzaţie de încordare stranie că ştiam ce ar putea fi.

Trupul lui Bess, câinele lui Sally, zăcea în iarba veştedă. Părea micuţ, cu blana lui prăfuită şi încâlcită. Am uşuit muştele, care m-au lăsat să inspectez carnea proaspătă, apoi m-am întors cu spatele. Dar nu înainte de a vedea capul câinelui care fusese aproape despicat.

Căldura părea să se fi intensificat dintr-odată. Picioarele m-au purtat mecanic înapoi la Land Rover. Am rezistat impulsului de a mă urca şi de a pleca. În schimb, am continuat ceea ce începusem mai devreme — am dat telefonul. În timp ce aşteptam ca poliţia să răspundă, mă uitam ţintă la pâlcurile înverzite de copaci din depărtare, dinspre care venisem. *Nu iar. Nu aici.* Mi-am dat seama că o voce slabă se auzea în telefon. M-am întors cu spatele atât la pădurea din depărtare, cât şi la casă.

— Aş vrea să raportez dispariţia unei persoane, am spus.

Inspectorul era un bărbat bondoc, pus pe harţă, pe nume Mackenzie, poate cu un an sau doi mai în vârstă decât mine. Primul lucru care mi-a atras atenţia asupra lui erau umerii nefiresc de laţi. Partea inferioară a corpului său părea, prin comparaţie, disproporţionată: coapse scurte care se îngustau până spre gambele aberant de delicate. Putea părea caricatura unui culturist, dacă nu ar fi fost linia proeminentă a burţii sale şi o aură ameninţătoare de nerăbdare, care te forţa să-l iei în serios.

Aşteptam lângă maşină în timp ce Mackenzie şi un sergent îmbrăcat în haine civile se duseseră să vadă ce e cu câinele. Nu păreau să se grăbească, fiind aproape nepăsători în timp ce străbăteau încet distanţa. Dar faptul că venise un inspector-şef din echipa criminalistică, în locul poliţiştilor, era un semn că situaţia era tratată cu seriozitate.

Se apropiase de mine în vreme ce sergentul intrase în casă pentru a cerceta încăperile.

— Deci, mai spuneţi-mi o dată de ce aţi venit.

Mirosea a aftershave, a transpiraţie şi uşor a mentă. Creştetul său ars de soare se vedea strălucind printre firele rare de păr roşcat, dar, dacă că simţea vreun disconfort din pricina soarelui, n-o arăta.

— Eram prin preajmă şi am zis să dau o tură.

— O vizită de socializare, nu-i aşa?

— Voiam doar să mă asigur că este în regulă.

Nu voiam s-o pomenesc pe Linda Yates decât dacă n-aveam încotro. În calitatea mea de doctor, se presupunea că ceea ce îmi spusese fusese confidenţial, şi nici nu credeam că vreun poliţist ar fi pus prea multă bază într-un vis. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Numai că, fie că părea iraţional, fie că nu, Sally nu era acolo.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara Palmer? a întrebat Mackenzie.

Am stat puţin să-mi amintesc.

— Acum vreo câteva săptămâni.

— Puteţi fi mai exact?

— Îmi amintesc că am văzut-o în pub la petrecerea cu grătare din fiecare vară, în urmă cu aproape două săptămâni. Era acolo la eveniment.

— Cu dumneavoastră?

— Nu. Dar am vorbit cu ea.

Sumar. *Sal', ce mai faci? Bine, ne vedem mai târziu.* Nimic semnificativ, dacă te iei după ultimele cuvinte. Dacă astea erau într-adevăr ultimele ei cuvinte, mi le-am amintit. Dar nu mai aveam nicio îndoială.

— Şi, după ce nu aţi mai văzut-o de atunci, v-aţi hotărât brusc să daţi o raită pe aici azi.

— Tocmai auzisem că fusese descoperit un cadavru. Voiam să verific dacă ea e bine.

— De ce sunteţi atât de sigur că trupul descoperit e al unei femei?

— Nu sunt. Dar m-am gândit că nu strică că verific dacă Sally este OK.

— Care sunt relaţiile dintre voi?

— Aş zice că suntem prieteni.

— Apropiaţi?

— Nu chiar.

— Vă culcaţi cu ea?

— Nu.

— V-aţi culcat cu ea?

Voiam să-i spun să-şi vadă de treabă. Dar chiar asta făcea. În astfel de situaţii, nu prea mai conta respectarea intimităţii, ştiam asta foarte bine.

— Nu.

S-a uitat fix la mine, fără să rostească vreun cuvânt. M-am uitat şi eu la el. După aceea, şi-a scos din buzunar un pachet de bomboane mentolate. În timp ce-şi băga tacticos una în gură, i-am observat aluniţa de formă ciudată de pe gât.

Şi-a pus înapoi în buzunar pachetul cu bomboane, fără să-mi ofere şi mie una.

— Deci, n-aveaţi o relaţie cu ea? Eraţi doar buni prieteni, aşa-i?

— Eram doar cunoştinţe, atâta tot.

— Dar tot v-aţi simţit dator să verificaţi dacă este în regulă. Nu v-aţi gândit la nimeni altcineva.

— Locuieşte aici de una singură. E un loc destul de izolat chiar şi pentru noi.

— De ce n-aţi sunat-o?

Asta m-a pus în încurcătură.

— Nu mi-a trecut prin cap.

— Are mobil?

I-am spus că da.

— Aveţi numărul ei?

Era în memoria telefonului meu. Am început să-l caut, ştiind că avea să mă întrebe de el şi mă simţeam penibil că nu mă gândisem eu primul la asta.

— Să sun? m-am oferit eu, înainte ca el să spună ceva.

— De ce nu?

Îi simţeam privirea aţintită asupra mea în timp ce aşteptam să sune. Mă întrebam ce o să spun dacă ea va răspunde. Dar, de fapt, nu credeam cu adevărat că o va face.

Fereastra de la dormitor s-a deschis. Sergentul s-a aplecat pe fereastră.

— Domnule, sună un telefon în geantă.

Îl puteam auzi vag în spatele lui, un zornăit electronic. Am închis. În casă, sunetele s-au stins. Mackenzie a dat aprobator din cap.

— În regulă, eram noi. Continuă.

Sergentul a dispărut. Mackenzie şi-a frecat bărbia.

— Asta nu dovedeşte nimic, a spus el.

N-am răspuns.

A oftat.

— Doamne, căldura asta nenorocită...

Era primul semn care arăta că era deranjat de asta.

— Haideţi, să trecem la umbră.

Ne-am dus să stăm în umbra dată de casă.

— Ştiţi să aibă vreo rudă? a întrebat el. Cineva care ar putea şti unde e domnişoara Palmer?

— Nu prea ştiu. A moştenit acest loc, dar, din câte ştiu, nu mai are nicio rudă în zonă.

— Dar prieteni? În afară de dumneavoastră.

Replica părea să conţină o înţepătură, dar era greu de spus.

— Cunoştea oameni din sat. Dar nu ştiu de nimeni în mod special.

— Vreun iubit? a întrebat el, urmărindu-mi reacţia.

— N-am de unde să ştiu. Îmi pare rău.

A mormăit, uitându-se la ceas.

— Şi ce se întâmplă în continuare? am întrebat eu. O să verificaţi dacă ADN-ul cadavrului corespunde cu vreo mostră din casă?

S-a uitat lung la mine.

— Păreţi să ştiţi multe despre asta.

Simţeam cum mă înroşesc.

— Nu chiar.

M-am bucurat că n-a insistat.

— Oricum, nu ştim încă dacă e vorba despre scena unei crime. Avem o femeie care ar putea sau nu să fie dispărută, asta e tot. Nu o leagă nimic de cadavrul care tocmai a fost descoperit.

— Dar câinele?

— S-ar putea să fi fost omorât de un alt animal.

— Din câte am văzut, rana de la gât seamănă cu o tăietură, nu cu o sfâşiere. A fost făcută cu o lamă ascuţită.

Încă o dată, mi-a aruncat privirea aceea scrutătoare şi îmi venea să îmi dau palme pentru că spusesem prea mult. Acum mă purtam ca un doctor. Nimic mai mult.

— O să văd ce zice legistul. Dar chiar şi-aşa, putea să-l fi omorât chiar ea.

— Nu-mi spuneţi că asta credeţi.

A avut impulsul de a riposta, dar apoi s-a răzgândit.

— Nu. Nu cred asta. Dar nici n-o să trag concluzii pripite.

Uşa de la intrare s-a deschis. Sergentul a ieşit, scuturând din cap.

— Nimic. Dar luminile au fost lăsate aprinse pe hol şi în living.

Mackenzie a dat din cap ca şi cum se aşteptase la aşa ceva. S-a întors spre mine.

— Nu vă mai reţinem, doctore Hunter. O să vină cineva să vă ia o declaraţie. Şi aş aprecia dacă n-aţi împărtăşi nimănui această informaţie.

— Desigur, am spus eu încercând să nu mă enervez pentru că simţise nevoia să mă roage asta.

S-a întors să vorbească cu sergentul. Am început să mă îndepărtez şi eu, apoi am ezitat.

— Încă ceva, am spus eu.

El s-a uitat la mine iritat.

— Aluniţa aceea de pe gâtul dumneavoastră. Probabil că nu e nimic serios, dar n-ar strica să o examinez.

I-am lăsat uitându-se ţintă la mine în timp ce mă întorceam la maşină.

Am condus înapoi în sat, simţindu-mă amorţit. Drumul trecea pe lângă Manham Water, un lac de mică adâncime dar „lăţit" sau „larg", care scădea în fiecare an

puţin câte puţin în favoarea stufărişului în continuă extindere. Suprafaţa sa era limpede ca oglinda, fragmentată doar de zborul unor gâşte care aterizau pe ea. Nici lacul, nici pâraiele sau canalele cu rol de stavilă ce-şi croiau drum printre mlaştini nu erau navigabile şi, fără vreun râu în apropiere de sat, Manham era ocolit de circulaţia bărcilor şi a turiştilor care se bucurau astfel de restul zonei Broads. Deşi îl despărţeau doar câţiva kilometri de vecinii săi, satul părea să aparţină unei zone diferite a Norfolkului, mai veche şi mai neprimitoare. Înconjurat de zone păduroase, de ţinuturi mlăştinoase şi de bălţi prost asanate, era, la propriu şi la figurat, o fundătură. Lăsând la o parte prezenţa ocazională a pasionaţilor de păsări, satul era izolat, alunecând tot mai mult în solitudinea sa, ca un bătrân mizantrop.

Ca un capriciu al naturii, în acea seară Manhamul părea chiar vesel în lumina soarelui. Straturile de flori de la biserică şi pajiştile satului erau ca nişte explozii de culoare, atât de strălucitoare, că provocau durere. Ele reprezentau una dintre puţinele surse de mândrie ale Manhamului, îngrijite de către bătrânul George Mason şi de nepotul acestuia, Tom, cei doi grădinari pe care îi întâlnisem la sosirea mea în sat. La marginea pajiştii, chiar şi Monumentul Martirului fusese împodobit cu flori de elevii şcolii din sat. Era un eveniment anual decorarea cu flori a vechii pietre de moară, unde se spunea că, în secolul al şaisprezecelea, o femeie fusese omorâtă cu pietre de vecinii săi. Povestea spunea că femeia vindecase un bebeluş de vreun beteşug, pentru ca, mai apoi, să fie acuzată de vrăjitorie. Henry glumea spunând că numai Manham putea să martirizeze pe cineva în schimbul unei fapte bune şi susţinea că,

din povestea aceea, trebuie să înveţe o lecţie ambele părţi implicate.

Nu aveam chef să mă duc acasă, aşa că m-am îndreptat spre cabinet. Mă duceam adesea acolo, chiar şi când nu eram nevoit. Uneori, în căsuţa mea mă simţeam singur, pe când, în casa aia mare, aveam mereu, dacă nu altceva, măcar iluzia că muncesc. Am intrat prin uşa din spate care dădea în cabinetul propriu-zis. O seră veche, plină cu plante de care Janice se îngrijea cu mult drag şi care menţineau umezeala în aer, servea drept recepţie şi sală de aşteptare. O porţiune a parterului fusese transformată de Henry în apartamentul său personal. Dar acesta se afla în capătul celălalt al casei, suficient de mare încât să ne cazeze pe toţi. Mă instalasem în vechea lui sală de consultaţii şi, închizând uşa în urma mea, am simţit că mirosul de lemn vechi şi de ceară de albine avea un efect calmant asupra mea. Deşi o folosisem aproape în fiecare zi de când sosisem în sat, sala purta mai degrabă amprenta personalităţii lui Henry decât pe a mea: un tablou vechi, în ulei, cu scene vânătoreşti, un pupitru şi un scaun de lemn căptuşit cu piele. Rafturile cu cărţi erau ticsite cu vechile sale cărţi de medicină şi reviste de specialitate, precum şi cu alte cărţi ale căror subiecte nu erau chiar destinate unui medic generalist de provincie. Erau texte de Kant şi de Nietzsche, un raft era dedicat psihologiei şi un altul pasiunii lui Henry pentru cai. Singura mea contribuţie în acea încăpere era monitorul computerului care bâzâia uşor pe birou; o inovaţie pe care Henry o acceptase nemulţumit, după luni întregi de muncă de convingere.

Nu-şi revenise niciodată suficient încât să poată să se întoarcă la un program întreg de lucru. La fel ca scaunul

lui cu rotile, contractul meu temporar se transformase în ceva mai de lungă durată. Mai întâi fusese prelungit, apoi transformat în acord de parteneriat, când a devenit clar că nu va mai putea să profeseze de unul singur. Chiar şi vechiul Land Rover Defender pe care îl conduceam acum fusese cândva al lui. Era o veche maşină ponosită, cu o cutie de viteze automată, cumpărată după accidentul rutier în urma căruia el rămăsese paralizat, iar soţia sa, Diana, murise. Cumpărarea ei fusese un fel de declaraţie de intenţie, pe vremea când încă se agăţa de speranţa de a fi capabil să conducă şi să meargă din nou. Dar n-a mai fost în stare. Şi nici nu avea să mai fie, l-au asigurat medicii.

— Nişte idioţi. Dă-i cuiva să se îmbrace cu o haină albă şi o să creadă că e Dumnezeu! spunea el sfidător.

Totuşi, în cele din urmă, chiar şi Henry a trebuit să accepte că aveau dreptate. Aşa că am moştenit nu numai Land Roverul, dar, încetul cu încetul, şi mare parte din munca la cabinet. Pentru început, am împărţit volumul de muncă mai mult sau mai puţin egal, dar, treptat, tot mai mult îmi revenea mie. Asta n-a făcut ca el să înceteze să fie, în ochii majorităţii, „doctorul cel adevărat", dar nu-mi mai păsa de mult de asta. Pentru cei din Manham, eu eram încă nou-venitul şi probabil că aşa avea să fie mereu.

Acum, în căldura după-amiezii târzii, am încercat să intru pe câteva site-uri medicale, dar n-aveam nicio tragere de inimă. M-am ridicat şi am deschis ferestrele batante. Ventilatorul de pe biroul meu a început să bâzâie, vânturând cu zgomot aerul încărcat fără să îl răcească. Chiar şi cu ferestrele deschise, diferenţa era doar una psihologică. Am privit grădina frumos îngrijită. Ca totul din jur, era uscată din pricina căldurii. Aproape că se

vedea cu ochiul liber cum tufele şi iarba se veştejesc. Lacul se întindea chiar până la marginea grădinii, singura protecţie faţă de inevitabilele inundaţii din timpul iernii fiind doar un dig cu talazuri joase. Ancorată într-un mic chei, se afla vechea şalupă a lui Henry. Era puţin mai mult decât o celebră barcă cu vâsle, dar Manham Water nu era suficient de adânc pentru altceva. Nu se compara cu o Solent şi existau încă zone prea înguste sau prea încărcate cu stufăriş pentru a permite navigarea, dar, chiar şi-aşa, amândurora ne plăcea să ne aventurăm cu şalupa.

Totuşi, astăzi n-aveam nicio şansă să ridicăm ancora. Lacul era atât de liniştit, încât nu era nicio urmă de mişcare. Din acest unghi nu se vedeau decât contururile vagi ale unor pâlcuri îndepărtate de stuf care delimitau lacul de cer. Totul era întindere nesfârşită şi apă, o senzaţie de vid, care, în funcţie de stare, putea să fie odihnitoare ori dezolantă.

Acum nu mi se părea odihnitoare.

— Mi s-a părut mie că te aud.

M-am întors înspre Henry, care intra în încăpere, în căruciorul cu rotile.

— Doar puneam în ordine nişte lucruri, am spus eu, adunându-mi la un loc gândurile rătăcitoare.

— Parcă suntem într-un afurisit de cuptor, a bombănit el, oprindu-se în faţa ventilatorului.

Lăsând la o parte infirmitatea picioarelor, era întruchiparea sănătăţii; păr de un alb catifelat, faţa bronzată şi ochi ageri de un verde aprins.

— Ce e toată povestea asta cu băieţii familiei Yates şi cu descoperirea unui cadavru? Janice nu mai contenea cu asta când mi-a adus prânzul.

În majoritatea zilelor de duminică, Janice venea cu o farfurie acoperită în care era ceva ce gătise ea. Henry insista că e şi el în stare să gătească prânzul de duminică, dar am observat că foarte rar se obosea să-şi facă asta. Janice era o bucătăreasă bună şi bănuiam că sentimentele ei pentru Henry trec dincolo de cele pe care le-ar avea o menajeră. Ea însăşi era nemăritată şi probabil că antipatia ei faţă de soţia răposată a lui Henry era născută în principal din gelozie, cu toate că ea făcuse în repetate rânduri aluzie la un vechi scandal. Am arătat clar că nu vreau să ştiu despre ce era vorba. Chiar dacă mariajul lui Henry nu fusese o relaţie idilică, aşa cum părea că-şi aminteşte de ea acum, n-aveam niciun interes să întreţin focul bârfei.

Dar nu am fost surprins să aflu că Janice ştia despre cadavru. Jumătate din sat probabil că şuşotea despre cele petrecute.

— Pe lângă pădurea Farnham, i-am spus eu.

— Vreun pasionat de păsări, probabil. S-o fi perindat prin zonă cu vreun rucsac în spate, pe căldura asta.

— Probabil.

La tonul vocii mele, şi-a ridicat sprâncenele negre.

— Atunci, ce e? Nu-mi spune că am putea avea un criminal printre noi? Asta ar mai înviora un pic atmosfera!

Zâmbetul i s-a stins când mi-a văzut reacţia.

— Ceva îmi spune că n-ar trebui să fac glume despre asta.

I-am spus de vizita mea la casa lui Sally Palmer, sperând că, dacă o să vorbesc despre asta, posibilitatea să i se fi întâmplat ei ceva să scadă. N-a fost aşa.

— Doamne, Dumnezeule, a spus Henry apăsat, după ce am terminat. Şi poliţia crede că ar putea fi ea?

— N-au spus nici da, nici nu. Presupun că deocamdată nu pot să se pronunţe.

— Doamne, ce întâmplare mizerabilă!

— Ar putea să nu fie ea.

— Nu, desigur, a aprobat el, dar era clar că nu credea nici el mai mult decât mine. Ei bine, nu ştiu ce vrei tu, dar mie mi-ar prinde bine ceva de băut.

— Mersi, dar o să zic pas.

— Te păstrezi pentru Lamb, mai târziu?

Black Lamb era singura cârciumă a satului. Mergeam adesea acolo, dar ştiam că astăzi subiectul principal de discuţie n-avea să fie unul prea îmbietor.

— Nu, cred că o să stau, pur şi simplu, acasă diseară, i-am spus.

Casa mea era o cabană veche de piatră, la marginea satului. Am cumpărat-o atunci când mi-a fost clar că, până la urmă, aveam să stau aici mai mult decât cele şase luni. Henry mi-a spus că sunt bine-venit să stau cu el, şi Dumnezeu mi-e martor că Reşedinţa Bank era cu siguranţă suficient de mare. Numai pivniţa ar fi putut să-mi înghită toată căsuţa. Dar eram pregătit să mă mut în propriul meu cămin, să simt că prind rădăcini undeva decât să continui să fiu chiriaş. Şi, oricât de mult mi-ar fi plăcut noua slujbă, nu voiam să locuiesc aproape de cabinet. Erau momente când încă era plăcut să poţi închide uşa şi să pleci, sperând că telefonul n-o să mai sune măcar câteva ore.

Acesta era unul dintre acele momente. Puţini oameni urcau pe drumul care ducea spre curtea bisericii, pentru a asista la slujba de duminică. Scarsdale, preotul, era la poarta bisericii. Era un bărbat în vârstă, posac, pe care nu puteam spune că-l plăceam prea mult. Dar era aici de ani

întregi şi îşi alcătuise o parohie loială, chiar dacă restrânsă. Am ridicat mâna s-o salut pe Judith Sutton, o văduvă care locuia cu fiul ei adult, Rupert, un vlăjgan supraponderal care întotdeauna îşi târâia picioarele la doi paşi în urma mamei sale excesiv de autoritare. Stătea de vorbă cu Lee şi Marjory Goodchild, un cuplu decent de ipohondri, clienţi fideli ai cabinetului. Speram să nu fiu oprit pentru o consultaţie neaşteptată. În Manham, nu puteai spune niciodată că eşti în afara programului.

Dar în această după-amiază n-am fost oprit nici de ei, nici de altcineva. Am parcat la soare, lângă căsuţă şi am intrat. Înăuntru era un aer îmbâcsit. Am deschis ferestrele cât de larg s-a putut şi mi-am luat o bere din frigider. Poate că nu voiam să mă duc în Lamb, dar tot aveam nevoie de ceva de băut. De fapt, dându-mi seama de cât de mult aveam nevoie de ceva de băut, am pus berea la loc şi mi-am turnat, în schimb, nişte gin tonic.

Mi-am pus nişte cuburi de gheaţă în pahar, am adăugat o felie de lămâie şi l-am băut la măsuţa de lemn din curtea din spate. Dădea înspre un câmp de lângă pădure, dar, dacă privelişte nu era atât de spectaculoasă precum cea pe care o puteai admira de la cabinet, nu era nici chiar descurajantă. Am savurat încet ginul, apoi mi-am făcut o omletă şi am mâncat-o afară. Căldura zilei începea, în sfârşit, să se mai domolească. Stăteam la masă, iar cerul începea, uşor-uşor, să se întunece şi stelele să-şi facă, ezitant, apariţia. Mă gândeam la ce se petrece la câţiva kilometri distanţă, la agitaţia din acest cândva liniştit colţişor de ţară unde băieţii familiei Yates făcuseră acea descoperire. Am încercat să mi-o închipui pe Sally Palmer în siguranţă şi veselă, pe undeva, ca şi cum, dacă mi-o imaginam aşa, închipuirea ar fi devenit

realitate. Dar, din nu ştiu ce motiv, nu-i puteam vizualiza în minte chipul.

Amânând momentul când trebuia să mă duc la culcare şi să mă confrunt cu somnul, am stat acolo până când cerul a devenit de un indigo catifelat, punctat de scânteieri de stele, un semafor arbitrar de pete de lumină de mult apuse.

Am tresărit, trezindu-mă ud leoarcă de transpiraţie şi gâfâind. M-am uitat împrejur, fără să am vreo idee unde mă aflam. Apoi, mi s-a luat din nou o ceaţă de pe ochi. Eram gol şi stăteam la fereastra deschisă a dormitorului, cu rama de jos presată peste coapsele mele în vreme ce mă aplecam în afară. M-am dat înapoi, clătinându-mă, şi m-am aşezat pe pat. Aşternuturile albe, mototolite aproape străluceau în lumina lunii. Lacrimile mi s-au uscat încet pe faţă, în timp ce aşteptam ca pulsul să-mi revină la normal.

Avusesem din nou acel vis.

Fusese unul urât. Ca întotdeauna, fusese atât de intens, încât trezirea părea a fi imaginaţie, iar visul meu, realitatea. Asta era cea mai crudă parte. Pentru că în vise, Kara şi Alice, soţia şi fiica mea de şase ani, erau încă în viaţă. Încă puteam să le văd, să vorbesc cu ele. Să le ating. În vise, puteam să cred că încă aveam un viitor, nu numai un trecut.

Detestam visele. Nu în felul în care ţi-e frică de un coşmar, pentru că nu era nimic înspăimântător în ele. Nu, dimpotrivă.

Le detestam pentru că trebuia să mă trezesc din ele.

În felul acesta, şocul suferinţei, al pierderii era la fel de viu ca prima oară. Adesea, mă trezeam şi vedeam că

mă aflu în altă parte, corpul meu de somnambul acţionând fără ca eu să ştiu ceva. Stând, ca acum, la fereastra deschisă sau pe culmea prăpastiei şi la capătul necruţător al scărilor abrupte, fără vreo amintire legată de cum am ajuns acolo sau de ce impuls al subconştientului mă călăuzise acolo.

Tremuram, în ciuda căldurii dulcegi a nopţii. Din depărtare se auzea şuieratul singuratic al unei vulpi. După o vreme, m-am aşezat la loc în pat şi m-am uitat ţintă în tavan, până când umbrele s-au evaporat, iar întunericul s-a risipit.

Capitolul 4

Ceaţa încă se întindea deasupra mlaştinilor, când tânăra femeie a închis uşa în spatele ei şi şi-a început alergarea de dimineaţă. Lyn Metcalf alerga cu destulă sprinteneală. Întinderea de muşchi de la gambă se vindeca bine, dar ea încă nu se forţa, încetinind pe aleea strâmtă din faţa casei, pentru a merge relaxat, la pas întins.

La jumătatea drumului, a luat-o pe o cărare năpădită de buruieni, care trecea prin zona mlăştinoasă ducând înspre lac.

Fire lungi de iarbă, încă umede şi reci de la rouă, îi biciuiau picioarele în timp ce alerga. A inspirat adânc, bucurându-se de acea senzaţie. Indiferent că era luni dimineaţă sau nu, nu se putea gândi la un început mai bun de săptămână. Era perioada ei preferată din zi, înainte să înceapă să se preocupe de socotelile fermierilor şi de nişte mici afaceri în care era nevoie de sfatul ei, înainte ca ziua să capete o formă mai puţin optimistă, fără ca alţi oameni să fi apucat să o strice. Totul era proaspăt şi intens şi se reducea la bocăneala ritmică a paşilor ei pe cărare şi la gâfâitul regulat al respiraţiei sale.

La cei treizeci şi unu de ani ai săi, Lyn era mândră de condiţia ei fizică. Mândră de disciplina prin care se menţinea în formă, ceea ce însemna că încă arăta bine în pantaloni scurţi mulaţi şi în top. Nu că ar fi fost într-atât de mulţumită de sine, încât să arate asta faţă de toată lumea. În plus, îi plăcea situaţia, şi asta făcea ca totul să fie mai uşor. Îi plăcea să se provoace pe sine, să vadă până unde poate ajunge şi apoi să forţeze şi mai mult nota. Dacă exista vreun alt mod mai plăcut de a începe ziua decât a-ţi pune nişte tenişi pentru alergat şi a străbate câţiva kilometri, în timp ce totul în jur se trezeşte la viaţă, atunci încă ea mai trebuia să-l caute.

Ei, bine, sigur, în afară de sex, evident. Şi cam ajunsese la exasperare din cauza asta în ultima vreme. Nu că nu se mai simţea bine — numai vederea lui Marcus la duş, curăţându-se de praful de ipsos din timpul zilei, apa netezindu-i părul negru de pe corp, făcându-l să semene cu blana unei vidre, încă o mai făcea să simtă furnicături în pântece. Dar când se ajungea la un subiect din trecut, dincolo de plăcere, parcă niciunul dintre ei nu se mai bucura cu adevărat. Mai ales că nu se materializase nimic.

Cel puţin până acum.

A sărit peste un făgaş adânc din drum fără să se oprească, atentă să nu-şi piardă ritmul. *Să-mi pierd ritmul*, s-a gândit ea cu amărăciune. *Aş vrea eu.* În ceea ce priveşte ritmurile, corpul ei avea exactitatea unui mecanism de ceas. În fiecare lună, fără excepţie, aproape la ceas, începea ciclul menstrual nesuferit, semnalând sfârşitul unui alt ciclu şi o nouă dezamăgire. Doctorii spuseseră că nu era nimic în neregulă cu niciunul dintre ei. Pur şi simplu, pentru unii oameni dura mai mult decât pentru alţii; nimeni nu ştia de ce. Continuaţi să încercaţi, le-au

spus ei. Şi asta au făcut, la început cu entuziasm, râzând de aprobarea medicală de a face ceva ce oricum le plăcea amândurora. Ca şi cum li s-ar fi dat o reţetă pentru asta, a glumit Marcus. Dar, treptat, glumele au devenit răsuflate, fiind înlocuite cu ceva ce încă nu era chiar disperare, nu încă. Dar, într-un fel, erau începuturile embrionare ale disperării. Şi începuse să afecteze totul, să contamineze fiecare aspect al relaţiei lor.

Nu că vreunul dintre ei ar fi recunoscut asta. Dar se întâmpla. Ştia că era neplăcut pentru Marcus faptul că ea câştiga mai mult din activitatea ei de contabilă decât el din munca sa de constructor. Reproşurile nu începuseră încă, dar se temea că ar putea izbucni. Şi ştia că era la fel de capabilă să riposteze ca Marcus. În aparenţă, se asiguraseră reciproc de faptul că nu aveau de ce să se îngrijoreze, că nu era nicio grabă. Dar încercaseră de ani întregi şi, peste patru ani, ea urma să aibă treizeci şi cinci, vârsta despre care susţinuse mereu că avea să reprezinte momentul ei de potolire. A făcut un calcul rapid. *Asta înseamnă încă patruzeci şi opt de menstruaţii.* Momentul părea înspăimântător de aproape. Patruzeci şi opt de alte potenţiale dezamăgiri, pe care să le adauge celor ce deja trecuseră zadarnic. Numai că luna aceasta era diferită. Luna aceasta, dezamăgirea întârziase trei zile.

Şi-a înăbuşit rapid fiorul de speranţă pe care îl simţise. Era prea devreme pentru aşa ceva. Nici măcar nu îi spusese lui Marcus că nu-i venise ciclul. N-avea sens să îl amăgească degeaba. Avea să mai aştepte câteva zile până să facă un test. Numai gândul acesta era suficient ca să-i provoace un tremur nervos în stomac. *Aleargă, nu te gândi la asta*, şi-a spus ea cu hotărâre.

Soarele era sus acum, pârjolind cerul drept în faţa ei. Drumul înainta de-a lungul unui taluz lângă lac, tăind-o prin stufăriş, înspre adâncurile întunecate ale pădurii. Ceaţa se învolbura încet deasupra apei, ca şi cum urma să ia foc. Zgomotul unui peşte ţâşnind din apă a rupt tăcerea printr-o plesnitură invizibilă. Îi plăcea la nebunie asta. Adora vara şi peisajul. Deşi se născuse acolo, plecase la facultate, călătorise în străinătate. Dar se întorsese întotdeauna. Asta e patria lui Dumnezeu, obişnuia să spună tatăl ei. Nu prea credea în Dumnezeu, dar înţelegea la ce se referea.

Ajungea la partea ei preferată a alergării. Un drum care se bifurca înspre pădure şi pe care Lyn l-a urmat. Şi-a încetinit pasul pe măsură ce coroanele copacilor deveneau tot mai dese deasupra ei, învăluind-o în umbre. Avea toate şansele să se împiedice de vreun ciot în lumina aceea neclară. O astfel de poticnire îi provocase o întindere musculară şi trecuseră aproape două luni până să poată alerga din nou.

Dar soarele dimineţii începuse deja să străpungă întunericul, transformând baldachinul de frunze într-o dantelă strălucitoare. Pădurea de acolo era străveche, o zonă sălbatică cu trunchiuri strangulate de plante agăţătoare şi un pământ mlăştinos şi înşelător.

Trecând pe acolo, dădeai de un labirint de cărări şerpuite, care ar fi putut să-l ademenească pe profan în străfundurile sale, înainte de a dispărea brusc. La început, când se mutaseră în casă, Lyn făcuse greşeala de a explora aceste cărări în timpul unei alergări de dimineaţă. Trecuseră ore până când a dat, dintr-un noroc chior, peste un drum cunoscut. Marcus a fost înnebunit până când, în sfârşit, ea a reuşit să se întoarcă acasă. De

atunci, păstrase aceeaşi cărare, atât la dus, cât şi la întors.

La jumătatea traseului ei de zece kilometri era un mic luminiş, în mijlocul căruia se afla o piatră veche, înaltă. E posibil să fi făcut cândva parte dintr-un ansamblu circular de pietre sau să fi fost, pur şi simplu, un stâlp de poartă. Nimeni nu mai ştia. Năpădită de licheni şi de iarbă, istoria şi secretele ei erau de mult uitate. Dar era un reper bine-venit, iar Lyn căpătase obiceiul să îi atingă suprafaţa aspră înainte de a porni pe drumul de întoarcere. Nu mai avea mult până la luminiş, cel mult câteva minute. Respirând adânc, dar regulat, Lyn s-a gândit la micul dejun, pentru a se impulsiona să alerge mai repede.

Nu mai ştia când anume începuse anxietatea. Era mai degrabă o luciditate crescândă, o zgândăreală subliminală care, până la urmă, îşi făcuse loc în gândurile ei conştiente. Dintr-odată, pădurea a părut suspect de liniştită. Apăsătoare. Zgomotul paşilor ei pe cărare răsuna prea puternic în toată acea tăcere. A încercat să ignore senzaţia, dar ea persista. Devenea tot mai puternică. S-a luptat cu tentaţia de a se uita împrejur. Ce naiba avea? Nu era ca şi cum nu ar fi alergat pe drumul acela zi de zi în ultimii doi ani. Nu se mai simţise niciodată inconfortabil.

Dar aşa se simţea acum. Simţea furnicături în ceafă, ca şi cum ceva o urmărea. *Nu fi absurdă*, şi-a spus. Dar nevoia de a se uita în spate devenea tot mai puternică. Şi-a menţinut privirea îndreptată spre cărare. Singurul lucru viu pe care îl văzuse vreodată acolo fusese o căprioară. Dar, orice ar fi fost acum, nu părea să fie o căprioară. *Asta pentru că nu e. Nu e nimic. E doar în imaginaţia ta. Ţi-a întârziat ciclul cu trei zile şi laşi ca asta să te afecteze.*

Gândul acesta a tulburat-o, dar numai pentru câteva momente. A îndrăznit să arunce o privire şi a avut timp să vadă doar crengile întunecate şi drumul cum îi fuge de sub picioare înainte să se împiedice de ceva, dând din mâini pentru a-şi menţine echilibrul şi cu inima bătând să-i spargă pieptul în timp ce reuşea să se redreseze. *Idioato!* Dar luminişul era acum chiar în faţa ei, o oază presărată cu raze de soare, în mijlocul acelei păduri sufocante. A iuţit pasul, a bătut cu palma peste suprafaţa aspră a pietrei verticale şi s-a întors rapid.

Nimic. Doar copacii umbroşi şi solemni.

La ce te aşteptai? La spiriduşi? Dar încă nu părăsea luminişul. Nu se auzea niciun ciripit, niciun ţârâit de insecte. Pădurea părea să-şi ţină respiraţia într-o tăcere meditativă. Lui Lyn i-a fost teamă brusc să spargă acea tăcere, neavând niciun chef să părăsească sanctuarul luminişului şi simţind din nou cum copacii o împresoară. *Şi ce ai de gând să faci? Să rămâi aici toată ziua?*

Fără să stea să mai mediteze asupra acestui gând, s-a ridicat iar de pe piatră. Numai cinci minute, şi avea să fie iar sub cerul liber. Câmpuri întinse, ape întinse, cer întins. Şi l-a desenat mental. Anxietatea încă era prezentă, dar nu mai era atât de apăsătoare. Iar pădurile umbroase se luminau, soarele împrăştiindu-şi acum razele deasupra ei. A început să se relaxeze, moment în care a zărit ceva pe pământ, în faţa ei.

S-a oprit la câţiva metri distanţă. În mijlocul drumului stătea lăţit, ca o ofrandă, un iepure mort. Nu, nu un iepure. Un iepure sălbatic, cu blana pătată de sânge.

Nu era acolo înainte.

Lyn s-a uitat rapid în jurul ei. Dar copacii n-au oferit niciun indiciu de unde ar fi putut veni. A făcut câţiva

paşi în jurul lui, apoi a rupt-o la fugă din nou. O vulpe, şi-a spus ea, în timp ce îşi reintra înapoi în ritm. Probabil că a surprins-o. Dar, surprinsă sau nu, o vulpe nu şi-ar fi abandonat prada. Iar iepurele sălbatic nu arăta ca şi cum abia ar fi fost abandonat. Felul în care zăcea acolo te făcea să te gândeşti că...

Că fusese omorât intenţionat.

Asta era totuşi o prostie. Şi-a alungat gândul în timp ce străbătea în fugă cărarea. Apoi a ieşit din pădure, înapoi în câmp deschis, cu lacul întinzându-se în faţa ei. Neliniştea pe care o simţise înainte cu câteva minute s-a evaporat, micşorându-se cu fiecare pas făcut. În lumina soarelui, toată această neliniştе părea absurdă. Chiar stânjenitoare.

Mai târziu, soţul ei, Marcus, avea să-şi aducă aminte că ştirile locale se difuzau la radio când ea a intrat. În timp ce punea pâine în prăjitor şi cojea o banană, i-a spus lui Lyn că fusese descoperit un cadavru la doar câţiva kilometri depărtare. Cu siguranţă i-a trecut prin minte legătura chiar şi atunci, pentru că ea tocmai îi spusese despre iepurele sălbatic mort. Dar a râs, glumind despre cât de tare o speriase. Când pâinea din prăjitor a fost gata, incidentul le părea deja amândurora nesemnificativ.

Când ea a ieşit de la duş, nici nu au mai vorbit despre el.

Capitolul 5

Era pe la jumătatea programului de consultaţii de dimineaţă, când a sosit Mackenzie. Janice a adus şi veştile odată cu fişa medicală a pacientului următor. Ochii i se făcuseră mari de curiozitate.

— E aici un poliţist care a venit să vă vadă. Un anume inspector-şef Mackenzie.

Din nu ştiu ce motiv, n-am fost uimit de vizita lui. M-am uitat peste fişa medicală a pacientului. Ann Benchley, o femeie de optzeci de ani, care suferea de artrită cronică. O clientă veche.

— Câţi mai sunt de consultat? am întrebat eu, trăgând de timp.

— Încă trei, în afară de acesta.

— Spune-i că nu mai durează mult. Şi spune-i doamnei Benchley să intre.

A părut surprinsă, dar n-a comentat nimic. Mă îndoiam că în acel moment mai era cineva din sat care să nu ştie că un cadavru fusese descoperit în zonă cu două zile în urmă. Dar, până acum, nimeni nu părea să fi făcut legătura cu Sally Palmer. M-am întrebat cât avea să mai dureze situaţia asta.

M-am prefăcut că analizez observaţiile din fişă până când Janice a plecat. Ştiam că Mackenzie n-ar fi venit dacă nu era ceva important şi mă îndoiam că vreunul dintre pacienţii din acea dimineaţă era un caz urgent. Nu prea ştiam de ce îl lăsam să aştepte, doar că nu voiam sub nicio formă să aud ce avea de spus.

Examinându-mi următorul pacient, am încercat să nu mă gândesc despre ce ar putea fi vorba. M-am arătat plin de compasiune când doamna Benchley şi-a întins mâinile noduroase şi am scos acele sunete încurajatoare, dar, în esenţă, inutile, pe care lumea le aştepta de regulă de la mine, în timp ce îi scriam o altă reţetă, şi i-am zâmbit vag în timp ce ea, satisfăcută, ieşea din cabinet şontâcăind. După aceea, n-am mai putut rezista.

— Spune-i să intre, i-am zis lui Janice.

— Nu pare prea vesel, m-a avertizat ea.

Nu, Mackenzie nu părea prea vesel. Era roşu la faţă de furie, cu maxilarul încordat de agresivitate.

— Apreciez bunăvoinţă de a mă primi, doctore Hunter, a spus el, cu un sarcasm greu ţinut în frâu. Avea la el un dosar de piele. Şi l-a pus în poală după ce s-a aşezat în faţa mea, fără ca eu să-l fi invitat.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule inspector?

— Sunt doar câteva aspecte pe care aş vrea să le clarific.

— Aţi identificat cadavrul?

— Încă nu.

Şi-a scos pachetul de bomboane mentolate şi şi-a băgat una în gură. Am aşteptat. Ştiam destui poliţişti cât să nu mă simt intimidat de tacticile lor.

— Nu ştiam că mai există locuri ca acesta. Ştiţi, locuri mici, cu doctor de familie, vizite la domiciliu, lucruri de-astea, a spus el, uitându-se în jur.

Privirea i s-a oprit pe rafturile de cărţi.

— Multe chestii de psihologie, observ. Vreo pasiune de-a dumneavoastră?

— Nu sunt ale mele, sunt ale partenerului meu.

— Ah. Şi câţi pacienţi aveţi împreună?

Mă întrebam unde vrea să ajungă cu asta.

— Cam cinci, şase sute în total.

— Atât de mulţi?

— E un sat mic, dar e o regiune întinsă.

A dat din cap, ca şi cum era doar o conversaţie obişnuită.

— E un pic diferit de a fi medic generalist într-un oraş mare.

— Presupun că nu.

— Vă e dor de Londra, nu-i aşa?

Ştiam că asta avea să urmeze. Din nou, nici asta nu m-a surprins. Doar o senzaţie de greutate mi s-a aşezat pe umeri.

— Poate ar fi bine să-mi spuneţi ce anume doriţi.

— Am făcut ceva cercetări după ce am vorbit ieri. Eu fiind de meserie poliţist, şi-aşa mai departe, a spus el, aruncându-mi o privire rece. Aveţi un CV impresionant, doctore Hunter. Nu te-ai aştepta la aşa ceva de la un doctor de provincie.

Deschizându-şi dosarul, a început să răsfoiască teatral hârtiile.

— V-aţi luat licenţa în Medicină, apoi aţi trecut la Antropologie pentru un doctorat. Om cu aspiraţii serioase, după cum indică toate acestea. Apoi, un stagiu în State, la Universitatea din Tennessee, înainte de a vă întoarce în Marea Britanie ca specialist în antropologie medico-legală.

Şi-a ridicat semeţ capul.

— Ştiţi, nici măcar nu eram sigur ce înseamnă antropologie medico-legală şi sunt poliţist de aproape douăzeci de ani. M-am prins de partea cu „medico-legală", desigur. Dar antropologie? Întotdeauna am crezut că ea se ocupă cu studiul oaselor vechi. Cam ca arheologia. Îţi arată cum îţi pot scăpa lucrurile.

— N-aş vrea să vă grăbesc, dar mă aşteaptă pacienţii.

— Oh, nu mă voi lungi mai mult decât e cazul. Dar stând pe internet, am dat şi peste nişte lucrări scrise de dumneavoastră. Titluri interesante, a spus el, scoţând o foaie. „Rolul entomologiei[1] în stabilirea perioadei scurse de la instalarea morţii", „Chimia descompunerii umane".

A lăsat foaia în jos.

— Chestii de specialitate. Aşa că mi-am sunat un prieten din Londra, inspector la MET[2]. Se pare că a auzit de dumneavoastră. Să vezi şi să nu crezi, se pare că aţi lucrat drept consultant pentru forţele de poliţie în destul de multe cazuri de crimă. În Anglia, Scoţia, chiar şi în Irlanda de Nord. Cunoştinţa mea a spus că eraţi unul dintre puţinii antropologi de medicină legală din ţară. Aţi lucrat la cazurile cu gropile comune din Irak, Bosnia, Congo. Şi la multe altele. Din câte mi-a zis el, eraţi expertul numărul 1 când venea vorba de rămăşiţe umane. Nu doar că le identificaţi, dar ştiaţi cât trecuse de la momentul morţii, precum şi cauzele decesului. A spus că duceaţi mai departe munca de acolo de unde se împotmoleau medicii patologi.

1 Ramură a zoologiei care se ocupă de studiul insectelor. (*N.red.*)

2 Metropolitan Police Service of London, Departamentul de Poliţie al Capitalei (în acest caz, Londra). (*N.red.*)

— Vreţi să demonstraţi ceva cu toate acestea?

— Ideea e că nu pot să nu mă întreb de ce nu aţi menţionat toate aceste lucruri ieri. Când ştiaţi că am descoperit un cadavru, când aveaţi indicii că e vorba despre o localnică, când ştiaţi că am fi vrut să aflăm al naibii de repede despre cine era vorba.

A reuşit să-şi controleze tonul vocii, deşi faţa i se înroşea tot mai mult.

— Prietenul meu de la MET a zis că i se pare foarte amuzant. Iată-mă aici, anchetator-şef al unei crime, avându-l în faţa mea pe unul dintre cei mai de seamă experţi legişti ai ţării care se dă drept medic generalist.

Nu m-am lăsat afectat de faptul că, în sfârşit, o numise crimă.

— Dar chiar sunt medic generalist.

— Dar nu sunteţi doar atât, nu-i aşa? Aşadar, de ce atâta mister?

— Pentru că ceea ce eram atunci nu mai contează. Acum, sunt medic.

Mackenzie mă iscodea cu privirea ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă glumesc sau nu.

— Am mai dat nişte telefoane după aceea. Ştiu că practicaţi medicina generală de doar trei ani. Aţi lăsat deoparte antropologia medico-legală şi aţi venit aici după ce soţia şi fiica dumneavoastră au murit într-un accident de maşină. Şoferul beat din cealaltă maşină a supravieţuit, fără vreun fir de păr clintit.

Stăteam complet nemişcat. Mackenzie a avut bunul-simţ să se arate stânjenit.

— Nu vreau să redeschid răni vechi. Poate că, dacă aţi fi fost deschis cu mine ieri, n-aş fi fost nevoit să fac asta. Una peste alta, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ştiu că şi-ar fi dorit să-l întreb cum i-aş fi putut ajuta, dar n-am făcut-o. El a continuat oricum.

— Starea în care se află cadavrul face dificilă identificarea. Ştim că e femeie, dar asta-i tot. Şi până când reuşim să o identificăm, suntem blocaţi. Nu putem începe o investigaţie aşa cum trebuie până când nu ştim cu siguranţă cine e victima.

M-am trezind vorbind.

— Aţi spus „cu siguranţă". Sunteţi deja destul de siguri, nu-i aşa?

— Încă n-am reuşit să dăm de Sally Palmer.

Era ceea ce mă aşteptam să aud, dar tot m-a şocat să aud confirmarea.

— Câţiva oameni îşi amintesc să o fi văzut la petrecerea cu grătar de la cârciumă, dar până acum n-am găsit pe nimeni care să-şi amintească să o fi văzut după, a continuat Mackenzie. Asta se întâmpla acum aproape două săptămâni. Am luat mostre de ADN din cadavru şi din casă, dar abia peste o săptămână primim rezultatele.

— Dar amprente?

— Nicio şansă. Nu ştim dacă e din cauza descompunerii sau pentru că au fost îndepărtate în mod intenţionat.

— Atunci, radiografiile dentare.

A scuturat din cap.

— Nu mai sunt suficienţi dinţi pentru a se face o identificare.

— Cineva i-a rupt?

— Se poate spune şi-aşa. S-ar putea să fi fost făcut intenţionat acest lucru, ca să ne împiedice să identificăm cadavrul, sau poate e doar o consecinţă a rănilor suferite. Nu ştim încă.

M-am frecat la ochi.

— Deci e cu siguranţă vorba despre o crimă?

— Oh, a fost ucisă, puteţi fi sigur de asta, a spus el sumbru. Corpul e într-o stare prea avansată de descompunere ca să ne dăm seama dacă a fost şi abuzată sexual, dar bănuim că aşa s-a întâmplat. Apoi, cineva a omorât-o.

— Cum?

Fără să răspundă, a scos un plic mare din mapă şi l-a trântit pe birou. Se zăreau marginile lucioase ale fotografiilor. Până să-mi dau seama ce fac, am întins mâna înspre ele.

Am împins plicul din faţa mea.

— Nu, mulţumesc.

— M-am gândit că aţi vrea să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

— V-am spus deja că nu vă pot ajuta.

— Nu puteţi sau nu vreţi?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

A zăbovit o clipă mai mult cu privirea asupra mea, apoi s-a ridicat brusc.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doctore Hunter, a spus el cu răceală în glas.

— Aţi uitat astea.

I-am întins plicul.

— Păstraţi-le. Poate o să vreţi să vă uitaţi peste ele mai târziu.

A ieşit, iar eu încă ţineam plicul în mână. Tot ce trebuia să fac era să scot fotografiile din plic. În loc de asta, am deschis un sertar şi am aruncat plicul acolo. Am închis sertarul şi i-am zis lui Janice să-l cheme pe următorul pacient.

Dar le-am simţit prezenţa pe tot parcursul dimineţii. Le puteam simţi trăgându-mă de mână în timpul fiecărei

conversaţii sau consultaţii. După ce ultimul pacient a închis uşa în urma lui, am încercat să-mi mut atenţia pe altceva transcriind notele clinice ale acestuia. Odată terminate şi astea, m-am ridicat şi m-am uitat afară, prin uşile franţuzeşti[3]. Două vizite la domiciliu şi apoi aveam toată după-amiaza pentru mine. Dacă ar fi fost măcar o adiere în aer, aş fi putut să ies cu şalupa pe lac. Dar, după cum se prezenta situaţia, apa nu m-ar fi liniştit mai mult decât pământul uscat.

Mă simţisem incredibil de inert în timp ce Mackenzie răscolea prin trecutul meu. Putea foarte bine să fi vorbit despre altcineva. Şi, într-un fel, chiar aşa era. Era un alt David Hunter cel care se scufundase în misterioasa chemare a morţii, văzuse rezultatele a nenumărate fapte de violenţă, accidente şi catastrofe naturale, toate la un loc. Priveam craniul din spatele pielii ca pe ceva firesc, mândrindu-mă că ştiu nişte lucruri despre care alţii nici n-aveau habar că există. Ce se întâmpla cu corpul uman după ce viaţa se scursese afară din el nu mai reprezenta niciun mister pentru mine. Eram familiarizat cu descompunerea în toate formele sale, puteam să-i detectez stadiul în funcţie de starea vremii, de sol, de anotimp. Sinistru, ştiu, dar necesar. Şi trăiam satisfacţia unui magician în a depista când, cum, cine. Dar nu uitam niciodată că aveam de-a face cu fiinţe umane aparte. Dar numai într-un sens abstract; îi cunoşteam pe aceşti străini numai după moarte, nu şi în timpul vieţii.

Apoi, cele două fiinţe pe care le preţuiam mai mult decât orice pe lume au fost smulse de lângă mine. Fiica

3 Uşi (sau ferestre) franţuzeşti: uşi alcătuite din panouri decorative de sticlă; se deschid simultan şi creează un spaţiu larg de intrare.

şi soţia mea, nimicite într-o clipă de un beţiv care a scăpat din accident fără nicio zgârietură. Kara şi Alice, amândouă transformate, într-o secundă, din fiinţe vii, palpitând de viaţă, în materie organică moartă. Şi ştiam — *ştiam* — cu exactitate prin ce metamorfoză fizică aveau să treacă aproape în fiecare oră. Dar asta nu a reuşit să-mi ofere un răspuns la singura întrebare ce ajunsese să mă obsedeze şi căreia toate cunoştinţele mele nu i-au dat de cap. *Unde se aflau ele?* Ce se întâmplase cu viaţa care fusese până atunci în ele? Cum era posibil ca toată acea însufleţire, tot acel *spirit* să înceteze, pur şi simplu, să existe?

Nu ştiam. Şi să nu ştiu era ceva peste puterile mele. Colegii şi prietenii mei au fost înţelegători, dar eu abia dacă am observat asta. M-aş fi adâncit bucuros în muncă, numai că asta îmi aducea aminte constant de pierderea suferită şi de întrebarea la care nu găseam răspuns.

Aşa că am fugit. Am întors spatele la tot ceea ce-mi era cunoscut, am învăţat din nou vechea mea meserie de doctor şi m-am ascuns acolo, la kilometri distanţă de tot. Mi-am oferit, dacă nu o nouă viaţă, atunci măcar o nouă carieră. Una care avea de-a face mai degrabă cu oameni vii decât cu morţi şi prin care puteam cel puţin să încerc să amân acea transformare finală care era moartea, chiar dacă nu mă apropiasem câtuşi de puţin de înţelegerea ei. Şi funcţionase.

Până acum.

M-am dus la birou şi am deschis sertarul. Am scos fotografiile, ţinându-le cu faţa în jos. Aveam de gând să mă uit la ele, apoi să i le returnez lui Mackenzie. Încă nu mă angajam la nimic, m-am gândit eu raţional, şi le-am întors pe faţă.

Nu ştiam cum aveam să mă simt, dar ce nu luasem în considerare era familiaritatea întregii poveşti. Nu atât din pricina a ceea ce arătau imaginile — Dumnezeu mi-e martor că ele în sine erau destul de şocante. Dar faptul că le priveam era ca şi cum aş fi făcut un pas înapoi în timp. Chiar fără să-mi dau seama, am început să le examinez căutând nişte indicii.

Erau şase fotografii, luate din unghiuri şi perspective diferite. Le-am văzut rapid, apoi am luat-o de la capăt şi m-am uitat cu atenţie la fiecare în parte. Cadavrul era gol şi zăcea cu faţa la pământ, cu braţele întinse deasupra capului, ca şi cum s-ar fi pregătit să se scufunde printre tulpinile înalte de stuf. Era imposibil să-ţi dai seama de sexul victimei din acele fotografii. Pielea înnegrită atârna de pe corp ca o haină de piele prost croită, dar nu asta mi-a atras atenţia. Sam avusese dreptate. Spusese că trupul avea aripi, şi chiar aşa era. Două tăieturi adânci fuseseră făcute în carne, de o parte şi de alta a şirei spinării.

Adânc implântate în carne, pentru a da corpului aspectul unui înger decăzut, în mizerie, erau nişte aripi de lebădă albă.

În contrast cu pielea în descompunere, efectul era şocant de dezgustător. M-am mai uitat o vreme la ele, apoi am studiat corpul în sine. Viermii ţâşneau ca boabele de orez din răni. Nu doar din cele două mari tăieturi de la umeri, ci şi din numeroasele crestături mai mici de pe spate, braţe şi picioare. Descompunerea era într-un stadiu avansat. Căldura şi umiditatea cu siguranţă accelerase procesul, iar animalele şi insectele îl duseseră mai departe. Dar fiecare element avea ceva de spus în această poveste, toate ajutând la stabilirea intervalului de timp în care zăcuse acolo.

Ultimele trei fotografii erau făcute după ce cadavrul fusese întors cu faţa în sus. Avea aceleaşi mici tăieturi pe corp şi pe membre, iar faţa era o masă amorfă de aşchii de oase. Mai jos, la vedere, cartilajul gâtului, mai solid şi descompunându-se mai lent decât ţesutul mai moale care-l acoperea, era larg despicat în locul unde fusese făcută tăietura. M-am gândit la Bess, borderul collie al lui Sally. Şi gâtul câinelui fusese tăiat la fel. M-am mai uitat peste fotografii încă o dată. Când mi-am dat seama că mă uitam după ceva care să mă ajute să identific cadavrul, am pus fotografiile jos. Încă stăteam acolo, când s-a auzit o bătaie puternică în uşă.

Era Henry.

— Janice mi-a spus că a venit poliţia aici. Iar şi-au făcut localnicii de cap cu vitele?

— Nu, au venit în legătură cu ce s-a întâmplat ieri.

— Ah, a spus el, devenind serios. Sunt probleme?

— Nu chiar.

Nu spusesem întreg adevărul. M-am simţit prost că-i ascundeam ceva lui Henry, dar nu intrasem cu el în toate detaliile legate de trecutul meu. Ştia că fusesem antropolog, un domeniu suficient de mare încât să acopere orice păcat. Partea de medicină legală a muncii mele şi implicarea mea în investigaţiile poliţiei le ţinusem pentru mine. Nu era ceva ce voiam să discut cu alţii.

Nici măcar acum.

Privirea i s-a oprit pe fotografiile de pe birou. Era prea departe ca să observe vreun detaliu, dar, chiar şi-aşa, m-am simţit ca şi cum fusesem prins în flagrant delict. A ridicat din sprâncene în timp eu puneam fotografiile la loc în plic.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta? am spus eu.

— Desigur. N-am vrut să par indiscret.

— Nici n-ai fost. Doar că... sunt câteva lucruri la care trebuie să mă gândesc acum.

— Eşti OK? Pari cam... îngrijorat.

— Sunt bine.

A dat din cap, dar privirea îngrijorată nu i-a dispărut de pe chip.

— Ce-ar fi să te relaxezi cu o plimbare cu şalupa? Puţină mişcare ne-ar face bine amândurora.

Deşi avea nevoie de ajutor să se urce şi să coboare din barcă, handicapul lui Henry nu îl împiedica să vâslească sau să ridice pânzele, odată aflat la bord.

— S-a făcut. Dar dă-mi un răgaz de câteva zile.

Simţeam că ar vrea să întrebe mai mult, dar s-a răzgândit. S-a îndreptat spre uşă în cărucior.

— Doar să dai un semn. Ştii unde mă găseşti.

După ce a plecat, m-am sprijinit iar cu capul de spătar şi am închis ochii. *Nu voiam să se întâmple asta.* Dar, ce-i drept, nimeni nu voia. Şi cel mai puţin dintre toţi a vrut acea femeie moartă. M-am gândit la fotografiile pe care tocmai le văzusem şi mi-am dat seama că, la fel ca ea, n-aveam de ales.

Mackenzie îşi lăsase şi cartea de vizită odată cu fotografiile. Dar n-am reuşit să dau de el nici pe numărul de la birou, nici pe mobil. I-am lăsat mesaje pe ambele să mă sune înapoi, apoi am închis. Nu puteam să spun că mă simţeam cu adevărat mai bine pentru că luasem o decizie, dar o parte din greutate mi se luase de pe suflet.

După asta, urmau vizitele medicale rămase de dimineaţă. Doar două, şi niciuna nu era legată de un caz grav: un copil cu oreion şi un bătrân imobilizat la pat, care refuza să mănânce. Când am terminat, se făcuse deja ora

prânzului. Eram în drum spre casă, încercând să mă hotărăsc unde să mănânc, acasă sau la cârciumă, când mi-a sunat telefonul.

M-am grăbit să răspund, dar era doar Janice, care îmi spunea că sunaseră cei de la şcoală. Erau îngrijoraţi pentru Sam Yates şi voiau să ştie dacă pot să mă duc să-l văd.

Am spus că da. Eram bucuros să fac ceva util în timp ce aşteptam să mă sune Mackenzie.

Ajuns înapoi în Manham, prezenţa poliţiştilor pe străzi te aducea cu picioarele pe pământ, reamintindu-ţi ce se întâmplase. Uniformele lor contrastau dezolant cu florile vesele, luminoase din cimitir şi de pe pajişte, şi deasupra întregului sat plutea o agitaţie tăcută, dar evidentă. Şcoala, cel puţin, părea normală. Deşi copiii mai mari trebuiau să meargă opt kilometri până la cea mai apropiată şcoală gimnazială, Manham avea propria şcoală primară. Era o fostă capelă, cu un teren de joacă colorat de zgomote vesele, în lumina puternică a soarelui. Era ultima săptămână de şcoală înaintea vacanţei de vară, iar acest fapt părea să sporească hărmălaia din timpul prânzului. O fetiţă a sărit peste picioarele mele, ferindu-se de o alta, care o urmărea. Chicotind, s-au îndepărtat în fugă, atât de prinse în jocul lor, încât abia mi-au observat prezenţa.

Intrând în cancelaria şcolii, am simţit obişnuitul gol din suflet. Betty, secretara, mi-a aruncat un zâmbet luminos, în timp ce băteam în uşa deschisă.

— Bună ziua. Aţi venit pentru Sam?

Era o femeie micuţă, cu o faţă blândă, care îşi trăise toată viaţa în sat. Nu se măritase niciodată, locuind cu fratele ei şi tratându-i pe copiii de la şcoală ca şi cum ar fi fost o a doua familie.

— Ce face? am întrebat eu, iar ea şi-a încreţit nasul.

— E puţin cam supărat. E alături, în infirmerie. Mergeţi direct în faţă.

„Infirmerie" era cam prea mult spus, de fapt, era o încăpere mică cu o chiuvetă, o canapea şi un dulăpior cu produse de prim ajutor. Sam stătea pe canapea, cu capul în jos, bălăbănindu-şi picioarele. Era livid şi părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

O femeie tânără stătea lângă el, vorbindu-i cu o voce liniştitoare, în timp ce îi arăta o carte. S-a întrerupt şi a părut uşurată când m-a văzut intrând.

— Bună ziua, sunt doctorul Hunter, i-am spus eu, apoi i-am zâmbit băiatului. Ce mai faci, Sam?

— E puţin cam obosit, a răspuns tânăra femeie în locul lui. Se pare că a avut nişte vise urâte azi-noapte. Nu-i aşa, Sam?

Femeia a vorbit natural, calm, fără să pară ironică. Am bănuit că era învăţătoarea lui, dar n-o mai văzusem înainte, iar accentul îi era prea puţin pronunţat ca să fie vreo localnică. Sam şi-a lăsat bărbia în piept. M-am lăsat pe vine, ca să fiu la nivelul ochilor lui.

— Aşa-i, Sam? Ce fel de coşmaruri?

După ce văzusem fotografiile, puteam bănui despre ce era vorba. A continuat să stea cu capul plecat, fără să zică ceva.

— OK, hai să aruncăm o privire.

Nu mă aşteptam să descopăr ceva fizic în neregulă cu el, şi aveam dreptate. Temperatura puţin ridicată, poate, dar asta era tot. I-am ciufulit părul în timp ce mă ridicam în picioare.

— Puternic ca un taur. O să fii bine singur cât schimb câteva cuvinte cu învăţătoarea ta?

— Nu! a spus el, panicat.

Ea i-a zâmbit din nou liniştitor.

— E în regulă, o să fim chiar aici, afară. O să las şi uşa deschisă şi o să mă întorc imediat. OK?

Apoi i-a dat cartea. După o clipă, a luat-o, cu un aer ursuz. Am urmat-o în coridor. A lăsat uşa întredeschisă, aşa cum promisese, dar a mers suficient de departe astfel încât Sam să nu poată trage cu urechea.

— Îmi pare rău că a trebuit să veniţi. Nu ştiam ce altceva să fac, a spus ea cu o voce joasă. Adineauri, devenise complet isteric. Ceva total neobişnuit pentru el.

M-am gândit din nou la fotografii.

— Presupun că aţi auzit ce s-a întâmplat ieri.

A făcut o grimasă.

— Toată lumea a auzit. Asta-i problema. Toţi ceilalţi copii voiau să ştie despre asta. A fost prea mult pentru el.

— Aţi trimis după părinţii lui?

— Am încercat. N-am reuşit să dau de ei la niciunul dintre numerele pe care le aveam.

A ridicat din umeri, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— De aceea m-am gândit că e bine să vă chem. Eram foarte îngrijorată pentru el.

Mi-am dat seama că vorbeşte serios. După estimările mele, avea spre 30 de ani, poate puţin mai mult. Părul ei tăiat scurt părea de un blond natural, dar era cu câteva nuanţe mai deschis decât sprâncenele ei închise la culoare, care, în acel moment, erau încruntate a nelinişte. Avea o faţă luminoasă, presărată cu pistrui, puşi în evidenţă de un bronz şters.

— A suferit un şoc puternic. S-ar putea să treacă ceva timp până va reuşi să depăşească momentul, am spus eu.

— Săracul Sam. Chiar acum, când vine vacanţa.

A aruncat o privire prin uşa deschisă.

— Credeţi că o să aibă nevoie de terapie?

Mă întrebasem şi eu acelaşi lucru. Dacă nu se va simţi mai bine într-o zi sau două, aveam să fiu nevoit să îi recomand aşa ceva. Dar fusesem şi eu în situaţia asta şi ştiam că, uneori, zgândărirea unei răni face ca aceasta să sângereze şi mai mult. Poate nu era o perspectivă decentă, preferam să-i ofer lui Sam şansa de a-şi reveni singur.

— Hai să vedem cum evoluează. Pe la sfârşitul săptămânii s-ar putea să fie iar pe picioare şi să-l vedem alergând din nou.

— Sper.

— Cred că cel mai bun lucru pentru el acum e să-l ducem acasă, i-am spus. Aţi încercat la şcoala fratelui său? Cei de acolo ar putea şti cum să ia legătura cu părinţii lui.

— Nu, nu s-a gândit nimeni la asta.

Părea enervată pe ea însăşi.

— Poate să stea cineva cu el până ajung eu acolo?

— Voi sta eu. O să trimit pe altcineva la clasă, în locul meu.

A făcut ochii mari.

— Oh, îmi pare rău, ar fi trebuit să menţionez că eu sunt învăţătoarea lui!

Am zâmbit.

— Am bănuit eu.

— Dumnezeule, nici măcar nu m-am prezentat, nu-i aşa?

Roşeaţa din obraji i-a accentuat pistruii.

— Jenny. Jenny Hammond.

A întins mâna, jenată. Era caldă şi uscată. Mi-am amintit că am auzit în sat că o nouă învăţătoare venise la şcoală la începutul anului, dar era prima oară când o vedeam. Sau aşa credeam.

— V-am văzut în Lamb, o dată sau de două ori, cred, a spus ea.

— Foarte probabil. Viaţa de noapte e cam săracă pe aici.

— Am observat, a spus ea cu un zâmbet strengăresc. Totuşi, de aia şi vii într-un loc ca ăsta, nu-i aşa? Să scapi de tot.

Probabil că o urmă de nedumerire mi s-a întipărit pe faţă.

— Iertaţi-mă, nu păreţi a fi localnic, aşa că am bănuit...

— E-n regulă, aşa e, nu sunt de pe-aici.

A părut un pic mai uşurată.

— Oricum, ar fi bine să mă întorc la Sam.

Am intrat înapoi în cameră împreună cu ea, ca să-mi iau la revedere de la Sam şi să mă asigur că n-are nevoie de un calmant. Urma să-l consult în acea după-amiază, să-i spun mamei lui să-l ţină acasă pentru alte câteva zile, până când rana provocată de ceea ce tocmai văzuse se va fi cicatrizat suficient încât să reziste la sâcâielile colegilor săi.

Ajunsesem la Land Rover când mi-a sunat mobilul. De data aceasta era Mackenzie.

— Mi-aţi lăsat un mesaj, a spus el sec.

Am vorbit repede, grăbindu-mă să scap de cuvinte.

— O să vă ajut să identificaţi cadavrul. Dar asta-i tot. N-am de gând să mă implic dincolo de asta, OK?

— Cum doriţi.

N-a părut prea amabil, dar, pe de altă parte, nici oferta mea nu era prea grozavă.

— Aşadar, cum vreţi să intraţi în joc?

— Trebuie să văd unde a fost găsit cadavrul.

— A fost deja dus la morgă, dar ne putem întâlni acolo într-o oră...

— Nu, nu vreau să văd cadavrul. Doar locul unde a fost găsit.

Îi puteam simţi exasperarea la capătul celălalt al liniei.

— De ce? La ce-o să folosească asta?

Gura mi se uscase.

— Aş vrea să examinez nişte frunze.

Capitolul 6

Bâtlanul plutea leneş deasupra mlaştinii, alunecând prin aerul rece ca gheaţa. Părea prea mare pentru a putea să se menţină în aer, un gigant în comparaţie cu mica pasăre de apă pe care o acoperise în zbor cu umbra sa. Îndoindu-şi aripile, coborî către lac, fâlfâind puternic de două ori din aripi în timp ce ateriza. Cu o smucitură arogantă din cap, şi-a făcut loc peste un vad, înainte de a rămâne complet nemişcat, ca o statuie împietrită pe picioarele sale roşii şi subţiri.

M-am îndepărtat fără chef de el, auzindu-l pe Mackenzie cum se apropia.

— Poftiţi, a spus el, întinzându-mi o pungă de plastic sigilată. Puneţi-vă astea pe dumneavoastră.

Am scos din pungă salopeta din hârtie albă şi am pus-o pe mine, având grijă să nu rup materialul subţire, pe măsură ce o trăgeam peste pantofi şi pantaloni. Cum am închis-o până sus, am şi simţit că încep să transpir. Disconfortul umezelii era enervant de familiar.

Era ca şi cum m-aş fi întors în timp.

Nu fusesem în stare să mă eliberez de acea senzaţie de déjà vu pe care o aveam de când îl întâlnisem pe

Mackenzie pe acea porţiune de drum unde îi adusesem pe cei doi poliţişti, cu două zile în urmă. Acum, zona era ticsită cu maşini de poliţie şi cu rulote mari care serveau drept camere de anchetă improvizate. După ce mi-am pus salopeta şi pantofii din hârtie, am păşit, în tăcere, pe cărarea ce trecea prin zona mlăştinoasă, traseul fiind marcat de cele două benzi paralele izolante ale poliţiei. Ştiam că voia să întrebe ce plănuiam să fac, mai ştiam şi că i se părea un semn de slăbiciune să-şi manifeste curiozitatea faţă de mine. Dar nu-mi ascundeam nicio dorinţă deplasată de a manevra nişte jocuri de putere. Pur şi simplu, amânam momentul când urma să fiu nevoit să mă confrunt cu întrebarea „de ce eram acolo".

Zona în care fusese descoperit cadavrul era încercuită cu şi mai multă bandă specială de izolat. Înăuntrul ei, criminaliştii mişunau deasupra ierbii, anonimi şi identici în salopetele lor albe. Vederea lor m-a izbit aducând la viaţă alte amintiri nedorite.

— Unde naiba este Vicks? a întrebat Mackenzie, fără să se adreseze cuiva în mod special.

O femeie a scos un tub cu cremă mentolată. Mackenzie şi-a pus o fărâmă sub nas, apoi mi-a întins tubul mie.

— Încă miroase puţin neplăcut aici, deşi cadavrul a fost luat.

Fusese un timp când eram atât de obişnuit cu mirosurile legate de munca mea, încât nu le mai băgam în seamă. Dar asta se întâmpla atunci. Mi-am întins crema cu iz mentolat pe buza de sus şi apoi mi-am rulat pe mâini o pereche de mănuşi chirurgicale din cauciuc.

— Poftiţi şi o mască, dacă vreţi, a spus Mackenzie.

Am scuturat din cap. Nu îmi plăcuse niciodată să port mască decât dacă eram nevoit.

— Atunci, haideţi.

S-a strecurat pe sub bandă, iar eu l-am urmat. Criminaliştii aflaţi acolo cercetau amănunţit pământul răscolit. Câteva mici indicatoare înfipte în pământ arătau locul unde fuseseră găsite posibile probe relevante. Ştiam că majoritatea aveau să se dovedească, de fapt, irelevante — ambalaje de dulciuri, mucuri de ţigară şi fragmente de oase de animale, care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce căutau ei. Dar, în acel punct, n-aveau nicio idee despre ce e important şi ce nu. Totul avea să fie pus în pungi şi trimis spre examinare.

Ni s-au aruncat câteva priviri curioase, dar atenţia mea era îndreptată către peticul de pământ din centru. Iarba era înnegrită şi fără viaţă acolo, ca şi cum ar fi avut loc un incendiu. Dar nu căldura era cea care o secase de viaţă. Şi în plus, mai era ceva de remarcat; un miros inconfundabil, care pătrundea în ciuda stratului protector de mentol.

Mackenzie şi-a zvârlit o bomboană mentolată în gură şi şi-a pus pachetul la loc fără să ofere nimănui din ele.

— El e doctorul Hunter, le-a spus el membrilor echipei, în timp ce crănţănea între dinţi bomboana. Este antropolog legist şi o să încerce să ne ajute să identificăm cadavrul.

— Ei bine, va trebui să se străduiască mai mult decât atât, a spus unul dintre ei. Cadavrul nu e aici.

Au râs. Era meseria lor şi nu le plăcea ca altcineva să se bage peste ei. Mai ales un civil. Mă mai lovisem şi înainte de acest gen de atitudine.

— Doctorul Hunter este aici la cererea detectivului Ryan. Sunt sigur că o să-i oferiţi orice ajutor de care are nevoie.

Vocea lui Mackenzie avea ceva tăios. Mi-am dat seama după feţele lor, devenite dintr-odată inexpresive, că ceea ce le spusese nu fusese bine primit. Nu m-a deranjat. Eram deja aplecat deasupra peticului de pământ cu iarbă moartă.

Păstra forma vagă a trupului care zăcuse acolo, o siluetă de putregai. Câţiva viermi încă mişunau, iar pene albe erau împrăştiate precum zăpada pe firele negre şi turtite de iarbă.

Am examinat una dintre pene.

— Aripile erau sigur ale unei lebede?

— Aşa credem, a spus unul dintre criminalişti. Le-am trimis unui ornitolog să verifice.

— Dar mostre de sol?

— Deja trimise la laborator.

Conţinutul de fier al pământului putea fi verificat pentru a vedea cât de mult sânge absorbise. Dacă beregata victimei fusese tăiată acolo unde a fost găsit cadavrul, conţinutul de fier ar trebui să fie ridicat. Dacă nu, atunci ori rana fusese făcută după ce a murit, ori femeia fusese ucisă în altă parte şi cadavrul aruncat acolo mai târziu.

— Dar insectele?

— Am mai făcut asta înainte, să ştiţi.

— Ştiu. Încerc doar să-mi dau seama cât aţi avansat.

A scos un oftat exagerat.

— Da, am luat şi mostre de insecte.

— Şi ce-aţi descoperit?

— Li se spune viermi.

Asta a provocat nişte râsete zgomotoase. M-am uitat la el.

— Dar pupele?

— Ce-i cu ele?

— Ce culoare aveau? Deschisă? Închisă? Erau şi cochilii goale?

N-a făcut decât să clipească înspre mine, ursuz. Nu mai râdea nimeni acum.

— Dar coleoptere? Erau multe pe cadavru?

S-a holbat la mine ca la un nebun.

— Asta e o investigaţie a unei crime, nu un proiect de biologie pentru şcoală!

Era unul din vechea şcoală. Cei din noua generaţie de criminalişti erau dornici să înveţe noi tehnici, erau deschişi la orice informaţie care i-ar fi putut ajuta. Dar mai erau câţiva reticenţi la orice nu se încadra în limitele experienţei lor. Mă intersectasem cu ei din când în când şi se părea că încă mai rămăseseră câţiva în zonă.

M-am întors către Mackenzie.

— Insectele au felurite cicluri de viaţă. Larvele de aici sunt cu precădere muşte de carne. Din categoria muştelor albastre şi a muştelor verzi. În condiţiile în care rănile erau deschise, e de aşteptat ca insectele să fi atacat imediat. Probabil şi-au depus ouăle cam într-o oră, dacă era pe timp de zi.

Am scormonit în pământ şi am luat un vierme care nu se mai mişca. L-am ţinut în palmă.

— Acesta e pe cale să iasă din cocon. Cu cât sunt mai maturi, cu atât devin mai închişi la culoare. După aspect, aş spune că are şapte sau opt zile. Nu văd fărâme de coajă prin preajmă, ceea ce înseamnă că nicio pupă nu a ieşit din cocon până acum. Ciclul de viaţă al muştelor de carne durează paisprezece zile, ceea ce ne arată că trupul n-a stat aici un timp atât de îndelungat.

Am aruncat pupa înapoi în iarbă. Ceilalţi ofiţeri se opriseră din lucru pentru a mă asculta.

— OK, aşadar, pornind de la durata de viaţă obişnuită a insectelor, putem estima în acest moment că moartea s-a produs acum opt–zece zile. Presupun că ştiţi ce-i asta, am zis eu, arătând înspre urmele de substanţă gălbui-albicioasă lipite de unele fire de iarbă.

— Este un produs rezultat în urma descompunerii, a spus criminalistul, aspru.

— Aşa e, am spus eu. Se numeşte *adipocere*. Cunoscută drept ceară de mormânt. În principiu, este un fel de săpun format din acizii graşi ai corpului, pe măsură ce proteinele din muşchi se descompun. Asta face ca pământul să fie puternic alcalin, ceea ce duce la distrugerea ierbii. Şi, dacă aruncaţi o privire la chestia asta albă, veţi vedea că e casantă şi fărâmicioasă. Asta sugerează o extrem de rapidă descompunere, pentru că, dacă ea e lentă, ceara tinde să fie mai moale. Şi exact asta e de aşteptat să se întâmple cu un cadavru care zace afară, în căldură, cu o mulţime de răni deschise pe care să le invadeze bacteriile. Chiar şi-aşa, nu sunt foarte multe, ceea ce, încă o dată, confirmă momentul decesului cu mai puţin de două săptămâni în urmă.

S-a lăsat tăcere.

— Ce-nseamnă mai puţin? a izbucnit Mackenzie.

— Imposibil de spus cu exactitate din moment ce nu ştiu mai multe.

M-am uitat la vegetaţia putrezită şi m-am cutremurat.

— Cel mai probabil, chiar luând în considerare un ritm de descompunere mai rapid, aş spune nouă, zece zile. Dacă ar fi fost mai mult, pe căldura asta, cadavrul ar fi ajuns deja un schelet.

În timp ce vorbeam, cercetam iarba moartă, încercând să găsesc ceea ce speram că se află acolo.

— În ce direcţie era orientat cadavrul? l-am întrebat pe criminalist.

— În ce direcţie ce?

— În ce parte era capul?

Mi-a arătat, ursuz. Am vizualizat mental fotografiile pe care le văzusem, modul în care braţele fuseseră întinse deasupra capului, şi am trecut la cercetarea terenului din preajma acelei zone. Nu găsisem ceea ce doream în zona cu iarbă moartă, aşa că am început să îmi extind căutările, dând la o parte cu atenţie firele de iarbă pentru a vedea ce se află la rădăcină.

Începusem să cred că nu era nimic acolo, că vreun animal ce se hrăneşte cu cadavre îl descoperise, când am văzut ceea ce căutam.

— Îmi puteţi da o pungă pentru probe?

Am aşteptat până am primit una, apoi m-am aplecat în iarbă şi am ridicat uşor o bucată zbârcită maro. Am pus-o în pungă şi am sigilat-o.

— Ce e asta? a întrebat Mackenzie, întinzându-şi gâtul pentru a se uita.

— Când un cadavru are mai mult de o săptămână, pielea începe să se desprindă. De aceea arată atât de zbârcită pe un cadavru, ca şi cum nu i s-ar mai potrivi. Mai ales pe mâini. În cele din urmă, pielea se desprinde total, ca o mănuşă. Adesea trece neobservată, pentru că oamenii nu ştiu ce e şi se amestecă uşor cu frunzele.

Am ridicat la vedere punga transparentă de plastic cu bucăţica de ţesut ce aducea a pergament.

— Aţi spus că vreţi amprente.

Mackenzie şi-a dat capul pe spate, cu o mişcare bruscă.

— Glumiţi!

— Nu. Nu ştiu dacă provine de la mâna dreaptă sau stângă, dar cealaltă ar trebui să fie tot pe aici, asta dacă n-a luat-o vreun animal. Vă las să o găsiţi.

Criminalistul a râs zgomotos.

— Şi cum aţi vrea să luăm amprente de pe aşa ceva? a întrebat el. Uitaţi-vă la ea, e ca un chips nenorocit.

— Oh, e chiar simplu, i-am spus eu, şi chiar începuse să-mi placă toată povestea asta. Aşa cum scrie pe ambalaj, doar adăugaţi apă.

Avea o privire goală.

— Lăsaţi-o în apă la noapte. Se va rehidrata şi o să puteţi s-o puneţi pe mână ca pe o mănuşă. Ar trebui să vă ofere un set suficient de decent de amprente pentru a găsi un corespondent pentru ele.

I-am înmânat punga.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş folosi pe cineva cu mâinile mici. Şi, mai întâi, să-şi pună nişte mănuşi de cauciuc.

L-am lăsat holbându-se la pungă şi m-am strecurat pe sub bandă. Oamenii începeau să reacţioneze. Mi-am scos salopeta şi pantofii protectori, bucuros că scăpasem de ele.

Mackenzie s-a apropiat în timp ce le mototoleam. Dădea din cap.

— Ei bine, cât trăieşti, înveţi. De unde naiba aţi mai învăţat-o şi pe asta?

— Din State. Am petrecut doi ani la un centru de cercetări antropologice în Tennessee. The Body Farm, după cum i se spune neoficial. E singurul loc din lume unde se folosesc cadavre umane pentru a se studia procesul descompunerii. Cât timp durează în anume circumstanţe, ce factori îl pot influenţa. FBI-ul îl foloseşte pentru a cerceta evoluţia fizică a corpurilor.

Am făcut semn cu capul către criminalistul care, repezit şi irascibil, dădea instrucţiuni restului echipei.

— Ne-ar prinde bine aşa ceva pe-aici.

— Slabe şanse, a spus el, în timp ce se descotorosea şi el cu greu de salopetă. Detest chestiile astea nenorocite, a mormăit el, netezindu-şi hainele. Deci, bănuiţi că a murit cam acum zece zile?

Mi-am scos mănuşile. Mirosul de latex şi de piele umedă a readus la viaţă mai multe amintiri decât mi-aş fi dorit.

— Nouă sau zece. Dar asta nu înseamnă că a zăcut aici tot timpul ăsta. Se poate să fi fost mutat aici din altă parte, dar sunt sigur că băieţii de la criminalistică vor fi în stare să vă spună asta.

— Aţi putea să-i ajutaţi.

— Îmi pare rău, v-am zis că o să vă ajut să identificaţi cadavrul. Mâine, pe vremea asta, ar trebui să aveţi o idee mai clară despre cine e vorba.

Sau nu, m-am gândit, dar am ţinut-o pentru mine. Numai că Mackenzie m-a citit imediat.

— Am pornit acum investigaţii serioase pentru a încerca s-o găsim pe Sally Palmer. Nimeni dintre cei cu care am vorbit până acum nu a văzut-o de la petrecerea cu grătar de la cârciumă. Avea şi o comandă la băcănie, pe care trebuia s-o ridice a doua zi, dar n-a mai făcut-o. Şi, de obicei, pentru ziare, îi contacta în fiecare dimineaţă pe vânzători. Se pare că era o cititoare avidă de *Guardian*. Dar şi pe acesta a încetat să-l mai ia.

O senzaţie întunecată, urâtă începea să crească în mine.

— Şi nimeni n-a raportat asta până acum?

— Se pare că nu. Se pare că nimeni nu i-a dus dorul. Probabil că toată lumea a crezut că a plecat pe undeva sau că e ocupată cu scrisul. Vânzătorii de ziare mi-au spus că nu părea ca şi cum ar fi de-a locului. S-a cam zis cu traiul într-o comunitate mică, nu?

Nu puteam să zic nimic. Nu observasem nici măcar eu absenţa ei.

— Nu înseamnă că e ea. Petrecerea a fost acum două săptămâni. Oricine ar fi cel pe care l-aţi găsit aici nu e mort de atât timp. Şi mobilul lui Sally?

— Ce-i cu el?

— Încă mergea când am sunat eu. Dacă ar fi lipsit în tot acest timp, ar fi rămas fără baterie.

— Nu neapărat. E un model nou, cu un timp de standby de patru sute de ore. Asta înseamnă cam şaisprezece zile. Poate e exagerat, dar, dacă doar a stat în geanta ei fără să fie utilizat, se poate să fi rezistat.

— Tot ar putea fi vorba despre altcineva, am continuat eu, deşi nici măcar eu nu mai credeam ce zic.

— Probabil, a spus el cu un ton care implica faptul că mai era ceva ce n-avea de gând să împărtăşească cu mine. Dar oricine ar fi, trebuie să-l găsim pe ucigaş.

Nu era nimic de replicat la asta.

— Credeţi că e cineva de-al locului? Din sat?

— Nu cred nimic deocamdată. Victima ar putea fi o autostopistă, criminalul ar fi putut-o arunca, pur şi simplu aici, în drumul său. E prea devreme să ne dăm cu părerea, a spus el, inspirând adânc. Ascultaţi-mă...

— Răspunsul e tot nu.

— Nici măcar nu ştiţi ce am de gând să vă rog.

— Ba da, ştiu. Încă o favoare, pentru a vă ajuta mai departe. Apoi o să urmeze alta şi alta, şi tot aşa, am spus eu,

dând din cap. Nu mă mai ocup cu asta. Mai sunt şi alţi oameni în ţară care o pot face.

— Nu mulţi. Şi dumneavoastră sunteţi cel mai bun.

— Nu mai sunt. Am făcut tot ce-am putut.

— Chiar aşa? a întrebat el, cu o expresie rece.

S-a întors şi s-a îndepărtat, lăsându-mă să mă duc singur spre Land Rover. M-am urcat la volan şi am condus doar până când am ieşit din raza lor vizuală. Mâinile îmi tremurau fără să le pot stăpâni, aşa că am tras pe dreapta. Brusc, am simţit că nu mai puteam respira. Mi-am odihnit capul pe volan, încercând să nu trag prea mult aer în piept, pentru că ştiam că hiperventilaţia ar înrăutăţi situaţia.

În cele din urmă, atacul de panică a trecut. Bluza mi se lipise de corp din pricina transpiraţiei, dar nu m-am mişcat până n-am auzit un zgomot de claxon venind din spate. Un tractor se apropia pufăind de locul unde eu blocasem drumul. M-am uitat în spate şi şoferul gesticula furios să mă dau la o parte. Mi-am ridicat mâna ca să mă scuze şi am pornit din loc.

Când am ajuns în sat, eram ceva mai calm. Nu-mi era foame, dar ştiam că ar trebui să mănânc ceva. M-am oprit la singurul magazin din sat care aducea cât de cât cu un supermarket. Voiam să-mi cumpăr un sendviş şi să-l mănânc acasă, să mă retrag o oră sau două pentru a-mi pune gândurile în ordine, înainte de a-mi începe programul de seară. Trecând pe lângă farmacie, o tânără a ieşit de acolo şi aproape că a dat peste mine. Am recunoscut-o ca fiind una dintre pacientele lui Henry, una dintre fidelii care preferau să aştepte până când putea el să îi consulte. O tratasem şi eu o dată, când Henry nu era la muncă, dar încă nu

reuşeam să-mi amintesc numele ei. Lyn, mi-a venit în gând, Lyn Metcalf.

— Oh, îmi pare rău, a spus ea, ţinând strâns la piept un pachet.

— Nicio problemă. Ce mai faceţi?

— Minunat, mulţumesc, a spus ea, zâmbind larg.

În timp ce se îndepărta în susul străzii, îmi amintesc că m-am gândit atunci că e bine să vezi pe cineva care afişează atâta fericire. După aceea, nu m-am mai gândit la ea deloc.

Capitolul 7

Era mai târziu decât de obicei când Lyn a ajuns la digul care trecea prin stufăriş, dar dimineaţa era şi mai ceţoasă decât cu o zi în urmă. O pâclă albicioasă acoperea totul, învorlburându-se în nişte forme fără direcţie, care, pur şi simplu, rămâneau ascunse privirii. Avea să se destrame mai târziu şi, pe la vremea prânzului, avea să facă loc uneia dintre cele mai călduroase zile ale anului. Dar acum, totul era răcoros şi umed, iar ideea de soare şi căldură părea destul de îndepărtată.

Se simţea prost, nu părea a fi în apele sale. Ea şi Marcus stătuseră până târziu noaptea trecută să se uite la un film, iar corpul ei încă resimţea asta. Îi fusese neobişnuit de greu să se dea jos din pat în acea dimineaţă, mormăind ceva către Marcus, care abia că a mârâit ceva, fără chef, în timp ce intra în cabina de duş. Acum, că era afară, îşi simţea muşchii ţepeni şi încordaţi. *Aleargă. O să te simţi mai bine după.* A strâmbat din nas. Mda, cum să nu...

Ca să nu se mai gândească la cât de greu îi era să alerge în dimineaţa asta, şi-a mutat gândul către pachetul pe care îl ascunsese într-un sertar, sub sutiene şi chiloţi,

acolo unde cu siguranţă Marcus nu putea să-l găsească. Îl interesa lenjeria ei intimă doar când o purta.

Nu intenţionase să cumpere testul de sarcină când intrase în farmacie. Dar când l-a văzut pe rafturi, s-a simţit impulsionată să-l pună în coş, alături de pachetul suplimentar de tampoane pe care spera că n-o să fie nevoie să le folosească. Chiar şi atunci, e posibil să fi avut nişte îndoieli. Era destul de greu să ţină un secret într-un loc ca ăsta şi a cumpăra aşa ceva ar fi putut să însemne că întregul sat avea să-i arunce priviri cu subînţeles până la sfârşitul zilei.

Dar magazinul era gol, iar la casă se afla o tânără plictisită. Era nouă, indiferentă faţă de oricine care avea peste optsprezece ani şi era puţin probabil să fi observat ce cumpără Lyn, cu atât mai puţin să-i fi păsat suficient încât să se apuce să şi bârfească despre asta. Cu faţa dogorind de emoţie, Lyn a înaintat şi şi-a făcut de lucru scotocind prin geantă după bani, în timp ce adolescenta scana pachetul cu testul de sarcină, punându-l pe tejghea.

Avea un zâmbet larg, ca de copil, când a ieşit grăbindu-se afară din farmacie şi a dat tocmai peste unul dintre cei doi doctori. Cel mai tânăr, nu doctorul Henry. Doctorul Hunter. Tăcut, dar chipeş. A făcut ceva valuri printre tinerele femei când a sosit, deşi el a părut să nu le observe. Dumnezeule, îi era atât de ruşine, însă doar asta o mai oprea să nu izbucnească în râs. Probabil că o fi zis despre ea că e nebună, uitându-se la el aşa radioasă, ca o idioată. Sau poate o fi crezut că îl place. Gândul acesta a făcut-o să zâmbească din nou.

Alergatul începea să-şi facă efectul. În sfârşit, simţea că începe să se dezmorţească, iar cârceii şi zonele dureroase i se destindeau pe măsură ce sângele începea să

circule normal. Pădurea era chiar în faţa ei acum şi, privind înspre ea, o asociere sumbră s-a născut în subconştientul ei. La început, încă distrasă de amintirea a ceea ce se petrecuse la farmacie, nu a reuşit să-i dea o formă. Apoi i-a fost clar. Până acum, uitase de iepurele mort pe care îl găsise pe cărare cu o zi în urmă. Şi de senzaţia că e privită, pe care o avusese când intrase în pădure.

Dintr-odată, perspectiva de a intra din nou în pădure — mai ales pe o asemenea ceaţă — i s-a părut ciudat de nepotrivită. *O prostie*, s-a gândit ea, încercând să-şi alunge acea senzaţie. Totuşi, pe măsură ce se apropia, a încetinit pasul. Când şi-a dat seama ce face, a plescăit iritată şi a accelerat. Abia când a ajuns aproape de marginea pădurii s-a gândit la trupul de femeie care fusese descoperit. Dar nu s-a întâmplat în apropiere, şi-a spus ea. În plus, criminalul ar trebui să fie un masochist ca să umble pe-afară atât de devreme, s-a gândit ea, cinică. Apoi, primul şir de copaci s-a închis în urma sa.

A fost o uşurare când a văzut că presimţirea din ziua trecută nu s-a materializat. Pădurea era, din nou, pur şi simplu, o pădure. Cărarea era liberă, iar iepurele mort — cu siguranţă deja parte din lanţul trofic. Natură şi atât, asta era tot. A aruncat o privire la ceasul de mână, a văzut că pierduse un minut sau două din timpul ei obişnuit şi a grăbit pasul pe măsură ce se apropia de luminiş. Piatra înaltă era acum în raza ei vizuală, o umbră întunecată profilându-se în ceaţă în faţa ei. Aproape trecuse de ea, când a observat că ceva era în neregulă. Apoi, lumina şi umbra au devenit distincte şi orice intenţie de a alerga mai departe a dispărut.

O pasăre moartă fusese legată de piatră. Era o raţă sălbatică, prinsă cu sârmă în jurul gâtului şi de picioare.

Venindu-şi în fire, Lyn s-a uitat repede în jur. Dar nu era nimic de văzut. Doar copacii şi raţa sălbatică moartă. Şi-a şters sudoarea de pe ochi şi s-a uitat din nou la ea. Sângele îi colorase penele acolo unde firul subţire îi intrase în carne. Neştiind dacă să o dezlege sau nu, s-a aplecat pentru a cerceta mai atent sârma.

Pasărea şi-a deschis ochii.

Lyn a ţipat şi s-a împleticit îndărăt, în timp ce pasărea începuse să se zbată, izbindu-şi capul de sârma care îi imobiliza gâtul. Mai mult îşi făcea rău singură, dar Lyn nu se putea urni să se apropie de aripile ce băteau frenetic. Mintea începea să-i funcţioneze din nou, stabilind conexiunile dintre pasăre şi iepurele mort din mijlocul cărării, ca şi cum fusese pus acolo ca ea să-l găsească. Apoi, acest gând i-a fost pus în umbră de altul şi mai important.

Dacă pasărea era încă vie, atunci nu era acolo de prea mult timp. Cineva făcuse asta cu puţină vreme în urmă.

Cineva care ştia că ea avea să o găsească.

O parte din ea continua să creadă că totul era o născocire, dar alerga deja pe cărare, înapoi. În timp ce fugea, crengile o biciuiau, nici gând să meargă la pas acum, doar *scapă, scapă, scapă* era gândul care îi tot urla în cap. Nu-i păsa dacă era ridicolă sau nu, tot ce voia era să iasă din pădure în terenul deschis de dincolo. Încă o curbă şi o să-l poată vedea. Respiraţia îi devenise aspră în timp ce alerga, privirea mişcându-i-se cu repeziciune de la un copac la altul, de parcă se aştepta să apară cineva de după ei în orice moment. Dar n-a apărut nimeni. Apropiindu-se de ultima cotitură, a scos un sunet jumătate geamăt, jumătate suspin. *Nu mai e mult*, s-a gândit, şi, când tocmai începea să se simtă în sfârşit uşurată, ceva i-a

înhăţat piciorul şi a făcut să-i dispară pământul de sub picioare.

N-a fost timp să reacţioneze. A căzut pe burtă, impactul făcând ca aerul să-i iasă din plămâni. Nu mai putea respira, nu mai putea să se mişte. Împietrită, a reuşit să mai inspire o dată, apoi încă o dată, sorbind mirosul de pământ reavăn. Încă ameţită, s-a uitat în spate la ceea ce o făcuse să se împiedice. La început, ceea ce a văzut părea lipsit de sens. Un picior era într-un mod straniu flexat în afară, cu laba piciorului răsucită într-un unghi ciudat. Un fir de undiţă încolăcit în jurul său lucea slab. Nu, şi-a dat seama, nu era un fir de undiţă.

Era sârmă.

Dar acest gând a venit prea târziu. În timp ce încerca să se pună pe picioare, o umbră s-a prăbuşit asupra ei. Ceva o presa pe faţă, sufocând-o. A încercat să îndepărteze duhoarea greţoasă, chimică, luptând cu toată puterea din picioare şi braţe. Nu era de ajuns. Acum, chiar şi această putere slăbea. Zbaterea ei devenea tot mai slabă, în timp ce lumina dimineţii pierea, brăzdată de întuneric. *Nu!* A încercat să reziste, dar deja se scufunda tot mai adânc în întuneric, precum o pietricică aruncată într-o fântână.

A mai existat vreun ultim semn de îndoială înainte de a deveni inconştientă? Posibil, deşi acel gând n-avea cum să fi rezistat prea mult.

Chiar deloc.

Pentru restul satului, ziua începuse ca oricare alta. Poate puţin mai agitată, animată de prezenţa permanentă a poliţiştilor şi de speculaţiile referitoare la identitatea femeii moarte. Era o telenovelă trezită la viaţă, melodrama

Manhamului. Cineva murise, da, dar pentru majoritatea oamenilor era încă o tragedie la distanţă şi, în consecinţă, nu era, de fapt, o tragedie. Se presupunea în tăcere că era vorba despre un străin. Dacă ar fi fost cineva de-al locului, nu s-ar fi ştiut? Nu s-ar fi simţit lipsa victimei, iar răufăcătorul n-ar fi fost el demascat? Nu, mai mult ca sigur era cineva din afară, un paria al societăţii dintr-un oraş sau dintr-o metropolă, care se urcase în maşina greşită numai pentru a-şi găsi sfârşitul aici. Aşa că povestea era privită aproape ca o distracţie, o petrecere straşnică, ce putea fi savurată fără şocuri sau suferinţă.

Nici măcar faptul că poliţia întreba de Sally Palmer n-a fost suficient să schimbe atitudinea asta. Toată lumea ştia că era scriitoare şi călătorea adesea la Londra. Figura ei era prea proaspătă în mintea oamenilor pentru a o asocia cu ceea ce fusese descoperit în zona mlăştinoasă. Astfel că Manhamul era incapabil să ia în serios ce se întâmpla, fiindu-i necesar mai mult timp să accepte faptul că, dincolo de a fi un simplu spectator, rolul său era cu mult mai important.

Dar acest lucru avea să se schimbe înainte de lăsarea serii.

Pentru mine, s-a schimbat la ora unsprezece în acea dimineaţă, cu telefonul de la Mackenzie. Dormisem prost şi mă dusesem la clinică devreme, încercând să-mi alung din minte rămăşiţele încă unei nopţi bântuite de fantome. Când telefonul de pe biroul meu a sunat şi Janice mi-a spus cine era la capătul liniei, am simţit o nouă apăsare în stomac.

— Fă-mi legătura.

Pauza de conexiune a părut nesfârşită şi totuşi insuficientă.

— Am identificat o amprentă, a spus Mackenzie imediat ce a revenit legătura. E Sally Palmer.

— Sunteţi siguri? M-am gândit imediat că era o întrebare idioată.

— Nicio îndoială. Amprentele corespund cu mostrele din casa ei. Şi le avem şi pe ale ei, la dosar. A fost arestată în timpul unui protest pe vremea când era studentă.

Nu-mi păruse a fi genul militant, dar nici nu apucasem s-o cunosc cum trebuie. Şi, acum, nici n-aveam cum s-o mai fac.

Mackenzie nu terminase.

— Acum, că am stabilit în mod clar identitatea, putem să ne apucăm de treabă. Dar m-am gândit că poate v-ar interesa să ştiţi că nu am găsit încă pe nimeni care să-şi amintească să o fi văzut după petrecerea de la cârciumă.

A aşteptat, ca şi cum ar fi trebuit să găsesc vreun înţeles în spusele lui. Mi-a luat o clipă să-mi adun gândurile, apoi am reuşit.

— Adică datele noastre nu se leagă.

— Nu, dacă presupunem că e moartă de numai nouă sau zece zile. E din ce în ce mai evident că lipseşte de aproape două săptămâni. Asta ne lasă câteva zile pentru care nu avem nicio explicaţie.

— A fost doar o estimare, i-am zis eu. E posibil să fi greşit. Ce spune patologul?

— Încă cercetează cazul, a spus el, sec. Dar, până acum, nu e în dezacord cu ce spunem noi.

Nu eram surprins. Dădusem odată de cazul unei victime ce fusese ţinută într-un congelator timp de câteva săptămâni, înainte ca ucigaşul să scape totuşi de cadavru, dar, în mod normal, procesul fizic al descompunerii urmează un program bine trasat. Poate varia în funcţie de

mediu, poate fi încetinit sau accelerat de temperatură sau umiditate. Dar, odată ce toate acestea erau luate în calcul, procesul era uşor de descifrat. Şi ceea ce văzusem la mlaştini, cu o zi în urmă — încă nu făcusem legătura între acel corp şi femeia pe care o cunoscusem eu —, era la fel de incontestabil ca limbile unui cronometru. Era doar o chestiune de conştientizare.

Puţini patologi se puteau împăca, de fapt, cu asta. Exista, cu siguranţă, un nivel de suprapunere între antropologia medico-legală şi patologie, dar, odată ce descompunerea adevărată începea să se producă, majoritatea patologilor se declarau învinşi. Domeniul lor de expertiză este acela de a determina cauza morţii, iar asta devine tot mai dificil de realizat odată ce corpul încetează să mai aibă viaţă în el. E punctul de unde începe munca mea.

Nu mai începe, mi-am reamintit.

— Sunteţi încă pe recepţie, doctore Hunter? a întrebat Mackenzie.

— Da.

— Bun, pentru că trebuie să ne confruntăm cu o situaţie dificilă. Într-un fel sau altul, tot trebuie să explicăm acele zile în plus.

— Poate a plecat, pur şi simplu, pe undeva. A fost chemată într-un loc fără să aibă timp să anunţe pe cineva.

— Şi a fost ucisă imediat cum s-a întors, fără s-o văzut cineva din sat?

— E posibil, m-am încăpăţânat eu. Se poate să fi surprins în flagrant delict un hoţ de locuinţe.

— E posibil, a acceptat Mackenzie. În orice caz, oricum ar fi, trebuie să ştim.

— Nu văd care e rolul meu în povestea asta.

— Dar cum rămâne cu câinele?

— Câinele? am repetat, dar ştiam deja la ce anume vrea să facă aluzie.

— E logic să presupunem că cine a omorât-o pe Sally Palmer i-a omorât şi câinele. Aşa că întrebarea e de cât timp e mort câinele?

Oscilam între admiraţia sinceră pentru agerimea lui Mackenzie şi iritarea că nu văzusem eu primul asta. Bineînţeles, încercasem din răsputeri să nu mă gândesc deloc la caz. Dar, cândva, n-aş fi avut nevoie să-mi atragă cineva atenţia asupra unui detaliu în acest fel.

A continuat.

— În cazul în care câinele e mort cam de aceeaşi perioadă, atunci teoria dumneavoastră cu spărgătorul de locuinţe ar avea mai mult sens. Se întoarce de nu ştim unde, câinele ei îl surprinde pe spărgător, care îi ucide pe amândoi şi scapă de cadavrul ei aruncându-l în mlaştină. Sau ceva de genul ăsta. Dar, în cazul în care câinele e mort de mai mult timp, lucrurile apar sub o altă lumină. Pentru că înseamnă că oricine ar fi ucis-o, nu a făcut-o imediat. A ţinut-o prizonieră câteva zile, înainte de a se plictisi şi a o ciopârţi cu un cuţit.

Mackenzie a făcut o pauză pentru ca vorbele sale să-şi facă efectul.

— Acum, aş spune că asta e ceva ce ar trebui să ştim, nu-i aşa, doctore Hunter?

Casa lui Sally Palmer se transformase de când o văzusem eu ultima oară. Atunci, era liniştită şi goală; acum, găzduia vizitatori încruntaţi, nepoftiţi. Curtea fusese umplută cu maşini ale poliţiei, în timp ce criminaliştii în uniforme şi legişti în salopete albe îşi vedeau de treaba

lor. Dar activitatea lor nu părea decât să sublinieze şi mai mult atmosfera aceea de părăsire, transformând ceea ce fusese cândva un cămin într-o zguduitoare capsulă temporală a unui trecut apropiat, gata de a fi demontată şi cercetată cu lupa.

Părea să nu mai fi rămas nimic din prezenţa lui Sally acolo, în timp ce mă plimbam prin curte cu Mackenzie.

— Veterinarul a venit pentru capre, mi-a spus el. Jumătate dintre ele erau deja moarte şi a trebuit chiar el să omoare vreo două, dar spune să e uimitor că măcar câteva au supravieţuit. Încă o zi sau două, şi-ar fi fost şi ele terminate. Caprele sunt nişte animale puternice, şi doctorul a estimat că, în stadiul în care au ajuns, trebuie să fi fost lăsate vreo două săptămâni fără hrană sau apă.

Terenul din spatele casei, unde găsisem câinele, fusese bătătorit, dar, în afară de asta, era la fel cum îl văzusem prima dată. Nimeni nu se grăbea prea tare să mute un câine şi echipa de legişti fie terminase deja treaba acolo, fie considera că erau alte priorităţi. Mackenzie s-a dat înapoi şi şi-a aruncat o bomboană de mentă în gură. M-am ghemuit lângă corpul mic al câinelui. Era vizibil mai mic decât mi-l aminteam — nu era neapărat o festă pe care mi-o juca memoria, pentru că, în acest punct, descompunerea ducea o luptă vizibilă de mărunţire a ceea ce mai rămăsese din acel corp.

Blana te inducea în eroare, camuflând faptul că animalul fusese redus la stadiul de schelet. Rămăseseră nişte tendoane şi cartilaje, printre care şi un tub despicat, scos la suprafaţă de rana de la gât. Dar nu prea mai rămăsese ţesut moale. Am folosit un băţ ca să scormonesc uşor pământul din preajma sa, mi-am dat seama că orbitele sunt goale şi m-am ridicat.

— Ei bine? a întrebat Mackenzie.

— E dificil de spus. Trebuie să luăm în considerare că avem o masă osoasă mai mică. Şi blana are şi ea un efect asupra ritmului de descompunere. Nu ştiu exact care e acesta. Singura cercetare comparatistă pe animale a fost pe porci, şi ei nu au blană. Dar cred că e mai greu pentru insecte să-şi depună ouăle în blană, cu excepţia rănilor deschise. Aşa că asta probabil că încetineşte procesul.

Mai degrabă vorbeam cu mine decât cu el, gonind prin păienjenişul memoriei, selectând din cunoştinţele pe care nu le mai folosisem de multă vreme.

— Ţesutul moale expus a fost mâncat de animale. Vedeţi aici, în jurul orbitelor? Osul a fost ros. Prea mic pentru o vulpe, aşa că probabil e vorba de rozătoare sau păsări. Asta probabil s-a petrecut într-un stadiu incipient pentru că, odată ce ţesutul devine prea putred, animalele îl abandonează. Dar asta înseamnă mai puţin ţesut moale şi deci o mai mică acţiune exercitată de insecte. Iar pământul de aici e mult mai uscat decât cel din mlaştini, unde aţi descoperit trupul femeii.

Încă nu eram în stare să rostesc Sally Palmer.

— De aceea pare atât de deshidratat. Pe căldura asta, fără umiditate, se zbârceşte. Se schimbă modul în care corpul se descompune.

— Deci, nu ştiţi de cât timp e mort, a replicat Mackenzie.

— Nu *ştiu* nimic. Doar subliniez că există mai multe variabile. Vă pot spune ce cred, dar ţineţi cont că e numai o estimare preliminară. N-o să obţineţi răspunsuri consistente şi rapide doar aruncând o privire.

— Şi atunci...?

— Păi, deocamdată nu sunt coji de pupă, dar cele de aici par gata să eclozeze. Sunt mai închise la culoare decât

cele descoperite în jurul cadavrului, cu siguranţă sunt mai în vârstă.

Am arătat înspre rana deschisă din beregata câinelui. Pe pământul dimprejur, câteva carapace lucioase, negre puteau fi văzute târându-se în iarbă.

— Mai sunt câţiva gândaci şi pe aici. Nu mulţi, dar ei au tendinţa de a apărea mai târziu. Muştele şi viermii sunt primul val, dacă se poate spune aşa. Dar pe măsură ce procesul descompunerii avansează, balanţa se înclină invers. Mai puţini viermi, mai mulţi gândaci.

— Erau gândaci şi acolo unde a fost găsită Sally Palmer? a întrebat Mackenzie, cu o figură încruntată.

— Din câte am văzut eu, nu. Dar gândacii nu sunt un indicator atât de sigur precum viermii. Şi, după cum am spus, mai sunt şi celelalte variabile care trebuie luate în considerare.

— Uitaţi, eu nu vă cer să faceţi afirmaţii sub jurământ. Vreau doar să-mi fac o idee despre cât de mult timp a trecut de când e moartă chestia asta nenorocită.

— Greu de spus, douăsprezece până la paisprezece zile, am spus eu, uitându-mă la fragmentele de oase şi la rămăşiţele de blană.

Şi-a muşcat buza şi s-a încruntat.

— Aşadar, a fost omorât înaintea femeii.

— Mie aşa mi se pare. În comparaţie cu ce am văzut ieri, descompunerea e mai avansată, probabil cu trei, patru zile. Dacă scoatem din ecuaţie ziua şi noaptea în plus în care a zăcut câinele afară, tot ne mai rămân trei zile. Dar, după cum am precizat, în acest moment, e doar o estimare.

S-a uitat la mine cu o privire cercetătoare.

— Credeţi că v-aţi putea înşela?

Am ezitat. Dar omul voia informaţii concrete, nu falsă modestie.

— Nu.

— La naiba, a oftat el.

Mobilul i-a sunat. L-a scos din suportul de la curea şi s-a îndepărtat pentru a răspunde. Am rămas lângă trupul câinelui, uitându-mă cu atenţie pentru a descoperi ceva ce ar fi putut să mă determine să-mi schimb părerea. Dar n-am găsit nimic. M-am aplecat pentru a-i privi mai bine beregata. Cartilajul rezistase mai mult decât ţesutul moale, dar mai trecuseră pe acolo şi nişte animale, care roseseră marginile. Chiar şi aşa, tot era evident că era o tăietură, nu o muşcătură. Am scos din buzunar o lanternă-stilou, spunându-mi că va trebui să o dezinfectez înainte de a mai examina amigdalele cuiva, şi am aprins-o ca să mă uit în gâtul câinelui. Tăietura se întindea până la vertebrele cervicale. Am îndreptat lanterna înspre o linie fină crestată de-a lungul osului. Nici vorbă să fie de la un animal. Lama intrase atât de adânc, încât tăiase şi în coloana vertebrală.

Asta însemna că fusese un cuţit mare. Şi unul ascuţit.

— Aţi văzut ceva?

Eram prea absorbit ca să-l aud pe Mackenzie întorcându-se. I-am spus ce constatasem.

— Dacă urma de pe os e suficient de clară, o să puteţi să vă daţi seama dacă lama era zimţată sau nu. În orice caz, a fost nevoie de forţă pentru a pătrunde atât de adânc. Trebuie să căutaţi un bărbat puternic.

Mackenzie a dat din cap, dar părea distras.

— Uitaţi ce e, trebuie să plec. Rămâneţi aici cât timp aveţi nevoie. O să le spun legiştilor să nu vă deranjeze.

— Nu-i nevoie, am terminat.

— N-o să vă răzgândiţi?

— V-am spus tot ce ştiam.

— Ne-aţi putea spune mai multe dacă aţi vrea.

Începusem să mă înfurii văzând cum încearcă să mă manipuleze.

— Am mai discutat asta. Am făcut tot ce mi-aţi cerut.

Mackenzie părea să cântărească ceva în minte. A mijit ochii în lumina soarelui.

— Situaţia s-a schimbat, a spus el, ajungând la o concluzie. A mai dispărut o persoană. S-ar putea să o cunoaşteţi. Lyn Metcalf.

Numele m-a şocat. Mi-am amintit văzând-o în faţa farmaciei cu o seară înainte. Şi m-am gândit cât de fericită părea.

— A ieşit la alergat în această dimineaţă şi nu s-a mai întors, a continuat Mackenzie fără întrerupere. Ar putea fi o alarmă falsă, dar, momentan, nu pare să fie aşa. Şi dacă nu e, dacă e vorba despre acelaşi criminal, atunci lucrurile or s-o ia razna. Pentru că fie Lyn Metcalf e deja moartă, fie e sechestrată pe undeva. Şi, având în vedere ce a păţit Sally Palmer, nu i-aş dori nimănui aşa ceva.

Îmi venea să-l întreb de ce îmi spune mie toate acestea, dar am ştiut răspunsul chiar în momentul când întrebarea abia prindea contur. Pe de o parte, punea o mai mare presiune asupra mea pentru a coopera. Pe de alta, Mackenzie îşi făcea, pur şi simplu, datoria de poliţist. După ce faptul că raportasem dispariţia lui Sally Palmer atenuase suspiciunile asupra mea, acum, că exista o a doua victimă, totul era din nou confuz. Nimeni nu putea fi exclus de pe lista suspecţilor. Nici măcar eu.

Mackenzie mă urmărea să vadă cum aveam să reacţionez. Nu se putea citi nimic pe faţa lui.

— Ţinem legătura. Şi sunt sigur că nu e nevoie să vă mai rog să fiţi discret, doctore Hunter. Ştiu că vă pricepeţi să ţineţi secrete.

Spunând asta, s-a întors şi a plecat, umbra sa ţinându-se după el prin iarbă ca un câine negru amuşinându-i gleznele.

*

Dacă Mackenzie vorbise serios cu privire la a ţine secretă dispariţia lui Lyn Metcalf, n-ar fi trebuit să-şi bată gura degeaba. Manham era un loc prea mic pentru ca să rămână secret prea mult ceva de acest fel. Până m-am întors de la fermă, lumea deja vorbea despre asta. Vestea s-a răspândit odată cu aceea că femeia ucisă era Sally Palmer, o lovitură dublă, aproape prea greu de suportat. În câteva ore, dispoziţia întregului sat se schimbase din agitaţie febrilă în şoc. Majoritatea oamenilor se agăţau de speranţa că cele două evenimente nu vor avea legătură şi că se va dovedi că a doua presupusă „victimă" e vie şi nevătămată.

Dar era o speranţă care scădea cu fiecare oră.

Când a văzut că Lyn nu se întoarce de la alergat, soţul ei, Marcus, a plecat s-o caute. A recunoscut mai târziu că nu fusese extrem de îngrijorat de întârzierea ei. În acel moment, înainte să fie făcut public numele lui Sally Palmer, principala lui grijă era că poate soţia lui se hotărâse să urmeze o altă rută şi se rătăcise. Se mai întâmplase şi, în timp ce mergea pe urmele ei spre lac, începuse s-o strige cu o oarecare iritare în glas. Lyn ştia doar că el urma să aibă o zi grea, iar acum, insistenţa ei stupidă de a porni în tura de alergat de dimineaţă îl făcea să întârzie.

Încă nu era foarte neliniştit când a trecut prin stufăriş şi a intrat în pădure. Când a descoperit raţa sălbatică moartă legată de piatra aceea înaltă, prima lui reacţie a fost una de furie faţă de atâta cruzime lipsită de sens. Trăise întreaga lui viaţă la ţară şi nu prea avea manifestări sentimentale faţă de animale, dar nici nu-i plăceau cele de sadism. Abia când s-a gândit în aceşti termeni la imaginea din faţa lui, a fost străbătut de primul fior de frică. Şi-a spus că nu se putea ca pasărea moartă să aibă vreo legătură cu faptul că Lyn întârzia. Dar, odată sădit acel fior, spaima devenise imposibil de alungat.

A început să se amplifice, alimentată de ecoul strigătelor sale ce răsunau printre copaci fără niciun răspuns. În timp ce ieşea din pădure, se străduia să rămână calm. Grăbindu-se înapoi înspre lac, şi-a spus că probabil Lynn îl aştepta deja acasă. Apoi a văzut ceva care i-a năruit într-o secundă speranţele false.

Pe jumătate ascuns de o rădăcină, se afla cronometrul lui Lyn.

L-a ridicat, a luat în mână cureaua ruptă şi cadranul spart. Spaima făcea acum loc panicii, aşa că a început să se uite împrejur după o altă urmă de-a ei. N-a mai găsit nimic. Sau, cel puţin, nimic pe care să-l identifice ca atare. A văzut ţăruşul gros de lemn înfipt în pământ, în apropiere, dar n-a conştientizat semnificaţia acestuia. Aveau să mai treacă câteva ore până când echipa de legişti avea să confirme că erau indiciile unei capcane, şi încă alte câteva până când aveau să fie depistate, pe potecă, pete din sângele lui Lyn.

Dar nici urmă de Lyn.

Capitolul 8

Se pare că întreg satul se implicase în demersurile de căutare. Altă dată sau în alte circumstanţe, s-ar fi putut crede că Lyn Metcalf a plecat de bunăvoie. Ei, ea şi Marcus păreau chiar fericiţi împreună, cu asta era toată lumea de acord. Dar nu poţi să ştii niciodată. Totuşi, întâmplându-se într-un asemenea context, cel al uciderii unei alte femei, dispariţia ei a căpătat imediat o formă mult mai sinistră. Şi, în timp ce poliţia îşi concentra eforturile cercetând pădurea şi zona unde plecase la alergat, practic toţi cei care erau sănătoşi şi în putere voiau să ajute la găsirea ei.

Era o seară frumoasă de vară. Pe măsură ce soarele cobora la asfinţit şi rândunelele se înclinau şi se năpusteau spre pământ, atmosfera părea una aproape festivă, o senzaţie rară de unitate şi hotărâre în cadrul comunităţii. Dar nimeni nu putea uita pentru multă vreme motivul pentru care se aflau acolo. Şi, odată cu asta, mai exista acum încă o certitudine neplăcută. Oricine era făptaşul, era dintre ai lor.

Nu se mai putea da vina pe cineva din exterior. Nu şi în acest moment. Cu greu putea fi considerat un accident

şi, în mod cert, nu era o coincidenţă că cele două femei proveneau din acelaşi sat. Nimeni nu putea crede că cineva din afară ar fi rămas prin preajmă după uciderea lui Sally Palmer sau ar fi venit să-şi revendice o a doua victimă. Ceea ce însemna că oricine ar fi fost cel care a căsăpit o femeie şi a întins nişte sârmă de-a lungul unui drum pentru a-i întinde o cursă alteia trebuia să fie un localnic. Exista şi posibilitatea să fie cineva dintr-un sat vecin, dar asta ridica întrebarea de ce Manham a fost locul ambelelor atacuri. Cealaltă posibilitate părea mai realistă, dar şi mai înspăimântătoare. Nu numai că le cunoşteam pe cele două femei, dar îl cunoşteam şi pe animalul responsabil pentru aceste fapte.

Acest gând încă prindea rădăcini când oamenii au pornit în căutarea lui Lyn Metcalf. Şi, deşi gândul încă nu înflorise, mugurii încolţiseră deja. Se observa asta în uşoara răceală cu care oamenii îşi răspundeau unul altuia. Toată lumea ştia de cazuri de crimă în care ucigaşii luaseră parte şi ei la căutări. În care îşi exprimaseră public repulsia şi compasiunea, chiar vărsaseră lacrimi de crocodil, când, de fapt, sângele victimei abia avusese timp să se usuce pe mâinile lor, iar ţipetele finale şi implorările victimei erau zăvorâte în sufletul lor pentru a fi savurate mai târziu, pe îndelete. Şi, chiar dacă Manhamul îşi manifesta solidaritatea ca şi comunitate dând la o parte iarba înaltă şi cercetând pe sub tufişuri, suspiciunea îl măcina pe fiecare în interior.

M-am alăturat şi eu acţiunii de căutare imediat cum am terminat consultaţiile de după-amiază. Epicentrul acesteia era rulota poliţiei amplasată cât mai aproape posibil de pădure, în locul unde Marcus Metcalf găsise cronometrul soţiei sale. Se aflau la marginea satului, iar

maşinile erau parcate lângă gardurile vii pe o suprafaţă de aproximativ patru sute de metri, de o parte şi de alta. Unii oameni evitaseră să vină, dar majoritatea veniseră aici atraşi de iureşul activităţii. Erau câţiva jurnalişti, dar numai din presa locală. În acel moment, ziarele naţionale încă nu aflaseră povestea sau poate considerau că o femeie moartă şi una dispărută nu făceau o ştire demnă de a fi transmisă. Situaţia avea să se schimbe în curând, dar, momentan, Manhamul încă putea să-şi vadă de treabă într-o relativă discreţie.

Poliţia instalase un fel de birou acolo pentru a ajuta la coordonarea căutării publice. Era o muncă de PR, la fel de importantă ca oricare alta, întrucât era vorba despre a transmite comunităţii sentimentul că ajută cu ceva şi, în acelaşi timp, de a se asigura că voluntarii nu stau în calea echipelor profesioniste. Dar peisajul rural din jurul Manhamului era atât de sălbatic, încât era oricum imposibil să-l acoperi pe tot. I-ar fi absorbit rapid pe căutători asemenea unui burete, fără să-şi dezvăluie vreodată secretele.

L-am văzut pe Marcus Metcalf cu un grup de bărbaţi, dar totuşi uşor depărtat de ei. Avea musculatura nedefinită a unui muncitor şi o faţă care, în circumstanţe normale, era plăcută şi veselă, sub o claie de păr blond. Acum, părea istovit, o paloare îngălbenindu-i trăsăturile bronzate. Cu el era Scarsdale, reverendul aflându-se, în sfârşit, într-o situaţie care se potrivea cu severitatea chipului său. M-am gândit să merg să-mi prezint... Ce? Compasiunea? Condoleanţele? Dar gândul la platitudinea lucrurilor pe care le-aş fi putut spune şi amintirea declaraţiilor stângace în circumstanţe similare ale unor oameni pe care abia îi cunoşteam m-au împiedicat s-o fac. În schimb, lăsându-l

cu totul în grija reverendului, am mers direct la birou pentru a mi se spune prin ce zone să merg.

Era o decizie pe care aveam s-o regret.

Am petrecut câteva ore neproductive chinuindu-mă să înaintez pe un teren mocirlos, alături de un grup care îl includea pe Rupert Sutton, ce părea să se bucure că găsise pretextul să iasă în lume fără dominatoarea sa mamă. Constituţia sa robustă îl împiedica să ţină pasul cu noi, dar a perseverat, respirând din greu pe gură, în timp ce înaintam încet pe terenul denivelat, încercând să ocolim porţiunile cele mai umede. O dată a alunecat şi a căzut în genunchi. În timp ce-l ajutam, am constatat că trupul său transpirat emana un iz animalic, în urma efortului depus.

— La naiba, a spus el gâfâind, iar faţa i s-a înroşit de ruşine, uitându-se la noroiul ce i se întinsese pe mâini ca nişte mănuşi negre.

Vocea îi era surprinzător de delicată, aproape feminină.

— La naiba, a repetat el, clipind furios.

În afară de asta, puţini oameni au mai zis ceva. Când întunericul ce se lăsa tot mai mult peste zi a făcut imposibilă orice căutare, am abandonat cursa şi ne-am întors. Starea generală a grupului era la fel de întunecată ca peisajul scufundat tot mai mult în beznă. Ştiam că mulţi voluntari aveau să se oprească la The Black Lamb, căutând mai degrabă companie decât alcool. Am fost şi eu cât p-aci să mă duc direct acasă. Dar, la fel ca toţi ceilalţi, nu voiam să fiu singur în acea noapte. Am parcat lângă cârciumă şi am intrat.

În afara bisericii, The Black Lamb era cea mai veche clădire din sat şi una dintre puţinele din Manham care aveau tradiţionalul acoperiş de stuf. Oriunde în altă parte

din Broads, i s-ar fi acordat o mare cinste, dar, pentru că trebuia să-i satisfacă doar pe localnici, nimeni nu făcuse nimic ca să-i oprească degradarea. Stuful de pe acoperiş se destrăma încet-încet, iar ipsosul nevopsit de pe pereţii săi era crăpat şi pătat.

Totuşi, în seara asta făcea o treabă bună, deşi era departe de a oferi o atmosferă de petrecere. Saluturile pe care le-am primit au fost solemne, conversaţia — slabă şi plată. Proprietarul şi-a ridicat bărbia întrebător în timp ce mă apropiam de bar. Era chior, privirea lăptoasă făcându-l să semene bine cu un labrador bătrân.

— O halbă, Jack, te rog.

— Aţi participat şi dumneavoastră la căutări? a întrebat el în timp ce punea paharul în faţa mea.

Când am dat din cap aprobator, n-a vrut să-mi ia banii.

— Din partea casei.

Am apucat să beau un pahar înainte de a simţi o mână peste umeri.

— M-am gândit c-o să vii în seara asta.

M-am uitat în sus la uriaşul care se profilase lângă mine.

— Salut, Ben.

Ben Anders depăşea un metru nouăzeci şi cinci şi părea încă pe jumătate mai lat de atât. Paznic la rezervaţia naturală Hickling Broad, trăise în sat toată viaţa lui. Ne vedeam rar, dar îmi plăcea de el. Te simţeai confortabil în compania lui, era cineva cu care te simţeai în largul tău şi dacă tăceai, şi dacă vorbeai. Avea un zâmbet plăcut, aproape visător, pe o faţă osoasă, care arăta de parcă ar fi fost desfigurată şi, apoi, doar parţial refăcută. Pe pielea aceea bronzată, ochii săi păreau discordant de luminoşi şi de verzi.

În mod normal, aveau un licăr de jovialitate, dar n-aveau niciun pic de umor niciunul dintre ei acum. Şi-a proptit un cot pe bar.

— Nasoală treabă.

— Oribilă.

— Am văzut-o pe Lyn acum două zile. Părea să n-aibă nicio grijă pe lume. Şi, apoi, Sally Palmer. E ca şi cum te-ar fi lovit fulgerul de două ori.

— Ştiu.

— Dar-ar Domnul să fie doar sechestrată pe undeva. Dar situaţia nu pare prea roz, nu?

— Nu prea, nu.

— Dumnezeule, săracul Marcus. Nici nu pot să mă gândesc la ce-o fi în sufletul săracului om, a spus el, coborându-şi vocea, ca să nu se audă mai departe. Se zvoneşte că Sally Palmer a fost ciopârţită nasol. Dacă e acelaşi care a răpit-o pe Lyn... Iisuse, îţi vine să-i rupi gâtul nenorocitului, nu-i aşa?

Mi-am coborât privirea în pahar. În mod sigur, nu se dusese vorba că îi ajutasem pe cei de la poliţie. Mă bucura asta, dar acum mă simţeam ciudat, ca şi cum faptul că ţineam sub tăcere implicarea mea m-ar fi transformat într-un mincinos.

Ben a scuturat încet din capul său masiv.

— Crezi că are vreo şansă?

— Nu ştiu.

Era cel mai cinstit răspuns pe care-l puteam da. Mi-am amintit ce îmi spusese Mackenzie mai devreme. Dacă aveam dreptate, atunci Sally Palmer nu fusese omorâtă timp de aproape trei zile de când dispăruse. Nu mă pricepeam la profiluri psihologice, dar ştiam că, de obicei, criminalii în serie urmează un tipar. Ceea ce însemna că,

dacă era vorba despre acelaşi bărbat, exista o şansă ca Lyn să fie încă în viaţă.

Încă în viaţă. Dumnezeule, ar putea fi aşa? Şi dacă da, pentru cât timp? Mi-am spus că făcusem tot ce îmi stătuse în putinţă, că oferisem poliţiei atât cât se putea cere, în mod rezonabil, de la mine. Dar totul nu părea decât o raţionalizare ieftină.

Mi-am dat seama că Ben se uita la mine.

— Scuze, ce spuneai?

— Te-am întrebat dacă eşti bine. Pari cam terminat.

— A fost o zi lungă, asta-i tot.

— Poţi să mai zici asta o dată.

Pe faţă i s-a întipărit o expresie acră, uitându-se înspre uşă.

— Chiar când te gândeai că nu poate fi mai rău.

M-am întors pentru a vedea cum silueta întunecată a reverendului Scarsdale acoperea lumina la uşa de la intrare. Conversaţiile s-au stins pe măsură ce el se apropia de bar, cu o expresie aspră întipărită pe faţă.

— Nu cred c-o să fie prea drăguţ cu ei.

Scarsdale şi-a dres glasul.

— Domnilor, a spus el, iar privirea i s-a oprit dezaprobator asupra celor câtorva femei din cârciumă, dar nu s-a obosit să le ia în considerare şi pe ele. M-am gândit că ar fi bine să ştiţi că voi ţine o slujbă mâine după-amiază pentru Lyn Metcalf şi Sally Palmer.

Vocea lui baritonală, seacă a continuat fără efort.

— Sunt sigur că toţi, a spus el, rotindu-şi privirea prin cârciumă, *toţi* veţi fi acolo mâine după-amiază pentru a vă prezenta omagiile.

A făcut o pauză înainte de a se înclina, băţos.

— Vă mulţumesc.

În drumul său spre ieşire, s-a oprit în faţa mea. Chiar şi pe timp de vară, emana un iz de mucegai. Puteam să-i văd pudra albă de mătreaţă de pe lâna neagră a hainei sale, să-i simt tenta de naftalină emanată de respiraţia sa.

— Mă bazez că veţi veni şi dumneavoastră, doctore Hunter.

— Dacă îmi vor permite pacienţii.

— Sunt sigur că nimeni nu o să fie atât de egoist încât să vă oprească de la datorie.

Nu eram prea sigur ce vrea să spună cu asta. M-a înfrunzit cu un zâmbet tern.

— În plus, cred că majoritatea localnicilor se vor afla la biserică. Tragediile îi unesc pe cei din comunităţi ca aceasta. Venind de la oraş, poate că vi se pare straniu. Dar ştim care ne sunt priorităţile aici.

După o ultimă plecăciune scurtă, a plecat.

— Aşa pleacă un creştin adevărat, a spus Ben.

Şi-a ridicat paharul gol ce părea mai degrabă un ţap în mâna sa mare.

— Ei bine, eşti gata pentru încă unul?

Am refuzat. Apariţia lui Scarsdale nu-mi îmbunătăţise deloc starea. Mă pregăteam să-mi termin băutura şi să mă duc acasă, când un glas s-a auzit în spatele meu.

— Doctore Hunter?

Era învăţătoarea cea tânără pe care o întâlnisem la şcoală cu o zi în urmă. Zâmbetul ei s-a stins văzându-mi expresia feţei.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă deranjez...

— Nu, e în regulă. Vreau să spun că, nu, nu mă deranjaţi.

— Sunt învăţătoarea lui Sam, ne-am întâlnit ieri, a spus ea, şovăind.

De obicei, n-am memoria numelor, dar pe-al ei mi l-am amintit imediat. Jenny. Jenny Hammond.

— Sigur. Cum se simte?

— Bine, cred. Adică n-a venit azi la şcoală. Dar, când a venit mama lui să-l ia ieri după-amiază de la şcoală, părea să fie mai bine.

Intenţionasem să merg să-l văd, dar interveniseră alte lucruri.

— Sunt sigur că o să fie în regulă. Nu e vreo problemă că lipseşte, nu?

— Oh, nu, nici vorbă. Doar mă gândeam să... ştiţi... să vă salut, atâta tot.

Părea jenată. Am presupus că venise să întrebe ceva de Sam. Mi-am dat seama prea târziu că poate încearcă, pur şi simplu, să fie prietenoasă.

— Aşadar, aţi venit aici cu alţi profesori? am întrebat eu.

— Nu, sunt singură. Am participat la căutări şi apoi... pentru că, în fine, înţelegeţi... colega mea cu care împart casa e plecată, pur şi simplu, n-aveam chef să stau singură noaptea asta?

Înţelegeam. S-a lăsat tăcere, niciunul dintre noi n-a mai zis nimic.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? am întrebat eu, chiar în timp ce ea spunea: „Păi, ne mai vedem pe-aici".

Am râs amândoi, stânjeniţi.

— Ce ai dori să bei?

— Nu, e în regulă, serios.

— Tocmai mă duceam la bar.

Mi-am dat seama în timp ce spuneam asta că paharul meu era pe jumătate plin. Am sperat să nu fi observat.

— Atunci, o sticlă de Beck's. Mersi.

Ben tocmai îşi luase ceva când m-am aplecat pe tejgheaua barului.

— Te-ai răzgândit? Lăsă-mă pe mine, a spus el şi şi-a dus mâna la buzunar.

— Nu, e în regulă, e pentru altcineva.

A aruncat o ocheadă în spatele meu. Gura i s-a arcuit într-un zâmbet.

— În regulă. Ne mai auzim.

Am aprobat din cap, conştient că faţa îmi ardea. Până când am fost servit, am terminat ce-mi mai rămăsese din berea din pahar. Am mai cerut una şi am plecat cu băuturile spre locul unde stătea Jenny.

— Noroc, a ridicat ea sticla, închinând şi a luat o gură direct din sticlă. Ştiu că proprietarului nu-i place să faci asta, dar, pur şi simplu, are alt gust decât atunci când o torni în pahar.

— Şi rămân mai puţine pahare de spălat, aşa că, până la urmă, îi faci o favoare.

— O să ţin minte asta data viitoare când îmi face observaţie.

Începuse să devină mai serioasă.

— Pur şi simplu, nu pot să cred ce s-a întâmplat. E atât de îngrozitor, nu-i aşa? Adică, două victime, amândouă de aici? Credeam că locurile ca astea ar trebui să fie complet lipsite de pericole.

— De asta ai venit aici?

N-am vrut să sune atât de indiscret. S-a uitat în jos, la sticla pe care o ţinea în mână.

— Să spunem doar că mă săturasem de oraş.

— Care era oraşul?

— Norwich.

Începuse să cojească eticheta de pe sticlă. Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceea ce face, s-a oprit brusc. Expresia feţei i s-a înseninat şi mi-a zâmbit.

— Dar tu? Am stabilit deja că nu eşti nici tu de-al locului.

— Nu, sunt din Londra.

— Şi ce te-a făcut să vii în Manham? Luminile strălucitoare şi zgomotoasa viaţă de noapte?

— Ceva de genul ăsta.

Am observat că voia să ştie mai multe.

— La fel ca tine, presupun. Voiam o schimbare.

— Mda, ei bine, asta a şi fost, a spus ea zâmbind. Totuşi, îmi place destul de mult. Am început să mă obişnuiesc să trăiesc în mijlocul pustietăţii ăsteia. Ştii, liniştea şi tot tacâmul. Fără aglomeraţie sau maşini.

— Sau cinematografe.

— Sau baruri.

— Sau magazine.

Ne-am zâmbit generos unul celuilalt.

— De cât timp eşti aici? a întrebat ea.

— De trei ani.

— Şi de cât timp ai avut nevoie să fii acceptat?

— Încă lucrez la asta. Încă zece ani şi e posibil să fiu considerat un vizitator permanent. De către elementele mai progresiste, evident.

— Nu spune asta. Eu sunt aici doar de şase luni.

— Încă turistă, deci.

Râzând, se pregătea să spună ceva, când dinspre uşă s-a auzit zarvă.

— Unde e doctorul? a întrebat o voce. E aici?

Mi-am făcut loc în faţă, în timp ce un bărbat era pe jumătate sprijinit, pe jumătate târât în cârciumă. Faţa îi era contorsionată de durere. L-am recunoscut ca fiind

Scott Brenner, dintr-o familie numeroasă ce trăia într-o casă dărăpănată chiar la ieşirea din Manham. O cizmă şi partea de jos a pantalonilor de pe un picior erau pline de sânge.

— Aşezaţi-l. Uşor, am spus eu, în timp ce era ajutat să se aşeze. Ce s-a întâmplat?

— A călcat într-o capcană. Mergeam în sus, către clinică, dar am văzut Land Roverul dumneavoastră parcat afară.

Fratele lui, Carl, fusese cel care vorbise. Membrii familiei Brenner erau un fel de clan, în principal fermieri, dar nu se dădeau în lături nici de la braconaj. Carl era cel mai mare, un tip aspru, brutal, şi, în timp ce desprindeam blugii îmbibaţi cu sânge de pe piciorul lui Scott, mă gândeam că asta i se întâmplase tocmai fratelui care nu merita. Apoi, am văzut dezastrul produs de capcană.

— Aveţi o maşină? l-am întrebat pe fratele său.

— Doar nu credeţi că am venit pe jos până aici!

— Bun, pentru că trebuie dus la spital.

Carl a înjurat.

— Nu puteţi să-l bandajaţi şi gata?

— Pot să-i pun un pansament provizoriu, dar asta e tot. E nevoie de mai mult decât pot face eu.

— O să-mi pierd piciorul? a gemut Scott.

— Nu, dar n-o să prea mai poţi alerga o vreme.

Nu eram atât de încrezător pe cât sunaseră vorbele mele. M-am gândit să-l duc la clinică, dar, după cum arăta, fusese zdruncinat suficient.

— Am un set de prim ajutor sub o pătură pe bancheta din spate a Land Roverului meu. Poate să mi-o aducă cineva?

— Mă duc eu, s-a oferit Ben.

I-am dat cheile de la maşină. Cât s-a dus la maşină, am cerut apă şi prosoape curate şi am început să şterg sângele din jurul rănii.

— Ce fel de capcană a fost?

— Cu laţ de sârmă, a spus Carl Brenner. Se strânge odată ce intri cu piciorul în ea. Taie prin os, nu glumă.

Şi exact asta se întâmplase, nu încape îndoială.

— Prin ce zonă eraţi?

Scott a răspuns, ferindu-şi privirea de la ceea ce făceam eu.

— În capătul îndepărtat al mlaştinilor, lângă vechea moară de vânt.

— O căutam pe Lyn, a intervenit Carl.

Mă îndoiam. Ştiam zona despre care spuneau ei. Ca majoritatea morilor de vânt din Broads, cea din afara Manhamului era, de fapt, bazată pe o pompă eoliană de apă, destinată drenării mlaştinilor. Abandonată cu zeci de ani în urmă, era acum o carcasă goală, lipsită de vele şi de viaţă. Zona era pustie chiar şi pentru un sat cum era Manham, dar era ideală pentru oricine ar fi vrut să vâneze sau să prindă în capcană animale, departe de privirile indiscrete. Având în vedere reputaţia familiei Brenner, mi s-a părut că acesta era un motiv mai plauzibil pentru care se aflau acolo târziu în noapte, şi nu că ar fi fost mânaţi de vreun simţ al datoriei publice. În timp ce îi ştergeam sângele de pe rană, mă întrebam dacă nu cumva nimeriseră chiar în propria lor capcană.

— Nu era dintr-ale noastre, a spus Scott, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Scott! s-a răstit fratele său.

— Nu era! Era ascunsă sub iarbă, pe potecă. Şi era prea mare pentru vreun iepure sau vreo căprioară.

Afirmaţia a fost primită cu tăcere. Deşi poliţia nu confirmase încă, toată lumea auzise de rămăşiţele unei sârme de la o capcană găsită în pădure, acolo unde dispăruse Lyn.

Ben s-a întors cu trusa de prim ajutor. Am curăţat şi pansat rana cât am putut de bine.

— Să-şi ţină piciorul ridicat şi adu-l pentru control cât mai curând, i-am spus lui Carl.

L-a ridicat cu putere pe fratele său în poziţie verticală şi, pe jumătate sprijinindu-l, pe jumătate târându-l, l-a scos afară. M-am spălat pe mâini şi apoi m-am întors la locul unde era Jenny şi unde îmi lăsasem băutura.

— O să se facă bine? m-a întrebat ea.

— Depinde de cât de mult a fost afectat tendonul. Dacă e norocos, o să se aleagă doar cu un şchiopătat.

— Doamne, ce zi! a spus ea, dând din cap.

Ben s-a apropiat şi mi-a înmânat cheile maşinii.

— O să ai nevoie de astea.

— Mersi.

— Deci, ce crezi? Ar putea avea vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Lyn?

— Nu ştiu.

Dar, ca toţi ceilalţi, aveam o presimţire rea.

— De ce ar avea? a întrebat Jenny.

Părea că nu ştie cum să răspundă. Mi-am dat seama că ei doi nu se cunosc.

— Ben, ea e Jenny. Predă la şcoală, i-am spus eu.

A interpretat gestul meu ca pe o permisiune de a continua.

— Pentru că pare o coincidenţă prea mare. Nu că aş avea vreo simpatie pentru vreunul din familia Brenner, o şleahtă de braconieri nenoro...

S-a oprit, aruncând o ocheadă către Jenny.

— Oricum, să dea Domnu' să fie doar asta. O coincidenţă.

— Nu mă prind ce vrei să spui.

Ben s-a uitat la mine, dar n-aveam de gând s-o spun eu.

— Pentru că, dacă nu, înseamnă că e cineva de aici. Din sat.

— Nu ştii asta cu siguranţă, a obiectat Jenny.

Figura lui spunea altceva, dar era prea politicos pentru a o contrazice.

— Ei bine, o să vedem. Şi cu asta, cred că o să vă zic noapte bună.

A dat pe gât ce mai avea în pahar şi s-a îndreptat spre uşă. Ca şi cum şi-ar mai fi adus aminte de ceva, s-a întors către Jenny.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar ai venit cu maşina?

— Nu, de ce?

— Ziceam că n-ar fi o idee prea bună să mergi acasă pe jos, singură, atâta tot.

Aruncându-mi o ultimă privire pentru a fi sigur că am înţeles mesajul, a ieşit. Jenny mi-a zâmbit şovăielnic.

— Crezi că e atât de rău?

— Sper că nu. Dar mai mult ca sigur că are dreptate.

A dat din cap, neîncrezătoare.

— Nu cred asta. Acum două zile, era cel mai liniştit loc de pe pământ!

Cu două zile în urmă, Sally Palmer tot moartă era, iar monstrul responsabil pentru asta probabil că deja o urmărea cu insistenţă pe Lyn Metcalf. Dar nu i-am mai spus lucrurile astea.

— E cineva aici cu care ai putea pleca spre casă? am întrebat eu.

— Nu chiar. Dar o să fiu în regulă. Pot să-mi port singură de grijă.

Nu mă îndoiam. Dar, dincolo de bravadă, puteam vedea că e speriată.

— Te duc eu cu maşina, am spus eu.

Când am ajuns acasă, m-am aşezat la masa din curtea din spatele casei. Era o noapte caldă, fără nicio adiere. M-am lăsat cu capul pe spate şi m-am uitat la stele. Luna se apropia de faza ei plină, un disc asimetric, nimbat. Am încercat să-i apreciez contururile argintiu-cenuşii, dar privirea îmi era atrasă în jos de pădurea întunecată de după câmp. În mod normal, mă bucuram de acest peisaj chiar şi pe timp de noapte. Dar acum, vederea mulţimii compacte de copaci îmi dădea o stare de nelinişte.

Am intrat în casă, mi-am turnat un pahat de whisky şi am ieşit din nou afară. Era trecut de miezul nopţii şi ştiam că urma să mă trezesc devreme a doua zi. Dar mă agăţam de orice pretext ca să amân somnul. În plus, aveam prea multe la care să mă gândesc ca să mă obosească suficient. Mersesem pe jos cu Jenny până la căsuţa pe care o închiriase împreună cu o altă tânără. Nu ne-am mai obosit să luăm maşina, până la urmă. Era o noapte călduroasă, senină, iar ea locuia doar la câteva sute de metri distanţă. Pe drum, mi-a spus câte ceva despre slujba ei şi despre copiii cărora le preda. Doar o singură dată a vorbit despre viaţa ei trecută, menţionând că lucrase la o şcoală din Norwich. Dar a trecut repede peste subiect, acoperind acest moment de slăbiciune cu o avalanşă de cuvinte. Orice ar fi încercat să evite, nu era treaba mea.

În timp ce mergeam în sus, pe aleea strâmtă care ducea la casa ei, s-a auzit, brusc, ţipătul unei vulpi în apropiere. Jenny m-a apucat de mână.

— Scuze, a spus ea şi mi-a dat drumul imediat, ca arsă. S-ar zice că ar fi trebuit să mă fi obişnuit deja cu traiul aici, a râs ea, jenată.

După asta, între noi s-a aşternut o senzaţie de stânjeneală. Când am ajuns la casa ei, s-a oprit lângă poartă.

— Păi, mersi.

— N-ai pentru ce.

Cu un ultim zâmbet, s-a grăbit să intre. Am aşteptat să aud clicul de la zăvor înainte de a pleca. În timp ce mă întorceam prin satul scufundat în întuneric, simţeam încă apăsarea mâinii ei pe braţul meu gol.

Şi acum o puteam simţi. Mi-am sorbit băutura, ruşinat de amintirea tulburării pe care mi-o provocase simplul fapt că o tânără femeie mă atinsese accidental. Nu-i de mirare că devenise aşa de tăcută.

Mi-am terminat whiskyul şi am intrat. Mai era ceva ce mă rodea, subconştient o sâcâitoare senzaţie că mai aveam ceva de făcut. Am stat pe gânduri un moment până să-mi aduc aminte. Scott Brenner. Nu eram sigur că fratele său avea să-l lase să spună poliţiei despre capcana cu sârmă. Putea să nu însemne nimic, dar Mackenzie trebuia să ştie. I-am găsit cartea de vizită şi l-am sunat pe mobil. Era aproape ora unu, dar puteam să-i las un mesaj pe căsuţa vocală pentru a-l găsi la prima oră.

A răspuns imediat.

— Da?

— Sunt David Hunter, am spus eu, luat pe nepregătite. Îmi pare rău, ştiu că e târziu. Voiam să mă asigur că Scott Brenner v-a contactat.

A făcut o pauză şi i se puteau simţi iritarea şi extenuarea în glas.

— Scott şi mai cum?

I-am spus ce se întâmplase. Când a început să vorbească, oboseala îi dispăruse.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În apropierea unei vechi mori de vânt, cam la vreo doi kilometri la sud de sat. Credeţi că ar putea avea legătură cu problema noastră?

S-a auzit un sunet pe care mi-a luat un moment să-l identific — hârşâitul favoriţilor săi, în timp ce se freca pe faţă.

— Ah, ce naiba mai contează! O să facem publică vestea mâine, oricum, a spus el. Doi dintre ofiţerii mei au fost răniţi în noaptea asta. Unul a intrat într-o capcană cu sârmă, celălalt a călcat într-o groapă în care cineva înfipsese un băţ ascuţit.

Furia din vocea lui era de neconfundat.

— Deci, ar trebui să ne gândim că cel care a răpit-o pe Lyn Metcalf se aşteaptă să fim pe urmele lui.

N-am avut niciun şoc când m-am trezit din vis în noaptea aceea. Pur şi simplu, m-am trezit, am deschis ochii, privind cum razele lunii se revărsau pe fereastră. Pentru prima dată, eram încă în pat, rătăcirea mea nocturnă consumându-se în vis. Dar amintirea ei a rămas în mine, la fel de vie ca şi cum aş fi păşit dintr-o cameră în alta.

Era întotdeauna acelaşi cadru. O casă pe care n-o mai văzusem niciodată în viaţa mea reală, un loc despre care ştiam că nu există, dar în care tot mă simţeam ca acasă. Kara şi Alice erau acolo, vioaie şi reale. Vorbeam despre

cum fusese ziua aceea, despre nimic în mod special, la fel ca atunci când ele trăiau.

Apoi, urmau trezirea şi confruntarea din nou cu realitatea sumbră că ele nu mai erau în viaţă.

M-am gândit iar la ce spusese Linda Yates. *Visezi cu un motiv.* Mă întrebam cum l-ar interpreta pe al meu. Îmi puteam imagina ce ar fi spus un psihiatru sau chiar un amator în ale psihologiei cum era Henry. Dar visele sfidau orice tentativă de simplă raţionalizare. Aveau o logică şi o realitate ce depăşeau cu mult zona visului. Şi, deşi abia puteam s-o recunosc, o parte din mine nu voia să creadă că ele însemnau doar asta.

Dacă totuşi mă lăsam să cred asta, ar fi însemnat că fac primul pas pe un drum pe care îmi era frică să înaintez. Pentru că era o singură modalitate prin care eu aş mai fi putut fi vreodată alături de familia mea şi ştiam că, dacă aş urma-o, ar fi un act de disperare, nu de iubire.

Ce mă speria şi mai mult era că, uneori, nici nu-mi mai păsa de nimic.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, încă doi oameni s-au accidentat în capcane. Erau incidente distincte, niciunul nu se petrecuse în apropierea celor petrecute cu o noapte înainte. Ştiam asta pentru că noi nu aveam la clinică o asistentă permanentă, aşa că i-am tratat eu pe amândoi. Primul, o poliţistă, avea gamba străpunsă de o ţepuşă aşezată cu vârful în sus într-o groapă camuflată. La fel ca în cazul lui Scott Brenner, am făcut tot ce am putut şi am trimis-o la spital pentru copci. Celălalt accidentat, Dan Marsden, un ajutor de fermier din zonă, avea o rană mai uşoară, sârma de la capcană tăind doar parţial prin cizma sa de piele.

— Doamne, mi-ar plăcea să pun mâna pe nenorocitul ăla care a pus-o acolo, a spus el, scrâşnind din dinţi în timp ce îi pansam rana.

— Era bine ascunsă?

— Nu se putea vedea, la naiba! Şi ce dimensiuni avea! Dumnezeu ştie ce încercau să prindă la cât de mare era.

N-am spus nimic. Dar m-am gândit că acele capcane au prins exact ceea ce era planificat să prindă.

La fel gândea şi Mackenzie. A oprit temporar căutările lui Lyn Metcalf şi a instalat o staţie de prim ajutor lângă camera de investigaţii improvizată. A emis şi un avertisment ca toată lumea să stea departe de pădure şi de câmpurile din preajma satului. Rezultatul a fost unul previzibil. Dacă până atunci atmosfera fusese una de împietrire din pricina şocului, veştile că nu mai puteai fi în siguranţă în zona din preajma Manhamului au adus cu ele primul val de spaimă.

Bineînţeles, erau şi cei care refuzau să creadă sau insistau încăpăţânaţi că nu aveau să se lase speriaţi de pământurile pe care le ştiau de o viaţă. Asta a durat până când unul dintre cei mai aprigi protestatari, încălzit de o băută de după-amiază la Lamb, a călcat într-o groapă care fusese acoperită cu frunze moarte şi şi-a rupt glezna. Urletele sale au fost mai eficiente decât orice avertisment al poliţiei.

Pe măsură ce tot mai mulţi poliţişti erau implicaţi, şi presa naţională şi-a dat seama în sfârşit ce se petrece, venind în sat cu microfoanele şi cu camerele lor de filmat. Manham începea să semene cu un loc aflat sub asediu.

— Până acum, sunt doar două tipuri de curse, mi-a spus Mackenzie. Cea cu sârmă e, practic, o capcană simplă, ceva ce orice braconier ar şti să facă. Numai că astea sunt suficient de mari încât să prindă piciorul unui om. Cele cu ţepuşe sunt şi mai rele. Ar putea fi făcute de vreun fost militar sau de unul dintre fanaticii ăia cu antrenamentele lor de supravieţuire.

— Aşa vi se pare până acum?

— Oricine ar fi cel care le-a pus, ştie ce face. Sunt făcute cu cap. Nu putem şti dacă nu cumva ne-a mai plantat şi alte surprize.

— Dar oare nu cumva asta îşi doreşte? Să întrerupă căutările?

— Se prea poate. Dar nu ne putem asuma riscul. Cele pe care le-am găsit până acum au provocat accidente. Dacă mai continuăm să orbecăim aşa prin pădure, data viitoare cineva ar putea muri.

S-a oprit din vorbit când am ajuns la o intersecţie, bătând nervos cu palma peste volan cât aştepta ca maşina din faţă să se îndepărteze. Am privit pe fereastră, iar neliniştea mea s-a cufundat la loc în tăcere.

Îl sunasem pe Mackenzie la prima oră în acea dimineaţă să-i spun că puteam să examinez rămăşiţele lui Sally Palmer dacă încă mai voia acest lucru. Luasem decizia asta de cum mă trezisem, ca şi cum ea fusese luată în timpul somnului. Ceea ce, într-un fel, cred că s-a şi întâmplat.

Sincer vorbind, nu ştiam la ce ar mai fi ajutat. În cel mai bun caz, aş fi fost în stare să ofer o informaţie mai precisă în privinţa timpului scurs de la deces, presupunând că încă mai dispuneam de cunoştinţele mele vechi. Dar nu-mi făceam iluzii că asta ar fi ajutat-o prea mult pe Lyn Metcalf. Însă a nu face nimic nu mai era deloc o opţiune.

Şi asta nu însemna că făceam asta cu plăcere.

Mackenzie nu a părut nici prea surprins, nici prea impresionat când l-am anunţat. Mi-a spus doar că o să-l anunţe pe comisarul-şef şi revine cu un telefon. Am închis, cu senzaţia că fusesem părăsit într-un purgatoriu, întrebându-mă dacă nu cumva luasem hotărârea greşită.

Dar m-a sunat în mai puţin de o jumătate de oră şi m-a întrebat dacă aş putea începe în acea după-amiază. Cu gura uscată, i-am zis că da.

— Cadavrul e încă la patolog. Vin să vă iau la ora unu şi vă duc acolo, mi-a spus el.

— Pot să ajung şi singur.

— Oricum, trebuie să mă întorc la secţie. Şi aş vrea să mai schimbăm vreo două vorbe.

Mă întrebam despre ce ar putea fi vorba, în timp ce mă duceam la Henry să-l rog să-mi ţină locul în tura de seară.

— Sigur. S-a întâmplat ceva?

Se uita la mine întrebător. Încă nu apucasem să-i spun de ce mă căutase cu adevărat Mackenzie. Mă simţeam prost, dar ar fi trebuit să-i dau mai multe explicaţii decât eram pregătit să-i ofer. Ştiam că n-o mai puteam lungi prea mult totuşi. Măcar atâta lucru îi datoram.

— Lasă-mă până în weekend, i-am spus.

Până atunci, urma să termin ce aveam de făcut şi nu mai trebuia nici să mă preocup de cabinet.

— O să-ţi spun totul atunci.

S-a uitat la mine cercetător.

— E totul în regulă?

— Da. Doar că... e complicat.

— Aşa se întâmplă de obicei. Cine-ar fi crezut săptămâna trecută, pe vremea asta, că locul ăsta o să se umple de afurisiţii ăştia de jurnalişti, care să mişune pe aici, şi de poliţişti care pun întrebări tuturor? Te face să te întrebi unde or să ducă toate astea.

A făcut un efort să se însenineze.

— OK. Vino la prânz, duminică. Am chef să gătesc şi am şi un vin bun de Bordeaux. Tot căutam un pretext să-l încep. E mai uşor să vorbeşti când eşti sătul.

Recunoscător că pot să amân măcar atât, am acceptat.

Mackenzie a lăsat şirul de maşini să treacă pe lângă el şi a urmat un sens giratoriu. Interiorul maşinii

mirosea a odorizant cu mentă şi a aftershave-ul său. Arăta de parcă tocmai ar fi ieşit de la curăţătorie. Afară, drumurile şi străzile erau haotice şi zgomotoase. Mi se părea un peisaj familiar şi, în acelaşi timp, străin. Am încercat să-mi amintesc ultima oară când mai fusesem într-un oraş şi mi-am dat seama, şocat, că asta era prima mea ieşire din Manham din acea după-amiază ploioasă când sosisem. Mă confruntam cu sentimente contradictorii, sfâşiat între dorinţa de a fi rămas în sat şi uimirea că mă îngropasem în acel loc de atât de mult timp.

Afară, viaţa îşi continuase ritmul, în ciuda a tot ce se întâmplase.

M-am uitat la un grup de elevi, înghiontindu-se unul pe altul, în timp ce un profesor încerca să-i potolească, în afara porţilor şcolii. Oamenii erau grăbiţi, prinşi în propriile lor treburi. Fiecare cu propria lui viaţă, fără legătură cu a mea. Sau cu a celorlalţi.

— Sârma de la capcane este la fel ca aceea folosită pentru a o pune la pământ pe Lyn Metcalf, a spus Mackenzie, aducându-mă înapoi la realitate. Şi tot cu ea a fost legată şi pasărea de piatra aceea. Nu ştiu dacă e din acelaşi sul, dar presupun că da.

— Cum interpretaţi asta? Adică ce s-a întâmplat cu pasărea?

— Nu-s sigur încă. Ar putea să fi fost pusă acolo ca să îi provoace panică femeii. Ar putea fi un semn de identificare, un fel de semnătură sau declaraţie.

— La fel ca aripile de pe cadavrul lui Sally Palmer?

— E posibil. Apropo de ele, am primit veşti de la ornitolog. Lebădă mută. Destul de des întâlnită pe aici, mai ales în perioada asta a anului.

— Credeţi că e vreo legătură între aripile de lebădă şi raţa sălbatică?

— Nu pot să cred că e o coincidenţă, dacă la asta vă referiţi. Poate că ucigaşul are, pur şi simplu, ceva împotriva păsărilor, a spus el, depăşind o dubă ce mergea cu viteză mică. Acum, de asta se ocupă psihologii, pentru a ne da o idee despre cum funcţionează mintea criminalului. Şi orice alt tip de specialist la care te-ai putea gândi, în caz că e vorba despre vreun ritual păgân sau de satanism. Prostii de genul ăsta.

— Dar chiar credeţi aşa ceva?

La început, nu a răspuns, cântărind cât de multe să zică.

— Nu, nu cred, a spus el, în cele din urmă. Aripile de pe cadavrul lui Palmer i-au agitat pe toţi. S-a vorbit despre criminal că ar folosi un simbolism religios sau clasic, orice de la îngeri până la Dumnezeu mai ştie ce. Acum totuşi, nu mai sunt atât de sigur. Dacă raţa sălbatică ar fi fost sacrificată sau mutilată, atunci e posibil. Dar dacă era doar legată cu sârmă? Nu, cred că tipului nostru îi place, pur şi simplu, să facă rău. Să atragă atenţia, dacă vreţi.

— Ca în cazul capcanelor.

— Ca în cazul capcanelor. E adevărat, asta ne încetineşte munca. Nu ne putem concentra pe căutări atunci când trebuie să ne facem griji despre ce altceva ar mai fi putut lăsa în urmă. Dar de ce atâta deranj? Cineva atât de versat încât să pună la punct toate astea ştie să-şi acopere urmele. În schimb, ne lasă să găsim pasărea, ţepuşele folosite pentru a-şi imobiliza victima, şi acum toate astea. Fie nu e îngrijorat că am putea găsi noi ceva, fie, pur şi simplu, nu ştiu...

— Îşi marchează teritoriul? am completat eu.

— Cam aşa ceva. Ne arată că deţine controlul. Nici nu depune prea mult efort. Doar aşază nişte capcane în locuri strategice, apoi se retrage şi se distrează privindu-ne.

Am rămas tăcut o vreme, gândindu-mă la ce spusese.

— N-ar putea să fie ceva mai mult?

— Adică?

— A făcut din pădure şi din mlaştini o zonă cu semn de interzis. Oamenii vor fi prea speriaţi ca să se mai ducă la o plimbare, gândindu-se c-ar putea să cadă într-una dintre capcanele lui.

— Şi? a spus el, încruntându-se.

— Aşa că poate nu-i place doar să rănească. Poate că îi place şi să bage spaima în oameni.

Mackenzie se uita gânditor prin parbriz. Era decorat cu rămăşiţele strivite ale insectelor moarte.

— Posibil, a spus el, în cele din urmă. Aţi putea să-mi spuneţi unde eraţi între şase şi şapte ieri-dimineaţă?

Schimbarea bruscă de atitudine m-a izbit.

— La ora şase probabil că eram la duş. Apoi, am luat micul dejun şi am plecat la cabinet.

— La ce oră?

— Probabil pe la şapte fără un sfert.

— Aţi fost foarte matinal.

— Nu dormisem bine.

— E cineva care poate confirma?

— Henry. Am băut împreună cafeaua când am ajuns. Neagră, fără zahăr, în caz că e nevoie să ştiţi şi asta.

— E doar procedeul de rutină, doctore Hunter. Aţi fost implicat în destule anchete ale poliţiei în trecut ca să ştiţi cum funcţionează.

— Opriţi maşina.

— Poftim?

— Opriţi maşina.

Părea gata să riposteze, dar apoi a apăsat pe semnalizator şi a tras pe marginea drumului.

— Sunt aici ca suspect sau pentru că aveţi nevoie de ajutorul meu?

— Uitaţi, noi întrebăm fiecare...

— Care din variante?

— Într-adevăr, îmi pare rău, poate că n-ar fi trebuit să vă iau aşa brusc. Dar sunt unele întrebări pe care trebuie să vi le punem.

— În cazul în care consideraţi că sunt implicat în vreun fel în toată povestea asta, atunci poate că n-ar trebui să mă aflu aici. Credeţi că nu mai pot de plăcere? Aş fi fost mai mult decât fericit dacă nu aş fi fost nevoit să mai văd un cadavru în viaţa mea. Aşa că, dacă n-aveţi de gând să-mi acordaţi încredere, aş putea foarte bine să plec chiar acum.

A oftat.

— Uitaţi, eu nu cred că sunteţi implicat. Dacă aş fi crezut, aveţi cuvântul meu că nu v-am mai fi cerut ajutorul. Dar îi întrebăm pe toţi cei din sat acelaşi lucru. Mă gândeam să termin odată şi cu asta, OK?

Tot nu îmi plăcea modul în care se năpustise cu întrebări asupra mea. Voise să mă ia prin surprindere, să vadă cum reacţionez. Mă întreb dacă restul conversaţiei noastre fusese tot un test de acelaşi gen. Dar, fie că îmi plăcea, fie că nu, asta era meseria lui. Şi începeam să îmi dau seama că e chiar bun în ceea ce face. Am dat din cap, apatic.

— Pot să continui acum? a întrebat el.

Nu mi-am putut ascunde un surâs.

— Presupun că da.

A pornit din nou maşina.

— Deci, cât timp o să vă ia examinarea? a întrebat el după o vreme, rupând tăcerea.

— Greu de spus. Multe elemente depind de starea corpului. Patologul a descoperit ceva?

— Nu prea multe. Corpul e într-un stadiu prea avansat de descompunere ca să-şi mai dea seama dacă a fost vorba despre un abuz sexual. Dar, având în vedere că a fost descoperită dezbrăcată, e destul de probabil. Mai sunt şi acele numeroase tăieturi mici pe tors şi pe membre, dar sunt superficiale. Nici măcar nu poate spune cu siguranţă dacă rana de la gât sau leziunile de la cap au fost cele care i-au provocat moartea. E vreo şansă să clarificaţi ceva din toate astea?

— Nu ştiu încă.

După ce văzusem pozele de la locul crimei, mi-au venit imediat nişte idei, dar nu voiam să mă pronunţ până nu eram sigur.

Mackenzie mi-a aruncat o privire piezişă.

— Ştiu că probabil o să-mi pară rău că întreb asta, dar, mai exact, ce aveţi de gând să faceţi?

Mă străduisem mult să nu mă gândesc la asta. Dar răspunsurile veneau automat.

— Va trebui să fac o radiografie completă a corpului, în caz că n-a fost deja făcută. Apoi o să iau mostre de ţesut moale să determin TIM-ul şi...

— Ce să determinaţi?

— Timpul-de-la-instalarea-morţii. Practic, poţi să analizezi schimbările din chimia corpului pentru a afla de cât timp e mort. Compoziţia aminoacizilor, volatilitatea acizilor graşi, nivelul de descompunere al proteinelor. Ulterior, va trebui să îndepărtez ţesutul moale rămas,

pentru a putea examina scheletul. Să văd ce tip de traumatisme a suferit, ce tip de armă i le-a provocat. Chestii de genul ăsta.

Mackenzie s-a încruntat dezgustat.

— Şi cum se face aşa ceva?

— Păi, dacă nu mai e mult ţesut moale rămas, poţi folosi fie un scalpel, fie un forceps. Sau fierbi corpul, timp de câteva ore, în detergent.

Mackenzie s-a strâmbat.

— Acum ştiu de ce aţi vrut să vă întoarceţi la meseria de medic generalist.

Am surprins şi momentul când şi-a adus aminte de celelalte motive ale mele.

— Îmi pare rău, a adăugat el.

— Să trecem peste.

Am mers în tăcere un timp. Apoi am observat că Mackenzie se scărpina pe gât.

— V-aţi dus la control? am întrebat eu.

— Pentru ce?

— Pentru aluniţă. Vă scărpinaţi.

Şi-a lăsat mâna în jos agitat.

— Doar o mâncărime.

A cotit pentru a intra într-o parcare.

— Am ajuns.

L-am urmat spre spital. Am luat un lift de la parter la subsol. Morga era la capătul coridorului. Mirosul m-a izbit de cum am intrat, o pojghiţă dulceag-înţepătoare de chimicale ce părea să-mi căptuşească plămânii după o singură gură de aer inspirat. Înăuntru era un decor alb, din oţel inoxidabil şi sticlă. O tânără asiatică într-un halat alb de laborator s-a ridicat din spatele unui birou când am intrat noi.

— Bună ziua, Marina, a spus Mackenzie cu dezinvoltură. Doctor Hunter, Marina Patel. O să fie prin preajmă să vă ajute.

A zâmbit când am dat mâna cu ea. Încă încercam să mă dezmeticesc, să fac faţă faptului că mă aflam din nou într-un mediu ce îmi era familiar şi, în acelaşi timp, străin.

Mackenzie s-a uitat la ceas.

— Păi ar cam trebui să mă duc la secţie. Sunaţi-mă când terminaţi şi vin să vă iau.

După plecarea lui, tânăra s-a uitat la mine nerăbdătoare, aşteptând instrucţiuni.

— Deci... eşti patolog? am întrebat eu, amânând momentul încă puţin.

A zâmbit larg.

— Nu încă. Abia am absolvit. Dar sper să ajung.

Am dat din cap. Niciunul dintre noi nu făcea vreo mişcare.

— Vreţi să vedeţi cadavrul? a întrebat ea, în cele din urmă.

Nu. Nu voiam.

— Bine.

Mi-a dat un halat de laborator şi am urmat-o după două uşi batante destul de grele. În spatele lor era o încăpere mai mică, ca o sală de operaţii. Înăuntru era frig. Cadavrul era întins pe o masă de oţel inoxidabil, arătând straniu pe suprafaţa aceea de metal uzat. Marina a aprins luminile puternice de deasupra, dezvăluindu-i, în întregime, starea deplorabilă.

Am privit în jos la ceea ce rămăsese din Sally Palmer. Dar nu mai era nimic din ea acolo. Uşurarea pe care am simţit-o a fost trecătoare, înlocuită rapid de o detaşare tipic medicală.

— OK. Să începem, am spus eu.

Femeia nu era chiar în cea mai bună formă. Faţa îi era plină de cicatrici şi obosită, iar trăsăturile începeau să-şi piardă orice distincţie pe care ar fi putut-o avea cândva. Cu capul plecat, părea să poarte întreaga povară a lumii pe umerii săi. Şi totuşi, era ceva nobil în resemnarea ei, ca şi cum, chiar dacă nu dorise neapărat asta, îşi acceptase destinul.

Statuia sfântului necunoscut mi-a atras atenţia în timpul slujbei. Fixată pe un stâlp de piatră, ceva îmi plăcea la ea, dar nu ştiam ce. Era cioplită grosolan şi, chiar şi pentru ochii mei de profan, se vedea că sculptorul avusese un simţ slab al proporţiei. Şi totuşi netezimea dată de trecerea timpului sau ceva mai greu de definit, era ceva la ea care te atrăgea. Rezistase secole întregi, fusese martoră la nenumărate zile în care bucuria şi tragedia îşi jucau rolurile la picioarele ei. Ea avea să rămână acolo, atentă şi tăcută, mult după ce toţi ceilalţi vor fi pierit din amintirile urmaşilor. Avea rolul să reamintească faptul că totul, bun sau rău, e trecător.

Acesta era un gând reconfortant acum. Vechea biserică era răcoroasă şi avea un iz de mucegai, chiar şi în după-amiaza aceea călduroasă. Lumina era filtrată prin vitraliile în tonuri de albastru şi mov, sticla străveche fiind curbată şi neregulată în ramele de plumb. Culoarul central era flancat cu lespezi neregulate de piatră, acum uşor erodate de vreme, intercalate cu pietre de mormânt străvechi. Cea de lângă mine avea gravat pe ea un craniu, sub care un cioplitor în piatră din vremurile medievale inscripţionase un mesaj sumbru.

Aşa cum eşti tu acum, am fost şi eu cândva

Aşa cum sunt eu acum, vei fi şi tu cândva.

M-am mutat dintr-o parte în alta a stranei din lemn masiv, în timp ce vocea baritonală, pătrunzătoare a lui Scarsdale reverbera în interiorul pereţilor de piatră. Ceea ce pornise ca o slujbă devenise, în mod previzibil, un pretext pentru ca preotul să-şi impună propria sa viziune asupra pietăţii unui auditoriu prizonier.

— Chiar în mijlocul rugăciunilor noastre pentru sufletul lui Sally Palmer şi pentru salvarea lui Lyn Metcalf, rămâne o întrebare la care cu toţii dorim un răspuns. De ce? De ce a trebuit să se întâmple aşa ceva? Există vreo judecată în urma căreia aceste două tinere femei au fost luate de lângă noi atât de brutal? Dar judecată pentru ce? Şi făcută de cine?

Apucând strâns cu ambele mâini amvonul de lemn învechit, Scarsdale a aruncat o privire încruntată congregaţiei sale.

— Judecata poate să cadă asupra oricui dintre noi, în orice moment. Nu stă în puterea noastră să o punem sub semnul întrebării. Nu stă în puterea noastră să strigăm că nu e corect. Dumnezeu e milos, dar nu avem dreptul să aşteptăm nimic. Şi mila Domnului se arată în moduri pe care noi s-ar putea să nu le înţelegem. Nu se cade să deplângem lipsa milei Lui, doar din pricina ignoranţei noastre.

Bliţurile s-au declanşat în tăcere în timp ce Scarsdale îşi trăgea sufletul. Dăduse voie presei în biserică, ceea ce sporea senzaţia de ireal a întregii situaţii. Congregaţia sa, în mod normal extrem de redusă numeric, crescuse acum până la absurd. Până să ajung eu, stranele erau pline ochi, aşa că am fost nevoit să îmi fac loc până la un mic spaţiu rămas liber în spate.

Uitasem de ceremonie până când am văzut masa de oameni din curtea bisericii. Mackenzie aranjase să fiu dus înapoi în Manham de către un sergent taciturn, îmbrăcat în civil, care se vedea că nu agrea faptul că trebuie să facă pe taximetristul. Telefonul inspectorului era închis când am vrut să-l sun să-i spun că terminasem pentru ziua aceea. Dar i-am lăsat un mesaj pe căsuţa vocală şi m-a sunat înapoi aproape instantaneu.

— Cum a mers?

— Am trimis câteva mostre pentru cromatografia cu gaz. Când se vor întoarce rezultatele, vă voi putea spune mai exact care e intervalul de la instalarea morţii, i-am explicat eu. Mâine voi putea să încep examinarea scheletului. Asta ar putea să ne dea o idee despre ce tip de armă a fost utilizată.

— Deci, n-aţi aflat nimic încă? a întrebat el, dezamăgit.

— Doar că Marina mi-a spus că patologul crede că loviturile de la cap au provocat moartea, mai degrabă decât rana de la gât.

— Şi nu sunteţi de acord?

— Nu spun că nu e posibil ca ele să fi fost fatale. Dar era încă în viaţă când i-a fost tăiat gâtul.

— Sunteţi sigur?

— Corpul s-a deshidratat prea rapid. Chiar şi pe căldura cu care ne-am confruntat, şi tot n-ar fi ajuns atât de uscat dacă n-ar fi avut loc o pierdere masivă de sânge. Asta nu se întâmplă după moarte, chiar dacă e vorba despre o tăietură la gât.

— Mostrele de pământ din locul unde a fost găsit cadavrul arată un conţinut scăzut în fier.

Asta însemna că nu fusese mult sânge absorbit în pământ, acolo unde fusese găsit cadavrul. Din cantitatea ce

ar fi ţâşnit dintr-o jugulară tăiată, conţinutul de fier ar fi trebuit să fie până la cer.

— Atunci, înseamnă că a fost omorâtă în altă parte.

— Dar loviturile la cap?

— Fie n-au omorât-o, fie au fost făcute post-mortem.

A tăcut pentru câteva momente, dar bănuiam la ce se gândeşte. Prin ceea ce a trecut Sally Palmer trece acum şi Lyn Metcalf. Şi, dacă nu e deja moartă, e doar o chestiune de timp.

Doar dacă nu se întâmplă un miracol.

Scarsdale începea să se domolească.

— Unii dintre voi ar putea să se întrebe încă ce au făcut bietele femei să merite aşa ceva. Ce a făcut comunitatea noastră să merite asta? a spus el, desfăcându-şi braţele. Poate n-a făcut nimic. Poate că gândirea modernă e corectă; poate că nu există nicio raţiune, nicio înţelepciune supremă în spatele universului nostru.

A făcut o pauză, dramatic. Mă întrebam dacă nu cumva joacă teatru în faţa camerelor.

— Sau poate că ne-am lăsat orbiţi de propria noastră aroganţă pentru a le mai vedea, a continuat el. Mulţi dintre voi n-aţi mai călcat în această biserică de ani de zile. Vieţile voastre sunt prea ocupate pentru a le mai împărtăşi cu Dumnezeu. Nu pretind să le fi cunoscut pe Sally Palmer sau pe Lyn Metcalf. Vieţile lor şi această biserică nu s-au intersectat prea des. Că sunt, în orice caz, nişte victime, de asta nu mă îndoiesc. Dar victime a ce?

Apoi, s-a aplecat în faţă, îndreptându-şi capul spre noi.

— Ar trebui ca, fiecare dintre noi să se uite în inima sa. Hristos a spus: „Cum ai semănat, aşa vei culege". Şi astăzi asta facem. Culegem fructul nu numai al distrugerii

spiritualităţii în societatea noastră, ci şi pe cel al faptului că închidem ochii la această distrugere. Răul nu încetează să existe doar pentru că noi alegem să-l ignorăm. Aşadar, unde să ne uităm ca să putem arunca vina acolo?

A ridicat un deget osos şi l-a rotit încet de jur-împrejurul bisericii înţesate de oameni.

— La noi înşine. Noi suntem cei care am permis ca acest Şarpe să se mişte liber printre noi. Nimeni altcineva. Şi acum trebuie să ne rugăm Domnului să ne dea putere să-l alungăm din sânul nostru!

Se lăsase o tăcere stânjenitoare în timp ce oamenii încercau să-i înţeleagă vorbele. Scarsdale nu le-a oferit răgazul pentru asta. Şi-a înălţat bărbia şi şi-a închis ochii, în timp ce camerele foto declanşau lumini şi umbre pe faţa sa.

— Să ne rugăm.

În afara bisericii, nu era nimic din atmosfera tipică sfârşitului unei slujbe. O rulotă a poliţiei fusese amplasată lângă piaţa din sat, iar prezenţa sa albă, mătăhăloasă părea, în acelaşi timp, discordantă şi intimidantă. În ciuda presiunilor presei şi ale camerelor de televiziune, puţini oameni erau dispuşi să ofere interviuri. Era încă o rană prea proaspătă, prea personală pentru aşa ceva. Una era să urmăreşti ştiri despre alte comunităţi lovite de tragedii. Să faci tu însuţi parte dintr-una era altă poveste.

Aşa că întrebările febrile ale jurnaliştilor se izbeau de o tăcere mormântală, care nu se înmuia nici măcar de dragul politeţii. Cu o excepţie sau două, comunitatea din Manham întorsese spatele lumii exterioare. În mod surprinzător, Scarsdale a fost unul dintre cei care au acceptat să fie

intervievaţi. Nu era genul pe care te-ai fi aşteptat să-l vezi avid de publicitate, dar, în mod cert, a simţit că are voie să facă pactul cu diavolul măcar o dată. Ţinând cont de tonul ceremoniei sale, părea să privească cele petrecute ca o răzbunare a ceea ce el predica. În mintea lui limitată, i se dovedise că avea dreptate şi urma să se agaţe de faptul ăsta cu pumnii încleştaţi.

Henry şi cu mine l-am urmărit predicând, în curtea bisericii, în faţa jurnaliştilor avizi să ia declaraţii, în timp ce, în spatele său, copiii se căţărau, entuziasmaţi, pe Monumentul Martirului, strivind florile veştede ce încă îl împodobeau, încercând să intre în obiectivul camerelor. Vocea sa, chiar dacă nu toate cuvintele sale exacte, ajungea până la pajiştea unde aşteptam noi, sub castan. Îl găsisem pe Henry acolo după ce ieşisem de la slujbă. Mi-a zâmbit chinuit când m-am îndreptat spre el.

— N-ai putut să intri? am întrebat eu.

— Nici n-am încercat. Voiam să îmi prezint omagiile, dar să fiu al naibii dacă o să-i dau apă la moară egoului lui Scarsdale. Sau să-i ascult veninul. Ce-a fost asta, pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre? Noi ne-am făcut singuri una ca asta?

— Cam aşa ceva, am recunoscut eu.

— De parcă de asta are acum nevoie Manhamul. De o invitaţie la a fi paranoici, a pufnit Henry.

Stând în spatele lui Scarsdale în timp ce-şi continua conferinţa de presă improvizată, am constatat că în rândurile enoriaşilor săi fervenţi se alăturaseră noi convertiţi. Pe lângă unii precum Lee şi Marjory Goodchild, Judith Sutton şi fiul ei, Rupert, mai erau acum şi alţii, despre care bag mâna-n foc că nu mai călcaseră prin biserică de ani de zile. Semănau cu un cor mut, aprobator,

în timp ce reverendul îşi ridica vocea pentru a face cât mai clar punctul său de vedere în faţa camerelor.

Henry a dat din cap a scârbă.

— Uită-te la el. E în elementul lui. Omul lui Dumnezeu? Ha! Asta e doar o ocazie pentru el să spună: „V-am zis eu".

— Totuşi, are dreptate.

— Nu-mi spune că te-ai convertit şi tu, mi-a zis Henry, aruncându-mi o privire sceptică.

— Nu cu ajutorul lui Scarsdale. Dar oricine se află în spatele poveştii ăsteia trebuie să fie de-al locului. Cineva care ştie împrejurimile. Care ne cunoaşte.

— În cazul ăsta, să ne apere Dumnezeu, pentru că, dacă lui Scarsdale îi iese treaba, lucrurile or să se înrăutăţească înainte să se poată schimba ceva în bine.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut vreodată *The Crucible?* O piesă de Arthur Miller despre vânătoarea de vrăjitoare din Salem.

— Numai la TV.

— Ei bine, asta ar fi nimic în comparaţie cu ce o să aibă loc în Manham dacă o mai ţinem mult aşa.

Am crezut că glumeşte, dar privirea pe care mi-a aruncat-o era în totalitate serioasă.

— Fereşte-te de privirile lumii, David. Chiar fără ca Scarsdale să pună paie pe foc, tot or să înceapă cât de curând clevetirile şi arătatul cu degetul. Ai grijă să nu intri în vizor.

— Glumeşti.

— Nu. Trăiesc aici de mai mult timp decât tine. Ştiu cum sunt bunii noştri prieteni şi vecini. Lamele cuţitelor vor începe să fie ascuţite în curând.

— Nu crezi că exagerezi puţin?

— Oare?

Îl privea pe Scarsdale, care se întorcea în biserică, după ce terminase ce avusese de spus. În timp ce jurnaliştii mai perseverenţi încercau să se ţină după el, Rupert Sutton a păşit în faţa lor pentru a-i opri, cu braţele întinse — o barieră masivă de carne, pe care niciunul dintre ei nu era dispus să o depăşească.

Henry mi-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Ceva de genul ăsta scoate la suprafaţă ce e mai rău din oameni. Manham e un loc mic. Şi locurile mici dau naştere la minţi înguste. Poate că sunt exagerat în pesimismul meu. Dar, în locul tău, mi-aş păzi tot timpul spatele.

Mi-a susţinut privirea pentru o clipă pentru a se asigura că am priceput mesajul, apoi s-a uitat pe după umărul meu.

— Bună. O prietenă de-a ta?

M-am întors şi am văzut o tânără zâmbindu-mi. Cu părul închis la culoare şi plinuţă, o mai văzusem de câteva ori, dar nu-i ştiam numele. Numai când s-a mişcat într-o parte, am văzut că e cu Jenny. Prin comparaţie, expresia chipului ei era departe de a fi fericită.

Ignorând privirea aspră pe care i-a aruncat-o Jenny, cealaltă femeie a înaintat.

— Bună. Eu sunt Tina.

— Îmi pare bine, am spus eu, întrebându-mă ce se întâmplă.

Jenny mi-a zâmbit scurt. Părea tulburată.

— Bună, Tina, a spus Henry. Cum se mai simte mama ta?

— Mai bine, mulţumesc. Umflătura aproape că a dispărut.

S-a întors către mine, cu o sclipire vizibilă în priviri.

— Îţi mulţumesc că ai dus-o pe Jenny acasă azi-noapte. Locuim în aceeaşi casă. Mă bucur să văd că încă mai există curtoazie pe lume.

— Ei, n-a fost niciun deranj.

— Mă gândeam c-ar fi bine să treci pe la noi cândva. La un pahar sau la masă, sau ceva de genul ăsta.

M-am uitat la Jenny. Faţa îi era de un roşu aprins. Simţeam cum şi a mea avea să ajungă la fel.

— Păi...

— Ce zici de vineri seară?

— Tina, sunt sigură că are alte... a început Jenny, dar prietena ei nu s-a prins.

— Nu eşti ocupat, nu? Dacă eşti, putem să reprogramăm pentru oricare altă seară.

— Oh, nu, dar...

— Minunat! Te aşteptăm la opt.

Încă zâmbind larg, a luat-o pe Jenny de braţ şi au plecat în grabă. M-am uitat după ele prostit.

— Ce-a fost asta? a întrebat Henry.

— Habar n-am.

Părea amuzat.

— Serios! am insistat eu.

— Ei bine, oricum poţi să-mi povesteşti despre asta duminică, la cină.

Zâmbetul îi dispăruse şi redevenise serios.

— Numai că ţine minte ce ţi-am spus. Ai grijă în cine te încrezi. Şi păzeşte-ţi spatele.

Spunând asta, s-a îndepărtat, împingându-şi singur căruciorul.

Capitolul 10

Muzica plutea în camera întunecoasă, notele false dansând printre obiectele ce atârnau din tavanul jos. Aproape în contrapunct cu aceasta, dâra de lichid roşu forma o line frântă, îngroşându-se pe măsură ce gravitaţia acţiona asupra ei. În scurgerea sa, forma o sferă perfectă, doar pentru ca simetria sa efemeră să sfârşească la contactul cu pământul.

Amuţită, Lyn se holba la sângele care i se scurgea pe braţ, alunecându-i pe degete pentru a se împrăştia pe podea. Formase o băltoacă mică, dar care se întindea, începând deja să se îngroaşe şi să se închege pe margini. Durerea de la tăietură se amestecase cu altele, nemaidistingându-se de restul. Sângele ce se scurgea din răni îi mânjea pielea într-un model abstract de cruzime.

S-a clătinat, nesigură, pe picioare, în timp ce muzica disonantă se apropia de final. Recunoscătoare că a încetat, s-a sprijinit de zidul aspru, devenind din nou conştientă de strânsoarea sforii în jurul gleznei sale. Vârfurile degetelor erau zdrelite după ore întregi de încercări zadarnice de a se dezlega, în timp ce zăcea în întuneric. Dar nodul era cât se poate de rezistent.

Depăşise senzaţiile iniţiale de neîncredere şi trădare, ajungând aproape la o stare de resemnare. Nimic din camera asta întunecată nu îi indica vreo urmă de milă, ştia măcar atâta lucru. Nicio şansă de a primi îndurare. Totuşi, trebuia încă să mai încerce. Ferindu-se de lumina necruţătoare ce era îndreptată asupra ei, a încercat să zărească ceva în întunericul în care se scufundase cel care o răpise şi care o privea.

— Te rog..., a spus ea, cu o voce frântă, uscată, ce i se părea aproape de nerecunoscut. Te rog, de ce faci asta?

Întrebării ei i s-a răspuns cu tăcere, întreruptă doar de sunetul respiraţiei lui. Miros de tutun ars plutind în aer. S-a auzit un foşnet, un zgomot vag de mişcare.

Apoi a reînceput muzica.

Capitolul 11

Joi a început să se aştearnă o răceală peste Manham. Nu una fizică — vremea era la fel de călduroasă şi de uscată ca întotdeauna. Dar, indiferent că era o reacţie la recentele evenimente sau o consecinţă a slujbei ţinute de Scarsdale, climatul psihologic în sat părea să fi suferit o schimbare substanţială peste noapte. Acum, că nu se mai putea da vina pe cineva din afară pentru acele nenorociri, cei din sat nu mai aveau ce face decât să-şi întoarcă privirile iscoditoare asupra lor înşişi. Suspiciunea plutea ca un virus ce se transmite pe cale aeriană, la început invizibil, dar purtat deja, fără să se ştie cum, de primele victime.

Ca în cazul oricărei molime, unii erau mai vulnerabili decât alţii.

Nu eram conştient de acest fapt când m-am întors de la laborator seara, devreme. Henry acceptase să-mi ţină locul din nou, respingând propunerea mea de a aduce un înlocuitor.

— Ia-ţi liber cât vrei. Îmi face bine să mă mai apuc şi eu de lucru din când în când, mi-a spus el.

Am condus cu geamurile rabatate la maximum. Cum am ieşit de pe străzile aglomerate, aerul era încărcat

cu polen, o dulceaţă ce gâdila nările şi care acoperea mirosul uşor sulfuros al noroiului uscat din zona stufărişului. Era o alternativă bine-venită la miasma chimică a detergentului ce părea să-mi fi rămas încă în nas şi în gât. Fusese o zi lungă, petrecută în mare parte examinând rămăşiţele lui Sally Palmer. Uneori mai simţeam încă o ruptură stranie când încercam să împac amintirile mele despre femeia extrovertită, plină de viaţă pe care o cunoscusem cu acea grămadă de oase care fuseseră fierte pentru a se elimina orice urmă de carne de pe ele. Dar nu era ceva asupra căruia voiam să zăbovesc prea mult.

Din fericire, aveam prea mult de lucru ca să-mi las gândurile să rătăcească.

Spre deosebire de piele şi de carne, osul păstrează orice urmă de tăietură. În cazul lui Sally Palmer, unele erau practic nişte zgârieturi, nefiind cu nimic relevante. În trei locuri totuşi lama intrase suficient de adânc pentru a lăsa o urmă osificată a loviturii. Acolo unde spinarea fusese tăiată pentru aripile de lebădă, osul scapular din ambele părţi ale umerilor avea nişte scobituri similare. Cam de şaisprezece sau şaptesprezece centimetri, fiecare fusese făcută dintr-o singură şi bruscă lovitură. Cam asta se putea constata din forma rănilor mai înguste la fiecare capăt decât în mijloc: în ambele cazuri, cuţitul intrase prin scapulă printr-o mişcare arcuită mai degrabă decât printr-una directă. Prin despicare mai degrabă decât prin înjunghiere.

Folosisem un fierăstrău mic, electric, pentru a tăia atent de-a lungul uneia dintre scobituri, pe care am despicat-o până la capăt. Curioasă, Marina a rămas prin preajmă cât timp am examinat eu zonele în care cuţitul

pătrunsese până la os. Am îndemnat-o să arunce şi ea o privire.

— Vezi cât de fine sunt marginile? am întrebat-o. Asta ne spune că nu era un cuţit crestat.

S-a uitat spre os, încruntându-se.

— De unde ştiţi?

— Pentru că un cuţit zimţat lasă un model. Cam ca atunci când tai lemnul cu un circular.

— Deci, rănile astea nu au fost făcute cu un cuţit de tăiat pâine sau carne?

— Nu. Dar indiferent ce a folosit, a fost ascuţit. Vezi cât de curate şi bine definite sunt tăieturile? Şi sunt destul de adânci. Patru, cinci milimetri în mijloc.

— Asta înseamnă că era mare?

— Aşa aş zice. Ar putea fi ceva în genul unui cuţit mare de bucătărie sau unul de măcelar. Dar cred că mai degrabă era unul de vânătoare. Lamele acestuia tind să fie mai grele şi mai puţin flexibile. Orice ar fi folosit, nu s-a îndoit şi nici nu s-a bălăngănit. Iar tăietura în sine este foarte lată. Cuţitele utilizate la tăierea cărnii sunt mult mai subţiri.

Folosirea unui cuţit de vânătoare era mai probabilă şi luând în considerare buna cunoaştere a pădurii de către criminal, deşi n-am mai spus-o. Făcusem fotografii şi măsurători ale ambelor tăieturi de la umeri înainte să mă ocup de a treia vertebră cervicală. Aceasta era secţiunea cea mai afectată, şi răul fusese cauzat de tăierea gâtului lui Sally Palmer. Era o rană diferită, cu o formă aproape triunghiulară. Înjunghiere, nu despicare. Ucigaşul implântase cuţitul în beregata ei cu vârful, apoi îl purtase de-a lungul traheii şi al arterei carotide.

— E dreptaci, am spus eu.

Marina s-a uitat la mine.

— Adâncitura în vertebră este mai profundă pe partea cu mâna stângă, apoi se îngustează spre dreapta. Aşa a fost făcută tăietura, am spus eu, arătând un punct pe propria mea beregată şi trecând cu degetul peste. De la stânga la dreapta. Ceea ce indică faptul că e dreptaci.

— Nu ar fi putut fi făcută invers?

— Atunci ar fi arătat mai mult a despicătură, ca în cazul tăieturilor de la umeri.

— Atunci, de la spate? Ştii, ca să evite sângele.

Am dat din cap.

— Tot aia ar fi fost. Ar fi putut să stea în spatele ei, dar, în acest caz, tot ar fi trebuit să o cuprindă, să-i pună cuţitul la gât şi apoi să-l retragă. Dacă nu, atunci mai degrabă ar fi împins cuţitul decât să-l tragă. Prea ciudat şi ar fi lăsat o urmă diferită pe os.

A rămas tăcută în timp ce procesa în minte cele auzite. A dat din cap aprobator atunci când a înţeles procesul.

— Foarte interesant.

Nu chiar, mi-am spus eu. Doar genul de lucru cu care te deprinzi după ce ai văzut o groază la fel.

— De ce spuneţi „el"? a întrebat Marina brusc.

— Poftim?

— Când vorbiţi despre ucigaş, o spuneţi ca şi cum ar fi un bărbat. Dar nu există martori, iar corpul e prea deteriorat ca să mai ofere vreun indiciu de viol. Aşa că mă întrebam de unde ştiţi, a ridicat ea din umeri, stânjenită. E doar un fel de a spune sau poliţia a descoperit ceva?

Nu mă gândisem prea mult la asta, dar avea dreptate. Am presupus, din start, că ucigaşul era un bărbat. Totul până la acel punct indica în favoarea acestei idei —

forţă fizică, victime de sex feminin. Dar eram surprins că nu pusesem la îndoială acest detaliu.

Am zâmbit.

— A fost în virtutea obişnuinţei. De obicei, e vorba despre un bărbat. Dar nu, nu ştiu sigur.

S-a uitat la oasele pe care le examinasem cu atâta atenţie.

— Şi eu cred că e un bărbat. Aşa că să sperăm că or să-l prindă pe nenorocit.

Gândindu-mă la ce spusese, mi-am dat seama că aproape îmi scăpase din vedere dovada cea mai importantă. Examinasem vertebra la lumină puternică şi la un microscop cu putere mică şi abia când mă pregăteam să strâng echipamentul am descoperit-o. O pată neagră, minusculă, ce părea a fi putregai, în cel mai adânc punct al despicăturii făcute cu cuţitul. Am răzuit-o cu atenţie.

— Ce e? a întrebat Marina.

— Habar n-am.

Dar am simţit un freamăt de entuziasm. Orice ar fi fost, singurul mod prin care putea să fi ajuns acolo era vârful cuţitului criminalului. Poate că însemna totuşi ceva.

Poate.

Am trimis proba la laboratorul legiştilor pentru analiză spectroscopică, ceva pentru care nu aveam nici expertiza, nici aparatura necesară şi am început să fac mulaje de ghips ale tăieturilor de cuţit din oase. Dacă arma crimei avea să fie găsită vreodată, ar fi fost posibilă identificarea ei văzând, pur şi simplu, dacă se potriveşte mulajelor; o potrivire de necontestat, la fel ca pantoful Cenuşăresei. Aproape terminasem. Trebuia doar să aşteptăm rezultatele laboratorului, nu numai în privinţa

substanţei pe care o descoperisem, ci pentru toate celelalte teste făcute cu o zi înainte. Ele aveau să indice cu acurateţe intervalul de la instalarea morţii şi, odată aflat acest lucru, aveam să termin. Rolul meu în cazul morţii lui Sally Palmer, unul mult mai intim decât orice relaţie am avut vreodată cu ea când trăia, avea să sfârşească. Puteam să mă retrag în noua mea viaţă, să mă îngrop din nou în ea.

Perspectiva nu mi-a adus uşurarea pe care o aşteptam. Sau poate că ştiam, chiar şi atunci, că nu avea să fie atât de simplu.

Tocmai mă spălasem şi mă ştersesem pe mâini, când am auzit o bătaie în uşa de fier. Marina s-a dus să vadă cine e şi s-a întors cu un tânăr poliţist. Simţind că mă prăbuşesc, am observat cutia de carton pe care o ţinea în mâini.

— Inspectorul-şef Mackenzie v-a trimis asta.

S-a uitat în jur, să vadă unde ar putea s-o lase. I-am făcut semn s-o pună pe masa goală, din oţel inoxidabil, presimţind ce urma să găsesc înăuntru.

— Vrea să faceţi aceleaşi teste. Spune că ştiţi despre ce e vorba, a zis poliţistul.

Cutia nu părea prea grea, dar el tot avea faţa roşie şi abia respira după ce o cărase. Sau poate că, pur şi simplu, încerca să-şi ţină respiraţia. Mirosul se putea deja simţi.

S-a grăbit spre ieşire, în timp ce eu deschideam cutia. În ea, înfăşurat în plastic, se afla câinele lui Sally Palmer. Am bănuit că Mackenzie voia să fac aceeaşi analiză a acizilor graşi volatili ai animalului, ca în cazul stăpânei lui. Dacă, aşa cum părea probabil, câinele fusese omorât în momentul răpirii ei, a şti când murise ne-ar fi ajutat, de

asemenea, să aflăm când fusese răpită stăpâna sa. Şi cât timp fusese ea ţinută în viaţă. Nu exista nicio garanţie că ucigaşul avea să facă la fel în cazul lui Lyn Metcalf, dar ne-ar fi dat o idee despre posibilitatea supravieţuirii ei.

Era o idee bună. Din nefericire, n-avea să funcţioneze. Compoziţia chimică a corpului unui câine nu era la fel cu cea a corpului uman, aşa că orice teste comparative s-ar fi dovedit irelevante. Tot ce puteam face era să examinez urmele lăsate în vertebrele sale. Cu puţin noroc, ar fi putut arăta dacă beregata câinelui fusese tăiată cu acelaşi cuţit cu care fusese tăiată cea a stăpânei sale. Nu ar fi schimbat cu mult evoluţia investigaţiei, dar testele tot trebuiau făcute.

I-am zâmbit trist Marinei.

— Se pare că vom lucra până târziu.

Până la urmă, n-a durat atât cât mă aşteptasem. Câinele era mult mai mic, ceea ce a uşurat munca. Am făcut radiografiile de care aveam nevoie şi apoi i-am fiert corpul în detergent. A doua zi, când urma să ajung la laborator, tot ce mai avea să mai rămână din el era scheletul. Gândul că rămăşiţele lui Sally şi cele ale câinelui ei se aflau în aceeaşi încăpere a făcut să vibreze o coardă în mine, dar nu sunt sigur dacă era o notă consolatoare sau una de doliu.

Lumina soarelui ajuns la apus străpungea suprafaţa lacului, apa jucând în tonuri aprinse, pe măsură ce drumul se curba şi cobora înspre sat. Mijind ochii, mi-am tras ochelarii de soare de pe frunte. Pentru o clipă, vederea mi-a fost blocată de ramă, apoi, am zărit o siluetă ce venea în direcţia mea, pe marginea drumului. Am fost surprins să văd pe cineva atât de aproape, dar, orbit de reflexia soarelui în ochelari, aproape că am trecut pe

lângă ea, până să-mi dau seama cine e. Am oprit şi am dat înapoi, până când fereastra lăsată în jos a maşinii a ajuns la acelaşi nivel cu ea.

— Pot să te duc cu maşina până acasă?

Linda Yates s-a uitat de-a lungul străzii pustii ca şi cum s-ar fi gândit bine înainte să-mi răspundă.

— Nu merg în aceeaşi direcţie.

— Nu contează. Durează doar câteva minute. Urcă.

M-am aplecat şi am deschis uşa. Când am văzut că încă ezită, am spus:

— Nu e departe de casa mea. Oricum, tot voiam să văd cum se mai simte Sam.

Auzind numele fiului ei, a părut să se decidă. A urcat în maşină. Îmi amintesc că am observat cum stătea lipită de uşă, dar, atunci, n-am acordat prea mare atenţie acestui lucru.

— Ce mai face? am întrebat eu.

— Mai bine.

— S-a întors la şcoală?

A ridicat din umeri.

— Am zis că n-are rost. Mâine se termină şcoala.

Avea dreptate. Pierdusem noţiunea timpului, uitasem că şcoala avea să se încheie pentru lunga vacanţă de vară.

— Dar Neil?

Pentru prima dată, i-a apărut un zâmbet fugitiv pe faţă. Dar era unul plin de amărăciune.

— Oh, e bine. E ca tatăl lui.

Astea erau nişte aluzii la divergenţe domestice şi-am încercat să le evit.

— Ai mai fost la muncă? am întrebat eu, ştiind că uneori făcea curăţenie în vreo două magazine din sat.

— Aveam nevoie de nişte lucruri de la supermarket, a spus ea ridicând punga de plastic pe care o avea, ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească spusele.

— Cam târzior pentru cumpărături, nu-i aşa?

Mi-a aruncat o privire care, acum, era fără îndoială agitată.

— Cineva trebuie să le facă.

— Nu putea... am încercat să-mi amintesc numele soţului ei... să vină Gary să te ia?

A ridicat din umeri. În mod evident, asta nu era o opţiune.

— Nu cred că acum e o idee prea bună să mergi singură pe jos acasă.

Din nou, acea privire agitată. Părea să se lipească şi mai mult de uşă.

— E totul în regulă? am întrebat, dar începeam să observ că nu era.

— Da.

— Pari puţin cam agitată.

— Doar... abia aştept să ajung acasă, asta e tot.

Avea mâinile încleştate de cantul uşii, acolo unde geamul era tras în jos. Părea gata să se arunce.

— Haide, Linda, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Răspunsul a fost prea brusc. Şi, acum, cu întârziere, am început să-mi dau seama despre ce era vorba.

Era speriată. De mine.

— Dacă preferi să opresc ca să mergi pe jos restul drumului, spune-mi, i-am zis eu, cu prudenţă.

Îmi puteam da seama din felul în care s-a uitat la mine că avusesem dreptate. Privind retrospectiv, am realizat cât de reticentă fusese să urce în maşină. Dar nu era ca şi cum

aş fi fost un străin, pentru numele lui Dumnezeu. Fusesem medicul familiei ei de când venisem în sat, am fost alături de Sam când a avut oreion şi varicelă şi de Neil când şi-a rupt mâna. Nu mai demult de acum câteva zile fusesem în bucătăria ei când băieţii făcuseră descoperirea înspăimântătoare care stârnise toată nebunia. *Ce naiba se întâmpla?*

După o clipă, a scuturat din cap. Parte din încordare i se risipise, deşi nu în întregime.

— Nu. E-n regulă.

— Nu te învinovăţesc că eşti prudentă. Doar că mă gândeam că îţi fac o favoare conducându-te.

— Îmi faceţi, numai că...

— Continuă.

— Nimic. Doar vorbe.

Până atunci, pusesem reacţia ei pe seama unei anxietăţi generale, o neîncredere manifestată fără deosebire, în urma celor petrecute în sat. Acum, propria mea anxietate începea să prindă contur, înţelegând că era ceva mai mult decât atât.

— Ce fel de vorbe?

— Umblă un zvon... Că aţi fi fost arestat.

N-am ştiut la ce să mă aştept, dar cu siguranţă nu la aşa ceva.

— Îmi pare rău, a spus ea, ca şi cum aş fi putut să o învinovăţesc pe ea pentru asta. E doar o bârfă stupidă.

— De ce naiba ar crede cineva aşa ceva? am întrebat eu, înmărmurit.

Acum, îşi freca degetele, fără să mai fie speriată de mine, ci doar de faptul că a trebuit să îmi spună asta.

— Nu aţi fost la cabinet. Oamenii spun că a venit poliţia la dumneavoastră, că aţi plecat cu acel inspector. Cel responsabil de anchetă.

Totul începea să devină clar. În locul unor veşti reale, zvonurile au umplut această lipsă. Şi, acceptând să-l ajut pe Mackenzie, mă transformasem, fără să vreau, într-o ţintă. Era atât de absurd, încât aş fi putut râde. Numai că nu era amuzant.

Mi-am dat seama că era cât pe ce să trec de casa ei. Am oprit, încă prea şocat ca să vorbesc.

— Îmi pare rău, a spus din nou Linda Yates. Numai că m-am gândit...

Nu şi-a terminat ideea.

Am încercat să mă gândesc la ce aş putea spune ca să evit să-mi dezgrop întreg trecutul pentru a fi examinat de cei din sat.

— Îi ajut pe cei de la poliţie. Lucrez cu ei, adică, pe vremuri eram... un fel de specialist. Înainte de a veni aici.

Mă asculta, dar nu eram sigur cât de mult i se părea că are sens ce spuneam. Totuşi, cel puţin nu mai arăta ca şi cum ar fi vrut să se arunce din maşină.

— Au avut nevoie de părerea mea, am continuat eu. De aia nu am fost la cabinet.

Nu mă puteam gândi la ce altceva să spun. După un moment, s-a uitat în zare.

— Locul ăsta e de vină. Satul ăsta, a spus ea, cu o voce obosită.

A deschis uşa.

— Tot aş vrea să-l văd puţin pe Sam.

A dat din cap. Încă zguduit, am urmat-o în sus pe cărare. Venind de la lumina puternică a asfinţitului, înăuntru, casa părea întunecată. În salon, televizorul era deschis — o cacofonie de sunet şi culoare. Soţul ei şi mezinul erau în faţa lui, bărbatul prăbuşit pe un scaun, copilul, stând pe burtă în faţa ecranului. Amândoi au privit în jur

când am intrat. Gary Yates s-a uitat la soţia sa, cerând, în tăcere, o explicaţie.

— Doctorul Hunter m-a adus cu maşina, a spus ea, lăsând jos plasele de cumpărături şi mişcându-se de colo-colo cam prea repede. A vrut să vadă cum se simte Sam.

Yates părea să nu ştie sigur cum să reacţioneze. Era un om vânos, la vreo treizeci de ani, cu privirea îngustă, aspră a unui cârpaci. S-a ridicat încet, neştiind ce să facă cu mâinile. S-a hotărât să nu mi le întindă a salut, băgându-le, în schimb, în buzunare.

— Nu ştiam că plănuiaţi să treceţi pe aici, a spus el.

— Nici eu nu ştiam. Dar, având în vedere cele petrecute, nu puteam s-o las pe Linda să meargă singură acasă.

S-a înroşit la faţă şi şi-a întors privirea. Mi-am spus că trebuie să mă domolesc. Oricât de mult teren aş fi câştigat în faţa lui, avea să-l recupereze, după plecarea mea, pe seama soţiei sale.

I-am zâmbit lui Sam, care ne privise de pe podea. Faptul că era în casă, într-o seară de vară ca aceasta, arăta că nu e chiar în apele sale, dar părea mai bine decât ultima oară când îl văzusem. Când l-am întrebat ce are de gând să facă pe parcursul vacanţei, chiar a zâmbit la un moment dat, scoţând la suprafaţă ceva din vechea sa însufleţire.

— Eu zic că e OK, i-am spus apoi Lindei, în bucătărie. Probabil că o să-şi revină cât de curând, acum, că a trecut de şocul iniţial.

A dat din cap, dar gândindu-se departe. Încă nu era în largul ei.

— Legat de ce vorbeam mai devreme... a început ea.

— Nu te mai gândi. Mă bucur că mi-ai spus.

Nu-mi trecuse niciodată prin minte că oamenii ar putea să-şi facă o impresie greşită despre mine. Dar probabil că ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Abia ce mă avertizase Henry, cu o noapte în urmă, să fiu atent. Am crezut că exagerează, dar e clar că ştia cum merg lucrurile în sat mai bine decât mine. Mă rodea nu faptul că mă înşelasem, ci că o comunitate din care consideram că făceam deja parte se grăbea atât de tare să creadă ce era mai rău despre mine.

Ar fi trebuit să ştiu, chiar şi atunci, că răul poate depăşi întotdeauna aşteptările oricui.

Faptul că eram din nou în bucătărie m-a făcut să mă gândesc la ultima dată când fusesem acolo. Îmi amintesc ce aveam de gând să o întreb când am dat cu spatele, pe stradă, ca s-o iau pe Linda.

— Duminică, după ce Neil şi Sam au descoperit cadavrul — am început eu, aruncând o privire pentru a mă asigura că uşa dinspre salon era închisă —, ai spus că ştiai că e Sally Palmer, pentru că o visaseşi.

Şi-a făcut de lucru la chiuvetă, clătind cănile.

— O coincidenţă, bănuiesc.

— Nu ai spus acelaşi lucru atunci.

— Eram supărată. Nu trebuia să zic nimic.

— Nu încerc să-ţi întind o capcană. Doar că...

Doar că ce? Nu mai eram sigur de ceea ce speram să pot dovedi. În orice caz, am încercat.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai mai avut vise asemănătoare. Despre Lyn Metcalf.

S-a oprit din ce făcea.

— Nu m-aş fi gândit că cineva ca dumneavoastră ar acorda prea mult timp unor lucruri din astea.

— Eram doar curios.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era suspicioasă. Pătrunzătoare. Mă simţeam din ce în ce mai incomod. Apoi a scuturat scurt din cap.

— Nu, a spus ea.

Şi a adăugat ceva pe un ton atât de scăzut, încât abia am auzit-o.

Aş fi întrebat-o mai multe, dar, în acel moment, s-a deschis uşa. Gary Yates se uita la noi cu suspiciune.

— Am crezut că aţi plecat.

— Chiar acum mă pregăteam să fac asta, am spus eu.

S-a dus la frigider şi a deschis uşa ale cărei margini erau mâncate de rugină. Un magnet de frigider, îndoit spunea: „Începe ziua cu un zâmbet". Înfăţişa un crocodil zâmbind cu gura până la urechi. A luat o cutie de bere şi a desfăcut-o. Ca şi cum nici n-aş fi fost acolo, a tras o duşcă zdravănă, slobozind un râgâit înăbuşit, apoi a pus jos cutia.

— Atunci, la revedere, i-am spus Lindei.

A clătinat din cap, agitată.

Soţul ei m-a urmărit de la fereastră când mă întorceam la Land Roverul meu. Îndreptându-mă cu maşina spre centru, mă gândeam la ce spusese Linda Yates. După ce negase că ar fi visat-o pe Lyn Metcalf, mai adăugase ceva. Doar două cuvinte, atât de şoptite, încât abia am reuşit să le aud.

Nu încă.

Oricât de ridicole erau zvonurile despre mine, nu îmi puteam permite să le ignor. Era mai bine să mă confrunt cu ele decât să las ca şuşotelile să scape de sub control, dar tot simţeam o nelinişte cu care nu eram deprins, în timp ce mă îndreptam spre Lamb. Ghirlandele de pe Monumentul Martirului erau acum lipsite de vigoare şi

veştede. Am sperat să nu fie un semn de rău augur, în timp ce treceam cu maşina pe lângă rulota poliţiei parcată lângă piaţa din sat. Doi poliţişti cu figuri plictisite stăteau afară, în lumina serii. S-au uitat la mine lipsiţi de interes când am trecut pe lângă ei. Am parcat lângă cârciumă, am inspirat adânc şi am deschis uşile.

Când am păşit înăuntru, primul meu gând a fost acela că Linda Yates exagerase. Oamenii aruncau priviri în direcţia mea, dar am primit clasicele înclinări din cap şi saluturi. Poate puţin mai stinse, dar nu te puteai aştepta la altceva în acel context. Pentru încă o perioadă, nimeni n-avea să mai râdă şi să mai glumească pe-aici.

M-am dus la bar şi am cerut o bere. Ben Anders vorbea la mobil, într-un colţ. A ridicat mâna a salut înainte să-şi continue conversaţia. Jack mi-a turnat băutura, la fel de gânditor ca întotdeauna, urmărind plictisit cum bulbucii din lichidul auriu formau spumă. Avertismentul lui Henry din noaptea precedentă fusese deplasat, m-am gândit eu, uşurat. Oamenii n-au căzut chiar atât de uşor în plasă.

Apoi, cineva dintr-o parte mai îndepărtată a barului şi-a dres glasul.

— Aţi fost plecat?

Era Carl Brenner. Şi, întorcându-mă spre el, mi-am dat seama că în încăpere se făcuse linişte.

Până la urmă, Henry avusese dreptate, am realizat eu.

— N-aţi prea fost pe aici în ultimele două zile, a continuat Brenner.

Avea un aspect gălbejit şi era cu ochii pe jumătate închişi, semn că era cam ameţit.

— Nu prea am fost, nu.

— Cum aşa?

— Am avut nişte treburi de rezolvat.

Oricât de mult îmi doream să pun capăt zvonurilor despre mine, nu aveam de gând să fiu forţat să intru în altceva. Sau să ofer şi mai multe motive de a se vorbi vrute şi nevrute despre mine.

— Nu asta am auzit eu.

O furie galbenă îi ardea în privire, aşteptându-şi doar ţinta.

— Am auzit că aţi fost la poliţie.

Cârciuma părea acum foarte tăcută.

— Aşa e.

— Şi ce voiau?

— Doar nişte păreri.

— Nişte păreri?

Nu a făcut niciun efort să-şi ascundă neîncrederea.

— Despre ce?

— Asta va trebui să-i întrebi pe ei.

— Vă întreb pe dumneavoastră.

Furia lui îşi găsise acum un inamic. Mi-am luat privirea din direcţia sa şi mi-am rotit-o prin sală. Unii oameni se uitau în jos, în băuturile lor. Alţii mă priveau pe mine. Nu acuzator încă, dar în expectativă.

— Dacă cineva are ceva de zis, s-o zică, am spus eu, cât de calm posibil. Le-am susţinut privirea până când, rând pe rând, feţele lor s-au întors.

— Ei bine, dacă nimeni n-o s-o spună, o s-o fac eu.

Carl Brenner s-a ridicat în picioare. A dat pe gât energic ce mai avea în pahar şi l-a trântit pe masă.

— Aţi fost...

— Aş avea grijă dacă aş fi în locul tău.

Ben Anders îşi făcuse apariţia în spatele meu. Mă bucuram să-l văd, nu numai datorită prezenţei sale fizice

care-ţi dădea o senzaţie de siguranţă, ci şi ca un semn bine-venit de susţinere.

— Nu te băga, a spus Brenner.

— Să nu mă bag în ce? Doar încerc să te opresc să spui ceva de care o să-ţi pară rău mâine.

— N-o să regret nimic.

— Bun. Ce mai face Scott?

Întrebarea a mai atenuat ceva din izbucnirea lui Brenner.

— Poftim?

— Fratele tău. Ce-i face piciorul? Ăla pe care doctorul Hunter l-a vindecat acum două nopţi?

Brenner se foia, ameninţător, dar cumva liniştit.

— E bine.

— Noroc că doctorul nostru nu cere bani pentru serviciile prestate în afara programului, a spus Ben, afabil, cuprinzând cu privirea restul încăperii. Aş zice chiar că majoritatea dintre noi am avut motive să fim recunoscători pentru asta, la un moment dat.

A lăsat ca vorbele sale să-şi facă efectul. Apoi a bătut din palme şi s-a întors la bar.

— Jack, când ai un minut liber, să-mi mai torni unul.

A fost ca şi cum cineva deschisese brusc o fereastră lăsând să intre un val de aer curat. Atmosfera s-a degajat, iar oamenii au început să se vânzolească, unii dintre ei părând uşor ruşinaţi, în timp ce reveneau la conversaţiile lor. Am devenit conştient de sudoarea ce-mi umezise spinarea. Şi n-avea nimic de-a face cu căldura din barul acela neaerisit.

— Vrei un whisky? Pari să ai nevoie de unul, a spus Ben.

— Nu, mersi. Dar îţi fac eu cinste cu unul.

— Nu-i nevoie.

— Măcar atât pot să fac şi eu.

— Lasă. Nenorociţilor ăstora trebuia doar să li se aducă aminte nişte lucruri.

S-a uitat în diagonală, înspre locul unde stătea Brenner, prost dispus, holbându-se la paharul lui gol.

— Şi nenorocitul ăla are nevoie să fie pus la punct de cineva. Sunt convins că fură din cuiburile din rezervaţie. De la păsările aflate pe cale de dispariţie. În mod normal, odată ce puii au ieşit din ouă, e în regulă, dar am început să pierdem şi păsări adulte. Erete de stuf, chiar şi bâtlani de stuf. Nu l-am prins încă, dar într-una din zilele astea...

A zâmbit când Jack i-a pus jos halba.

— Amabil ca întotdeauna.

A luat o duşcă zdravănă şi a scos un geamăt de plăcere.

— Şi ce mai faci? a întrebat el, aruncându-mi o privire piezişă. Nu-ţi face griji, sunt doar curios. Dar e clar că ceva te ţine departe de sat.

Am ezitat, dar îşi câştigase dreptul la o explicaţie. Fără să-i dau prea multe detalii, i-am spus despre ce era vorba.

— Iisuse, a spus el.

— Acum înţelegi de ce nu vorbesc despre asta. Sau de ce nu vorbeam, am adăugat eu.

— Sigur n-ar fi bine să le spui, pur şi simplu, asta oamenilor? Să dai cărţile pe faţă?

— Nu prea cred.

— Pot să răspândesc povestea, dacă vrei. Să îi lămuresc ce treburi ai avut.

Avea sens ce spunea. Dar tot n-aveam niciun chef. Nu obişnuisem niciodată să vorbesc despre munca mea,

iar vechile obiceiuri dispar greu. Poate doar eram încăpăţânat, dar morţii au dreptul la intimitate la fel de mult precum cei vii. Odată ce lumea ştia cu ce mă ocupasem, curiozitatea lor morbidă nu ar mai fi putut fi stăvilită. Şi nu eram deloc sigur de modul în care ar fi privit Manhamul activităţile nonconformiste ale medicului lor. Eram perfect conştient că unii oameni nu ar fi văzut cele două vocaţii ale mele ca fiind compatibile.

— Nu, mersi, i-am spus eu.

— Tu decizi. Dar tot or să mai iasă vorbe.

Deşi măcar atâta lucru ştiam şi eu, am simţit un gol în stomac. Ben a ridicat din umeri.

— Sunt speriaţi. Ştiu că ucigaşul trebuie să fie de prin zonă. Dar parcă tot le-ar plăcea să fie cineva din afară.

— Nu sunt din afară. Sunt aici de trei ani.

De îndată ce am spus-o, a sunat fals. Deşi lucram şi locuiam în Manham, nu puteam pretinde că sunt de-al locului. Şi acest lucru tocmai mi se dovedise.

— Nu contează. Ai putea să locuieşti aici treizeci de ani, tot de la oraş eşti. Când apare o problemă, oamenii se uită la tine şi se gândesc: „E un străin".

— În cazul ăsta, nu prea ar conta ce spun, nu-i aşa? Dar nu cred că sunt toţi aşa.

— Nu, nu toţi. Dar e nevoie doar de câţiva, a spus el, cu o privire gravă. Să sperăm că or să-l prindă pe nenorocit în curând.

După asta, n-am mai rămas mult. Berea mi se părea acră şi stătută, deşi ştiam că e la fel de bine conservată ca întotdeauna. Încă simţeam o amorţeală când mă gândeam la cele petrecute, o amorţeală ca aceea de dinainte ca durerea să izvorască dintr-o rană. Voiam să mă apuce la mine acasă, dar, în sfârşit, m-a prins din urmă.

Plecând cu maşina de la cârciumă, l-am văzut pe Scarsdale ieşind din biserică. Poate era doar în imaginaţia mea, dar felul său de a merge părea şi mai semeţ decât înainte. Dintre toţi, el era singura persoană care înflorea în urma evenimentelor care copleşiseră satul. *Nimic nu face dintr-un om al bisericii un om al momentului mai mult decât tragedia şi frica*, mi-am spus şi m-am simţit imediat ruşinat de acest gând. Pur şi simplu, îşi făcea meseria, la fel ca mine. N-ar trebui să las ca antipatia mea faţă de el să-mi întunece mintea. Dumnezeu îmi e martor, avusesem o porţie zdravănă de prejudecăţi pentru o singură noapte.

Dintr-un imbold al conştiinţei mele încărcate, am ridicat mâna în semn de salut când m-am apropiat de el. S-a uitat direct la mine şi, pentru o clipă, am crezut că nici n-avea să catadicsească să mă salute. Apoi mi-a oferit o scurtă înclinare din cap.

Nu puteam să-mi alung senzaţia că ştia ce gândeam.

Capitolul 12

Până vineri, presa începuse deja să rărească rândurile. Lipsa oricărui progres în investigaţie făcea ca Manhamul să-şi piardă şansa de a se menţine în interesul capricioaselor medii jurnalistice. Dacă se mai întâmpla ceva, urmau să revină. Până atunci, menţionarea numelui lui Sally Palmer şi al lui Lyn Metcalf avea să scadă constant, atât în timpul ştirilor, cât şi în articole, până când au pierit în totalitate din conştiinţa publică.

Totuşi, în acea dimineaţă, în drum spre laborator, gândurile nu mi se îndreptau către prezenţa tot mai slabă a presei sau, spre ruşinea mea, către Sally Palmer sau Lyn Metcalf. Chiar şi şocul de a afla că sunt privit cu suspiciune de către săteni fusese pe moment înlocuit cu altceva. Nu, ceea ce mă neliniştea era ceva mult mai trivial.

Cina de la Jenny Hammond din acea seară.

Mi-am spus că nu era mare lucru. Că ea — sau mai degrabă prietena ei, Tina — era, pur şi simplu, politicoasă. Pe vremea când locuiam în Londra, o invitaţie la cină era doar un schimb de politeţuri, oferit şi acceptat fără să stai prea mult pe gânduri. N-avea de ce să fie diferit acum, mi-am spus eu.

Nu a mers.

Nu mai eram în Londra. Viaţa mea socială se redusese la conversaţii plate cu pacienţi sau la câte o bere în cârciumă. Şi despre ce aveam să vorbim? În sat exista un singur subiect în acel moment şi cu greu ar fi stat el la baza unei discuţii relaxate între nişte străini, la cină. Mai ales dacă ele auziseră deja zvonurile legat de mine. Îmi doream să fi avut prezenţa de spirit să fi spus nu atunci când mi se făcuse invitaţia. Chiar m-am gândit să le dau telefon pentru a invoca o scuză oarecare şi a-mi cere iertare că nu pot ajunge.

Dar, oricât de mult mă neliniştea gândul cinei, n-am dat niciun telefon. Fapt ce, în sine, era aproape la fel de neliniştitor. Pentru că în spatele său exista conştiinţa incomodă a motivului pentru care eram, de fapt, atât de agitat. Era gândul de a o vedea din nou pe Jenny, ceea ce mi-a răscolit până în străfunduri o serie de emoţii pe care le-aş fi dorit intacte. Şi printre ele era şi un sentiment de vinovăţie.

Mă simţeam de parcă mă pregăteam să fiu infidel.

Bineînţeles, îmi dădeam seama cât sunt de ridicol. Doar mergeam la masă şi, întrucât un om de afaceri beţiv pierduse controlul BMW-ului său în acea după-amiază de aproape acum patru ani, nu mai exista nimeni faţă de care puteam să fiu infidel.

Dar, din nou, asta nu conta.

Aşa că, atunci când am parcat şi m-am dus să iau liftul către laborator, nu prea eram în apele mele. Am încercat să mă adun, în timp ce împingeam uşa de oţel a morgii pentru a intra. Marina era deja acolo. Uşa nici nu se închisese bine în urma mea, când ea a început să vorbească:

— Au venit rezultatele.

Mackenzie se uita încruntat la raportul pe care i-l dădusem.

— Sunteţi sigur?

— Destul de sigur. Testele confirmă că Sally Palmer era moartă de aproximativ nouă zile când corpul ei a fost găsit.

Ne aflam în micul birou din laborator. Mă oferisem să-i trimit pe e-mail rezultatele, dar, când l-am sunat, a spus că mai degrabă trece el pe acolo.

— Cât de precise sunt rezultatele? a întrebat el acum.

— Testul cu aminoacizi oferă o marjă de eroare de douăsprezece ore, în faţă sau în spate, un rezultat mai exact de atât n-o să aveţi. Nu pot să vă spun ora exactă când a fost omorâtă, dar pot să estimez că s-a întâmplat undeva între vineri pe la prânz şi sâmbătă.

— Nu puteţi să restrângeţi mai mult perioada?

Am rezistat tentaţiei de a izbucni. Îmi petrecusem toată dimineaţa încercând să rezolv ecuaţia stabilirii intervalului de la instalarea morţii. Era o treabă complicată — să pun cap la cap rezultatele testelor cu temperatura medie şi alte informaţii meteorologice despre zilele în care corpul lui Sally Palmer zăcuse afară. Cel mai mare mister al vieţii umane redus la o banală formulă matematică.

— Îmi pare rău. Dar, luând în considerare toate celelalte elemente, viermii şi aşa mai departe, aş zice că e undeva pe la jumătatea acestui interval.

— Deci, să zicem vineri la miezul nopţii. Şi ultima oară a fost văzută cu trei zile înainte, la grătar.

Mackenzie s-a încruntat gândindu-se la ceea ce implica asta.

— N-aveţi cum să fiţi la fel de precis şi în privinţa câinelui, nu-i aşa?

— Compoziţia chimică a corpului unui câine e diferită de cea a corpului uman. Aş putea face analizele, dar n-am afla nimic.

— La naiba, a bombănit el. Dar tot credeţi că era mort de mai demult de-atât?

Am ridicat din umeri. Nu aveam decât nişte date despre starea corpului câinelui şi despre activitatea insectelor asupra lui, iar astea cu greu puteau fi numite ştiinţă exactă.

— Destul de sigur, dar, după cum am spus, nu se aplică neapărat aceleaşi reguli la câini. Dar e vorba despre cel puţin două sau trei zile mai mult.

Mackenzie şi-a muşcat buza. Ştiam la ce se gândeşte. Era a treia zi de când lipsea Lyn Metcalf. Chiar dacă ucigaşul mergea pe acelaşi tipar şi o ţinea pe undeva, intram în faza finală a jocului. Oricare ar fi fost planurile sale bolnave, dacă nu îşi urmaseră deja cursul, cât de curând aveau s-o facă.

Asta dacă nu avea să fie găsită mai întâi.

— Am primit şi rezultatul analizei substanţei găsite într-una dintre tăieturile lăsate de cuţit în vertebra lui Sally Palmer, i-am spus lui Mackenzie, citindu-i din propria mea copie a raportului. E un hidrocarbonat. Foarte complex, dar în proporţie de cam optzeci la sută, carbon, zece la sută, hidrogen, cantităţi mici de sulf, oxigen, nitrogen şi câteva urme de metal.

— Adică?

— Bitum. Simplu sau de grădină. Genul pe care îl poţi cumpăra în orice magazin de bricolaj.

— Păi cu asta se cam restrânge aria căutărilor.

Ceva a licărit slab într-un colţ al minţii mele, o conexiune sinaptică a fost aprinsă de ceva ce tocmai fusese spus. Am încercat să îi dau o formă, dar gândul a rămas vag.

— Altceva mai e? a întrebat Mackenzie şi acel ceva ce prindea conturul unui gând s-a evaporat.

— Nu chiar. Încă mai trebuie să examinez urmele făcute de cuţit în şira spinării câinelui. Dacă avem noroc, asta o să confirme dacă aceeaşi armă i-a omorât pe amândoi. Apoi am terminat.

Mackenzie arăta ca şi cum asta se aşteptase să afle, dar, în realitate, spera la ceva mai mult.

— Dar concluziile dumneavoastră? Ceva progrese? am întrebat eu.

Am înţeles care era răspunsul din modul în care Mackenzie s-a întunecat la faţă.

— Urmărim câteva piste, a spus el, cu asprime în glas.

N-am mai zis nimic. După un timp, a oftat.

— Nu avem niciun suspect, niciun martor şi niciun motiv. Aşa că „nu" este răspunsul, pe scurt. Interogatoriile făcute bătând din uşă-n uşă n-au prea fost de folos şi, deşi am reluat căutările, tot trebuie s-o facem lent, ca să evităm capcanele. Şi va fi imposibil să acoperim o zonă ca asta. Jumătate din ea seamănă cu o nenorocită de baltă, şi apoi, Dumnezeu ştie câţi buşteni nenorociţi şi şanţuri...

A dat din cap, copleşit iar de neputinţă.

— Dacă şi-a pus în cap să-i ascundă bine corpul, s-ar putea să n-o găsim niciodată.

— Deci, credeţi că e deja moartă.

Mi-a aruncat o privire de om ajuns la capătul puterilor.

— Aţi fost implicat în destule investigaţii ale unor crime. Cât de des îi recuperăm în viaţă?

— Se mai întâmplă.

— Mda, se mai întâmplă, a recunoscut el. Dar aşa e şi când câştigi la loterie. Sincer, aş paria mai degrabă pe asta decât pe supravieţuirea lui Lyn Metcalf. Nimeni n-a văzut nimic, nimeni nu ştie nimic. Legiştii nu au găsit nicio dovadă utilă nici în locul de unde a fost răpită, nici acolo unde a fost găsit cadavrul lui Sally Palmer. Nimic nu ne-a sărit în ochi când am verificat dosarele sau în Registrul delincvenţilor sexuali. Tot ce avem e faptul că suspectul trebuie să fie suficient de puternic că ştie să se mişte prin pădure şi cunoaşte câte ceva despre vânătoare.

— Nu prea ne restrânge aria suspecţilor, nu?

Râsul său a fost unul plin de amărăciune.

— Nu prea. Ar fi făcut-o dacă eram în Milton Keynes, dar într-o comunitate rurală ca asta, vânătoarea e un mod de viaţă. Oamenii nici nu bagă de seamă acest lucru. Nu, oricine ar fi, omul a reuşit până acum să nu intre sub radarul nostru.

— Dar realizarea unui profil?

— Aceeaşi problemă. Pur şi simplu, nu avem suficiente date. Singurul profil pe care au reuşit să-l schiţeze psihologii este atât de vag, încât n-avem ce face cu el. Ne confruntăm cu genul căruia îi place să se mişte în aer liber, care are o bună condiţie fizică şi e suficient de inteligent, dar totuşi atât de necugetat sau neatent, încât să lase cadavrul lui Sally Palmer undeva unde poate fi găsit. Acest profil s-ar putea aplica la jumătate dintre bărbaţii din sat. Extinde aria şi la satele vecine, şi ai în faţă două sau trei sute de potenţiali suspecţi.

Părea deprimat. Nu-l puteam învinovăţi. Nu eram un expert, dar ştiam din experienţă că majoritatea criminalilor în serie erau prinşi fie din noroc, fie pentru că făcuseră vreo greşeală bătătoare la ochi. Sunt cameleonici,

aparent, sunt membri obişnuiţi ai societăţii, dar se ascund în plină lumină a zilei. Când sunt, în sfârşit, demascaţi, prima reacţie a prietenilor şi a vecinilor este întotdeauna scepticismul. Numai retrospectiv au fost recunoscute acele breşe crestate, făcute parcă cu fierăstrăul şi care fuseseră, de fapt, mereu acolo. Indiferent de atrocităţile comise, cel mai şocant lucru despre monştrii din viaţa noastră reală este cât de normali par ei a fi.

La fel ca tine, la fel ca mine.

Mackenzie s-a scărpinat pe aluniţa de pe gât. S-a oprit când m-a văzut că-l privesc.

— A apărut ceva care-ar putea fi important, a spus el, cu o degajare ce nu era întru totul convingătoare. O martoră care a vorbit cu Sally Palmer la petrecerea de grătar spune că era enervată de faptul că cineva îi lăsase o nevăstuică moartă pe pragul casei. Spunea că e un fel de glumă bolnavă.

M-am gândit la aripile de lebădă găsite alături de corpul lui Sally Palmer şi la raţa sălbatică legată de piatră, în dimineaţa dispariţiei lui Lyn Metcalf.

— Credeţi că a fost pusă acolo de criminal?

A scuturat din umeri.

— Ar fi putut fi pusă de nişte copii. Sau o fi vreun semn specific sau vreun avertisment. Care să formuleze o revendicare, ceva de genul acesta. Ştim deja că foloseşte păsări pe post de semnătură. Nu avem nicio dovadă că n-ar putea folosi şi animale.

— Dar Lyn Metcalf? A găsit ceva de genul ăsta?

— I-a spus soţului ei c-ar fi găsit un iepure mort în pădure, cu o zi înainte să dispară. Dar putea foarte bine să fi fost omorât de un câine sau de o vulpe. N-avem cum să mai aflăm acum.

Avea dreptate, dar tot mă pusese pe gânduri. Coincidenţele apar, în crime, ca în orice altă împrejurare a vieţii. Dar, ţinând cont de modul în care acţionase până acum criminalul, nu părea imposibil ca el să fi fost atât de sigur pe sine, încât să-şi marcheze victimele în avans.

— Deci, nu credeţi că e relevant în vreun fel? am întrebat eu.

— Nu am spus asta, a izbucnit el. Dar, în acest stadiu, nu putem să facem prea multe. Am început deja să căutăm pe cineva cu antecedente în cruzimea faţă de animale. Vreo doi oameni îşi amintesc de o mulţime de pisici omorâte acum vreo zece, cincisprezece ani, dar nu a fost prins nimeni şi... Ce?

Începusem să scutur din cap.

— Aţi spus asta chiar dumneavoastră, aici, nu e ca într-un oraş sau ca într-o metropolă. Aici, comportamentele oamenilor sunt diferite. Nu spun că oamenii sunt în mod deliberat cruzi, dar nici nu sunt prea sentimentali.

— Adică, nimeni nu ia în serios câteva animale moarte, a spus el, fără să ezite.

— Dacă cineva ar da foc unui câine pe pajiştea satului, probabil că asta ar stârni vreo reacţie. Dar aici suntem la ţară. Animalele sunt omorâte tot timpul.

M-a aprobat fără nicio tragere de inimă.

— Să mă ţineţi la curent cu ce aflaţi despre câine, a spus el, ridicându-se în picioare. Dacă e ceva important, mă căutaţi pe mobil.

— Înainte de a pleca, am spus eu, mai e ceva ce-ar trebui să ştiţi.

I-am spus despre zvonul care circula în sat cum că aş fi fost arestat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a oftat el, după ce am terminat ce aveam de spus. O să aveţi probleme?

— Nu ştiu. Sper că nu. Dar oamenii devin neliniştiţi. Când vă văd venind la cabinet, se grăbesc să tragă concluzii. Nu vreau să tot trebuiască să dau explicaţii.

— Am înţeles ideea.

Nu părea însă prea îngrijorat. Şi nici măcar surprins. După ce a plecat, mi-a trecut prin minte că poate el se aştepta la aşa ceva sau că era extrem de convenabil ca eu să devin un fel de ţintă. Mi-am zis că e un gând ridicol. Dar el mi-a rămas în minte, în timp ce m-am întors la examinarea scheletului câinelui.

Lucram mecanic în timp ce pregăteam şi fotografiam urma de crestătură făcută de cuţit în vertebra cervicală. Era o muncă de rutină ce conta numai din perspectiva bifării ei, şi nu dintr-o reală posibilitate de a descoperi ceva important. Poziţionând vertebra sub un microscop cu putere mică pentru a o examina mai în detaliu, ştiam deja la ce să mă aştept. Încă mă uitam la ea când a intrat Marina, cu o ceaşcă de cafea.

— Ceva interesant? a întrebat ea.

M-am dat într-o parte.

— Uită-te şi tu.

S-a aplecat deasupra microscopului. După un moment, a ajustat planul de focus. Când s-a ridicat, părea nedumerită.

— Nu înţeleg.

— De ce?

— Tăietura e grosolană, nu e fină precum cealaltă. Cuţitul a făcut mai multe crestături în os. Aţi spus că numai un cuţit cu lamă zimţată lasă asemenea urme.

— Aşa e.

— Dar nu se leagă lucrurile. Tăietura în vertebra femeii era fină. De ce nu e şi asta la fel?

— E destul de evident, am spus eu. A fost făcută cu un alt cuţit.

Capitolul 13

Carnea era încă deschisă la culoare. Picături de grăsime atârnau de ea ca sudoarea, căzând prin grilajul grătarului, sfârâind pe cărbunii fierbinţi de dedesubt. Bucle subţiri de fum se ridicau leneşe din ei, umplând aerul cu un abur albastru, înţepător.

Tina s-a încruntat în timp ce a înţepat unul dintre burgerii nefăcuţi ce zăceau pe grătar.

— Ţi-am spus eu, nu e suficient de încins.

— Mai lasă-l puţin, a spus Jenny.

— Dacă-l mai lăsăm, o să se stingă. Trebuie să fie mai înteţit.

— Nu mai torni din lichidul ăla peste el!

— De ce? În ritmul ăsta, o să stăm aici toată noaptea.

— Nu-mi pasă. Chestia aia e periculoasă!

— Haide, am o foame de lup!

Eram în grădina din spatele căsuţei pe care cele două o împărţeau. Avea puţin mai mult de un metru, de fapt, era o bucată neîngrijită de pajişte, îngrădită pe două laturi de un ţarc mare. Dar era intimă, dând doar înspre ferestrele dormitorului din casa vecină şi oferind o perspectivă largă asupra lacului care se afla la nici o sută de metri distanţă.

Tina a mai înţepat o dată burgerii şi s-a întors spre mine.

— Ce crezi? În calitate de doctor, ce spui, crezi c-ar trebui să riscăm să ne otrăvim cu fluidul de aprindere sau să ne înfometăm până la moarte?

— Fă un compromis, am sugerat eu. Dă la o parte burgerii până pui fluidul. Aşa, n-or să mai fie toxici.

— Doamne, ador bărbaţii cu simţ practic, a spus Tina, folosind o cârpă pentru a ridica grătarul de pe cărbuni.

Am mai luat o gură din sticla de bere, mai mult ca să am ceva de făcut decât de sete. Propunerea mea de a ajuta fusese refuzată — probabil era o idee bună, având în vedere nivelul meu de cunoştinţe culinare. Dar asta mă şi lăsase fără nimic de făcut şi mai ales fără ceva care să-mi ia gândul de la starea aceea de agitaţie. Jenny părea la fel de stânjenită ca mine, petrecând mai mult timp decât era nevoie să aranjeze pâinea şi salatele pe o masă albă, de plastic, pentru picnic. Arăta bronzată şi zveltă în vesta ei albă şi în pantalonii scurţi de blugi. În afară de salutul meu de la sosire, abia am schimbat un cuvânt cu ea. De fapt, dacă nu era Tina, mă îndoiesc că s-ar fi vorbit ceva în seara aceea.

Din fericire, Tina nu era genul care să lase să se instaleze tăceri penibile într-o conversaţie. A sporovăit aproape încontinuu — un monolog vesel, punctat cu instrucţiuni prin care îmi cerea să le fiu de folos pregătind sosul pentru salată, aducând rola de hârtie de bucătărie care avea să ţină loc de şerveţele şi desfăcând sticle de bere pentru noi trei.

Că aveam să fim doar noi trei, era evident. Oscilam între uşurarea de a nu trebui să mai dau ochii şi cu altcineva şi regretul că nu mă puteam pierde în mulţime.

Tina a turnat din belşug fluid de aprindere peste grătar.

— Rahat! a ţipat ea, sărind în spate în timp ce cărbunii erau cuprinşi de flăcări.

— Ţi-am spus eu să nu mai pui! a râs Jenny.

— Nu da vina pe mine, a ţâşnit pur şi simplu!

Grătarul era învăluit în fum gros.

— Acum e destul de înteţit, am comentat eu, căldura făcându-ne pe toţi să ne dăm la o parte.

Tina m-a bătut pe braţ.

— Pentru asta, cred c-ar trebui să mai desfaci nişte beri.

— Nu crezi c-ar trebui mai întâi să luăm mâncarea de aici? am spus eu.

Fumul acoperise masa de plastic de picnic, unde salatele stăteau neacoperite.

— Oh, căcat, a spus Tina, repezindu-se în norul de fum pentru a înşfăca vasele.

— Ar fi mai uşor dacă am muta cu totul, am spus eu, începând să trag de masă.

— Dă-i o mână de ajutor, Jen, eu am mâinile ocupate, a spus Tina, ţinând un castron cu paste.

Jenny i-a aruncat o privire ironică, dar n-a spus nimic cât a apucat de cealaltă parte a mesei. Împreună, am târât-o pe jumătate, pe jumătate am purtat-o pe sus, departe de zona unde era fum. Când ne-am oprit, picioarele mesei dinspre partea ei au cedat sub presiune. Masa s-a clătinat, făcând ca vasele şi paharele să alunece într-o parte.

— Ai grijă! a ţipat Tina.

M-am întins şi am reuşit să îndrept masa înainte să cadă ceva de pe ea. Mâna mea a venit peste mâna ei când am preluat eu toată greutatea.

— O ţin eu dacă-i dai drumul, am spus eu.

A început să lase în jos partea ei, dar masa s-a bălăbănit din nou. A revenit rapid pe poziţii.

— Am crezut că ai reparat-o, i-a spus ea Tinei, care se repezea înspre ea.

— Am reparat-o! Am îndesat nişte hârtie acolo unde picioarele erau instabile.

— Hârtie? Aveau nevoie să fie bine înşurubate!

— Nu e singurul lucru de pe-aici care are nevoie de asta.

— *Tina*, a spus Jenny, roşind, dar se abţinea să nu râdă.

— Ai grijă, ai grijă la masă! a avertizat-o Tina, întrucât aceasta începuse iar să se clatine.

— Nu sta cu mâinile-n sân, du-te şi adu o şurubelniţă sau ceva!

Tina s-a grăbit să treacă prin perdeaua din mărgele de sticlă care atârna la intrarea în bucătărie.

— Pun pariu că-ţi pare bine că ai venit, a spus Jenny.

— E un început bun, oricum.

— Mda, nu peste tot e aşa de sofisticat ca aici.

— Îmi dau seama.

Am văzut cum îşi coboară privirea.

— Ăăă, nu ştiu cum să-ţi spun, dar te uzi.

M-am uitat în jos şi am văzut cum, dintr-o sticlă care se răsturnase pe masă, curgea bere care acum se îmbiba în blugii mei, în zona dintre picioare. Am încercat să mă dau la o parte, dar rezultatul a fost că lichidul a început să se prelingă pe picioarele mele.

— Oh, Dumnezeule, nu-mi vine să cred, a spus Jenny, şi apoi am început să râdem amândoi fără să ne mai putem stăpâni.

Încă râdeam atunci când Tina s-a întors cu o şurubelniţă.

— Ce-i cu voi? a întrebat ea, apoi a văzut pata de pe pantalonii mei. Să mă întorc mai târziu?

După ce masa a fost reparată, mi-au făcut rost de o pereche de pantaloni scurţi, largi. Aparţinuseră unui fost prieten de-al Tinei, a spus ea.

— Dar poţi să-i păstrezi. N-o să-i mai ceară înapoi, a adăugat ea, încruntându-se.

La ce model vulgar aveau, nici nu m-am mirat. Dar tot erau mai buni decât blugii mei îmbibaţi cu bere, aşa că m-am schimbat. Când m-am reîntors în grădină, şi Tina, şi Jenny chicoteau.

— Frumoase picioare, a comentat Tina, aprinzând din nou cărbunii.

Burgerii sfârâiau acum deasupra cărbunilor aprinşi. I-am mâncat alături de salată şi de sticla de vin pe care o adusesem eu. Când am vrut să-i umplu din nou paharul lui Jenny, a ezitat.

— Doar puţin.

Tina a ridicat din sprâncene.

— Eşti sigură?

Jenny a dat din cap.

— E-n regulă, serios.

Mi-a văzut privirea întrebătoare şi a schiţat o grimasă.

— Am diabet, aşa că trebuie să fiu atentă la ce mănânc şi beau.

— De tip unu sau doi? am întrebat eu.

— Doamne, mereu uit că eşti doctor. De tipul unu.

Mă aşteptasem la asta. Era tipul cel mai comun de diabet pentru cineva de vârsta ei.

— Dar nu e grav, doza de insulină pe care o iau e scăzută. Când am venit în sat, m-am dus la doctorul Maitland

ca să-mi dea o reţetă, a adăugat ea, parcă cerându-şi scuze.

Bănuiesc că era stânjenită de faptul că s-a dus la control la doctorul „care trebuie", în loc să vină la mine. Dar n-avea de ce să-şi facă griji. Eram obişnuit cu asta.

Tina s-a cutremurat într-un mod exagerat.

— Aş leşina dacă ar trebui să mă injectez în fiecare zi, ca ea.

— Ei, haide, nu e aşa de rău, a protestat Jenny. Nici măcar n-o fac cu un ac propriu-zis, e unul dintre stilourile alea pentru injecţii. Şi nu mai vorbi despre asta. O să-l faci pe David să se simtă prost dacă mai bea vin.

— Doamne, iartă-mă! a exclamat Tina. Am nevoie de cineva pe-aici care să ţină pasul cu mine.

N-am ţinut pasul cu ea, dar, la insistenţele lui Jenny, am lăsat să mi se umple paharul mai des decât aş fi plănuit. A doua zi era sâmbătă şi fusese o săptămână lungă. În plus, mă simţeam bine. Nu-mi aminteam să mă fi simţit atât de bine de...

... mult timp.

Abia după ce am mâncat ni s-a mai dus din buna dispoziţie. Se amurgise şi, în lumina scăzută, Jenny se uita peste grădină, înspre lac. Am văzut că începuse să se întristeze şi am bănuit ce avea să-mi spună înainte de a deschide gura.

— Tot uit ce s-a întâmplat. Te face să te simţi... în fine, un pic vinovat, nu-i aşa?

Tina a oftat.

— A vrut să anuleze întâlnirea din seara asta. S-a gândit că i-am putea supăra pe oameni făcând grătar.

— M-am gândit că poate părea o lipsă de respect, a spus Jenny uitându-se către mine.

— De ce? a vrut să ştie Tina. Vrei să spui că alţi oameni nu se uită la televizor sau se duc la o bere la cârciumă? E foarte trist şi înspăimântător, dar nu văd de ce trebuie să ne punem cenuşă în cap pentru a ne arăta compasiunea.

— Ştii bine ce vreau să spun.

— Da, dar ştiu şi cum sunt oamenii de aici. Dacă-şi găsesc un ţap ispăşitor, îl urmăresc, indiferent dacă a făcut ceva rău sau nu.

Tina a făcut o pauză.

— Recunosc, n-am formulat-o prea frumos, dar ăsta e adevărul.

S-a uitat ţintă la mine.

— Tocmai ţi s-a demonstrat că aşa stau lucrurile, nu-i aşa?

Mi-am dat seama atunci că probabil auziseră şi ele zvonurile.

— Tina, a spus Jenny, alarmată.

— Păi nu prea are rost să ne prefacem că n-am auzit. Adică, bineînţeles că poliţia vrea să discute cu doctorul local, dar e suficient ca o singură persoană să ridice din sprânceană şi, dintr-odată, toată lumea ajunge să te învinuiască. E doar un alt exemplu de cât de limitaţi sunt oamenii de pe-aici.

— Şi de guri-sparte, s-a inflamat Jenny.

Era prima izbucnire temperamentală pe care o văzusem la ea.

Tina a trecut mai departe.

— Mai bine să joci cu cărţile pe faţă. E prea multă bârfă pe-aici, chiar şi pentru un loc unic ca ăsta. Am crescut aici, spre deosebire de voi doi.

— Nu pare să-ţi placă prea mult Manhamul, am spus eu, sperând să schimb subiectul.

A schiţat un zâmbet firav.

— Dacă aş avea ocazia, aş pleca de aici ca din puşcă. Nu îi înţeleg pe oamenii ca voi care vin aici de bunăvoie.

S-a lăsat brusc tăcerea. Jenny s-a ridicat, albă la faţă.

— Fac nişte cafea.

A intrat în casă, făcând ca perdeaua din mărgele de sticlă să se agite puternic.

— Rahat, a spus Tina, cu un zâmbet prin care parcă îşi cerea iertare. Gură-spartă, cum îmi zice ea. Şi puţin beată, a adăugat, punând jos paharul de vin.

La început, mă gândisem că stânjeneala fusese provocată de mine, dar îmi dădeam seama acum că nu era aşa. Orice ar fi provocat reacţia lui Jenny, n-avea legătură cu mine.

— Se simte bine?

— Bănuiesc că e doar puţin enervată de lipsa de tact a colegei ei.

S-a uitat lung înspre casă, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să se ducă după ea sau nu.

— Uite, nu e treaba mea, dar, ca să ştii, a avut o experienţă urâtă anul trecut. De aia a venit aici, într-un fel ca să scape de asta.

— Ce fel de experienţă urâtă?

Dar deja clătina din cap a refuz.

— Dacă vrea să-ţi spună, o s-o facă. Probabil că nu trebuia să-ţi fi spus nici eu nimic. Doar că... mă rog, m-am gândit c-ar fi bine să ştii. Jenny te place, aşa că... Oh, Doamne, deja o dau în bară de tot, nu-i aşa? Putem să ne prefacem că n-am zis nimic? Hai să vorbim despre altceva.

— OK.

Încă distras de ceea ce tocmai îmi spusese, am spus primul lucru care mi-a venit în minte.

— Şi deci ce zvonuri aţi auzit despre mine?

Tina s-a strâmbat.

— Primesc ce-am cerut, nu-i aşa? Nimic în mod special, doar bârfe. Cum că ai fost anchetat de poliţie şi că... ei bine, că eşti suspect.

A schiţat un zâmbet larg, care se voia unul arogant, dar nu prea i-a ieşit.

— Nu eşti, nu?

— Nu, din câte ştiu eu.

Era de-ajuns pentru ea.

— La asta mă refeream când îţi spuneam despre satul ăsta nenorocit. Oamenii sunt gata să creadă ce e mai rău despre tine chiar şi în cele mai bune momente. Când ceva de genul ăsta se întâmplă...

A fluturat din mână.

— Iar mă apucă. Ştii ce, mă duc să ajut la pregătirea cafelei.

— Eu pot să contribui cu ceva?

Se îndrepta deja înspre casă.

— Nu, stai liniştit. O s-o trimit pe Jenny afară să-ţi ţină companie.

Am rămas singur în tăcerea nopţii după ce ea a plecat, gândindu-mă la ce spusese. *Jenny te place.* Ce voia să însemne asta? Mai exact, ce simţeam eu în legătură cu asta? Mi-am spus că vorbise băutura prin ea şi că n-ar trebui să-i acord prea multă atenţie.

Şi, atunci, de ce m-am simţit, dintr-odată, atât de tulburat?

M-am ridicat şi m-am îndreptat către zidul mic, din piatră, care înconjura grădina. Ultima fâşie de lumină se stinsese, iar câmpurile erau îngropate în întuneric. Urma vagă a unei brize s-a simţit dinspre lac, purtând cu ea ţipătul dezolant al unei bufniţe.

În spatele meu s-a auzit un zgomot. Jenny se întorsese, aducând cu ea două cești. M-am îndepărtat de zid, înapoi în baia de lumină ce venea dinspre ușa deschisă. A tresărit când am apărut din umbră, stropindu-se cu cafea pe mâini.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic. Nu te văzusem.

A pus jos cești le și și-a suflat peste mână.

I-am dat o bucată din rola de hârtie de bucătărie.

— O să supraviețuiesc, a spus ea, ștergându-se pe mâini.

— Unde e Tina?

— Se dezmeticește, a spus ea ridicând din nou cești le. Nu te-am întrebat dacă vrei cu lapte și zahăr.

— Nici, nici.

A zâmbit.

— Bună alegere.

A venit cu cafeaua acolo unde stăteam eu, lângă zid.

— Admiri priveliștea?

— Cât pot să zăresc din ea.

— E minunată, dacă îți plac câmpiile și apa.

— Ție îți plac?

Stătea lângă mine, uitându-se înspre lac.

— Mda, chiar îmi plac. Când eram mică, mergeam cu barca tatei în larg.

— Mai mergi și acum?

— Nu, de ani de zile. Dar încă îmi place să fiu lângă apă. Mă tot gândesc să închiriez cândva o barcă. Una mică, știu că lacul e prea îngust pentru ceva mai mare. Dar e păcat să locuiesc atât de aproape de apă și să nu ies în larg.

— Eu am o șalupă, dacă vrei.

Am spus-o fără să gândesc. Dar ea s-a uitat la mine entuziasmată. O puteam vedea zâmbind în lumina lunii.

Mi-am dat seama cât de aproape eram unul de altul. Atât de aproape, încât îi puteam simți căldura pielii.

— Serios?

— Nu e chiar a mea. E a lui Henry. Dar mă lasă s-o folosesc.

— Ești sigur? Adică nu făceam aluzii sau ceva de genul ăsta.

— Știu. Oricum, nu mi-ar strica s-o mai folosesc din când în când.

Am simțit un fel de uimire în timp ce vorbeam. *Ce tot faci?* m-am întrebat uitându-mă spre lac, bucuros că întunericul îmi ascundea fața.

— Ce zici dac-am ieși duminica asta? m-am trezit spunând.

— Ar fi minunat! La ce oră?

Mi-am amintit că spusesem că o să iau cina cu Henry.

— Să zicem pe după-amiază? Vin să te iau în jur de trei.

— E bine la ora trei.

Îi puteam simți zâmbetul din voce, deși nu mă uitam la ea. Mi-am făcut de lucru sorbind din cafea, abia dându-mi seama că mă fripsesem la limbă. Nu-mi venea să cred că tocmai făcusem asta. *Tina nu e singura care are nevoie să se dezmeticească*, m-am gândit eu.

Nu mult după aceea, m-am scuzat și am plecat. Tina și-a făcut o apariție târzie la plecarea mea, zâmbind strengărește în timp ce-mi spunea că îi puteam înapoia pantalonii mai târziu. I-am mulțumit, dar m-am schimbat înapoi în blugii mei îmbibați cu bere. Reputația mea în sat suferise și-așa destul de mult, ca s-o stric eu și mai mult vânturându-mă pe-acolo într-o pereche de pantaloni scurți, de surf, aprinși la culoare.

Nu mă îndepărtasem prea mult de casă, când mobilul m-a avertizat, printr-un bip scurt, că primisem un mesaj. Întotdeauna aveam telefonul la mine, pentru ca, în caz de urgenţă, să pot fi contactat, dar când îmi dădusem jos blugii, îl lăsasem în buzunar. Uitasem total de el şi gândul că fusesem rupt de realitate timp de mai bine de două ore m-a smuls, în sfârşit, din transa de senzaţii legate de Jenny. Simţindu-mă vinovat, am apelat serviciul vocal, sperând că nu ratasem ceva important.

Dar mesajul nu era de la vreunul dintre pacienţii mei. Era de la Mackenzie.

Găsiseră un cadavru.

Capitolul 14

Luminile reflectoarelor proiectau o strălucire spectrală asupra zonei. Vegetaţia şi copacii fuseseră transformaţi într-un peisaj suprarealist de lumină şi întuneric. În centrul său, echipa de criminalişti îşi făcea treaba. O porţiune pătrată de pământ fusese marcată printr-o reţea de fire de nailon şi, pe bâzâitul de fundal al unui generator, poliţiştii îndepărtaseră cu atenţie pământul, scoţând încet la iveală tot mai mult din ceea ce zăcea dedesubt.

Mackenzie stătea acolo, crănţănind o bomboană de mentă în timp ce privea acel loc. Părea obosit şi crispat, luminile reflectoarelor arătându-l palid şi accentuându-i cearcănele.

— Am descoperit mormântul în după-amiaza asta. E îngust, de vreun metru adâncime. Iniţial, ne-am gândit că ar putea fi o alarmă falsă, vreun animal sau vreo vizuină de viezure. Până când am dat de o mână.

Locul se afla în pădure. Legiştii dăduseră la o parte aproape în totalitate primul strat de pământ, când am ajuns eu. L-am văzut pe unul dintre membrii echipei cernând pământul printr-o sită. S-a oprit pentru a examina ceva, apoi i-a dat drumul şi a continuat.

— Cum l-aţi descoperit? l-am întrebat pe Mackenzie.

— Cu ajutorul unui câine dresat.

Am dat din cap. Poliţia folosea câini dresaţi nu numai pentru detectarea drogurilor şi a explozibililor. Localizarea unui mormânt nu era niciodată ceva uşor şi, cu cât era mai extinsă zona ce trebuia cercetată, cu atât era mai dificil. Dacă trupul fusese îngropat de ceva vreme, ar putea exista o adâncitură, după ce pământul răscolit începuse să se niveleze, iar sondele cu mânere lungi ar putea fi folosite pentru a verifica terenul mai tasat decât pământul din jur. Cunoşteam chiar un medic legist din State care obţinuse rezultate interesante căutând morminte prin folosirea unor bucăţi de sârmă îndoită.

Dar câinii rămâneau cel mai bun instrument pentru detectarea locului în care era îngropat un cadavru. Nasurile lor sensibile pot depista mirosul de gaze degajate în timpul descompunerii chiar şi la câţiva metri adâncime, şi câinii specializaţi în descoperirea de cadavre au reuşit, se pare, să localizeze rămăşiţe îngropate şi cu mai mult de un secol în urmă.

Echipa de legişti deja adusese, parţial, la suprafaţă rămăşiţele când am ajuns eu, puţin după miezul nopţii. Acum, îndepărtau pământul de pe ele, utilizând mici palete şi perii, lucrând cu o precizie aproape arheologică. Aceleaşi tehnici trebuiau folosite indiferent dacă mormântul era vechi de câteva săptămâni sau de câteva sute de ani. Scopul, în ambele cazuri, era acela de a scoate la suprafaţă corpul fără să-l deterioreze şi apoi de a descifra orice probă care-ar fi putut fi îngropată, involuntar, odată cu el.

În situaţia de faţă, cea mai relevantă informaţie era deja la suprafaţă. Nu luam parte la munca de restaurare,

dar stăteam suficient de aproape încât să văd ceea ce era important.

Mackenzie s-a uitat lung la mine.

— Ce părere aveţi?

— Presupun că bănuiţi deja.

— Spuneţi-mi, oricum.

— Nu e Lyn Metcalf, am spus eu.

A murmurat ceva, într-un mod prudent.

— Continuaţi.

— Nu e un mormânt proaspăt. Oricine ar fi, zace aici cu mult înainte ca ea să dispară. Nu mai e niciun pic de ţesut moale şi niciun miros. Câinele a făcut o treabă excelentă că l-a găsit.

— O să transmit mai departe felicitările dumneavoastră, a spus el, sec. Deci, cam de când credeţi că se află trupul aici?

M-am uitat la groapa puţin adâncă. Scheletul era acum aproape în totalitate adus la suprafaţă, oasele fiind de aceeaşi culoare ca pământul. Era un adult, stând pe o parte, cu ceea ce păreau un tricou şi blugi încă atârnând pe el.

— Fără să fac alte teste, pot doar să estimez. La o asemenea adâncime, descompunerea ar dura mai mult decât la suprafaţă. Deci, ca să ajungă la stadiul acesta, să spunem cel puţin un an, cincisprezece luni. Dar bănuiala mea e că se află aici de ceva mai mult de atât. Probabil de aproape cinci ani.

— Cum vă daţi seama de asta?

— După blugi şi tricou. Sunt din bumbac, iar ca să putrezească, e nevoie de patru-cinci ani. N-au putrezit total, dar nu mai au mult.

— Altceva?

— Pot să arunc o privire mai îndeaproape?

— Vă rog.

Era o echipă diferită de legişti faţă de cea pe care o văzusem înainte, la locul unde fusese descoperită Sally Palmer. S-au uitat în treacăt la mine când m-am ghemuit la marginea gropii, dar şi-au continuat treaba, fără să comenteze. Era deja târziu şi îi aştepta o noapte lungă.

— Vreun semn de traumatism? l-am întrebat pe unul dintre ei.

— Traume severe craniene, dar abia am început să-l dezgropăm.

A făcut semn către partea de sus din dreapta, care era încă parţial acoperită de pământ. Dar fisurile erau deja vizibile, pornind razant dintr-o porţiune unde osul cedase.

— Pare mai degrabă rezultatul unui impact cu un obiect neascuţit decât al unei înjunghieri sau al unui glonţ, am spus eu, examinându-l. Ce părere aveţi?

A dat din cap. Spre deosebire de colegul său pe care îl cunoscusem la locul crimei precedente, nu părea să fie deranjat de vreo intervenţie din afară.

— Aşa se pare. Dar nu mă pot pronunţa până nu ne asigurăm că nu există un glonţ în interiorul craniului.

Orice leziune a craniului provocată fie de împuşcătură sau de ceva ascuţit, cum ar fi un cuţit, dă naştere unui tip diferit de traumatism decât cel provocat de un obiect fără vârf. În mod normal, nu erau dificil de detectat, iar până acum, indiciile arătau că cel de faţă, cu osul strivit în interior, ca un ou, făcea parte din ultima categorie. Dar, chiar şi aşa, am fost de acord cu rezerva lui.

— Credeţi că rana la cap a fost cauza morţii? a întrebat Mackenzie.

— Posibil, am spus eu. Arată ca şi cum ar fi fost fatală, presupunând că nu a fost făcută post-mortem. Dar e prea devreme să ne pronunţăm pentru oricare dintre ipoteze.

— Atunci, ce îmi mai puteţi spune? a întrebat el, nemulţumit.

— Păi, e de sex masculin. Probabil rasă albă, aflat la sfârşitul adolescenţei sau având vreo douăzeci şi ceva de ani.

S-a uitat în mormânt.

— Serios?

— Uitaţi-vă la craniu. Forma maxilarului este diferită la femei şi la bărbaţi. Cel al unui bărbat este mai pronunţat în afară. Şi vedeţi acolo unde era urechea, cum se profilează acea bucăţică de os? Acela e arcul zigomatic şi e întotdeauna mai mare la bărbaţi decât la femei. Iar în privinţa rasei, oasele nazale sugerează mai degrabă o proveniență europeană decât una africană. Ar putea fi asiatic, bănuiesc, dar forma craniană este prea romboidală, aşa c-aş spune că nu. Vârsta...

Am ridicat din umeri.

— Din nou, la acest stadiu, se poate face doar o estimare. Dar din ceea ce pot să văd, vertebrele nu par prea uzate. Şi vedeţi coastele aici? am arătat eu înspre capetele teşite ale oaselor profilându-se de sub tricou. Capetele tind să devină mai neregulate şi mai noduroase pe măsură ce îmbătrâneşti. La el, marginile sunt încă destul de ascuţite, aşa că în mod evident e un tânăr adult.

Mackenzie şi-a închis ochii şi s-a frecat la rădăcina nasului.

— Perfect. Exact de ce aveam nevoie, de o crimă fără nicio legătură cu cazul nostru. Şi-a ridicat brusc privirea.

— Nu e niciun indiciu că i s-ar fi tăiat beregata, nu?

— Din ceea ce observ eu, nu.

Examinasem deja vertebrele cervicale pentru vreo urmă provocată de cuţit.

— După o perioadă atât de lungă de stat sub pământ, detectarea oricărei leziuni este greu de realizat fără o examinare adecvată. Dar deocamdată nu e nimic care să sară-n ochi.

— Slavă Domnului pentru micile dovezi de milă pe care le primim, a bombănit Mackenzie.

Îl înţelegeam. Era greu de spus ce anume avea să complice şi mai tare lucrurile: pornirea unei alte investigaţii sau găsirea de dovezi că acelaşi criminal a fost activ ani întregi.

Dar asta era treaba mea, lucru pentru care eram recunoscător. M-am ridicat, scuturându-mă de murdăria de pe mâini.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, aş vrea să plec.

— Puteţi veni mâine la laborator? Adică azi, mai târziu, s-a corectat Mackenzie.

— De ce?

A părut sincer surprins de întrebare.

— Ca să aruncaţi o privire mai amănunţită. Probabil că o să terminăm aici până mâine pe la jumătatea dimineţii. Pe la vremea prânzului, o să puteţi examina cadavrul.

— Consideraţi, se pare, de la sine înţeles faptul că o să mă implic.

— Şi n-o s-o faceţi?

Era rândul meu să fiu surprins. Nu atât de întrebarea sa, cât de faptul că părea să mă cunoască mai bine decât mă cunoşteam eu.

— Se pare că da, am spus eu, acceptând inevitabilul. O să fiu acolo la douăsprezece.

M-am trezit în bucătărie, înfrigurat şi confuz. În faţa mea, uşa care dădea în grădina din spate era deschisă, dând la iveală prima tentă de lumină a cerului. Amintirea visului era încă proaspătă în mintea mea, vocile şi prezenţa Karei şi ale lui Alice, la fel de vii ca şi cum tocmai aş fi vorbit cu ele. Fusese mai tulburător decât de obicei. Simţisem că, în vis, Kara vrea să mă avertizeze în legătură cu ceva, dar n-am vrut să ştiu. Îmi fusese prea frică de ceea ce aş fi putut auzi.

M-am cutremurat. Nu îmi aminteam să fi coborât scările sau ce impuls al subconştientului mă determinase să fi deschis uşa. Tulburat, m-am dus s-o închid la loc, dar apoi m-am oprit. Ridicându-se ca o stâncă dintre valurile difuze de ceaţă ce acopereau câmpul, în faţă era întunecimea de nepătruns a pădurii. Privind înspre ea, m-a cuprins o presimţire rea.

Nu pot vedea pădurea de copaci. Expresia mi-a venit în minte din senin. Pentru moment, a părut să aibă o semnificaţie mai profundă, dar, când am încercat să-i dau o formă, a dispărut. Încă încercam să-mi amintesc, când ceva m-a atins pe ceafă.

Am tresărit şi m-am întors. În jur nu se afla decât bucătăria goală. O adiere, mi-am spus, deşi dimineaţa era calmă şi tăcută, netulburată de nicio boare de aer. Am închis uşa, încercând să alung neliniştea care încă persista. Dar senzaţia degetelor care m-au mângâiat uşor pe piele a rămas cu mine chiar şi când m-am întors în pat aşteptând răsăritul.

Trebuia să-mi omor timpul aproape întreaga dimineaţă până când trebuia să plec la laborator. Neavând ceva mai bun de făcut, m-am dus la Henry la micul

dejun, aşa cum făceam adesea sâmbăta. Era deja treaz şi părea într-o formă bună, întrebându-mă vesel cum mă distrasem în noaptea precedentă, în timp ce, cu mişcări rapide, prăjea ouă şi frigea bacon. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că se referă la grătarul de la Jenny, şi nu la descoperirea din pădure. Nu circulau încă veşti despre acel caz şi nu-mi puteam imagina cum urmau să reacţioneze oamenii când avea să se afle. Manhamul se străduia şi-aşa destul de greu să facă faţă evenimentelor de până acum. Şi eram încă prea zguduit de vis pentru a vrea să mai zăbovesc asupra unor astfel de lucruri.

Aşa că n-am menţionat că fusese descoperit şi un al doilea cadavru. Dar buna dispoziţie a lui Henry era molipsitoare şi, când am plecat, eram mult mai optimist. Starea mea de spirit s-a îmbunătăţit şi mai mult în drum spre casă, pe jos, de unde urma să-mi iau maşina. Era încă o dimineaţă frumoasă, departe de căldura sufocantă ce avea să se instaleze mai târziu. Galbenul, vişiniul şi roşul florilor ce împrejmuiau pajiştea din sat răneau ochiul cu strălucirea lor, umplând aerul cu dulceaţa grea a polenului. Numai rulota poliţiei parcată în apropiere spulbera iluzia aceea a liniştii de ţară.

Prezenţa ei era ca o dojană la adresa optimismului meu neaşteptat, dar trecuse atât de mult timp de când nu mă mai simţisem aşa, încât nu mi-a păsat. Bineînţeles, n-am cercetat prea îndeaproape cauzele acelei stări de bine. Şi am fost prudent în a face legătura între noua mea stare şi Jenny. Era suficient doar să apreciez momentul atât cât el dura.

După cum s-a dovedit, n-avea să ţină prea mult.

Treceam pe lângă biserică, când s-a auzit o voce strigând.

— Doctore Hunter. O clipă, vă rog.

Scarsdale era în curtea bisericii, împreună cu Tom Mason, cel mai mic dintre cei doi grădinari care se îngrijeau de răsadurile de flori şi de pajiştile din Manham. L-am privit pe deasupra zidului scund al bisericii.

— 'Neaţa, părinte. Tom...

Tom şi-a înclinat capul cu un zâmbet timid, fără să-şi ridice privirea din tufa de trandafiri pe care o îngrijea. Asemenea bunicului său, era fericit atunci când era lăsat singur, să se ocupe de plantele sale, lucru pe care-l făcea cu o blândeţe aproape bovină. Prin contrast, Scarsdale n-avea nimic blând sau bovin. Nici măcar nu s-a obosit să-mi răspundă la salut.

— Sunt curios ce gândiţi dumneavoastră cu privire la situaţia actuală, a spus el fără niciun preambul.

Costumul său negru părea să fi absorbit lumina soarelui de pe pietrele funerare vechi şi neregulate.

Ceea ce spusese suna ciudat.

— Nu sunt sigur că înţeleg la ce vă referiţi.

— Satul trece printr-o perioadă dificilă. Oameni din întreaga ţară ne vor urmări să vadă cum vom face faţă. Nu sunteţi de acord?

Speram că nu avea să urmeze o reluare a slujbei sale.

— Ce vreţi de la mine, părinte?

— Să arăt că Manhamul n-o să tolereze ce s-a întâmplat. Aceasta ar putea fi o şansă de a clădi o comunitate şi mai puternică. Să ne unim în faţa acestei încercări.

— Nu văd cum un nebun care răpeşte şi ucide femei poate fi văzut ca o „încercare".

— Nu, probabil că nu vedeţi. Dar oamenii sunt în mod sincer îngrijoraţi cu privire la modul în care reputaţia satului a fost afectată. Şi pe bună dreptate.

— Credeam că sunt mai preocupaţi de găsirea lui Lyn Metcalf şi de prinderea ucigaşului lui Sally Palmer. Nu sunt aceste lucruri mai importante decât grija cu privire la reputaţia Manhamului?

— Nu faceţi pe grozavul cu mine, doctore Hunter, a izbucnit el. Dacă mai mulţi oameni ar fi fost atenţi la ce se petrecea în comunitatea aceasta, poate nu s-ar fi ajuns aici.

Ar fi trebuit să ştiu că nu era bine să intru într-o dispută cu el.

— Tot nu înţeleg la ce vă referiţi.

Eram conştient de prezenţa grădinarului în peisaj, dar Scarsdale nu se sfiise niciodată să dea spectacol în faţa unui auditoriu. S-a lăsat pe călcâie şi s-a uitat de sus la mine.

— Am fost abordat de câţiva enoriaşi. Se simte nevoia să ne prezentăm ca un front unit. Mai ales în relaţia cu presa.

— Mai exact, ce înseamnă asta? am întrebat eu, deşi începeam să mă prind unde bate.

— Se simte nevoia unui purtător de cuvânt. Cineva care să fie cel mai potrivit om pentru a reprezenta Manhamul în exterior.

— Şi acela sunteţi dumneavoastră, m-am prins.

— Dacă altcineva este dispus să preia responsabilitatea, voi fi fericit să mă retrag.

— Ce vă face să credeţi că e nevoie de cineva să facă acest lucru?

— Pentru că Dumnezeu nu şi-a încheiat încă socotelile cu acest sat.

A spus-o cu o convingere care mi s-a părut înspăimântătoare.

— Şi ce doriţi de la mine?

— Aveţi o oarecare trecere. Susţinerea dumneavoastră ar fi bine-venită.

Ideea ca Scarsdale să folosească toată situaţia asta ca pe o platformă publică pentru propria sa imagine era exasperantă. Şi totuşi, ştiam că teama şi neîncrederea care se răspândiseră prin sat i-ar crea un public receptiv. Era un gând deprimant.

— N-am nicio intenţie să vorbesc cu presa, dacă la asta vă referiţi.

— Mai e şi o chestiune de atitudine. N-aş vrea să cred că cineva subminează eforturile celor ce acţionează pentru a apăra interesele satului.

— Să vă spun ceva, părinte. Faceţi ce credeţi că e mai bine pentru sat şi la fel o să fac şi eu.

— Asta se vrea a fi o critică la adresa mea?

— Să spunem doar că avem viziuni diferite asupra a ceea ce reprezintă interesele satului.

S-a uitat la mine cu răceală.

— Poate ar trebui să vă reamintesc că oamenii de aici au memoria bună. Nu prea cred să uite vreo greşeală făcută într-o astfel de situaţie. Sau să ierte ceva, oricât de necreştineşte ar suna asta.

— În acest caz, mă voi strădui să nu calc greşit.

— Puteţi fi cât de dezinvolt vreţi. Dar sunt singurul care nu a început să pună sub semnul întrebării loialitatea dumneavoastră. Oamenii vorbesc, doctore Hunter. Şi ceea ce am auzit eu în ultimele zile e destul de tulburător.

— Atunci, poate că n-ar trebui să plecaţi urechea la bârfe. Ca om al bisericii, nu ar trebui să acordaţi oricui prezumţia de nevinovăţie?

— Nu îmi spuneţi cum să-mi fac eu meseria.

— Atunci nu îmi spuneţi nici dumneavoastră cum să mi-o fac pe a mea.

Mi-a aruncat o privire cruntă. Poate că ar fi spus mai multe, dar, din spate, s-a auzit un zdrăngănit când Tom Mason şi-a pus uneltele în roabă. Scarsdale s-a ridicat, cu privirea la fel de dură ca pietrele funerare printre care stătuse.

— Nu vă mai reţin, doctore Hunter. S-aveţi o zi bună, a spus el, cu asprime, şi s-a îndepărtat cu un mers maiestuos.

Ei bine, am dat cu bâta-n baltă, m-am gândit eu cu amărăciune, continuând să merg pe lângă biserică. Nu îmi propusesem să ajung la un conflict, dar Scarsdale a scos ce e mai rău din mine la suprafaţă. Încă frământându-mă cu privire la ce-mi spusese, nici n-am observat maşina până când nu s-a oprit lângă mine.

— Arăţi de parcă ţi s-au înecat corăbiile.

Era Ben. Purta ochelari de soare şi avea braţul arămiu proptit pe muchia geamului noului său Land Rover negru. Era prăfuit, dar chiar şi-aşa, îl făcea pe al meu să pară o vechitură.

— Scuze, eram cu gândurile în altă parte.

— Am văzut. N-are a face cu generalul-vânător-de-vrăjitoare de acolo, nu? a spus el, făcând semn cu capul înspre biserică. Te-am văzut vorbind cu el.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Mda, de fapt, are legătură.

I-am făcut un scurt rezumat al întâlnirii cu el. A clătinat din cap.

— Nu ştiu ce Dumnezeu venerează el, dar nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu el pe o alee întunecată. Ar fi trebuit să-i spui să se ducă la dracu'.

— Asta ar fi pus capac.

— După cum se pare, oricum i s-a pus pata pe tine. Eşti o ameninţare pentru el.

— Eu? am făcut eu, surprins.

— Gândeşte-te un pic. Până acum, a fost un preot sec, cu o congregaţie din ce în ce mai restrânsă. Asta e marea şansă şi, din punctul lui de vedere, eşti un potenţial pericol pentru autoritatea lui. Eşti doctor, educat, venit dintr-un mare oraş. Şi un om cu viziuni laice, să nu uităm asta.

— Nu vreau să intru în competiţie cu el, am spus eu, exasperat.

— Nu contează. Hodorogul ăsta nenorocit se vede întruchiparea Vocii Manhamului. Dacă nu eşti cu el, eşti împotriva lui.

— De parcă situaţia nu era destul de rea şi-aşa.

— Oh, nu trebuie pusă niciodată la îndoială abilitatea unui om virtuos de a strica lucrurile. Totul în numele binelui suprem, evident.

L-am privit. Starea sa obişnuită de bună dispoziţie părea să-l fi părăsit.

— Te simţi bine?

— Am o dispoziţie uşor cinică azi. După cum probabil ai observat.

— Ce-ai păţit la cap?

Avea o umflătură zdrelită lângă unul dintre ochi, parţial ascunsă de ochelarii de soare. Şi-a dus mâna la ea.

— Am căpătat-o urmărind încă un nenorocit de braconier în rezervaţie, azi-noapte. Cineva a încercat să ajungă la cuibul unui erete de stuf din mlaştini pe care îl aveam eu sub protecţie. M-am luat după el şi am venit de-a berbeleacul pe una dintre cărări.

— L-ai prins?

A scuturat nervos din cap.

— Dar o să-l prind. Sunt sigur că e blestematul ăla de Brenner. I-am găsit maşina parcată în apropiere. L-am aşteptat, dar n-a mai apărut. Probabil că se ascundea, aşteptând să plec.

A zâmbit chinuit.

— I-am dezumflat nenorocitului cauciucurile, aşa că sper să fi fost el.

— Te cam rişti, nu crezi?

— Ce-ar putea să-mi facă? Să mă denunţe? a pufnit el dispreţuitor. Mergi mai târziu în Lamb?

— Cred că da.

— Atunci, poate ne vedem acolo.

A plecat, motorul puternic al Land Roverului său lăsând în urmă un val de fum care se împrăştia în aer. În timp ce mă îndreptam spre casă, m-am gândit la ce-mi povestise. A existat întotdeauna o piaţă neagră prosperă pentru speciile pe cale de dispariţie, în special pentru păsări. Dar, având în vedere rolul pe care îl jucaseră acestea în mutilarea lui Sally Palmer şi în răpirea lui Lyn Metcalf, asta era ceva despre care poliţia trebuia să ştie. Problema era că acel aspect al crimelor nu fusese făcut public, aşa că nu îi puteam sugera lui Ben să se ducă la poliţie. Ceea ce însemna că mie îmi revenea datoria să-i spun lui Mackenzie. Nu îmi convenea ideea de a face ceva pe la spatele lui Ben, mai ales că era ceva ce putea să nu însemne nimic până la urmă. Dar nu-mi puteam asuma acel risc. Experienţa mă învăţase că, uneori, chiar şi cel mai nesemnificativ detaliu poate să fie important.

Nu ştiam nimic atunci, dar acest lucru avea să se dovedească adevărat în cel mai neaşteptat mod cu putinţă.

Capitolul 15

În acea noapte, a mai fost o victimă. Nu a bărbatului responsabil pentru uciderea lui Sally Palmer şi răpirea lui Lyn Metcalf. Cel puţin, nu în mod direct. Nu, de data asta a fost o victimă a suspiciunii şi a ostilităţii care începuseră să acapareze satul.

James Nolan trăia într-o căbănuţă situată într-o fundătură, în spatele service-ului auto. Era unul dintre pacienţii mei, lucra la un magazin dintr-un sat învecinat şi era un bărbat liniştit, al cărui comportament rezervat ascundea o fire sensibilă şi o nefericire adâncă. Avea cam cincizeci de ani, nu era implicat în nicio relaţie şi avea cam cu 30 de kilograme peste greutatea normală. Mai era şi homosexual. Acest din urmă fapt era ceva de care îi era foarte ruşine. Într-un loc atât de izolat precum Manham, unde asemenea apucături erau privite ca fiind nenaturale, existau prea puţine posibilităţi pentru aventuri sexuale. În consecinţă, ca un bărbat tânăr ce încă era, îşi găsea plăcerea cum putea, în parcurile publice şi în toaletele din oraşele din apropiere. Într-una din aceste ieşiri, bărbatul pe care l-a abordat era un poliţist sub acoperire. Ruşinea acelei descoperiri persistase mai mult decât

pedeapsa cu suspendare pe care o primise. Inevitabil, au ajuns zvonuri despre asta şi în sat. Catalogat de dinainte drept ridicol, acum era văzut ca ceva mult mai sinistru. Deşi natura exactă a infracţiunii sale n-a fost discutată niciodată, şi probabil nici n-a fost ştiută, zvonul în sine a fost suficient pentru a-l încadra într-o anume categorie. Victimă a felului aceluia al comunităţilor mici de a desemna roluri membrilor ei, a devenit paria satului, perversul de care copiii erau avertizaţi să nu se apropie. Iar Nolan s-a conformat acestei imagini, retrăgându-se şi mai mult în izolarea sa. Trecea prin sat ca o fantomă, vorbind cu puţini oameni, rugându-se să nu fie observat de nimeni. În principiu, Manhamul era bucuros să-i respecte dorinţa, mai degrabă ignorându-l decât tolerându-l.

Până acum.

Într-un fel, a fost aproape o uşurare când i s-a întâmplat asta. De când fusese descoperit cadavrul lui Sally Palmer, trăia cu spaimă, ştiind că raţiunea nu juca niciun rol în alegerea ţapilor ispăşitori. Noaptea, când se întorcea de la muncă, se grăbea să ajungă acasă şi se baricada înăuntru, sperând că faptul că era invizibil avea să-l protejeze în continuare. În acea sâmbătă noapte, n-a mai reuşit s-o facă.

Era trecut de unsprezece, când s-au auzit bătăi în uşă. Stinsese televizorul şi se pregătea de culcare. Draperiile erau trase şi, un timp, a stat în fotoliu, rugându-se ca oricine era la uşă să plece. Dar n-au făcut-o. Erau mai mulţi, toţi beţi şi, la început, râdeau, în timp ce îi strigau numele în batjocură. Apoi, strigătele au devenit din ce în ce mai furioase, iar bătăile în uşă, mai violente. Uşa se clătina şi se zguduia sub presiune, iar Nolan s-a uitat la telefon, aproape cedând tentaţiei de a suna la poliţie. Dar

o viaţă întreagă în care se străduise să nu atragă atenţia asupra lui şi-a spus cuvântul. În schimb, când tacticile „musafirilor" s-au schimbat, ameninţând că or să spargă uşa dacă nu deschide, a făcut ceea ce făcuse mereu.

A făcut ce i s-a spus.

A lăsat lanţul pus, crezând că zalele de oţel aveau să-l protejeze. Ca toate celelalte lucruri, nici ele nu l-au protejat. Uşa şi tocul uşii s-au făcut ţăndări sub presiunea noului atac, împingându-l pe Nolan în hol, în timp ce bărbaţii se năpusteau în casa lui.

Mai târziu, a pretins că nu-l recunoscuse pe niciunul dintre ei, că nu i-a văzut la faţă. Chiar dacă i-a văzut sau nu, mi-e greu să cred că nu a ştiut cine sunt atacatorii. În orice caz, trebuiau să fie oameni pe care îi mai văzuse înainte, poate nişte tineri cu ai căror părinţi sau bunici crescuse. L-au bătut şi l-au luat la şuturi, apoi au început să-i distrugă casa. După ce au spart tot ce au putut, au tăbărât iar asupra lui, de data asta oprindu-se doar după ce l-au lăsat inconştient. E posibil ca o fărâmă de raţiune să-i fi făcut să se oprească înainte de a-l ucide. Numai că rănile erau atât de grave, încât probabil au crezut că l-au omorât.

Abia la ceva vreme după plecarea lor, mi-a sunat telefonul. Am bâjbâit după el, încă pe jumătate adormit şi n-am recunoscut vocea care îmi spunea că cineva fusese rănit. În timp ce încercam să mă dezmeticesc, vocea şoptită mi-a spus la care casă să mă duc şi apoi a închis. M-am holbat în tăcere la receptor câteva momente înainte să mă adun şi să sun după o ambulanţă. Exista întotdeauna posibilitatea unei alarme false, dar acum chiar nu sunase ca o farsă. Şi, chiar şi-aşa, dura destul de mult până când ajungea acolo o ambulanţă.

În drum spre casa lui Nolan, m-am oprit la rulota poliţiei din piaţa satului. Era cineva în ea non-stop şi nu îmi surâdea deloc ideea de a mă duce singur acolo. Telefonul meu la urgenţe nu fusese redirecţionat către ei, aşa că am pierdut timp preţios dând explicaţii. Când unul dintre ei a acceptat să vină cu mine, îmi doream deja să fi plecat singur.

Fundătura unde locuia Nolan era înghiţită de beznă. Era uşor de văzut care casă era a lui, pentru că uşa din faţă era larg deschisă. Apropiindu-ne, m-am uitat la casele învecinate. Nu era niciun semn de viaţă, dar, în acelaşi timp, aveam senzaţia că suntem urmăriţi.

L-am găsit pe Nolan în ruinele casei sale, acolo unde îl lăsaseră atacatorii. Altceva decât să-l aşez în poziţia de siguranţă până venea ambulanţa n-aveam ce să fac. Îşi revenea, şi apoi cădea iar în starea de inconştienţă, aşa că i-am vorbit încontinuu până când au ajuns acolo paramedicii. La un moment dat, când a părut destul de lucid, l-am întrebat ce se întâmplase. Dar el şi-a închis iar ochii, respingând întrebarea.

În timp ce era cărat pe o targă în ambulanţă, unul dintre poliţiştii care sosiseră cu ea a întrebat de ce fusesem sunat eu, şi nu serviciile de urgenţă. Am spus că nu ştiam, dar nu era chiar adevărat. Am privit luminile albastre, strălucitoare ce se reflectau în ferestrele caselor din preajmă. În ciuda zgomotului, nu se vedea nicio mişcare şi nimeni nu ieşise să vadă ce se întâmplă. Dar ştiam totuşi că oamenii se uită la noi. Tot aşa cum priviseră sau îşi întorseseră privirea când uşa lui Nolan fusese spartă şi apoi el însuşi atacat. Conştiinţa cuiva poate o fi tresărit, dar nu suficient cât să oprească atacul sau să-i implice pe alţii din afară. Asta era treaba internă a satului. Să mă

sune pe mine, eu însumi aproape un străin, fusese un adevărat compromis. N-avea să fie niciun martor, eram sigur, la fel cum nimeni n-avea să-şi asume telefonul anonim. Mai mult, se pare că apelul fusese făcut de la singurul telefon public din sat, ceea ce făcea ca apelantul să fie imposibil de identificat. Pe măsură ce ambulanţa se îndepărta, m-am uitat la ferestrele pustii şi mi-a venit să ţip înspre ele. Dar ce anume aş fi strigat sau la ce bun să fi făcut asta, nu ştiam.

În schimb, m-am dus acasă şi am încercat să dorm cât mai rămăsese din noaptea aceea.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit simţindu-mă ameţit şi deloc în largul meu. Am luat un ziar, apoi am ieşit din casă cu el şi cu o ceaşcă de cafea neagră. Subiectul principal al sfârşitului de săptămână era un accident de tren, faţă de care descoperirea unui al doilea cadavru în Manham a meritat doar câteva paragrafe în paginile din interior. Faptul că nu era legat de crima recentă însemna că avea valoare doar cât să fie menţionat ca o simplă curiozitate, de dragul coincidenţei.

Îmi petrecusem după-amiaza trecută şi parte din seară examinând rămăşiţele tânărului şi, în timp ce aşteptam rezultatele testelor legate de adipocerele din mostrele de pământ pentru a putea face o estimare adecvată a perioadei trecute de la instalarea morţii, nu mă aşteptam la vreo surpriză. Veştile bune, dacă pot fi numite aşa, erau că n-avea să fie dificil să identificăm victima. Dantura era intactă, plină cu plombe, aşa că, dacă aveam puţin noroc, o comparaţie cu radiografiile dentare din bază ne putea ajuta la identificare. Am descoperit, de asemenea, o veche fractură la tibie. Fluierul piciorului era vindecat de

mult, dar şi asta era o particularitate care ar fi ajutat la stabilirea identităţii.

În afară de asta, tot ceea ce putusem să fac a fost să confirm ceea ce-i spusesem mai devreme lui Mackenzie. Că cel găsit în groapă era un tânăr aflat la sfârşitul adolescenţei sau având vreo douăzeci şi ceva de ani, al cărui craniu fusese strivit cu ceva neascuţit şi greu. Probabil un baros sau un ciocan, ţinând cont de forma rotundă, radială a găurilor făcute în os. Poziţia şi gradul de vătămare sugerau că fusese lovit în mod repetat de la spate. Era imposibil de spus cu certitudine, după atâta timp, dacă asta fusese cauza morţii, dar eu aşa bănuiam. O rană ca aceea ar fi trebuit, aproape în mod instantaneu, să fie fatală şi, deşi nu se mai putea şti acum ce altceva mai păţise înainte, judecând după oasele sale, nu se mai vedea vreun alt semn de violenţă.

Nu aveam niciun motiv să cred că moartea aceasta avea ceva de-a face cu evenimentele recente din Manham. Ţinta criminalului nostru erau femeile, nu bărbaţii, şi, deşi nu aveam cum să ştim sigur acest lucru până când rămăşiţele nu erau identificate, era puţin probabil ca această victimă să fie cineva de-al locului. Satul nu era atât de mare încât să ascundă o dispariţie pentru atât timp. În plus, crima nu se asemăna deloc cu cea a lui Sally Palmer. Ea fusese lăsată în aer liber, nu îngropată şi, în timp ce faţa ei fusese distrusă, fie din furie, fie din dorinţa de a-i ascunde identitatea, faţa tânărului era intactă. Cel mai probabil scenariu era că atât el, cât şi ucigaşul său proveneau din altă parte şi cadavrul fusese, pur şi simplu, adus în sălbăticie pentru a scăpa de el.

Chiar şi-aşa, petrecusem mai mult timp decât probabil s-ar fi justificat asigurându-mă că vertebrele sale

cervicale sunt intacte. Poate era doar faptul că, până acum o săptămână, singurul lucru remarcabil la Manham era izolarea sa. Acum, aveam două crime, una recentă, alta nu, iar o tânără era dată dispărută. Era greu să nu simţi o dorinţă de a descâlci iţele. Dacă satul abia acum începea să renunţe la secretele sale, n-aveai cum să ştii ce altceva mai putea ieşi la suprafaţă până la final.

Nu era un gând liniştitor.

Am răsfoit restul ziarului, dar fără prea multă tragere de inimă. Azvârlindu-l pe masă, am băut ce mai rămăsese din cafea. După ce făceam un duş, urma să merg la Henry pentru masa de duminică.

Gândul de a o vedea pe Jenny după aceea m-a făcut să mă simt şi agitat, şi entuziast. Şi puţin vinovat, pentru că nu apucasem să-i spun lui Henry despre asta. Nu l-ar fi deranjat să-i împrumutăm şalupa, dar ştiu că se aştepta să rămân la el toată după-amiaza şi mă simţeam prost că trebuia s-o scurtez şi să plec. Poate că ar fi trebuit să reprogramez una dintre întâlniri. Dar nu voiam să-l las baltă şi habar nu aveam cât ar mai fi durat până când aş fi putut să ies din nou cu şalupa. Nu voiam să aştept.

De ce nu? a răsunat o voce în capul meu. *Eşti chiar atât de nerăbdător s-o revezi pe Jenny?* Dar era un gând asupra căruia m-am hotărât să nu zăbovesc. Aşa că m-am ridicat şi m-am dus să fac un duş, lăsând întrebarea să atârne fără niciun răspuns.

Când am ajuns la Henry, eram cuprins de o durere de cap sâcâitoare. Dar nu era atât de rea încât să nu apreciez mirosul de friptură de vită pe care l-am simţit de când am intrat în casă. Ca de obicei, n-am bătut, doar am strigat când am intrat.

— Aici, s-a auzit din bucătărie vocea lui Henry.

Am intrat. În bucătărie era cald, deşi uşa era deschisă, oferind o priveliştе a pajiştii izolate din spate. Henry frământa, într-un vas, aluat pentru budinca de Yorkshire, având alături un pahar gol de vin. Poate nu era o tratație potrivită pentru o după-amiază călduroasă, dar Henry era un tradiționalist când venea vorba despre masa de prânz de duminică.

— Aproape gata, a spus el, turnând aluatul într-o tavă de copt, grăsimea încinsă sfârâind. Cum sunt gata astea, putem mânca.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Toarnă nişte vin pentru amândoi. Am deschis deja o poşircă, dar vezi că e o sticlă cu un vin decent, pe care am desfăcut-o ca să respire. Ar trebui să fie în regulă acum. Doar dacă nu doreşti, în schimb, nişte bere.

— E-n regulă vinul.

Îşi rulase deja căruciorul până la cuptor. A deschis uşa, dându-se puţin înapoi din pricina valului de căldură, apoi a introdus tava. Nu gătea des, de obicei era destul de bucuros s-o lase pe Janice să se ocupe de mesele sale, dar când o făcea, eram mereu impresionat de cât de priceput era. Mă întrebam cât de bine m-aş fi descurcat eu în rolul acesta. Totuşi, nu era ca şi cum ar fi avut prea mult de ales. Iar Henry nu era genul care să renunţe, pur şi simplu.

— Asta a fost tot, a spus el, trântind uşa de la cuptor. Încă douăzeci de minute şi gata. Doamne, Dumnezeule, omule, încă n-ai turnat vinul ăla?

— Acum, am spus eu, uitându-mă într-un sertar. Ai vreo aspirină sau ceva de genul ăsta? Am început bine, cu o durere de cap.

— Dacă nu găseşti nimic acolo, atunci trebuie să te uiţi în dulăpiorul cu medicamente.

În sertar, n-am găsit decât o cutie goală de paracetamol. M-am dus în hol, în camera de studiu a lui Henry, care funcţiona şi pe post de cabinet medical, de vreme ce eu îi ocupasem vechea sa cameră. Îşi ţinea medicamentele depozitate acolo, precum şi celelalte ustensile. Era genul care păstra totul şi ţinuse tot felul de prafuri vechi, sticle şi aparate medicale pe care le moştenise de la doctorul de dinainte. Păstrarea lor probabil că încălca o serie de regulamente privitoare la sănătate, dar lui Henry nu-i păsa câtuşi de puţin de formalităţi şi birocraţie.

Colecţia sa aduna praf într-o elegantă bibliotecă în stil victorian, închisă cu geam de sticlă — un contrast izbitor cu neatractivul dulap pentru medicamente făcut din metal sau cu micul frigider unde ne ţineam vaccinurile. Acestea două din urmă erau total nelalocul lor printre mobila fină din lemn şi piele, în ciuda tentativei nereuşite a lui Henry de a le camufla cu fotografii înrămate. Era una cu noi doi în şalupă, făcută cu un an în urmă, dar majoritatea erau cu el şi cu soţia lui, Diana. La loc de onoare, pe dulap, se afla fotografia făcută la nunta lor. Zâmbind la cameră, formau un cuplu atrăgător, tineri şi fericiţi, nepresimţind ce soartă îi aştepta.

M-am uitat la perechea de cârje pe care se punea praful, într-un colţ, lângă birou. Când venisem pentru prima oară, încă încerca să le folosească. Îl auzeam cum gemea chinuindu-se să facă câţiva paşi.

— O să le arăt eu papagalilor ălora că se înşală, obişnuia el să spună, şi asta nu s-a întâmplat o singură dată.

Dar n-a reuşit să le arate şi, treptat, a renunţat să mai încerce.

M-am desprins de acel memento al fragilităţii umane şi am descuiat dulapul. Henry aduna tot ce se putea,

aşa că am răscolit prin cutii până când am găsit nişte paracetamol, apoi am încuiat dulapul şi m-am întors în bucătărie.

— Era şi timpul, a mormăit el când am revenit. Grăbeşte-te cu vinul ăla afurisit. Îmi face sete munca asta, a spus el făcându-şi vânt şi îndreptându-se spre uşa deschisă. Hai să mergem să ne răcorim puţin.

— Mâncăm afară?

— Nu fi barbar! Ţi se pare că sunt australian? Şi adu şi sticla de vin cu tine. Bordeaux-ul, nu chestia aia ieftină.

Am înghiţit paracetamolul cu apă, apoi am făcut ce mi s-a zis. Grădina era bine întreţinută, fără să fie prea dichisită. Henry fusese un bun grădinar şi faptul că nu mai putea să îngrijească el grădina era încă un motiv de frustrare. Ne-am aşezat la vechea masă din fier forjat, la umbra unui salcâm. Dincolo de gardul împletit din salcie, scânteierea lacului oferea iluzia unei răcoriri. Am turnat câte un pahar de vin pentru amândoi.

— Noroc! am spus, ridicând paharul.

— Sănătate!

A clătinat lichidul rubiniu înainte să-l miroasă, cu o atitudine critică. În cele din urmă, a luat o gură.

— Hmm. Nu e rău.

— De la supermarketul din sat?

— De la ţărani, a spus el, sfidător, şi a mai luat o gură, savurând-o înainte de a o înghiţi. Haide, spune tot. Cum a fost la cină?

— A fost un grătar, de fapt. În curte. Ţi-ar fi plăcut.

— Să mănânci într-o asemenea atmosferă merge pentru o seară de vineri. Masa de duminică necesită însă o preţuire adecvată. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— A fost bine, mersi.

Şi-a ridicat o sprânceană.

— Bine? Asta e tot?

— Ce altceva aş mai putea spune? M-am simţit bine.

— Sesizez cumva o uşoară sfială? a spus el, zâmbind strengăreşte. Văd că va trebui să scot cu cleştele vorbele de la tine. Ştii ceva, hai să ieşim cu şalupa în după-amiaza asta şi îmi povesteşti tot. Nu adie prea tare vântul, dar putem să luăm cu noi o parte din mâncarea de la prânz.

Simţeam cum ruşinea îmi arde întreaga faţă.

— Desigur, dacă nu vrei, nu-i nimic, a spus Henry, pierindu-i zâmbetul.

— Nu e asta. Doar că... În fine, i-am zis lui Jenny că o să ieşim împreună cu şalupa.

— Oh, a spus el, fără să-şi poată ascunde surprinderea.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

Dar Henry îşi recăpătase buna dispoziţie, ascunzându-şi dezamăgirea în spatele unui zâmbet larg.

— Nu e nevoie să te scuzi! Bravo ţie!

— Pot oricând să...

A fluturat din mână refuzând oferta înainte s-o termin de formulat.

— Într-o după-amiază însorită ca asta, te vei simţi mult mai bine cu o fată drăguţă decât cu un boşorog ca mine.

— Sigur nu te deranjează?

— O să ieşim altă dată. Sunt încântat că ai cunoscut pe cineva care se pare că-ţi place.

— Serios, nu e mare scofală.

— Haide, David, e timpul să începi să te simţi bine. Nu trebuie să te justifici.

— Nu fac asta. Numai că... am lungit-o eu, rămânând fără cuvinte.

Henry era complet serios acum.

— Nu-mi spune, te simţi vinovat.

Am dat din cap, neavând curaj încă să deschid gura.

— Câţi ani au trecut? Sunt deja trei?

— Aproape patru.

— La mine, sunt aproape cinci. Şi ştii ce? E suficient de mult. Nu-i poţi aduce înapoi pe morţi, aşa că ai face bine să te descurci cât se poate de bine cu viii. Când Diana a murit... Ei bine, nu e nevoie să-ţi spun, a spus el, râzând cu jumătate de gură. Nu puteam înţelege de ce eu supravieţuisem şi ea nu. De fapt, mult timp după accident...

S-a oprit, privind înspre lac. Dar orice avea de gând să spună, s-a răzgândit.

— Oricum, asta e o altă poveste, a spus el, întinzându-se după vin. Ca să schimbăm subiectul, presupun că a fost ceva tămbălău astă-noapte.

Nu se întâmplau multe în sat despre care Henry să nu audă.

— S-ar putea spune şi aşa. Câţiva dintre vecinii lui James Nolan i-au făcut o vizită.

— Cum se simte?

— Nu prea bine.

Telefonasem mai devreme la spital.

— L-au tăbăcit bine. O să stea în spital vreo săptămână sau două.

— Şi îmi imaginez că nimeni nu a văzut nimic.

— Se pare că nu.

Sprâncenele sale groase s-au încruntat a dezgust.

— Animale, asta sunt. Nişte animale afurisite. Totuşi, nu pot spune că sunt surprins. Şi, din ceea ce am auzit, ai căzut şi tu victimă fabricii de bârfe din sat, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să ştiu că, până acum, auzise deja vorbindu-se despre mine.

— Cel puţin eu n-am fost bătut până acum.

— Nu aş zice hop până n-aş trece pârleazul. Te-am avertizat că aşa ar putea să fie. Doar pentru că eşti doctorul din Manham, nu înseamnă că beneficiezi de tratament preferenţial.

Observam cum începea să alunece într-una din stările lui sumbre.

— Haide, Henry...

— Crede-mă, ştiu acest loc mai bine decât tine. Când se va ivi ocazia, oamenii de aici ar putea să se întoarcă împotriva ta la fel cum au făcut cu Nolan. Nu contează ce ai făcut pentru ei în trecut. Recunoştinţă? Nu în locul ăsta blestemat! a spus el, luând o gură zdravănă de vin, uitând, în furia sa, să se bucure încet de ea. Câteodată, mă întreb de ce ne mai batem capul aici.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Nu? a spus el, uitându-se îngândurat la vin, eu întrebându-mă cât de mult băuse până să ajung eu acolo. Nu, poate că nu. Dar câteodată mă întreb ce căutăm noi doi aici, serios. Nu te întrebi niciodată ce sens au toate astea?

— Suntem doctori. Ce alt sens ar trebui să mai fie în asta?

— Da, da, ştim asta, a spus el, iritat. Dar ce fel de *bine* facem noi cu adevărat? Poţi să-mi spui cu sinceritate că nu simţi niciodată că-ţi pierzi vremea? Să ţii nişte epave în viaţă doar de amorul artei? Tot ce facem e să amânăm inevitabilul.

L-am privit îngrijorat, observându-i epuizarea. Pentru prima dată, am constatat că începeau să se vadă semnele vârstei.

— Eşti bine? am întrebat eu.

A chicotit sec.

— Nu mă băga în seamă, doar că sunt într-o dispoziţie cinică astăzi. Chiar mai mult decât de obicei, a spus el, întinzându-se după sticlă. Toată povestea asta m-a ajuns şi pe mine. Hai să mai bem un pahar şi apoi poţi să-mi zici ce preocupări misterioase ai avut tu toată săptămâna.

Nu aşteptam cu nerăbdare acest moment, dar acum eram bucuros să vorbesc şi despre altceva. Henry a ascultat, la început derutat, când i-am spus adevărul despre cariera mea de dinainte de sosirea în Manham, şi apoi neîncrezător, când i-am explicat în detaliu cum îl ajutasem eu pe Mackenzie.

Când am terminat, a scuturat încet din cap.

— Ei bine, cred că expresia „tace şi face" se potriveşte acum.

— Îmi pare rău. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, dar până săptămâna asta, am crezut că totul e istorie.

— Nu trebuie să te scuzi, a spus el.

Vedeam însă că îl supărasem. Mă luase sub ocrotirea lui în cea mai neagră perioadă a mea, ca să descopere acum că fusesem mai mult decât necinstit cu el. În tot acest timp, îl lăsasem să creadă că experienţa mea ca antropolog fusese una complet academică. Deşi nu pot spune că minţisem propriu-zis, asta era o slabă răsplată a încrederii arătate faţă de mine.

— Dacă vrei să demisionez, o voi face, m-am oferit eu.

— Să demisionezi? Nu fi absurd! a spus el, privindu-mă. Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit în privinţa hotărârii de a lucra aici.

— Nu, bineînţeles că nu. Nici măcar nu voiam să mă implic în asta. Nu îţi ascundeam trecutul meu în mod

deliberat. Numai că nu voiam nici eu să mă mai gândesc la asta.

— Îmi dau seama. Doar că m-a luat puţin pe neaşteptate. Habar n-aveam c-ai avut o carieră atât de... selectă, a spus el, privind meditativ înspre lac. Te invidiez. Întotdeauna am regretat că nu am urmat psihologia. A fost o vreme când am avut ambiţii în privinţa asta, ştii? Nu a mers, evident. Prea multă pregătire în plus. Voiam să mă căsătoresc cu Diana şi, fiind medic generalist, câştigam mai repede bani. Şi părea destul de atractiv atunci.

— Nu e nimic atractiv în ceea ce am făcut eu.

— Atunci, a fost foarte interesant, a spus el, aruncându-mi o privire cu subînţeles. Şi nu nega, s-a schimbat clar ceva în tine în ultima săptămână. Chiar şi înainte de grătar.

A râs scurt, pescuind după pipă în buzunar.

— Una peste alta, a fost o săptămână dată naibii. Vreo informaţie despre cine ar putea fi această a doua victimă?

— Nu încă. Dar, din fericire, radiografiile dentare or să ne dea repede un nume.

Henry a scuturat din cap, umplându-şi şi apoi aprinzându-şi pipa.

— Trăieşti undeva toţi anii ăştia şi apoi...

A avut o tentativă vizibilă să se elibereze de senzaţia care îl cuprinsese.

— Păi, mai bine aş vedea în ce stadiu suntem cu masa. Lucrurile sunt şi-aşa destul de sumbre ca să se mai ardă şi budinca noastră.

După aceea, am păstrat conversaţia la un nivel mai degajat. Dar, la sfârşitul mesei, Henry părea obosit. Mi-am amintit că-mi preluase mare parte din îndatoriri în ultimele zile. Am insistat să spăl vasele, dar n-a acceptat.

— Sunt bine, serios. Majoritatea lor vor ajunge oricum în maşina de spălat vase. Şi aş prefera ca tu să te duci la întâlnirea aia.

— E timp suficient până atunci.

— Dacă insişti, aşa o să fac şi eu. Şi, sincer, ce mi-ar plăcea acum e să-mi torn ce a mai rămas din vin şi apoi să trag un pui de somn.

Mi-a aruncat o privire pe jumătate serioasă, pe jumătate ironică.

— Acum, serios, chiar vrei să-mi strici după-amiaza de duminică?

Aranjasem să mă văd cu Jenny la Lamb. Era un teritoriu neutru, pentru că, dacă aş fi mers din nou la ea acasă, ar fi semănat prea mult cu o întâlnire. Încă încercam să-mi spun că nu facem decât să ieşim în larg cu şalupa. Nu era ca şi cum aş fi scos-o la cină, cu toate implicaţiile de natură sexuală aferente unei asemenea ocazii. Nu aveam de ce să mă îngrijorez cu privire la a da sau a interpreta semnale greşite. De fapt, nu era nimic de genul ăsta.

Numai că nerăbdarea pe care o simţeam spunea altceva.

Fusesem prevăzător să nu beau prea mult vin la masă şi, deşi acum simţeam nevoia de ceva mai tare, am ales suc de portocale. Îndreptându-mă spre bar, m-au întâmpinat obişnuitele saluturi din cap. Nu puteam înţelege nimic din ele, dar m-am bucurat să văd că măcar Carl Brenner nu era acolo.

Mi-am luat băutura afară şi m-am sprijinit de zidul de piatră din faţa cârciumii. De agitaţie, am băut aproape instantaneu sucul. Mi-am dat seama că mă uitam la

ceas la fiecare câteva minute. Impunându-mi să nu mai fac asta, mi-am ridicat privirea şi am văzut cum pe drum venea o maşină. Era un vechi minicooper şi, după un moment, am recunoscut-o pe Jenny la volan. A parcat şi a coborât şi, la vederea ei, am simţit o bruscă tresărire. Ce se petrece? m-am întrebat eu, după care orice altă nedumerire s-a evaporat când ea s-a apropiat.

— M-am gândit să mă lenevesc, a spus ea, zâmbind şi ridicându-şi ochelarii de soare pe cap.

Dar ştiam că adevăratul motiv pentru care venise cu maşina era că puţine femei mai erau dispuse să meargă pe jos, indiferent de distanţă. Purta pantaloni scurţi şi un maiou. Se simţea şi o uşoară urmă de parfum, foarte discret.

— Nu mă aştepţi de mult, nu? a întrebat ea.

— Abia am ajuns.

Am văzut-o uitându-se la paharul meu gol şi am ridicat din umeri, jenat.

— Mi-a fost sete. Tu vrei ceva?

— Mi-e indiferent.

Simţeam cum începeam să alunecăm iar într-o zonă tensionată, care face ca fiecare frază să sune fals. *Decide-te. Acum*, mi-am zis eu, ştiind că asta avea să stabilească tonul discuţiei noastre pentru tot restul după-amiezii.

— Ce-ar fi să luăm ceva la noi? am întrebat, surprins de mine însumi.

Dar, imediat ce am spus-o, mi-am dat seama că era decizia corectă.

Jenny a zâmbit cu mai multă convingere.

— Sună grozav.

A aşteptat afară cât m-am întors eu în cârciumă să cumpăr o sticlă de vin. Am încercat să ignor privirile

stranii aţintite asupra mea când am cerut împrumut două pahare şi un desfăcător, dându-mi pumni în cap că nu mă gândisem la asta mai devreme. Dar ştiam de ce n-o făcusem. Evitasem orice ar fi făcut să pară că e mai mult decât o simplă ieşire. Şi se părea că şi Jenny făcuse la fel.

— Stai puţin, a spus ea când m-am întors şi a dispărut înăuntru.

A ieşit câteva minute mai târziu, fluturând nişte pungi cu chipsuri şi alune.

— În caz că ne-apucă ronţăitul.

După asta, tensiunea a dispărut. Am lăsat maşina în piaţă şi am mers pe jos până la lac. Era o poartă din grădina lui Henry care dădea spre dig, dar mai era şi o cărare puţin accesată, care trecea, din drum, pe lângă casă. Am luat-o pe acolo, preferând să nu-l mai deranjăm. Şalupa stătea nemişcată pe apa liniştită. Când ne-am urcat, nu se simţea nicio boare de vânt.

— Nu cred c-o să navigăm prea mult azi, am spus eu.

— Nu contează. Tot o să fie plăcut să ieşim puţin pe lac.

Fără să mă complic cu ridicatul velei, am luat vâslele şi am înaintat în larg. În lumina soarelui, suprafaţa lacului era ca de sticlă, atât de strălucitoare că rănea privirea. Singurul sunet era pleoscăitul vâslelor scufundându-se şi apoi revenind la suprafaţă. Jenny stătea cu faţa spre mine. Genunchii noştri s-au atins, dar niciunul dintre noi nu s-a dat la o parte. În timp ce eu înaintam spre malul opus, Jenny stătea cu mâna atârnată peste şalupă, degetele ei lăsând pe suprafaţa lacului o dâră ce se lărgea în urma ei.

Apa devenea tot mai îngustă pe măsură ce ne apropiam de partea cealaltă şi în mare parte lacul era de nepătruns, din cauza tufişurilor de păpuriş dens, de

culoarea paiului. Un afloriment[4] se profila printre ele, pe malurile acestuia atârnând crengi sălbatice din nişte sălcii plângătoare bătrâne. Am lăsat ca şalupa să alunece sub una dintre ele, legând-o de trunchiul său. Soarele străbătea printre frunze, dându-le o tentă translucidă de verde.

— E minunat! a exclamat Jenny.

— Vrei să dăm o raită prin preajmă?

A ezitat.

— Nu vreau să par o mototoală, dar crezi că e prudent? Ştii, cu capcanele şi tot ce s-a întâmplat.

— Nu văd de ce s-ar fi obosit atât cineva să pună capcane. Nimeni nu mai vine aici, aşa că n-ar fi avut prea mult sens.

Am lăsat vinul să se răcească în lac şi am pornit să explorăm zona. Nu prea era mult de văzut, doar o movilă de bolovani şi copaci, legată de ţărm printr-o fâşie de pământ sufocată de stufăriş. În centrul ei se găseau ruinele unei mici construcţii, rămasă fără acoperiş şi năpădită de buruieni.

— Crezi că asta a fost cândva o casă? a întrebat Jenny, aplecându-se pentru a trece printr-o intrare joasă de piatră. Frunze uscate au trosnit sub talpa piciorului ei. Chiar şi pe căldura asta, era un iz de mucegai acolo, din pricina umezelii şi a vechimii.

— S-ar putea. Toate astea au aparţinut de Curtea de judecată a Manhamului. Ar fi putut fi a unui paznic sau ceva de genul acesta.

— Nu ştiam că există o sală de judecată pe-aici.

4 Afloriment: loc unde apar la suprafaţa pământului rocile sau mineralele, din cauza eroziunii sau a decopertării lor artificiale; deschidere geologică.

— Acum nu mai e. A fost dărâmată chiar după al Doilea Război Mondial.

Şi-a trecut degetele peste lintoul[5] acoperit cu muşchi al unui vechi şemineu.

— Nu te-ai întrebat niciodată cine locuia în locuri ca acesta? Ce fel de oameni erau, ce vieţi duceau?

— Grele, îmi imaginez.

— Dar credeau şi ei la fel asta sau li se părea ceva normal? Adică, peste câteva sute de ani, oare oamenii or să se uite la ce-a mai rămas din casele noastre gândindu-se: „Săracii oameni, cum se descurcau?"

— Mai mult ca sigur. Aşa se întâmplă mereu.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu arheolog. Adică, înainte de a mă face învăţătoare. Toate acele vieţi trecute despre care noi nu ştim nimic. Şi fiecare crezând despre propria lui viaţă că e cea mai importantă, exact cum facem noi.

S-a înfiorat o clipă şi a surâs stânjenită.

— Mă face să mă cutremur toată. Dar, într-un anume fel, tot mă fascinează.

M-am întrebat dacă auzise cumva de propria mea implicare în vieţi trecute. Dar aşa ceva era de neconceput.

— Şi ce te-a oprit? Să devii arheolog.

— Probabil că nu mi-am dorit suficient de mult. Aşa că, în schimb, am ajuns să predau. Nu mă înţelege greşit, îmi place ceea ce fac. Dar, ştii, uneori stai şi te gândeşti: „Ce-ar fi fost dacă...?"

— Nu e timpul pierdut.

— Ba da, a spus ea, încă mângâind lintoul de piatră. Acea parte din mine a dispărut.

5 Lintou: element de construcţie monolit, dispus orizontal deasupra unei deschideri, pentru a prelua greutatea zidăriei de deasupra; buiandrug.

Mi s-a părut straniu ce spusese.

— Ce vrei să spui?

— Ei, ştii tu. Ai nişte şanse la un moment dat. Răscruci sau ce-or fi ele. Iei o decizie, înaintezi pe un drum, o iei pe cealaltă, ajungi într-un loc complet diferit, a spus ea, ridicând din umeri. Arheologia a fost unul dintre acele drumuri pe care nu le-am urmat.

— Nu crezi într-o a doua şansă?

— Nu există a doua şansă, ci şanse diferite. Viaţa ta nu va arăta niciodată cum ar fi arătat dacă ai făcut o alegere diferită de la bun început.

Faţa i s-a înnegurat. Şi-a luat mâna de pe piatră, simţindu-se, brusc, stânjenită.

— Doamne, ce prostii spun. Îmi pare rău, a râs ea.

— Nu trebuie să-ţi pară, am spus eu, dar ea deja se strecurase pe poartă.

Am urmat-o, lăsându-i timp să se scuture de gândurile negre care o răscoliseră. Sub claia de păr blond, ceafa îi era bronzată şi fină. O buclă din fire albe şi delicate de păr îi aluneca pe gât, pierzându-se în creştet. Am simţit impulsul de a o atinge şi mi-am luat cu greu privirea de la ea.

Când s-a întors cu faţa, era din nou luminoasă.

— Crezi că vinul s-a răcit destul?

— Există un singur mod de a afla.

Ne-am întors la barcă şi am luat sticla din lac.

— Poţi să bei aşa ceva? am întrebat eu. Am adus şi apă.

— Nu, e perfect nişte vin, mersi. Mi-am injectat doza de insulină azi-dimineaţă. O să mă simt bine dacă beau un singur pahar, a zâmbit ea larg. În plus, am un doctor cu mine.

L-am băut stând pe dig, sub salcie. Abia scoseserăm vreun cuvânt după întoarcerea de la ruine, dar nu era o tăcere penibilă.

— Ţi-a lipsit vreodată viaţa la oraş? a întrebat ea, în cele din urmă.

M-am gândit la vizitele mele recente la laborator.

— Nu, până de curând. Ţie?

— Nu ştiu. Îmi lipsesc unele lucruri. Nu atât barurile sau restaurantele. Mai curând faptul că ai tot timpul ocupat. Dar încep să mă obişnuiesc la ţară. E doar o chestiune de a-ţi ajusta ritmul.

— Te bate gândul să te întorci?

S-a uitat la mine, apoi a privit spre apă.

— Nu ştiu, a spus ea, smulgând un fir de iarbă. Cât de multe ţi-a povestit Tina?

— Nu prea multe. Doar că ai avut o experienţă urâtă, dar nu mi-a spus ce.

Jenny a zâmbit, frământând firul de iarbă între degete.

— Draga de Tina, a spus ea sec, dar fără ranchiună.

Am aşteptat, lăsând-o să se hotărască dacă să-mi spună mai multe sau nu.

— Am fost atacată, a spus ea, după o vreme, rămânând cu privirea aţintită în iarbă. Acum vreo optsprezece luni. Ieşisem în oraş cu nişte prieteni şi am luat un taxi spre casă. Aşa cum se face, pentru că străzile sunt periculoase şi aşa mai departe. Fusese ziua cuiva şi băusem puţin cam mult. Am adormit şi, când m-am trezit, şoferul parcase şi venise pe bancheta din spate, lângă mine. Când am vrut să mă lupt cu el, a început să mă lovească. M-a ameninţat că mă omoară, şi apoi...

Vocea începuse să-i tremure.

S-a oprit puţin înainte să continue, recăpătându-şi stăpânirea.

— Nu a apucat propriu-zis să mă violeze. Am auzit nişte oameni prin preajmă. Oprise într-o parcare pustie, iar

acest grup o luase pe scurtătură pe-acolo. Cu adevărat noroc chior. Aşa că am început să ţip şi să bat în geam, iar el s-a panicat, m-a aruncat din maşină şi a plecat. Poliţia a spus că fusesem norocoasă. Şi avea dreptate. Ieşisem din toată povestea asta numai cu câteva zgârieturi şi vânătăi, putea să fie mult mai rău. Dar eu nu m-am simţit norocoasă. Eram doar foarte speriată.

— L-au prins?

A clătinat din cap.

— N-am putut să le ofer o descriere adecvată, iar el a plecat înainte să poată cineva să-i reţină numărul de înmatriculare. Nici măcar nu ştiam numele companiei de taxiuri, pentru că îl luasem de pe stradă. Aşa că e încă în libertate, pe undeva.

A aruncat firul de iarbă în apă. A plutit la suprafaţă, abia lăsând o urmă pe apă.

— Ajunsese să-mi fie frică să mai ies din casă. Nu-mi era teamă c-aş fi putut să-l văd din nou, doar că... Era ca şi cum, odată ce s-a petrecut aşa ceva fără niciun motiv, se putea întâmpla din nou. Oricând. Aşa că m-am hotărât să scap de oraş. Să mă duc să trăiesc undeva unde era plăcut şi eram în siguranţă. Am văzut un anunţ pentru postul ăsta şi aşa am ajuns aici, a spus ea, schiţând un zâmbet rănit. Bună mişcare, nu?

— Mă bucur c-ai făcut-o.

Vorbele mi-au ieşit din gură înainte să-mi dau seama. Mi-am întors rapid privirea spre lac, oriunde în altă parte, numai la ea nu. *Idiotule!* am răbufnit eu. *De ce naiba i-ai zis aşa ceva?*

Am tăcut amândoi. Mi-am întors privirea şi am văzut-o uitându-se la mine. Mi-a zâmbit ezitant.

— Vrei nişte chipsuri?

Momentul acela ciudat trecuse. Uşurat, m-am întins după vin.

În zilele ce au urmat, aveam să mă gândesc retrospectiv la această după-amiază ca la o ultimă rază de lumină înainte de dezlănţuirea furtunii.

Capitolul 16

Săptămâna ce a urmat s-a scurs într-o stare de agitaţie. O tensiune mocnită umplea aerul precum ozonul, ca o presimţire difuză, pentru că toată lumea aştepta să se întâmple ceva.

Dar nu s-a întâmplat nimic

Atmosfera generală se potrivea cu peisajul, monoton şi liniştit. Vremea era la fel de călduroasă şi de frumoasă ca întotdeauna, fără niciun nor pe cer. Investigaţia poliţiei trena, fără a-i da de urmă nici suspectului, nici victimei, iar străzile deveniseră zgomotoase, pentru că fiecare elev sărbătorea începutul lungii vacanţe de vară. M-am întors la programul meu normal la cabinet, iar dacă acum erau mai mulţi pacienţi care cereau să fie examinaţi de Henry sau dacă mulţi dintre cei pe care-i consultam eu aveau rezerve, m-am prefăcut că nu observ. Acum, aceasta era viaţa mea, iar Manham, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, era casa mea. Mai devreme sau mai târziu, situaţia asta avea să treacă şi apoi lucrurile urmau să reintre în normal.

În orice caz, asta mi-am spus eu atunci.

M-am întâlnit cu Jenny regulat în următoarele zile. Într-o seară, ne-am dus cu maşina la un restaurant din

Horning, unde feţele de masă erau din in, pe mese erau lumânări, iar lista de vinuri însemna mai mult decât să alegi între roşu şi alb. Părea că ne ştiam deja de ani întregi şi nu că abia ne cunoscuserăm. Probabil asta se datora, parţial, şi evenimentelor prin care trecuserăm. Amândoi experimentaserăm o faţetă a vieţii care, pentru majoritatea oamenilor, era necunoscută, descoperiserăm cât de subţire este linia ce desparte viaţa de zi cu zi de tragedie. Conştientizarea acestui fapt ne-a unit ca un limbaj special, pe care în majoritatea timpului, nu-l utilizam, dar care totuşi, exista acolo. Mi s-a părut firesc să-i povestesc despre trecutul meu, despre Kara şi Alice şi despre munca de criminalist pe care o făcusem pentru Mackenzie. Ascultase fără să comenteze ceva, atingându-mi în treacăt mâna când am terminat.

— Cred că faci ce trebuie, a spus ea, lăsându-şi mâna să zăbovească o clipă pe a mea, înainte de a şi-o retrage în grabă.

După aceea, fără să mai existe vreun moment ciudat sau penibil, am început să vorbim despre altceva.

Abia la întoarcere a fost puţină tensiune. Jenny se închidea din ce în ce mai mult în ea pe măsură ce ne apropiam de Manham. Conversaţia care, la început, a mers strună, acum devenise nefirească, pentru ca, în cele din urmă, să se stingă.

— E totul în regulă? am întrebat, oprind în faţa casei ei.

A dat din cap aprobator, dar prea rapid.

— Păi, noapte bună, a spus ea în grabă, deschizând portiera. Dar a avut un gest de ezitare înainte de a coborî.

— Uite ce e, îmi pare rău, doar că... Nu vreau să grăbesc lucrurile.

Am dat din cap, mecanic.

— Nu, nu vreau să spun... Nu e că nu vreau... a spus ea, inspirând adânc. Numai că nu acum, da? a schiţat ea un zâmbet ambiguu. Nu încă.

Înainte să pot răspunde, s-a aplecat în maşină şi m-a sărutat, atingându-mă uşor cu buzele, înainte să intre grăbită în casă. Mă lăsase fără respiraţie, trezit la realitate şi, în acelaşi timp, vinovat.

Dar vorbele ei mi-au rămas în minte dintr-un alt motiv. *Nu încă.* Acesta fusese răspunsul pe care mi-l dăduse Linda Yates când am întrebat-o dacă o visase pe Lyn. Am revăzut-o într-o după-amiază, în timpul stării aceleia de linişte în care toată lumea aştepta să se petreacă ceva. Mergea grăbită pe strada principală, cu o privire preocupată şi nici nu m-a observat până când nu am ajuns la câţiva metri de ea. Când m-a văzut, a tresărit.

— Bună, Linda. Ce mai fac băieţii? am întrebat eu.

— Bine.

Mă pregăteam să trec mai departe, când m-a chemat înapoi.

— Doctore Hunter...

Am aşteptat. A aruncat o scurtă privire în jur, asigurându-se că nu se afla nimeni în jur care să ne audă.

— Poliţia... încă-i mai ajutaţi? Aşa cum aţi spus că faceţi...

— Din când în când.

— Au descoperit ceva? a spus ea repede.

— Haide, Linda, ştii că nu pot să-ţi spun asta.

— Dar nu au găsit-o încă, nu? Ştiţi, pe Lyn.

Oricare ar fi fost motivele pentru care mă întreba asta, nu era pură curiozitate. Neliniştea ei era evidentă.

— Din câte ştiu eu, nu.

A dat din cap, dar nu părea convinsă.

— De ce? am întrebat eu, deşi începeam deja să bănuiesc despre ce e vorba.

— Nimic. Doar mă întrebam, a murmurat ea, deja luând-o la picior.

Am privit-o îndepărtându-se, tulburat de întâlnirea cu ea. Aveam senzaţia supărătoare că, de fapt, mai degrabă decât veşti căutase o confirmare. Şi nu trebuia să-mi spună de ce. La fel ca Sally Palmer, Lyn Metcalf îşi făcuse, în sfârşit, apariţia în visele ei.

Dar mi-am îndepărtat repede gândul acesta. Aş fi semănat prea mult cu cei de aici dacă începeam să cred în premoniţii sau să acord importanţă viselor. Ale ei sau ale mele. Era plăcut să fii mulţumit de tine. Somnul meu fusese netulburat în ultima vreme, iar gândurile mele în starea de veghe se îndreptau către Jenny şi către viitor. Era ca şi cum, în sfârşit, ajunsesem la un liman după ce plutisem atât de mult timp în derivă. Într-un mod egoist, în ciuda a tot ce se întâmpla, nu puteam să nu fiu optimist.

Apoi, la sfârşitul săptămânii, starea aceea de inerţie a luat sfârşit. Trupul tânărului a fost identificat când radiografiile dentare au coincis cu cele ale unui bărbat de douăzeci şi doi de ani. Alan Radcliff era un masterand în Ecologie, din Kent, care dispăruse în urmă cu cinci ani. Venise în zonă pentru a studia regiunile rurale de pe lângă Manham. La un moment dat, aproape devenise membru al comunităţii. Când fotografia sa a fost făcută publică, câţiva oameni din sat chiar îşi aminteau de el: un tânăr chipeş, cu un zâmbet cuceritor. În cele câteva săptămâni cât se aventurase în zonele mlăştinoase, devenise o figură familiară în sat, făcându-le fericite pe fetele de acolo, înainte de a se muta.

Numai că el, de fapt, nu plecase nicăieri.

În faţa acestei schimbări de curs a evenimentelor, comunitatea din Manham aproape că nu a avut niciun comentariu. Având în vedere identitatea victimei şi legătura sa cu zona, nimeni n-a simţit nevoia să afirme ceea ce se impunea, de fapt, ca o evidenţă: faptul că trupul fusese descoperit în acel loc nu putea fi catalogat drept coincidenţă. Satul nu se putea debarasa — la propriu — de acest schelet din trecutul său.

Bomboana pe colivă a fost un alt eveniment, complet neprevăzut. Apoi, în timp ce proaspetele veşti încă erau asimilate, a apărut o alta, cu mult mai rea.

Mă pregăteam să-mi încep programul de după-amiază la cabinet când am primit un telefon. Vorbisem cu Mackenzie cu numai o zi înainte, când cadavrul studentului fusese identificat şi faptul că am ştiut că telefonul avea legătură cu asta era o dovadă a cât de puţin mă detaşasem de toată povestea asta. Chiar şi atunci când mi-a zis că trebuie să ne întâlnim urgent tot n-am făcut legătura.

— Trebuie să-mi încep consultaţiile, am spus eu, cu telefonul sprijinit de umăr, în timp ce scriam o reţetă. Nu poate să aştepte până mai târziu?

— Nu, a spus el şi, sesizându-i asprimea glasului, m-am oprit din scris. Am nevoie de dumneavoastră acum, doctore Hunter. Cât mai curând cu putinţă, a adăugat el, ca un gest de curtoazie.

Dar era clar că politeţea nu era o prioritate pentru el acum.

— Ce s-a întâmplat?

A făcut o pauză. Probabil cântărea cât de mult putea să-mi spună de la un telefon public.

— Am găsit-o, a zis el.

Există aproximativ o sută de mii de specii de muşte. De diferite forme, de diferite mărimi, cu diferite cicluri de viaţă. Muştele de carne sau muştele albastre şi cele verzi — aşa cum li se spune celor mai cunoscute tipuri — fac parte din familia *Calliphoridae*. Se hrănesc cu materie organică în descompunere. Mâncare stricată, excremente, stârvuri. Aproape cu orice. Mulţi oameni nici nu văd ce rost au ele pe lumea asta. Sunt purtătoare de boli, dornice în aceeaşi măsură să se înfrupte din bălegar proaspăt, dar şi din bucate alese, în ambele cazuri regurgitând peste acestea.

Dar, ca orice altceva din natură, au şi ele un rol. Oricât de respingător ar părea, muştele joacă un rol esenţial în descompunerea materiei organice, ajutând la procesul dezintegrării, întorcând trupurile moarte la materia brută din care sunt alcătuite. Ele reprezintă propriul mecanism de reciclare al naturii. Şi, ca atare, există o anume eleganţă în devotamentul lor neclintit de a-şi îndeplini misiunea. Departe de a fi lipsite de scop, în schema mai complexă a lucrurilor, ele sunt mai importante decât pasărea colibri sau decât căprioara, din care, într-o zi, se vor înfrupta. Şi, dintr-o perspectivă legistă, muştele nu sunt numai un rău necesar, ele sunt de nepreţuit.

Le urăsc.

Nu pentru că le consider enervante sau dezgustătoare, deşi nu sunt mai imun decât alţii la asemenea aspecte. Sau pentru că sunt un memento al inevitabilului nostru destin fizic. Le urăsc din pricina zgomotului pe care-l fac.

Zumzetul muştelor mă acompania în timp ce înaintam prin zonele mlăştinoase. La început, mai mult le

simţeam decât le auzeam, o vibraţie scăzută, ce părea că vine chiar de la căldură. A început să se înteţească pe măsură ce mă apropiam de centrul activităţii lor, o huruială idioată, fără sens ce părea să fluctueze constant, fără a se schimba, de fapt, cu adevărat. Aerul era sufocat de agitaţia insectelor. Le-am făcut vânt celor care erau atrase de transpiraţia de pe faţa mea, dar acum erau însoţite de altceva.

Mirosul era, în acelaşi timp, familiar şi dezgustător. Mi-am dat pe buza de sus cu soluţie mentolată, dar mirosul a pătruns prin ea. Am auzit odată că se aseamănă cu o bucată de brânză veche lăsată mult la soare. Nu era chiar aşa. Dar a fost cea mai realistă definiţie care i s-a putut da.

Mackenzie m-a salutat cu o mişcare din cap. Cei din echipa aflată la locul crimei îşi vedeau de lucru în tăcere, cu o privire sumbră, cu feţele înfierbântate şi jilave, în salopetele lor sufocante. M-am uitat în jos, la obiectul în jurul căruia se desfăşura toată activitatea asta, care implica de la poliţiştii asudaţi până la roiul frenetic de muşte.

— Nu l-am mutat încă, a spus Mackenzie. Am vrut să aştept până ajungeţi dumneavoastră aici.

— Dar patologul?

— A venit şi a plecat. Spune că e prea descompus ca să ne poată zice pe moment în afară de faptul că e mort.

Avea dreptate. Trecuse mult timp de când fusesem la locul unei crime şi examinasem ceva ce, până atunci, fusese o fiinţă vie ce respira. Cadavrul lui Sally Palmer fusese deja luat când am ajuns eu şi, examinându-l mai târziu, în mediul steril din laborator, părea mai degrabă o treabă clinică. Chiar şi rămăşiţele lui Alan Radcliff fuseseră îngropate de atât de mult timp, încât deveniseră

nişte simple resturi organice, păstrând extrem de vag amintirea vieţii ce le însufleţea înainte. Acesta însă era diferit. Era moartea, în toată gloria ei.

— Cum l-aţi descoperit? am întrebat eu, punându-mi mănuşile de latex. Mă schimbasem deja în rulota de alături. Ne aflam la câţiva kilometri de sat, într-o zonă pustie şi secată a mlaştinilor, aproape diametral opusă faţă de locul unde fusese găsit primul cadavru. Lacul scânteia nepăsător la câteva sute de metri distanţă. De data asta, venisem pregătit şi, sub salopetă, aveam doar nişte pantaloni scurţi. Chiar şi-aşa, eram deja lac de sudoare, numai după ce-am parcurs acea scurtă distanţă.

— Elicopterul l-a detectat. Cu adevărat noroc chior. Au avut nişte defecţiuni tehnice, aşa că se întorceau. Dacă nu se întâmpla asta, n-ar fi zburat pe aici. Zona asta a fost deja cercetată.

— Când?

— Acum opt zile.

Asta ne oferea limita de sus a perioadei în care trupul zăcuse aici. Poate şi perioada de când era mort, deşi asta era mai puţin sigură. Se ştie că oamenii mai mută cadavrele, uneori, de mai multe ori.

Mi-am pus cum trebuie şi cealaltă mănuşă. Eram pregătit, dar nu eram deloc entuziasmat de ceea ce urma să fac.

— Credeţi că e ea? l-am întrebat pe Mackenzie.

— Va trebui să aşteptăm până când vom avea o identificare oficială. Dar cred că sunt puţine şanse să nu fie ea.

Şi eu credeam la fel. Descoperirea fusese deja amânată când fusese găsit mormântul studentului mort cu multă vreme în urmă. Într-un fel, nu credeam să mai avem şansa unei alte amânări.

Lyn Metcalf era de nerecunoscut. Cadavrul zăcea cu faţa în jos, pe jumătate acoperit de mormane de stuf. Era dezbrăcată, dar într-un picior avea un adidas, lucru care făcea notă discordantă şi, într-un fel, stârnea mila. Era moartă de câteva zile, măcar atâta lucru era evident. Moartea parcursese obişnuitele ei metamorfoze cumplite, o alchimie în sens invers, transformând aurul vieţii într-o materie redusă la stadiul primar şi urât mirositoare. Dar, cel puţin, de această dată, criminalul nu intervenise cu modificările sale obscene.

Nu erau prin preajmă aripi de lebădă.

Mi-am reprimat tendinţa de a suprapune amintirea femeii surâzătoare peste care dădusem cu numai o săptămână în urmă cu imaginea de faţă şi am început să examinez cadavrul. Se vedeau urmele a ceea păreau a fi nişte tăieturi în pielea înnegrită. Dar cea mai vizibilă rană era cea de la gât. Deşi cadavrul zăcea cu faţa în jos, dimensiunea rănii era cât se putea de evidentă.

— Puteţi să-mi spuneţi de când e moartă? a întrebat Mackenzie. Doar în linii mari, a adăugat el, înainte să pot să spun şi eu ceva.

— Mai există încă ţesut moale şi desprinderea cărnii abia a început, am făcut eu semn spre rănile care acum colcăiau de colonii de viermi. Şi la acest nivel al activităţii larvare, probabil că avem în faţă o perioadă de şase până la opt zile.

— Nu puteţi restrânge mai mult intervalul?

Eram pe cale să-i atrag atenţia că, acum o clipă, cerusе doar o estimare, dar m-am abţinut, pentru că ştiam că nu era o situaţie plăcută pentru niciunul dintre noi. Vremea a fost constantă, aşa că, presupunând că trupul nu a fost mutat, aş spune şase sau şapte zile, pe căldura asta.

— Altceva?

— Acelaşi tip de răni pe care le-am văzut la Sally Palmer, deşi parcă nu sunt atât de multe. Beregata e spintecată şi se observă aceeaşi deshidratare a corpului. Evident, nu atât de puternică totuşi, pentru că nu a decedat de atât de mult timp. Dar, la prima vedere, aş zice că a sângerat până la moarte.

Am examinat vegetaţia înnegrită din jurul său, uscată din pricina substanţelor chimice bogate în alcalii[6], eliberate de corp.

— Va trebui să testăm conţinutul de fier ca să fim siguri, dar cred că se poate să fi fost omorâtă în altă parte şi aruncată aici, aşa cum s-a întâmplat şi data trecută.

— Credeţi că e vorba despre aceeaşi persoană?

— Haideţi, ştiţi că nu pot să vă spun asta, am zis eu.

Mackenzie a mormăit ceva. Îi puteam înţelege neliniştea. În multe aspecte, era un caz similar cu cel al lui Sally Palmer, dar erau suficiente diferenţe care puneau sub semnul întrebării faptul că acelaşi om era responsabil şi pentru acest caz. Din ceea ce puteam vedea până acum, nu existau răni pe faţă. Mai important de-atât, pasărea sau animalul-fetiş care fusese un element evident înainte, acum lipsea în mod vizibil. Asta ridica probleme îngrijorătoare, din perspectiva identificării criminalului. Fie se întâmplase ceva care l-a forţat să-şi schimbe metodele, fie era atât de imprevizibil, încât nu exista niciun tipar al acţiunilor lui. A treia posibilitate era că aceste crime erau opera a doi oameni diferiţi.

Niciuna dintre variante nu era prea îmbucurătoare.

6 Alcaliu: compus chimic caustic care, în combinaţie cu un acid, formează o sare. (*N.red.*)

În timp ce-mi colectam mostrele, bâzâitul monoton al muştelor asigura zgomotul de fundal. Când m-am ridicat, aveam articulaţiile şi muşchii înţepeniţi de cât stătusem ghemuit.

— Aţi terminat?

— Cam aşa ceva.

M-am dat înapoi. Următoarea etapă nu era niciodată plăcută. Tot ceea ce se putea face fără ca trupul să fie mişcat se făcuse deja; se făcuseră fotografii şi măsurători. Acum, urma să vedem ce zăcea dedesubt. Ofiţerii de la locul crimei au început să răsucească trupul. Perturbate, muştele şi-au amplificat zumzetul.

— Oh, Dumnezeule!

Nu ştiu cine a vorbit. Toată lumea de acolo avea experienţă în meseria asta, dar nu cred că vreunul dintre noi mai văzuse aşa ceva înainte. Plăcerea mutilării fusese rezervată pentru piept. Abdomenul fusese despicat şi câteva obiecte au căzut din rana deschisă, în timp ce cadavrul era răsturnat cu faţa în sus. Unul dintre ofiţeri s-a îndepărtat rapid, vomitând. O clipă, nimeni nu s-a mişcat. Apoi, atitudinea profesionistă a revenit pe feţele tuturor.

— Ce naiba sunt astea? a întrebat Mackenzie, cu o voce pierită, şocată.

Faţa lui, de obicei roşie de la soare, se albise. M-am uitat la ele, dar tot nu mă puteam pronunţa. Era ceva ce-mi depăşea experienţa.

Primul care şi-a dat seama a fost unul dintre ofiţerii de la locul crimei.

— Sunt iepuri, a spus el. Pui de iepuri.

Mackenzie a venit unde stăteam eu, la partea descoperită din spate a Land Roverului meu, cu o sticlă de apă

rece în mână. Pentru moment, făcusem tot ce-mi stătea în putinţă. Fusese o uşurare să îmi dau jos în sfârşit salopeta. Dar deşi mă spălasem în rulota poliţiei, tot mă simţeam murdar, şi asta nu doar din cauza căldurii.

S-a aşezat lângă mine fără să spună nimic. Am mai luat o gură de apă, în timp ce el îşi desfăcea un pachet de bomboane mentolate.

— Ei bine, a spus el, în cele din urmă, cel puţin ştim că e acelaşi individ.

— Tot răul spre bine, nu?

Vorbele mele sunaseră mai dur decât îmi propusesem. S-a uitat la mine.

— Sunteţi OK?

— Doar puţin neexperimentat în astfel de lucruri.

M-am gândit că poate se va scuza că m-a implicat în asta, dar n-a făcut-o. Tăcerea a tronat o vreme între noi, până ca el să vorbească din nou.

— Lyn Metcalf a dispărut acum nouă zile. Dacă e moartă de şase sau şapte zile, aşa cum spuneţi, înseamnă că a ţinut-o în viaţă cel puţin două zile. Poate trei. La fel ca pe Sally Palmer.

— Ştiu.

A privit în depărtare, unde suprafaţa argintie a lacului sclipea, în arşiţa verii.

— De ce?

— Nu înţeleg.

— De ce să le ţină în viaţă atât de mult? De ce să rişte?

— Ştiu că nu e chiar ceva nou pentru dumneavoastră, dar aici n-avem de-a face cu o minte chiar raţională.

— Nu, dar nu e prost. Aşa că de ce să facă asta?

Şi-a muşcat buza, părând enervat.

— Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Adică?

— De obicei, când femeile sunt răpite şi ucise, motivul e unul de natură sexuală. Dar crimele astea nu se încadrează în tiparele obişnuite.

— Deci, nu credeţi că au fost violate?

Starea celui de-al doilea cadavru făcea la fel de greu de stabilit cu certitudine acest lucru, la fel ca în cazul lui Sally Palmer. Dar ne-ar fi adus tuturor o oarecare alinare dacă victimele ar fi fost scutite măcar de asta.

— Nu asta am spus. Dacă găseşti cadavrul unei femei fără nicio haină pe ea, e mai mult ca sigur că a avut loc cel puţin un atac de natură sexuală asupra ei. Dar atacatorul sexual tipic, în mod normal, îşi ucide victima imediat după ce şi-a făcut mendrele. Foarte rar găseşti unul care să le ţină în viaţă până când se satură să se joace cu ele. Dar ceea ce face acest criminal nu are absolut nicio noimă.

— Poate nu vrea să ajungă imediat la momentul final.

Mackenzie s-a uitat un moment la mine, în tăcere. A ridicat din umeri.

— Poate. Pe de o parte, avem un om suficient de inteligent care să răpească două femei şi să încetinească ancheta prin plasarea acelor capcane, dar, pe de altă parte, nu-şi bate capul să scape de cadavre cum trebuie. Şi ce e cu aceste mutilări? Ce sens au?

— Asta trebuie să-i întrebaţi pe psihologi, nu pe mine.

— O să-i întreb, nu vă faceţi griji. Dar nu cred că vor şti nici ei. Vrea să iasă în evidenţă sau e doar neglijent? E ca şi cum am avea de-a face cu două stări mentale diferite.

— Adică un schizofrenic?

S-a încruntat, gândindu-se cu îngrijorare la tot acest mister.

— Nu cred. Cineva în mod clar bolnav mintal ar fi ieşit în evidenţă până acum. Şi nici nu cred că un schizofrenic ar fi în stare de aşa ceva.

— Mai e ceva, am spus eu. A omorât două femei în cât timp? Mai puţin de trei săptămâni. Şi a doua a fost la numai zece, unsprezece zile după prima. Nu e ceva... — voiam să zic „normal", dar era un cuvânt care nu se potrivea nici pe departe la aşa ceva — ... obişnuit, nu-i aşa? Nici măcar pentru un criminal în serie.

Mackenzie părea obosit.

— Nu. Nu e.

— Aşadar, cum se face că, dintr-odată, e atât de grăbit? Ce îl determină să acţioneze aşa?

— Dacă aş fi ştiut, am fi parcurs deja jumătate de drum pe urmele nenorocitului.

S-a ridicat, înfiorându-se de durere, în timp ce-şi masa şalele.

— Cadavrul o să fie dus la laborator. Probabil mâine, e în regulă?

Am aprobat din cap. Dar, în timp ce se îndepărta, l-am strigat.

— Dar povestea cu păsările şi animalele? O să anunţaţi asta oficial?

— Nu putem face publice astfel de detalii.

— Chiar dacă ucigaşul le foloseşte pentru a-şi marca victimele în avans?

— Nu ştim asta sigur.

— Mi-aţi zis că pe maşina lui Sally Palmer fusese lăsată o nevăstuică, iar Lyn Metcalf i-a spus soţului ei că găsise un iepure sălbatic mort, cu o zi înainte să dispară.

— După cum aţi spus chiar dumneavoastră, suntem la ţară. Animalele mor tot timpul.

— Dar nu se leagă singure de pietre şi nici nu intră în stomacul unei femei ucise.

— Încă nu ştim că le-a folosit pentru a-şi stabili victimele de dinainte.

— Dar, dacă există o posibilitate cât de mică, nu credeţi că ar trebui să-i avertizaţi pe oameni?

— Ca să ce, ca să le dăm apă la moară maniacilor şi farsorilor să irosească timpul tuturor? Am fi bombardaţi cu telefoane de fiecare dată când un arici e călcat cu maşina.

— Dacă n-o faceţi, şi-ar putea alege o altă victimă fără ca noi să ştim. Dacă nu a făcut-o deja.

— Ştiu asta, dar oamenii sunt şi-aşa destul de speriaţi. Nu vreau să creez şi mai multă panică.

Dar s-a simţit o undă de suspiciune în vocea sa.

— O s-o facă din nou, nu-i aşa? am spus eu.

Pentru o clipă, chiar am crezut c-o să răspundă. Apoi, fără nicio vorbă, s-a întors şi a plecat.

Capitolul 17

Veştile despre descoperirea cadavrului lui Lyn Metcalf au explodat în Manham ca o bombă silenţioasă. Având în vedere ce păţise Sally Palmer, puţini oameni ar mai fi putut fi cu adevărat surprinşi, dar asta nu a atenuat şocul. Şi, în timp ce Sally, deşi o tipă populară, fusese, în ochii satului, o străină, o imigrantă, Lyn se născuse aici. Mersese la şcoală aici, se măritase în biserica din sat. Făcea parte din Manham într-un fel în care Sally nu ar fi putut face niciodată. Moartea ei — uciderea ei — a avut un impact cu mult mai adânc asupra oamenilor, care nu mai puteau pretinde acum că, pentru victimă, germenii sorţii încolţiseră în afara comunităţii lor. Acum, satul îl jelea pe unul de-al lor.

Şi se temeau că aveau să mai urmeze şi alţii.

Nimeni nu mai putea pune la îndoială faptul că ceva lipsit de precedent şi îngrozitor se petrecea în Manham. Era destul de rău că i s-a întâmplat aşa ceva unei singure femei. Două femei să păţească asta, într-un interval de timp atât de scurt, era fără precedent. Brusc, am reintrat în vizorul presei. Satul s-a aflat din nou sub lumina reflectoarelor, un accident în masă, la care publicul să se

holbeze prosteşte. Aşa cum fac toate victimele, satul a reacţionat întâi cu o neîncredere uluită, apoi, cu resentiment.

Apoi, cu mânie.

Neavând asupra a ce altceva să-şi verse furia, Manhamul a ajuns la concluzia că veneticii au fost cei care au adus ghinionul. Nu poliţia, deşi resentimentul faţă de ineficienţa acţiunilor ei începea deja să clocotească. Dar presa n-a beneficiat de niciun fel de imunitate. Entuziasmul celor din mass-media, care prezentau ştirile cu răsuflarea tăiată, li s-a părut multora nu doar o evidentă lipsă de respect, ci şi un gest de dispreţ. Presa a fost întâmpinată cu ostilitate, manifestată mai întâi prin feţe împietrite şi o tăcere ostentativă, dar apoi prin metode mai făţişe. De-a lungul zilelor ce au urmat, echipamentul lăsat nesupravegheat fie a dispărut, fie a suferit defecţiuni misterioase. Cablurile au fost tăiate, cauciucurile perforate, rezervoarele cu benzină înţepate pentru a se introduce înăuntru zahăr. O reporteră insistentă, ale cărei buze ţuguiate şi rujate păreau arcuite într-un permanent surâs, neadecvat, a avut nevoie de copci după ce o piatră mare i-a spart capul.

Nimeni nu a văzut nimic.

Dar toate acestea erau doar un simptom, o expresie exterioară a adevăratei supărări. După secole de autoconservare, în care ştiuse că se poate baza pe ai săi, indiferent de situaţie, Manhamul nu mai putea avea încredere în sine. Dacă suspiciunea fusese înainte doar o boală contagioasă, acum ameninţa să se transforme într-o epidemie. Vechi certuri şi rivalităţi s-au adâncit şi mai mult. Într-o noapte, a izbucnit o ceartă între trei generaţii din două familii pentru că fumul de la grătar s-a îndreptat

spre grădina greşită. O femeie a sunat, isterică, la poliţie, ca să se descopere apoi că „urmăritorul" ei era un vecin care-şi plimba câinele. Iar în două case s-a aruncat cu pietre în ferestre; într-una, ca răzbunare în urma unei ofense; în cealaltă, dintr-un motiv pe care n-a reuşit nimeni să-l afle sau măcar să-l recunoască.

Şi, peste toate acestea, prezenţa unui om părea să devină tot mai impunătoare zi după zi. Scarsdale devenise vocea Manhamului. În timp ce toţi ceilalţi evitaseră presa, el n-a avut nicio reticenţă în a se posta în faţa camerelor şi a microfoanelor. I-a aţâţat pe unii împotriva celorlalţi, vorbind despre eşecul poliţiei de a-l găsi pe criminal, despre deriva morală care, a pretins el, a dus la această situaţie şi — aparent nedându-şi seama de ironia situaţiei — despre exploatarea tragediei de către presă. Oricine în locul lui ar fi fost acuzat că vrea să-şi facă reclamă. Dar, deşi au existat câteva bombăneli cu privire la uşurinţa cu care îşi prezenta, în faţa camerelor, viziunile sale acide, bunul nostru reverend îşi câştiga un sprijin din ce în ce mai mare din partea comunităţii. Vocea lui tuna de indignarea pe care, de fapt, toată lumea o simţea şi, acolo unde logica lipsea, intensitatea şi amploarea veneau să o compenseze.

Chiar şi-aşa, poate într-un fel prea naiv, m-am aşteptat ca Scarsdale să-şi păstreze pentru amvon cele mai zgomotoase predici. Dar îi subestimasem abilitatea de a surprinde, precum şi dorinţa de a investi mai departe în nou-descoperita sa poziţie. Aşa că am fost la fel de uimit ca toată lumea când a convocat o întâlnire publică la primăria oraşului.

S-a ţinut în lunea de după ce cadavrul lui Lyn Metcalf fusese descoperit. Cu o zi înainte avusese loc o

slujbă în memoria ei, la biserică. Am fost surprins să aflu că, spre deosebire de slujba pentru Sally Palmer, de această dată Scarsdale refuzase accesul presei. M-am întrebat cu cinism dacă o făcea din consideraţie pentru familia îndurerată sau pentru a-i face pe cei din presă să simtă că pierd ceva important. Apropiindu-mă de primărie, mi-am dat seama că avusesem dreptate.

Primăria era o clădire joasă, utilitară, în spatele pieţei satului. Când, în acea dimineaţă, trecusem cu maşina pe lângă primărie, în drum spre laborator, l-am văzut pe Scarsdale în grădina acesteia cum îi dădea indicaţii, pe un ton poruncitor, lui Tom Mason. Mirosul de iarbă proaspăt tăiată îndulcea aerul, iar gardurile vii din tise fuseseră frumos tunse. Bătrânul George şi nepotul său avuseseră ceva de lucru. Chiar şi impecabila pajişte din piaţa satului fusese din nou cosită, astfel încât zona de sub bătrânul şi impunătorul castan şi din jurul Monumentului Martirului părea îngrijită ca un adevărat parc.

Dar mă îndoiesc că toate astea fuseseră făcute de dragul nostru, al comunităţii. Interzicându-i-se accesul la slujba de comemorare, presa s-a agăţat de întâlnirea publică de la primărie ca de singura ocazie rămasă. Numai că aceasta avea să fie mai mult o conferinţă de presă decât o întâlnire publică, mi-am dat eu seama intrând în primărie. Rupert Sutton stătea la intrare, transpirat şi respirând pe nas, în timp ce păzea uşa. M-a salutat ezitant din cap, ştiind în mod clar că intrasem în dizgraţiile lui Scarsdale.

Înăuntru se făcuse deja înghesuială şi era cald. La celălalt capăt al sălii era un mic podium, pe care erau aşezate o masă demontabilă şi două scaune. Un microfon era pus în faţa unuia dintre ele. Jos, în faţa podiumului,

fuseseră aşezate mai multe rânduri de scaune pliante din lemn, lăsându-se spaţiu pe margini şi în spatele sălii, pentru echipa de la televiziune şi pentru jurnalişti.

Când am ajuns eu, toate scaunele erau ocupate, dar l-am văzut pe Ben stând într-un colţ unde era puţin mai mult spaţiu. Mi-am făcut loc spre el.

— Nu credeam să te găsesc aici, am spus eu, în timp ce ne uitam la sala înţesată de oameni.

— M-am gândit să aud ce are de spus nenorocitul ăsta mizerabil. Să văd ce tâmpenii veninoase a mai scornit acum.

Era cel puţin cu un cap mai înalt decât majoritatea oamenilor de acolo. I-am observat pe câţiva dintre membrii echipei de televiziune uitându-se spre el, dar niciunul nu părea dispus să-şi încerce norocul cerând cuiva un interviu. Sau poate pur şi simplu nu voiau să rişte să-şi piardă locul.

— Nu pare să fie cineva de la poliţie pe-aici, a spus Ben. Te-ai fi gândit că măcar or să facă act de prezenţă.

— Nu au fost invitaţi, i-am spus eu.

Asta recunoscuse şi Mackenzie mai devreme, neconvenindu-i situaţia, dar venise o hotărâre de sus să nu se intervină.

— Doar locuitorii Manhamului au voie.

— Ciudat, nu-i recunosc pe unii dintre vecini, a spus el, uitându-se la camerele de filmat montate şi la microfoane.

A oftat şi a tras de gulerul cămăşii sale.

— Doamne, e o căldură aici! Ai chef de o halbă după?

— Mersi, dar nu pot.

— Vizite târzii la domiciliu?

— Ăăă, nu, mă văd cu Jenny. Ai cunoscut-o săptămâna trecută.

— Ştiu, învăţătoarea, a zâmbit el larg. V-aţi văzut cam des în ultima vreme, nu-i aşa?

Îmi dădeam seama că mă înroşisem la faţă ca un adolescent.

— Suntem doar prieteni.

— Sigur.

M-am bucurat când a schimbat subiectul. S-a uitat la ceas.

— Era de aşteptat c-o să-i facă pe toţi să aştepte. Ce crezi că pune la cale?

— O să aflăm imediat, am spus, în timp ce o uşă aproape de scenă se deschidea.

Dar n-a apărut Scarsdale. Era Marcus Metcalf.

În sală s-a făcut linişte brusc. Soţul lui Lyn Metcalf arăta groaznic. Era un om masiv, dar suferinţa părea să-l fi subţiat. Costumul îi era şifonat şi păşea încet, ca şi cum ducea pe picioare o rană adâncă. Când l-am vizitat, la scurt timp după ce poliţia a făcut publice veştile, abia părea să fie conştient de prezenţa mea. N-a vrut niciun sedativ, lucru pentru care nu-l puteam învinovăţi. Unele răni nu pot fi alinate şi, dacă încerci, e şi mai rău. Dar, uitându-mă acum la el, mă întrebam dacă nu luase totuşi ceva. Arăta ameţit şi în stare de şoc, un om prizonier într-un coşmar real.

În tăcerea instalată, Scarsdale l-a urmat pe Marcus pe podium. Paşii lor răsunau pe stinghiile de lemn. Apropiindu-se de masă, părintele şi-a pus mâna în semn de susţinere — ca şi cum ar fi fost stăpânul său, nu m-am putut eu abţine să remarc în gând — pe umărul bărbatului mai tânăr. M-a săgetat o senzaţie de teamă, ştiind că prezenţa soţului ultimei victime avea să ofere o mult mai mare credibilitate discursului pe care avea să-l ţină preotul.

Scarsdale l-a îndrumat către unul dintre scaune. La cel fără microfon, am constatat eu. A aşteptat ca Marcus să se aşeze, înainte ca el însuşi să ia loc. A bătut uşor în microfon o dată, asigurându-se că funcţionează, apoi i-a măsurat agale din priviri pe cei din faţa sa.

— Vă mulţumesc tuturor pentru... — un ţiuit slab l-a făcut să se dea înapoi, încruntându-se puternic a nemulţumire şi împingând microfonul mai la depărtare înainte de a continua — vă mulţumesc pentru că aţi venit. Este o perioadă de doliu şi, în circumstanţe normale, aş respecta-o. Din păcate, circumstanţele sunt departe de a fi normale.

Vocea sa amplificată părea şi mai puternică decât de obicei. În timp ce vorbea, soţul lui Lyn Metcalf se holba în jos la masă, ca şi cum nici n-ar fi fost conştient de prezenţa cuiva în încăpere.

— Voi fi scurt, dar ceea ce am de spus ne priveşte pe toţi. Pe oricine din acest sat. V-aş ruga să mă ascultaţi până la capăt înainte de a pune vreo întrebare.

Scarsdale nu s-a uitat înspre niciunul dintre jurnalişti în timp ce a vorbit, dar era clar cui îi era adresată această ultimă precizare.

— Două femei pe care le cunoşteam cu toţii au fost ucise, a continuat el. Oricât de neplăcut ar fi trebuie să acceptăm că, după toate probabilităţile, vinovat pentru toate astea e cineva din sat. Poliţia e incapabilă sau poate chiar nu vrea să ia deciziile necesare. Dar nu mai putem să stăm deoparte în timp ce femeile sunt răpite şi ucise.

Cu o grijă aproape exagerată, Scarsdale a făcut semn către bărbatul de lângă el.

— Ştiţi cu toţii de pierderea suferită de Marcus. Pierderea suferită de familia soţiei sale, fiica şi sora lor fiind

smulsă de lângă ei. Data viitoare, ar putea fi soţia voastră. Sau fiica voastră. Sau sora voastră. Cât timp o să mai stăm cu mâinile-n sân în timp ce atrocităţile astea continuă? Câte femei trebuie să mai moară? Una? Două? Mai multe?

S-a uitat în jur, ca şi cum aştepta un răspuns. Când a văzut că nu primeşte niciunul, Scarsdale s-a întors spre soţul lui Lyn Metcalf şi i-a şoptit ceva. Bărbatul a clipit ca şi cum abia s-ar fi sculat din somn. S-a uitat cu o privire goală la sala înţesată de oameni.

— Ai ceva de spus, nu-i aşa, Marcus? l-a îndemnat preotul, mutând microfonul în faţa lui.

Marcus părea să-şi vină în fire. Arăta chinuit.

— A omorât-o pe Lyn. A omorât-o pe soţia mea. A..., şi vocea lui a început să tremure, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Trebuie oprit. Ar trebui să-l găsim şi... şi....

Scarsdale i-a pus o mână pe umăr, fie ca să-l aline, fie ca să-l oprească. Expresia preotului era una de satisfacţie pioasă, în timp ce-şi trăgea din nou microfonul în faţa sa.

— Ne-a ajuns, a spus el, pe un ton chibzuit, măsurat. Ne-a... *ajuns*! a început el să bată în masă pentru a amplifica efectul. A trecut vremea în care să nu mai facem nimic. Dumnezeu ne pune la încercare. Slăbiciunea noastră, blazarea noastră i-au permis acestei creaturi deghizate în om să se strecoare printre noi. Să lovească cu satisfacţie, fără a fi pedepsit. Şi de ce? Pentru că ştie că poate. Pentru că vede că suntem slabi. Şi nu îi e teamă de slăbiciune.

Microfonul a sărit când a dat cu pumnul în masă.

— Ei bine, a venit timpul să-l *facem* pe el să se teamă de noi. Acum e momentul să ne arătăm puterea! Manham

e victimă de prea multă vreme! Dacă poliţia nu ne poate apăra, atunci ar trebui să ne apărăm singuri! E datoria noastră să-l smulgem dintre noi!

Vocea sa puternică s-a contopit cu ţiuitul ecoului. În timp ce se lăsa pe spate în scaun, sala a izbucnit. Mulţi dintre oamenii care stăteau pe scaune s-au ridicat, aplaudând şi urlând a aprobare. Camerele de fotografiat s-au declanşat, iar jurnaliştii au început să pună întrebări ţipând, în timp ce Scarsdale stătea în mijlocul scenei şi îşi admira opera. O clipă, s-a uitat fix la mine. Privirea sa era plină de înflăcărare. Şi de triumf, mi-am dat eu seama.

Pe neobservate, m-am strecurat afară.

— E incredibil acest om, am spus eu, furios. Pare că mai degrabă vrea să-i aţâţe pe oameni decât să potolească lucrurile. Ce naiba e cu el?

Jenny i-a aruncat o bucăţică de pâine unei raţe care venise, cu mersul ei legănat, la masa noastră. Eram la o terasă pe malul lacului Bure, unul dintre cele şase lacuri care sunt în Broads. Niciunul dintre noi nu voise să rămână în Manham şi, deşi locul acesta era doar la câţiva kilometri depărtare, nouă ni se părea o lume diferită. Se vedeau bărci acostate la mal, copiii se jucau în preajmă, iar mesele erau pline cu oameni care vorbeau şi râdeau. O cârciumă tipic englezească, o vară englezească tipică. Era un fel de eliberare departe de atmosfera pe care o lăsasem în urmă.

Jenny i-a dat raţei ultimele bucăţi din miezul de pâine.

— I-a făcut acum pe oameni să-l asculte. Poate că asta şi vrea, de fapt.

— Dar nu-şi dă seama ce face? Nişte idioţi care s-au lăsat duşi de val au băgat deja un om în spital, iar acum îi

încurajează pe toţi justiţiarii închipuiţi. Dar să-l folosească pe Marcus Metcalf drept sprijin!

Îmi amintesc că Scarsdale fusese lângă el chiar şi în timpul căutărilor soţiei sale. Îl cred în stare pe preotul nostru să se fi gândit chiar de pe atunci cum să-l exploateze pe soţul îndurerat. Îmi doream acum să fi vorbit şi eu cu Marcus când Lyn a fost dată dispărută. N-am vrut să-l tulbur în durerea lui, dar nu pot să neg că o fi fost vorba şi despre un pic de egoism. Vederea lui îmi stârnise amintiri dureroase legate de propria mea pierdere, dar dându-mă la o parte, îi lăsasem lui Scarsdale cale liberă să-şi exercite influenţa. Şi nu ratase ocazia.

— Chiar crezi că vrea asta? Să bage zâzanie? a întrebat Jenny.

Nu venise la întâlnire, motivând că nu simţea că locuia de suficient timp în sat încât să ia parte la ea. Dar cred că şi perspectiva mulţimii aceleia de oameni o ţinuse departe.

— Aşa se pare. Nu ştiu de ce sunt surprins. A scuipa venin impresionează mai mult decât a întoarce şi celălalt obraz. Plus că el şi-a petrecut ani întregi în faţa unei biserici goale, în fiecare duminică dimineaţă. N-o să rateze acum ocazia să spună: „V-am zis eu".

— Se pare că nu e singurul surescitat de povestea asta.

Nu realizasem până atunci cât de mult mă înfuriase Scarsdale.

— Iartă-mă, sunt doar îngrijorat că cineva ar putea să facă ceva necugetat.

— Oricum, nu poţi să faci nimic. Nu eşti vocea conştiinţei aici, în sat.

Părea absentă. Mi-am dat seama că fusese tăcută toată seara. I-am privit linia profilului, urmele uşoare ale

pistruilor ei de pe obraz şi de pe nas; părul fin, blond de pe mâini, albit de la soare, în contrast cu pielea ei bronzată. Privea în depărtare, pierdută în vreo conversaţie interioară.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

— Nu. Doar mă gândeam.

— La ce?

— Ei... chestii, a zâmbit ea, cu toate că se observa o anume încordare pe chipul ei. Ascultă, te superi dacă ne întoarcem?

Am încercat să-mi ascund uimirea.

— Nu, dacă asta vrei.

— Te rog.

Ne-am întors cu maşina, în tăcere. Simţeam un gol în stomac. Îmi venea să-mi dau pumni în cap pentru că făcusem atâta tevatură în privinţa lui Scarsdale. Nu e de mirare că se săturase. *Ei bine, ai dat-o în bară. Felicitări.*

Când am ajuns în Manham, începea să se întunece. Am semnalizat pentru a vira pe strada ei.

— Nu, nu aici, a spus ea. Mă... mă gândeam că poate îmi arăţi unde locuieşti tu.

Mi-a luat o clipă să înţeleg.

— OK.

Răspunsul nu mi-a ieşit cum trebuia. În timp ce parcam maşina, simţeam că mi se taie respiraţia. Am descuiat uşa şi m-am dat înapoi pentru a o lăsa pe ea să intre. Parfumul delicat de mosc pe care l-a lăsat în urma ei m-a ameţit.

A intrat în micul hol. Îmi dădeam seama că e agitată, la fel ca mine.

— Vrei ceva de băut?

A dat din cap. Stăteam amândoi în picioare, stângaci. *Fă ceva.* Dar n-am fost în stare. În semiobscuritatea aceea, nu o puteam vedea clar. Îi zăream doar ochii, strălucitori în întuneric. Ne-am uitat unul la celălalt, fără să ne mişcăm. Când a vorbit, vocea îi tremura.

— Unde e dormitorul?

La început, Jenny a fost ezitantă, tensionată şi tremura. Treptat, a început să se relaxeze, şi la fel am făcut şi eu. Iniţial, memoria a încercat să-şi impună propriul ei tipar de forme, texturi şi mirosuri. Apoi, prezentul a câştigat teren, îndepărtând orice altceva. Pe urmă, ea s-a încolăcit pe mine şi i-am simţit respiraţia uşoară pe piept. Mâinile ei mi-au atins faţa, şerpuindu-şi degetele peste urmele lăsate de lacrimi.

— David...?

— Nu s-a întâmplat nimic, doar că...

— Ştiu. E în regulă.

Şi aşa era. Am râs, îmbrăţişând-o, apoi i-am înclinat bărbia spre mine. Ne-am sărutat, îndelung şi încetişor, iar lacrimile mi s-au uscat pe neobservate, în timp ce ne contopeam din nou.

Cândva, pe parcursul aceleiaşi nopţi, în timp ce stăteam împreună în pat, la capătul celălalt al satului, Tinei i s-a părut că aude un zgomot în grădina din spate. La fel ca Jenny, şi ea evitase întâlnirea de la primărie. Rămăsese acasă, acompaniată de o sticlă de vin alb şi de o bucată zdravănă de ciocolată. Intenţionase să rămână trează până când ajungea Jenny acasă, dornică să afle cum fusese. Se uitase la DVD-ul închiriat şi deja căsca, pregătindu-se să meargă la culcare. Chiar după ce a închis televizorul, a auzit ceva de afară.

Tina nu era proastă. Exista un criminal în libertate, care deja omorâse două femei. N-a deschis uşa. În schimb, după ce a înşfăcat telefonul, a aprins lumina şi s-a dus la fereastră. Ţinând calm telefonul în mână, gata să sune la poliţie, s-a uitat pe furiş, cu multă prudenţă, în grădina din spate.

Nimic. Noaptea era senină şi luna plină, la vedere. Grădina şi, puţin mai încolo, ţarcul nu prezentau nicio urmă de ameninţare. Chiar şi-aşa, s-a mai uitat un timp, pentru a se convinge că totul fusese numai în închipuirea ei.

Abia a doua zi dimineaţa a văzut ceea ce fusese lăsat afară. În mijlocul pajiştii era o vulpe moartă. Putea foarte bine să fi fost pusă de cineva acolo, atât de atent poziţionată era. Dacă ar fi ştiut de aripile de lebădă sau de iepurele sălbatic, sau de oricare altă creatură moartă folosită de criminal pentru a-şi decora şi elabora opera, Tina ar fi acţionat diferit.

Dar nu ştia nimic. Ca o fată crescută la ţară, a ciopârţit-o şi a aruncat-o la gunoi. Judecând după răni, probabil că se târâse până acolo după ce fusese sfâşiată de vreun câine, s-a gândit ea. Sau poate fusese călcată de o maşină. Ar fi putut totuşi să-i menţioneze de ea lui Jenny, măcar în trecere. Care apoi ar fi putut să-mi spună mie. Numai că Jenny n-a venit în noaptea aceea acasă. Era încă la mine şi când Tina a revăzut-o, subiectul conversaţiei a fost, evident, cu totul altul decât animalele sălbatice moarte.

Aşa că Tina nu a spus nimănui despre vulpe. Numai peste câteva zile, când semnificaţia ei a devenit cât se poate de evidentă, abia că şi-a adus aminte.

Şi atunci, era deja prea târziu.

Capitolul 18

Două lucruri s-au întâmplat a doua zi. Primul dintre ele a stârnit atenţia majorităţii. În orice alt moment, ar fi fost un eveniment care s-ar fi transformat într-un motiv de bârfă sau de scandal; ar fi trecut prin nesfârşite povestiri şi repovestiri înainte să fie asimilat în folclorul local, un capitol al istoriei sale pe seama căruia lumea să chicotească şi să se mire zeci de ani. Aşa cum s-a întâmplat, evenimentul urma să aibă repercusiuni mult mai serioase decât rănile fizice provocate.

Într-o dispută despre care mulţi credeau că trebuia să fi avut loc până atunci, Ben Anders şi Carl Brenner s-au luat la bătaie.

Motivul a fost, în parte, băutura, în parte, duşmănia şi în parte, presiunea ultimelor zile. Cei doi bărbaţi nu pretinseseră niciodată că se plac şi tensiunile nefireşti din sat au avut efectul de a scoate la suprafaţă nemulţumiri cu mult mai neimportante decât a lor. Era aproape de ora închiderii, la Lamb. Ben tocmai comandase un whisky de final, după ce recunoscuse că depăşise limita cu o halbă sau două. Avusese o zi de coşmar la rezervaţia naturală, fiind nevoit să-i acorde primul ajutor unui ornitolog

amator care suferise un infarct, dar şi să se confrunte cu momentele grele ale sezonului turistic. Când Carl Brenner a intrat în cârciumă, „îngâmfat şi plin de el", aşa cum l-a caracterizat Ben mai târziu, s-a întors cu spatele, hotărât să nu-şi sfârşească ziua şi mai rău, enervându-se.

Dar nu prea i-a ieşit.

Brenner nu venise doar la un pahar. Înflăcărat de chemarea la arme a lui Scarsdale din noaptea precedentă, voia să-şi facă încălzirea, dar şi să-şi declare public intenţiile. Cu el, era Dale Brenner, vărul său, oacheş şi diferit la aspect faţă de el, dar identic cu el în ceea ce priveşte apucăturile şi temperamentul. Făceau parte dintr-un grup mai mare, care, la imboldul lui Scarsdale, îşi luaseră asupra lor misiunea de a patrula prin sat zi şi noapte. „Pentru că poliţia stă cu mâna-n cur, tre' să-i facem noi de petrecanie nenorocitului", aşa s-a exprimat Brenner, prin gura lui răsunând intenţiile părintelui, dacă nu chiar limbajul său.

La început, Ben a stat liniştit în timp ce verii Brenner încercau să convoace cât mai mulţi voluntari. Dar, apoi, îmboldit de alcool şi de noua sa misiune, Carl a făcut greşeala de a-l înfrunta direct.

— Dar tu, Anders?

— Ce-i cu mine?

— Eşti cu noi sau nu?

Ben şi-a isprăvit încetişor whiskyul înainte de a răspunde.

— Deci, o să-i faci de petrecanie nenorocitului, nu?

— Exact. Ai vreo problemă cu asta?

— Numai una. De unde ştii că nu e unul dintre voi?

Nefiind binecuvântat cu una dintre cele mai strălucite minţi, era evident că nu-i trecuse niciodată aşa ceva prin minte.

— De fapt, de unde ştim că nu eşti *tu*? a întrebat. A săpa gropi, a pune capcane. Se cam potriveşte cu ce faci tu.

A recunoscut mai târziu că nu făcea decât să-l aţâţe şi nu i-a trecut niciodată prin cap cât de serioasă era acuzaţia. Dar l-a făcut pe Brenner să depăşească măsura mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal.

— Du-te dracu', Anders! Poliţia ştie că n-am avut nimic de-a face cu asta!

— Aceeaşi poliţie despre care acum un minut spuneai că stă cu mâna-n cur? Şi vrei să mă alătur vouă? Iisuse, a pufnit Ben dispreţuitor, afişându-şi satisfacţia. Rămâi la braconajul tău, doar de atâta eşti bun!

— Eu măcar am un alibi! Dar tu?

Ben a ridicat un deget spre el.

— Ai grijă, Brenner.

— De ce? Ai sau nu ai un alibi?

— Te avertizez, ai grijă...

Încurajat de prezenţa vărului său, Brenner n-a mai dat înapoi cum făcea de obicei.

— Şi ce naiba poţi să-mi faci? M-am cam săturat să faci pe grozavu' pe-aici. Şi te-ai cam repezit să-l aperi pe tovarăşul tău, doctorul, săptămâna trecută, nu-i aşa? Unde era el când a dispărut Lyn?

— Acum vrei să spui că amândoi am făcut-o?

— Dovedeşte-mi că nu!

— Nu trebuie să-ţi dovedesc nimic ţie, Brenner, a spus Ben, începând să-şi piardă controlul şi-aşa firav. Aşa că tu şi restul eroilor justiţiari puteţi să vă băgaţi undeva patrula voastră jalnică.

S-au uitat unul la celălalt. Brenner a izbucnit primul.

— Haide să plecăm, i-a spus vărului său şi povestea aproape că s-a terminat aici.

Dar, neputând să plece fără să-şi spele onoarea, nu a rezistat să arunce o ultimă insultă.

— Laşul naibii, a trântit-o el, întorcându-se pentru a pleca.

Acesta a fost punctul în care bunele intenţii ale lui Ben au zburat pe fereastră. Şi cam aşa era să păţească şi Carl Brenner.

Bătaia care a urmat n-a avut viaţă lungă. Erau destui bărbaţi în cârciumă care să intervină înainte ca lucrurile să scape total de sub control, dar asta probabil că a fost totuna pentru Ben. Brenner în sine nu era o ameninţare şi, la cât de mare era, Ben ar fi putut să-l pună la pământ şi pe vărul său. Când au fost descleştaţi, o masă şi câteva scaune fuseseră deja zdrobite şi aveau să treacă câteva săptămâni până când Brenner avea să poată să se uite într-o oglindă pentru bărbierit — bărbierindu-se astfel mult mai puţin — fără să se înfioare. Ben nu a scăpat nici el nevătămat, alegându-se cu câteva tăieturi şi vânătăi şi dislocându-şi un deget.

Dar vătămările cu adevărat serioase aveau să fie vizibile abia peste zile.

Nu am fost acolo când a avut loc încăierarea. Gătisem pentru Jenny, care urma să rămână peste noapte la mine, iar problema cu care se confrunta Manhamul îmi ieşise complet din minte. De fapt, probabil că am fost printre ultimii care au aflat de asta, întrucât, a doua zi, m-am întors la sarcina macabră ce mă aştepta la morgă.

De când fusese descoperit cadavrul lui Lyn Metcalf, Henry îmi ţinea iar locul cât eu eram la laborator. Făceam tot posibilul să ajung la timp pentru programul de seară, dar munca suplimentară îl cam secase pe Henry de forţe. Arăta obosit, deşi redusese programul la cabinet la minimum cât eu lipseam.

Mă simţeam vinovat, dar măcar ştiam că n-avea să mai dureze mult. Încă o jumătate de zi la laborator, şi aveam să termin ceea ce puteam face eu acolo. Încă aşteptam rezultatele celor mai multe teste, dar, până atunci, rămăşiţele lui Lyn Metcalf oferiseră o poveste similară cu cea din cazul lui Sally Palmer. Nu fuseseră mari surprize, cu excepţia întrebării de ce faţa primei victime fusese atât de rău strivită, în timp ce faţa celei de-a doua rămăsese intactă. De asemenea, procesul descompunerii nefiind atât de avansat, câteva dintre unghiile lui Lyn Metcalf încă rămăseseră intacte. Restul fuseseră rupte şi smulse, iar la laboratorul medico-legal se descoperiseră câteva fibre de cânepă prinse în ele. Cu alte cuvinte, nişte rămăşiţe de sfoară. Indiferent de ce altceva i se făcuse, se părea că fusese legată.

În afară de rana care îi despicase gâtul şi de mutilarea oribilă, rănile lui Lyn se reduceau la câteva tăieturi superficiale. Numai cea de la beregată lăsase urme în os. La fel ca aceea descoperită la Sally Palmer, fusese cauzată de o lamă mare, ascuţită. Probabil de un cuţit de vânătoare şi aproape cu certitudine de acelaşi cuţit, deşi, la acel stadiu, nu era nicio modalitate de a dovedi asta cu precizie. Dar nu era unul cu lamă zimţată, ceea ce nu m-a ajutat să înţeleg de ce femeile fuseseră omorâte cu o armă, în timp ce o alta fusese folosită pentru câine.

Încă îmi băteam capul cu asta, când am intrat în sala de aşteptare, după ce ultimul pacient plecase. Programul de seară la cabinet fusese liniştit, cu aproape jumătate din pacienţii pe care-i aveam de obicei. Fie oamenilor le era jenă să se preocupe de lucruri atât de normale în comparaţie cu o astfel de tragedie, fie exista un alt motiv, chiar mai puţin plăcut, pentru care atât de mulţi hotărâseră

să-şi evite doctorul. Sau măcar pe unul dintre ei. Cererile de a fi consultaţi de Henry erau mai mari decât fuseseră ani întregi şi, după cum se prezenta situaţia, din ce în ce mai mulţi oameni preferau să aştepte decât să fie consultaţi de mine.

Dar eram prea acaparat de iubita mea Jenny şi de munca la laborator pentru a-mi face griji în privinţa asta.

Când am intrat, Janice făcea curat în sala de aşteptare, îndreptând scaunele lăsate în dezordine şi punând la loc una peste alta revistele cu colţurile îndoite.

— Ce noapte liniştită, am spus eu.

A ridicat de pe jos jocul de puzzle al unui copil şi l-a pus la loc în cutia de lemn, alături de celelalte jucării.

— Mai bine decât o sală plină de fonfăiţi şi ipohondri.

— Bine zis.

I-am apreciat tactul. Ştia la fel de bine ca mine că lista programărilor era din ce în ce mai sumară.

— Unde e Henry?

— Trage un pui de somn. Cred că programul de azi-dimineaţă l-a cam ajuns. Şi nu vă uitaţi aşa la mine. Nu e vina dumneavoastră.

Janice ştia că făceam ceva pentru poliţie, chiar dacă nu ştia exact ce. Nu aveam cum să-i ţin ascuns acest lucru şi nici nu aveam motive. Poate că-i plăcea să bârfească, dar ştia când să se oprească.

— Se simte bine? am întrebat eu, îngrijorat.

— E doar obosit. În plus, nu e vorba doar de muncă, mi-a aruncat ea o privire cu subînţeles. Săptămâna asta, ar fi fost aniversarea căsătoriei lui.

Uitasem. Mi se întâmplaseră atâtea, încât nu mai ţinusem socoteala zilelor, dar Henry întotdeauna devenea abătut în această perioadă a anului. Nu vorbea niciodată

despre asta mai mult decât o făceam eu când se apropia aniversarea mea. Însă asta nu făcea să dispară durerea.

— Ar fi fost a treizecea aniversare, a continuat Janice, păstrându-şi tonul scăzut. Mă gândesc că asta face să-i fie şi mai greu. Aşa că, într-un fel, e bine că munceşte mai mult. Îl ajută să-şi ia gândul de la asta, a spus ea, cu o expresie înăsprită. Păcat doar că...

— Janice, am spus eu, pe un ton de avertizare.

— Ei bine, ăsta e adevărul. Nu l-a meritat. Iar el merita pe cineva mai bun.

A zis-o aproape pe nerăsuflate. Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Eşti bine? am întrebat eu.

A dat din cap, zâmbind timid.

— Îmi pare rău. Dar nu-mi place să văd cum se amărăşte din cauza... a izbucnit ea. Şi apoi toată povestea asta-laltă. Pur şi simplu, ne aduce pe toţi la capătul răbdării.

A început să-şi facă din nou de lucru cu aranjatul revistelor. M-am apropiat şi i le-am luat din mână.

— Uite, de ce nu te duci măcar o dată mai devreme acasă?

— Dar voiam să aspir...

— Sunt sigur că putem să ne riscăm sănătatea pentru încă o zi.

A râs, parcă revenindu-şi.

— Dacă sunteţi sigur...

— Categoric. Vrei să te duc cu maşina?

— Nu! E o seară prea plăcută ca s-o petrec într-o maşină.

Nu am insistat. Locuia doar la câteva sute de metri mai încolo şi mare parte din distanţă o parcurgea pe drumul principal. Era un punct în care precauţia se transforma în paranoia.

Totuşi, m-am uitat la ea pe fereastră în timp ce mergea de-a lungul drumului. După ce-a plecat, m-am întors la revistele pe care le lăsase şi am avut o tentativă de a le aranja. Câteva numere vechi din buletinul informativ al comunităţii locale îşi făcuseră loc în acel teanc, lăsate de pacienţi prea leneşi ca să le arunce. Le-am lăsat să cadă în coşul de gunoi, dar, în timp ce făceam asta, una dintre pagini mi-a atras atenţia.

Am recuperat-o din coşul de gunoi. Faţa lui Sally Palmer îmi zâmbea luminoasă. Sub fotografia ei era o mică relatare despre „autoarea celebră" a Manhamului, apărută cu câteva săptămâni înainte de a fi ucisă. N-o mai văzusem până acum şi era tulburător s-o descopăr acum, după moartea ei. Am început să citesc şi am simţit cum rămân fără aer. M-am aşezat şi am recitit articolul.

Apoi, l-am sunat pe Mackenzie.

A citit articolul în tăcere. Când am sunat eu, era în camera de anchetă improvizată şi, spunându-i despre ziar, a venit imediat. În timp ce citea, îi vedeam ceafa şi mâinile arse de soare. După ce a terminat, a închis ziarul, cu faţa lipsită de expresie.

— Deci, ce credeţi? am întrebat.

Şi-a frecat pielea înroşită, care i se cojea de pe nas.

— Ar putea să fie doar o coincidenţă.

Îşi reluase postura de poliţist acum, devenind necomunicativ. Şi era posibil să aibă dreptate. Dar mă îndoiam. Am luat ziarul şi m-am uitat din nou peste relatare. Nu era mai mult decât un articol de umplutură, într-o zi fără evenimente. La descriere, era trecut: „Viaţa la ţară dă aripi imaginaţiei unei scriitoare localnice". Citatul care inspirase această subliniere se afla la sfârşit.

Sally Palmer spune că traiul în Manham o ajută să-şi scrie romanele. „Ador să fiu atât de aproape de natură. Îmi ajută imaginaţia să zboare. E cel mai aproape de a avea aripi", afirmă scriitoarea lăudată de critică.

Am pus jos ziarul.

— Credeţi că e o coincidenţă că cineva i-a înfipt o pereche de aripi în spate, la două săptămâni după ce a spus aşa ceva?

Mackenzie dădea semne de exasperare.

— Am spus că ar putea fi. Nu pot să spun că e aşa sau altfel doar după un articolaş dintr-un ziar.

— Atunci, cum altfel se explică mutilarea?

Părea că nu se simte în largul lui, ca un om forţat să recite o replică oficială în care nu credea.

— Psihologii cred că ar putea fi o dorinţă de transformare refulată. A-i da aripi de înger, după ce a omorât-o. Spun că ar putea fi vorba despre vreun fanatic religios, obsedat cu accederea la un nivel superior.

— Ce părere au psihologii despre celelalte animale moarte? Sau despre ce i-a făcut lui Lyn Metcalf?

— Încă nu sunt siguri. Dar chiar dacă aveţi dreptate, nici asta — a făcut un semn din mână spre ziar — nu oferă o explicaţie.

Mi-am ales cuvintele cu atenţie.

— De fapt, despre altceva voiam să vă vorbesc.

M-a privit cu prudenţă.

— Continuaţi.

— După ce v-am sunat, m-am uitat peste fişa medicală a lui Lyn Metcalf. Şi pe cea a soţului ei. Ştiaţi că se străduiau să-şi întemeieze o familie? Aveau de gând să facă şi tratamente de fertilitate.

I-a luat doar o clipă să se prindă.

— Puii de iepure. Doamne, a murmurat el.

— Dar cum ar putea şti criminalul despre asta?

Mackenzie m-a privit, gândindu-se la ceva.

— Am descoperit un test de sarcină în dulapul din dormitorul soţilor Metcalf, a spus el încet. Era şi o reţetă în geantă, luată cu o zi înainte.

Îmi amintesc cum m-am ciocnit de ea când ieşea din farmacie. Cât de fericită părea.

— A fost folosit?

— Nu. Şi soţul ei susţine că nu ştia că se află acolo.

— Dar nu cumperi aşa ceva decât dacă plănuieşti să-l şi foloseşti. Aşa că s-a gândit că s-ar putea să fie însărcinată.

Mackenzie a dat din cap, cu o expresie sumbră.

— Şi ce i-ar spune o femeie însărcinată răpitorului ei? „Nu-mi face rău, sunt gravidă", a zis Mackenzie ducându-şi mâna la faţă. Hristoase, presupun că acum nu mai avem cum să ştim dacă era sau nu?

— Nicio şansă. Nu la un stadiu atât de puţin avansat al sarcinii şi având în vedere starea cadavrului.

A dat din cap, nefiind surprins deloc.

— Dacă totuşi era — sau dacă doar credea că e —, atunci o să fie mai greu decât ne-am aşteptat să-l prindem pe nenorocit.

— De ce?

— Pentru că înseamnă că aceste mutilări nu sunt plănuite în avans. Le improvizează pe parcurs, a spus Mackenzie, ridicându-se, cu un aer obosit. Şi dacă el nu ştie ce urmează să facă, ce şanse avem noi să ştim?

După plecarea lui, m-am urcat la volan şi am plecat aiurea. N-aveam o destinaţie anume în minte, doar voiam

să ies din Manham pentru o oră sau două. Nu mă întâlneam cu Jenny în acea seară. Eram amândoi surprinşi de cât de repede evoluaseră lucrurile între noi şi, după cât de intense fuseseră ultimele două zile, aveam nevoie să luăm puţină distanţă. Cred că amândoi voiam un moment de respiro, pentru a face un pas înapoi şi a medita asupra neaşteptatei şi uriaşei schimbări din vieţile noastre şi a ne lămuri spre ce ne-am putea îndrepta. Aveam senzaţia, nemărturisită, că niciunul dintre noi nu voia să strice ce obţinuse grăbind lucrurile. În definitiv, dacă era ceea ce amândoi simţeam că e, de ce ne-am fi grăbit?

Ştiam prea bine că nu trebuia să-mi forţez norocul.

Am condus fără să am o destinaţie în minte. Când m-am trezit în vârful unui deal mic, ce oferea o priveliştе asupra peisajului care se întindea în jurul meu, am oprit maşina şi m-am dat jos. M-am aşezat pe o moviliţă acoperită cu iarbă şi am privit cum soarele cobora după mlaştinile liniştite. Lumina se revărsa în tonuri de auriu dinspre bălţile şi golfurile ce formau un model abstract în zona stufărişului. Un timp, am încercat să mă concentrez pe povestea cu crimele. Dar păreau acum mult prea îndepărtate de mine. Culorile cerului şi ale pământului se întunecau încetişor, pe măsură ce se apropia noaptea, dar asta nu m-a făcut să plec.

Pentru prima oară de la accident, simţeam că viitorul îmi era deschis. Eram, în sfârşit, în stare să privesc înainte şi nu în urmă. M-am gândit la Jenny, la Kara şi Alice, încercând să detectez vreo urmă de vinovăţie, vreo senzaţie de trădare. Nu exista niciuna. Doar starea aceea de aşteptare. Durerea pierderii încă exista şi avea să existe mereu. Dar era şi un soi de acceptare. Soţia şi fiica mea

erau moarte şi nu puteam să le aduc înapoi. Mult timp, fusesem şi eu mort. Acum, pe neaşteptate, revenisem la viaţă.

Am stat să privesc cum soarele apune, până când n-a mai rămas nimic în afara unei fâşii luminoase la orizont, iar peisajul mlaştinilor era o masă compactă, întunecată, care absorbea lumina. Când în sfârşit m-am ridicat, înţepenit şi săgetat de durere de la cât de mult stătusem jos, mi-am dat seama că n-aveam nevoie de mai mult timp ca să mă lămuresc cum stau lucrurile. Şi nu voiam să aştept până a doua zi ca s-o revăd pe Jenny. Am dus mâna la buzunar pentru a lua telefonul s-o sun, dar nu era acolo. Nu era nici în Land Rover. Mi-am amintit că-l pusesem pe birou când a venit Mackenzie şi, cu mintea furată de alte gânduri, probabil că plecasem fără el.

Aproape că n-aveam chef să mă duc după el. Dar nu voiam să apar neanunţat la uşa lui Jenny. Doar pentru că eu îmi pusesem ordine în gânduri, nu însemna că şi ea o făcuse. Şi, în plus, eram încă doctorul satului. Manham avea rezervele sale faţă de mine acum, dar nu puteam să nu fiu disponibil la orice oră. Aşa că, atunci când am ajuns în sat, m-am îndreptat spre cabinet, pentru a-mi recupera telefonul.

Felinarele s-au aprins în timp ce eu conduceam pe drumul principal. Chiar înainte de a ajunge la rulota poliţiei din piaţă, am văzut un grup de bărbaţi stând la lumina unuia dintre felinare. Am bănuit că era una dintre patrulele de justiţiari ale lui Scarsdale. S-au holbat la mine când am trecut pe lângă ei, cu feţele lor suspicioase în lumina aceea bolnăvicioasă, gălbuie.

Lăsându-i în urmă, am ieşit de pe strada principală şi am intrat pe drumul lung care ducea la casa lui Henry.

Cauciucurile au scârţâit pe pietriş, iar farurile au scăldat în lumină faţada casei, în timp ce coboram panta. La ferestre era întuneric, ceea ce nu m-a surprins, întrucât Henry mergea, de obicei, devreme la culcare. Nedorind să-l trezesc, am hotărât să nu folosesc intrarea principală, aşa că m-am dus în spate, pentru a intra direct în cabinet.

Îmi scosesem cheile pentru a descuia uşile franceze ale biroului meu, când am observat că cea de la bucătărie era larg deschisă. Dacă ar fi fost lumina aprinsă, nu mi-ar fi dat de bănuit. Dar bucătăria era în întuneric şi ştiam că Henry nu s-ar fi dus la culcare fără s-o încuie. Am traversat şi m-am uitat înăuntru. Nu părea nimic nelalocul lui. Am început să bâjbâi după întrerupător, dar m-am oprit. Instinctul îmi spunea că ceva era în neregulă. Mi-a trecut prin cap să sun la poliţie. Dar ce i-aş fi putut spune? Henry putea foarte bine să fi uitat, pur şi simplu, să închidă uşa după ce a ieşit în grădină. Şi-aşa nu eram prea bine privit în sat, nu era cazul să mai circule vorba şi că m-am făcut de râs.

În loc de asta, am intrat în hol.

— Henry? l-am strigat eu, suficient de tare încât să mă audă dacă era treaz şi destul de încet încât să nu-l trezesc.

N-am primit niciun răspuns. Biroul lui era la capătul celălalt al holului, după colţ. Neputând să-mi alung ideea că exagerez, m-am îndreptat într-acolo. Uşa era întredeschisă, lăsând să se vadă că înăuntru era lumină. M-am oprit, aşteptând să aud o mişcare. Dar bătăile inimii mele acopereau orice zgomot mai mărunt. Am pus mâna pe uşă şi am început să o împing.

Dintr-odată, uşa a fost smulsă. Am fost izbit în lături, iar o umbră mătăhăloasă a ţâşnit din cameră. Cu răsuflarea

tăiată, am sărit în direcţia ei şi am simţit o rafală de aer în faţa mea. Mâna mea a apucat o haină grosolană, năclăită şi apoi ceva mi-a explodat în faţă. M-am clătinat pe spate, în timp ce silueta se repezea spre bucătărie. Când am ajuns eu acolo, uşa din spate se balansa. Fără să mă gândesc, am pornit după el. Şi atunci mi-am adus aminte de Henry.

Oprindu-mă doar cât să închid uşa care dădea spre grădină, m-am grăbit spre biroul lui. Când am ajuns, luminile erau aprinse.

— David, ce naiba se întâmplă?

Henry îşi împingea căruciorul pe hol din dormitor, arătând răvăşit şi uimit.

— Cineva a intrat în casă. A fugit când l-am surprins eu.

Şocul începea să se facă simţit, după ce efectul adrenalinei trecuse. Am intrat în birou. Am constatat, cu uşurare, că dulapul de fier era tot încuiat. Oricine fusese aici măcar nu ajunsese la rezerva de medicamente. Apoi am văzut dulapul de sticlă în care Henry îşi ţinea colecţia de relicve medicale. Uşile erau larg deschise, iar înăuntru, obiectele şi sticlele, răvăşite.

Henry a înjurat şi s-a îndreptat spre dulap.

— Nu atinge nimic. Poliţia va dori să ia amprente, l-am avertizat eu. Ai vreo idee ce ar fi putut să ia?

Se uita confuz la dezordinea lăsată în urmă.

— Nu sunt sigur...

Dar, în timp ce vorbea, am constatat o absenţă evidentă. De când lucram eu acolo, exista, pe raftul de sus, o sticlă verde, veche, pe care se depusese praful, pe care scria cu nişte litere demodate un avertisment de otravă. Acum sticla nu mai era acolo.

Până atunci, crezusem că intrusul căutase medicamente. Chiar şi Manhamul avea dependenţii săi. Dar mă

îndoiam că până şi cel mai disperat narcoman ar fi vrut să ia o sticlă de cloroform.

Am fost readus la realitate de o exclamaţie a lui Henry.

— Dumnezeule, David, eşti în regulă?

Se holba la pieptul meu. Mă pregăteam să-l întreb la ce se referă, dar apoi mi-am dat seama singur. Mi-am amintit rafala de aer pe care o simţisem când l-am înşfăcat pe intrus, în hol. Acum înţelegeam ce fusese.

Partea din faţă a tricoului meu fusese tăiată.

Capitolul 19

După şocul avut cu o seară înainte, ziua următoare a început ca orice zi obişnuită. Lucrul acesta m-a izbit, dar abia mai târziu. Ar fi trebuit să ştiu din experienţă că o catastrofă nu-şi semnalizează de dinainte venirea. Dar când a apărut, m-a luat complet pe nepregătite.

Ca pe toată lumea.

Era aproape trei după-amiaza când poliţia şi-a terminat treaba la cabinet. Au venit grăbiţi, au făcut fotografii, au căutat amprente şi au pus întrebări. Mackenzie avea un aspect obosit şi era sleit de puteri, ca un om abia trezit dintr-un somn chinuit.

— Mai spuneţi-mi o dată. Vreţi să ziceţi că cineva a intrat în casă, v-a tăiat pe piept şi a reuşit să scape fără să apucaţi să vedeţi cum arată?

Eram şi eu obosit şi iritat.

— Era întuneric.

— Deci, nu vi s-a părut nimic familiar la el?

— Nu, îmi pare rău.

— Şi nu e nicio şansă, dacă-l mai vedeţi, să-l recunoaşteţi?

— Mi-aş fi dorit, dar v-am spus, era prea întuneric.

Henry n-a fost nici el în stare să ne ajute. Fusese în camera lui în tot acel timp, neştiind ce se petrece până când a auzit agitaţia, a ieşit şi m-a văzut întorcându-mă din urmărirea mea nereuşită. Dacă lucrurile ar fi decurs diferit, Manhamul s-ar mai fi trezit cu încă o crimă la activ. Poate chiar cu două.

Judecând după atitudinea lui în timp ce-mi punea întrebări, Mackenzie credea că ne-am meritat soarta.

— Şi nu aveţi idee ce altceva ar mai fi putut să ia?

N-am putut decât să clatin din cap. Dulapul de medicamente era neatins şi nu lipsea nimic din frigiderul unde păstram vaccinurile şi doctoriile care trebuiau ţinute la rece. Dar Henry era singurul care ştia ce se afla în dulapul cu uşi din sticlă, în care acum era un talmeş-balmeş şi, până când echipa de legişti nu termina de examinat locul, nimeni nu putea spune cu certitudine ce lipsea şi ce nu.

Mackenzie şi-a încreţit vârful nasului. Ochii îi erau injectaţi şi plini de furie.

— Cloroform, a spus el, cu dezgust. În primul rând, nici măcar nu sunt sigur că n-aţi încălcat vreo lege pentru că ţineaţi aşa ceva aici. Nu credeam că doctorii îl mai folosesc.

— Nu-l mai folosesc. Era doar un obiect ciudat din colecţia lui Henry. Pe aici, pe undeva, există chiar şi o sondă gastrică.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de sonda gastrică, dar ticălosul ăsta e destul de periculos şi fără să aibă o sticlă plină din nenorocitul ăla de anestezic.

S-a oprit.

— Şi, chiar aşa, cum naiba a intrat el aici?

— Eu i-am dat drumul înăuntru.

Ne-am întors amândoi când Henry a apărut în prag. Eram în biroul meu, una dintre puţinele camere de la parter unde ştiam că nu riscam să compromitem nicio probă, întrucât încuiam uşa acolo în fiecare noapte. Insistasem ca Henry să ia o pauză de la interogatoriu. Spargerea îl zguduise destul de rău şi nu se simţea mai bine după aproape o oră de răspuns la întrebări. Părea că-şi mai revenise acum, deşi tot avea o culoare nesănătoasă în obraji.

— I-aţi dat drumul, a repetat Mackenzie sec. Aţi spus mai devreme că l-aţi găsit în camera dumneavoastră de lucru.

— Aşa e. Dar tot a fost vina mea. M-am gândit la ce s-a întâmplat şi... Henry a inspirat adânc. Ei bine, nu... nu prea îmi aduc aminte să fi încuiat uşa de la bucătărie înainte să merg la culcare.

— Aţi spus mai devreme că era încuiată.

— Da, m-am gândit că era. Adică, eu o încui mereu. Asta e o regulă.

— Dar nu în seara asta.

— Nu sunt sigur, a spus Henry, dregându-şi glasul, şi aproape ţi se făcea rău văzându-i starea. Se pare că nu.

— Dar biroul? Era şi el descuiat?

— Nu ştiu, spuse Henry, părând epuizat. Cheile sunt în sertarul de la biroul meu. Se poate să le fi găsit sau... vocea i-a pierit.

Mackenzie arăta de parcă se străduia din răsputeri să-şi menţină calmul.

— Câţi oameni ştiau despre cloroform?

— Dumnezeu ştie... E aici de mai de multă vreme decât mine. Nu l-am considerat niciodată a fi un secret.

— Deci, oricine care a intrat aici se poate să-l fi văzut?

— Presupun că da, e posibil, a recunoscut Henry, fără nicio tragere de inimă.

— Acesta e un cabinet medical, i-am spus lui Mackenzie. Toată lumea ştie că există substanţe periculoase aici. Tranchilizante, sedative, mai ştiu eu ce.

— Care se presupune că ar trebui să stea încuiate, a spus Mackenzie. Ideea de bază e că omul ăsta a putut să intre aici şi să se servească pur şi simplu.

— Uitaţi ce, nu l-am invitat eu, ce naiba! a izbucnit Henry. Nu credeţi că mă simt şi-aşa destul de prost? Sunt doctor de peste treizeci de ani şi nimic de genul ăsta nu s-a mai întâmplat vreodată!

— Dar s-a întâmplat în noaptea asta, i-a reamintit Mackenzie. În singura noapte când aţi uitat să încuiaţi uşa.

Henry şi-a coborât privirea.

— De fapt... se poate să nu fi fost singura dată. În vreo două rânduri, recent, m-am... m-am trezit şi am găsit uşa tot deschisă. Doar o dată sau de două ori pentru că, în mod normal, îmi amintesc să încui uşa, a adăugat el, în grabă. Dar... în fine, în ultima vreme se pare că am început să fiu puţin cam... uituc.

— Uituc, a repetat Mackenzie cu o voce neutră. Dar acum e prima oară când are loc o spargere, nu-i aşa?

Eram gata să răspund în locul lui Henry, să spun că evident că era prima dată. Apoi, i-am surprins expresia neliniştită.

— Ei bine, nu..., a spus frământându-şi mâinile, împletindu-şi şi despletindu-şi degetele... Nu sunt sigur...

Mackenzie continua să se holbeze uimit la el. Henry a ridicat pierit din umeri.

— Ideea e că or mai fi fost vreo două ocazii în care mi s-a părut că totul în birou era... aranjat altfel.

— Rearanjat? Adică lipseau lucruri?

— Nu ştiu, n-am ştiut niciodată cu siguranţă. Se poate să fi fost memoria mea, care-mi joacă feste, mi-a aruncat el o privire complet stânjenită. Îmi pare rău, David. Ar fi trebuit să-ţi spun. Dar speram... Ei bine, am crezut că, dacă fac un efort în plus...

Şi-a ridicat mâinile, lăsându-le să cadă a deznădejde. Nu ştiam ce să spun. Mă simţeam mai prost decât oricând că fusese nevoit să-mi ţină locul în ultima perioadă. În afara dizabilităţii sale, l-am considerat întotdeauna ca fiind sănătos fizic. Acum, în primele ore ale dimineţii, am văzut detalii pe care le omisesem înainte. Ochii îi erau adânciţi în orbite şi pielea din jurul bărbiei sale încadrate de păr argintiu, tuns scurt şi din jurul gâtului îi atârna. Din cauza şocului suferit, arăta bolnav şi bătrân.

I-am surprins privirea lui Mackenzie, care avea de gând să nu-l ia prea tare pe Henry. Cu buzele strânse, m-a luat deoparte, lăsându-l pe Henry neconsolat, având în faţă o ceaşcă de ceai pe care i-l făcuse o tânără poliţistă.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta? a întrebat Mackenzie.

— Da.

— S-ar putea să nu fie prima oară când se întâmplă asta.

— Da, înţeleg.

— Bun, pentru că prietenul dumneavoastră e posibil să-şi piardă licenţa. Ar fi fost grav şi dacă era vorba doar despre nişte narcomani, dar acum e vorba despre un criminal în serie. Şi se pare că a putut să se mişte nestingherit pe aici şi să ia ce îi trebuie cine ştie pentru câtă vreme!

M-am oprit înainte de a spune din nou „da".

— Trebuie să aibă ceva cunoştinţe medicale ca să ştie ce anume să ia. Şi ce să folosească.

— Ei, să fim serioşi! Omul e un criminal! Credeţi că o să-şi facă griji să administreze doza potrivită? Plus că nu trebuie să fii neurochirurg ca să ştii ce să faci cu cloroformul.

— Dacă a mai fost aici, de ce n-a luat toată sticla? am întrebat eu.

— Poate că nu voia să ştie nimeni ce luase. Dacă n-ar fi fost surprins în noaptea asta, n-am fi aflat nici acum, nu-i aşa?

Nu-l puteam contrazice. Mă simţeam vinovat ca şi cum eu aş fi fost cel neglijent, şi nu Henry. Eram partenerul lui, ar fi trebuit să fiu mai atent la ceea ce se întâmpla. La ceea ce i se întâmpla lui.

Într-un final, după ce poliţia a făcut tot ce era de făcut, am plecat acasă. Se crăpase deja de ziuă când am pus capul pe pernă.

Aproape într-o clipă am fost iar treaz, aşa mi s-a părut.

Era prima oară, de zile întregi, când aveam iar visul acela. Era mai intens decât oricând, dar măcar nu mai lăsase în urmă acelaşi sentiment retrezit al pierderii. Eram trist, dar calm. Alice nu era acolo, doar Kara. Am vorbit despre Jenny. *E totul în regulă*, mi-a spus ea, zâmbind. *Aşa trebuie să fie.*

Fusese aproape un rămas-bun; prea mult amânat, dar inevitabil. Totuşi, amintirea ultimelor cuvinte ale Karei, rostite cu acea uşoară urmă de îngrijorare pe care o cunoşteam atât de bine, mi-a dat o stare de nelinişte de care nu mă puteam scutura.

Ai grijă.

Dar la ce anume trebuia să am grijă, nu ştiam. Mi-am frământat o vreme mintea cu aceste cuvinte, până când

mi-am dat seama că nu încercam decât să-mi analizez propriul subconştient.

În definitiv, era doar un vis.

M-am dat jos din pat şi m-am dus să fac un duş. Deşi nu stătusem în pat decât vreo câteva ore, mă simţeam la fel de odihnit ca după o noapte întreagă de somn. Am plecat devreme la laborator, pentru ca, în drumul meu, să trec pe la Henry şi să văd cum se simte. Îmi făceam griji pentru el după tot ce se întâmplase în noaptea trecută. Arăta groaznic şi n-aveam cum să nu mă simt responsabil pentru el. Dacă nu ar fi fost atât de obosit de la munca suplimentară pe care fusese nevoit s-o facă din cauza mea, poate că n-ar fi uitat să încuie uşa de la cabinet.

Am intrat în casă şi l-am strigat. N-am primit niciun răspuns. Am mers în bucătărie, dar nu era nici urmă de el nici acolo. Încercând să ignor fiorul de nelinişte, mi-am spus că probabil încă dormea. Când m-am întors ca să ies din bucătărie, am aruncat o privire pe fereastră şi am înlemnit. În capătul îndepărtat al grădinii, puteam zări o parte din vechiul dig din lemn, acolo unde intra în lac. Căruciorul lui Henry era acolo.

Era gol.

Am dat buzna pe uşa din spate, strigându-l. Accesul la dig se făcea prin partea de sud a grădinii, într-un loc camuflat de tufe şi copaci. Nu am putut să-l văd până nu am ajuns la poartă şi apoi am încetinit, uşurat. Cu căruciorul gol aproape, Henry se cocoţase cu chiu cu vai pe marginea digului, încercând să coboare în şalupă. Faţa îi era roşie de la efort şi concentrare, iar picioarele şi le bălăbănea inerte deasupra bărcii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, ce tot faci aici?

M-a săgetat cu o privire mânioasă, dar nu s-a oprit.

— Ies cu barca, ce naiba ţi se pare că fac?

A gemut atunci când mâinile sale au preluat întreaga greutate a corpului. Am ezitat, voind să-l ajut, dar ştiind că degeaba mă străduiesc. Cel puţin, dacă ar fi căzut, eram acolo pentru a-l scoate afară.

— Haide, Henry, ştii că n-ar trebui să faci aşa ceva!

— Vezi-ţi de treburile tale, ce naiba!

M-am holbat la el, înmărmurit. Gura îi era fixă, dar tremura. Şi-a mai continuat încă puţin încercarea stupidă, apoi, brusc, a abandonat. S-a lăsat să cadă sprijinindu-se de un pilon de lemn, acoperindu-şi ochii.

— Îmi pare rău, David. N-am vrut să se întâmple asta.

— Vrei o mână de ajutor să te aşezi în cărucior?

— Lasă-mă o clipă să-mi trag sufletul.

M-am aşezat lângă el, pe scândurile aspre ale şalupei. Pieptul încă îi tresălta, iar cămaşa i se lipise de corp, de la transpiraţie.

— De când eşti aici?

— Nu ştiu. De ceva vreme, a surâs el slab. Mi s-a părut o idee bună atunci.

— Henry..., am ezitat eu, neştiind ce să spun. La ce naiba te gândeai? Ştiai că nu poţi să te urci singur în barcă.

— Ştiu, ştiu, numai că... S-a întunecat la faţă. Nenorocitul ăla de poliţist. Felul în care m-a privit astă-noapte. Modul în care mi-a vorbit... ca unui boşorog senil şi nebun! Ştiu că am făcut o greşeală, trebuia să verific încuietorile. Dar să mă ia de sus în halul ăla...

Şi-a coborât privirea înspre picioare, strângând din buze.

— Uneori devine frustrant. Să te simţi neajutorat. Câteodată, îţi vine să *faci* ceva, înţelegi?

M-am uitat la suprafaţa întinsă, pustie a lacului. Nu era nici ţipenie de om.

— Dar dacă ai fi căzut?

— Atunci le-aş fi făcut tuturor o favoare, nu-i aşa? m-a privit şi apoi a schiţat un rânjet sardonic care l-a făcut să semene din nou cu el. Nu te uita aşa la mine. N-am de gând să-mi fac de petrecanie încă. M-am făcut destul de râs pentru o zi.

S-a forţat să se ridice în picioare, strâmbându-se de la efort.

— Ajută-mă să mă aşez în căruciorul ăla blestemat, da?

Mi-am pus mâinile sub el, preluându-i greutatea în timp ce se lăsa încet în cărucior. A fost un semn de oboseală extremă faptul că n-a protestat când l-am împins eu spre casă. Întârziasem deja la laborator, dar am mai rămas cât să-i fac un ceai şi să mă asigur că e în regulă.

A căscat şi s-a frecat la ochi în timp ce mă pregăteam de plecare.

— Aş face bine să mă pregătesc. Programul de dimineaţă începe într-o jumătate de oră.

— Nu azi. Nu eşti în formă, nu poţi munci.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Indicaţiile medicului, nu-i aşa?

— Dacă vrei tu.

— Cum rămâne cu pacienţii?

— Janice poate să-i anunţe că e închis cabinetul în dimineaţa asta. Dacă e ceva urgent, pot apela la serviciile medicale în afara programului de lucru.

De data asta, nu m-a mai contrazis. Acum, că depăşise starea aceea de frustrare, părea secat de puteri.

— Ascultă, David... Să nu spui nimănui despre asta, da?

— Bineînţeles că nu.

A clătinat din cap, uşurat.

— Doamne, mă simt şi-aşa penibil.

— Nu trebuie.

Eram la uşă când m-a strigat iar.

— David... a făcut o pauză, stânjenit. Mulţumesc.

Recunoştinţa lui nu m-a făcut să mă simt deloc mai bine. În maşină, în drum spre laborator, am realizat, neliniştit, câtă presiune în plus aruncasem asupra lui, în ultima vreme. Luasem prea multe ca fiind de la sine înţelese în privinţa lui, şi nu doar în legătură cu preluarea sarcinilor mele. Îmi doream acum să fi făcut efortul de a mai fi ieşit cu el pe lac sau, pur şi simplu, să mai petrec nişte timp cu el. Dar fusesem atât de prins cu investigaţia şi, pe lângă asta, şi cu Jenny, încât n-am stat să mă gândesc prea mult la Henry.

Dar asta avea să se schimbe, m-am hotărât eu. Făcusem cam tot ce-mi stătuse în putinţă la laborator. Odată ce aveam să-i comunic lui Mackenzie concluziile mele, el urma să le comunice poliţiei, ca să se folosească de ele, iar eu aş fi putut apoi să-mi repar recentele greşeli. După ziua de azi, mi-am spus, viaţa mea avea să revină la normal.

Eram departe de a avea dreptate.

După harababura din ultimele douăsprezece ore, m-am simţit aproape uşurat să mă întorc în sanctuarul acela clinic al laboratorului. Cel puţin aici eram pe un teren mai sigur. Rezultatele analizelor veniseră, confirmând ceea ce bănuiam deja. Lyn Metcalf era moartă de aproximativ şase zile, ceea ce însemna că ucigaşul ei o ţinuse în viaţă, indiferent din ce motiv bolnav, vreme de aproape trei zile, înainte de a-i tăia beregata. Aceea fusese rana

care-i provocase moartea. Iar conţinutul scăzut de fier din pământul aflat în jurul cadavrului arăta, de asemenea, că fusese ucisă în altă parte, cadavrul fiind mai apoi abandonat în zona mlăştinoasă.

De asemenea, la fel ca în cazul lui Sally Palmer, nu se găsise nimic în locul unde fusese aruncată care să indice ceva despre criminal. Pământul era prea uscat de la soare ca să păstreze urme de paşi şi, cu excepţia fibrelor din funie descoperite pe unghiile rupte, nu exista nicio probă criminalistică, niciun indiciu despre identitatea criminalului.

Dar nu trebuia să mă preocup eu de asta. Colaborarea mea aproape că se încheiase. Am aruncat o ultimă privire vertebrelor cervicale care fuseseră tăiate de cuţit, fiind mai sigur decât oricând că cele două femei fuseseră ucise cu aceeaşi armă. După aceea, nu-mi mai rămânea decât să fac ordine. Marina a întrebat dacă vreau să ieşim la prânz ca să sărbătorim momentul, dar am refuzat. Tot nu reuşisem să vorbesc cu Jenny şi nu mai aveam răbdare.

Am sunat-o de îndată ce Marina a plecat. În timp ce aşteptam să-mi răspundă, entuziasmul meu era atât de mare, încât mi se făcea rău fizic.

— Scuze, a spus ea, cu răsuflarea întretăiată. Tina e plecată, iar eu eram în grădină.

— Ce mai faci? am întrebat.

M-am simţit brusc agitat. Fusesem atât de preocupat să mă analizez pe mine, încât nu stătusem să mă gândesc că ar fi putut să ajungă şi ea la propriile ei concluzii legate de relaţia noastră. Poate, diferite de ale mele.

— Sunt OK, dar tu? Toată lumea vorbeşte despre ce s-a întâmplat la cabinet astă-noapte. Nu eşti rănit, nu?

— Nu, sunt bine. Mai rău a fost pentru Henry.

— Doamne, când am auzit, m-am gândit... ei bine, am fost foarte îngrijorată.

Nu-mi trecuse nicio clipă prin cap că ar fi putut fi îngrijorată. Nu mai eram obişnuit să mă gândesc la altcineva.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te sun mai devreme.

— E-n regulă, mă bucur că te simţi bine. Te-aş fi sunat eu, dar...

Pauza pe care a făcut-o mi-a dat o stare de încordare. *Acum i-acum.*

— Uite, ştiu că am spus că o să facem pauză vreo două zile, dar... Ei bine, chiar aş vrea să te văd. Adică, dacă vrei şi tu.

Am zâmbit larg.

— Şi eu vreau.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles.

Am râs amândoi.

— Doamne, e ridicol. Mă simt ca o adolescentă, a spus ea.

— Şi eu, am spus eu, uitându-mă la ceas.

Era unu şi zece. Puteam să fiu înapoi în Manham pe la două, iar programul de seară de la cabinet începea abia la patru.

— Aş putea să vin acum, dacă vrei.

— Bine.

A vorbit cu timiditate, dar îi puteam simţi zâmbetul din glas. În fundal, s-au auzit două ţârâituri ale soneriei.

— Stai o secundă, e cineva la uşă.

Am auzit-o punând receptorul jos. M-am sprijinit de marginea mesei de lucru, având încă pe faţă un rânjet

idiot, în timp ce aşteptam ca ea să-l ridice din nou. La naiba cu acordatul de spaţiu. Tot ce ştiam era că voiam să fiu cu ea chiar acum, mai mult decât orice îmi dorisem de multă vreme încoace. Auzeam, pe fundal, radioul, în timp ce aşteptam. A durat mai mult decât mă aşteptasem până când receptorul a fost din nou ridicat.

— Omul cu laptele? am glumit eu.

N-am primit niciun răspuns. Auzeam respiraţia cuiva la capătul celălalt. Adânc şi aproape precipitat, ca după un efort.

— Jenny? am spus eu, derutat.

Nimic. Am mai auzit respiraţia câteva secunde. Apoi, un uşor „clic", în timp ce persoana de la capătul celălalt închidea.

M-am holbat prosteşte la receptor, apoi am format din nou numărul, tremurând. *Răspunde. Te rog, răspunde,* m-am rugat eu, în tăcere. Dar telefonul a sunat iar şi iar.

Când am întrerupt legătura şi am format numărul lui Mackenzie, alergam deja spre maşină.

Capitolul 20

N-a fost greu de ghicit ce se întâmplase. Casa în sine era un martor al poveştii. Pe aceeaşi masă şubredă pe care făcuserăm picnic, se afla o jumătate de sendviş, deja zbârcindu-se de la căldură. Lângă el, se auzea radioul, mergând indiferent. Uşa care dădea din bucătărie în grădina din spate era larg deschisă, perdeaua din mărgele de sticlă legănându-se la trecerea poliţiştilor. Înăuntru, rogojina din nucă de cocos fusese ridicată şi sprijinită de un dulap de bucătărie, în timp ce receptorul telefonului era în furcă, pus de cineva.

Dar nici urmă de Jenny.

Poliţia n-a vrut să mă lase să intru când am ajuns. Împrejmuiseră deja casa cu bandă, iar un cârd de copii şi de vecini priveau cu solemnitate din stradă, în timp ce poliţiştii intrau şi ieşeau. Un tânăr ofiţer, cu o privire agitată, ţintită dincolo de ţarc, înspre dealuri, mi-a blocat intrarea, când încercam să mă apropii de poartă. A refuzat să mă asculte, dar nici starea în care eram nu mă punea într-o lumină prea bună. Abia când a ajuns Mackenzie, bătându-mă pe umăr ca să mă calmeze, am fost lăsat să intru.

— Nu atingeţi nimic, mi-a spus el, deşi nu era nevoie, în timp ce intram în casă.

— Nu sunt un începător amărât!

— Atunci nu vă mai purtaţi ca şi cum aţi fi unul.

Eram gata să urlu la el, dar m-am stăpânit. Avea dreptate. Am inspirat adânc, încercând să mă controlez. Mackenzie mă privea, curios.

— Cât de bine o cunoşteaţi?

Vezi-ţi de treburile tale, voiam să-i spun. Dar bineînţeles că nu puteam.

— Abia începuserăm să ieşim împreună.

Mi-am încleştat pumnii când am văzut doi criminalişti împrăştiind praf pentru amprente pe telefon.

— Cât de serios era?

N-am făcut decât să mă uit la el. După o clipă, a scuturat scurt din cap.

— Îmi pare rău.

Să nu-ţi fie! Fă ceva! Dar deja se făcea tot ce se putea. Elicopterele poliţiei survolau zona, în timp ce poliţiştii în uniforme cercetau ţarcul şi împrejurimile.

— Spuneţi-mi din nou ce s-a întâmplat, m-a instruit Mackenzie, eu fiind incapabil să accept că aşa ceva se petrecea cu adevărat. Sunteţi sigur de ora când a spus că e cineva la uşă?

— Categoric. M-am uitat la ceas pentru a vedea cât de repede pot ajunge aici.

— Şi n-aţi auzit nimic?

— Nu! Hristoase, suntem în plină amiază, cum se poate ca cineva să fi bătut la uşa ei şi s-o târască afară? În sat mişună atâţia afurisiţi de poliţişti! Ce naiba făceau?

— Ascultaţi-mă, ştiu cum vă simţiţi, dar...

— Nu, nu ştiţi! Cineva trebuie să fi văzut *ceva*!

A oftat, vorbindu-mi, după cum aveam să-mi dau seama mai târziu, cu o răbdare formidabilă.

— Vorbim cu toţi vecinii. Dar grădina nu dă înspre alte case. E o cărare pe lângă ţarc ce duce chiar aici, în spate. Ar fi putut să vină cu o dubă sau cu o maşină, apoi să se întoarcă pe acelaşi drum fără să fie văzut de cineva.

M-am uitat pe fereastră. În depărtare, oglinda lacului era nemişcată şi nevinovată. Mackenzie trebuie să fi ghicit la ce mă gândeam.

— Nu se vede nicio barcă. Elicopterul caută încă, dar...

Nu era nevoie să-mi explice. Trecuseră aproximativ cincisprezece minute de când deschisese Jenny uşa şi de când ajunsese poliţia aici. Mai mult decât suficient pentru cineva care ştia zona să se facă pierdut, pe sine şi pe oricine era cu el.

— De ce n-a strigat după ajutor? am întrebat eu, acum mai liniştit, dar era liniştea disperării mai degrabă decât calmul adevărat. Nu s-ar fi lăsat dusă nicăieri fără să se zbată.

Înainte ca Mackenzie să poată răspunde, s-a auzit zarvă de afară. O clipă mai târziu, Tina a dat buzna în casă, albă la faţă şi îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Jenny?

N-am putut decât să clatin din cap. S-a uitat în jur, cu o privire sălbatică.

— A fost el, nu-i aşa? A prins-o.

Am încercat să spun ceva, dar n-am fost în stare. Tina şi-a dus mâinile la gură.

— Oh, nu. Oh, Doamne, nu, te rog.

A început să plângă. Am ezitat înainte de a mă duce la ea şi de a o îmbrăţişa. S-a prăbuşit în braţele mele, plângând în hohote.

— Domnule.

Unul dintre ofiţerii criminalişti se apropiase de Mackenzie. Avea o pungă pentru probe. În ea părea a fi o bucată mototolită de cârpă murdară.

— Era lângă gardul viu, în colţul din spate, a spus ofiţerul. E o gaură acolo, suficient de mare încât cineva să se strecoare.

Mackenzie a desfăcut punga şi a adulmecat cu grijă. Fără vreun cuvânt, a întins-o către mine. Mirosul era slab, dar de neconfundat.

Cloroform.

N-am luat parte la căutări. În primul rând, nu voiam să pierd nicio veste. Pentru că ţinuturile din preajma Manhamului erau presărate cu zone moarte, în care telefoanele erau bune de aruncat, nu voiam să risc să nu pot fi contactat în vreo zonă izolată din mlaştini sau din pădure. Şi ştiam că era o pierdere de timp. N-aveam s-o găsim pe Jenny dacă rătăceam la întâmplare prin împrejurimi. Nu până când cel care o răpise voia s-o găsim.

Tina ne-a spus despre vulpea moartă găsită cu două zile în urmă. Nici măcar acum nu-şi dădea seama de semnificaţia ei. A fost uluită când Mackenzie a întrebat-o dacă ea sau Jenny găsiseră vreo pasăre sau vreun animal, recent. La început, a spus nu, apoi, mai mult în treacăt, a menţionat vulpea. Mi s-a făcut fizic rău la gândul că existase şi un avertisment şi fusese ignorat.

— Încă mai credeţi că a fost o idee bună să păstraţi tăcerea în legătură cu mutilarea animalelor? l-am întrebat apoi pe Mackenzie.

S-a înroşit la faţă, dar n-a spus nimic. Ştiam că nu e corect ce fac, că probabil decizia fusese luată peste capul lui. Dar voiam să mă descarc pe ceva. Pe cineva.

Tina a fost cea care şi-a amintit de insulina lui Jenny. Un ofiţer criminalist căuta prin geanta lui Jenny şi, văzându-l, Tina s-a albit brusc la faţă.

— Oh, Doamne, ăsta e stiloul ei injector!

Poliţistul ţinea în mână stiloul injector al lui Jenny. Semăna cu un pix ceva mai lat, dar avea marcaje pentru dozele de insulină. O văzusem folosindu-l în dimineţile când rămăsese la mine, administrându-şi cu naturaleţe medicamentul care-i stabiliza metabolismul.

Mackenzie s-a uitat la mine cerând o explicaţie.

— E diabetică, i-am spus, cu vocea frângându-mi-se în urma acestei noi lovituri. Trebuie să îşi injecteze insulină în fiecare zi.

— Şi dacă nu poate?

— În cele din urmă, ar intra în comă.

N-am spus ce s-ar întâmpla apoi, dar, după expresia feţei, Mackenzie părea să fi înţeles oricum destul de bine.

Văzusem prea multe. Mackenzie a fost cu siguranţă uşurat când am plecat, promiţând că o să mă sune imediat ce afla ceva. În timp ce conduceam spre casă, gândul care mi-a trecut prin minte a fost acela că Jenny venise în Manham după ce scăpase de un atac, numai pentru a cădea victimă unuia şi mai rău. *A venit aici pentru că era mai sigur decât la oraş.* Părea întru totul nedrept, era ca şi cum fusese violată o ordine naturală. M-am simţit de parcă fusesem despicat în două, trecutul suprapunându-se peste prezent, aşa că parcă trăiam din nou coşmarul pierderii Karei şi a lui Alice. Numai că acum era o senzaţie cu totul diferită. Atunci, fusesem împietrit de

tristeţe şi de senzaţia pierderii a ceva important. Acum, nici măcar nu ştiam dacă Jenny era în viaţă sau nu. Sau, dacă era, nu ştiam prin ce trecea. Nu puteam să mă stăpânesc să nu mă gândesc la tăieturile şi mutilările pe care le văzusem la celelalte două femei, la fibrele de sfoară înfipte în unghiile rupte ale lui Lyn Metcalf. Fuseseră legate şi supuse la cine ştie ce orori înainte să moară. Şi prin ce trecuseră ele avea să treacă acum şi Jenny.

Nu mă simţisem în viaţa mea mai speriat.

De cum am intrat în casă mi se părea că pereţii se strâng în jurul meu. Chinuindu-mă singur, am urcat în dormitor. Mă gândeam că încă mai puteam să-i simt parfumul lui Jenny în aer, un memento sfâşietor al absenţei ei. M-am uitat la patul în care stătuserăm cu numai două nopţi în urmă şi n-am mai suportat să rămân în casă. Am coborât rapid şi am ieşit din casă.

Fără să-mi dau seama ce fac, am plecat cu maşina la cabinet. În lumina verzuie a serii, se auzeau ciripeli de peste tot. Frumuseţea serii părea crudă şi batjocoritoare, amintind în mod nefast de un univers complet nepăsător. Când am închis uşa din faţă în urma mea, Henry a venit din birou, în scaunul său cu rotile. Încă arăta slăbit şi bolnav. Îmi dădeam seama, după faţa lui, că ştia.

— David... Îmi pare atât de rău.

Doar am dat din cap. Părea pe punctul de a-i da lacrimile.

— E vina mea. Noaptea trecută...

— Nu e vina ta.

— Când am auzit despre asta... Nu ştiu ce să zic.

— Nu prea e mult de zis, nu-i aşa?

A frecat braţul scaunului.

— Dar poliţia? Sigur trebuie să aibă vreun fel de... pistă sau ceva?

— Nu chiar.

— Doamne, ce mizerie, a spus el, trecându-şi mâna peste faţă, apoi urnindu-se din loc. Lasă-mă să-ţi dau ceva de băut.

— Nu, mersi.

— O să bei un pahar, fie că vrei, fie că nu, a încercat el să zâmbească. Recomandarea doctorului.

Am cedat doar pentru că era mai simplu decât să mă cert cu el. Am preferat să stăm în living decât în biroul său. Ne-a turnat amândurora un whisky, apoi mi-a întins paharul.

— Hai. Până la fund.

— Eu nu...

— Bea-l.

Am făcut ce mi s-a spus. Am simţit cum alcoolul mă arde pe gât, până a ajuns în stomac. Henry mi-a reumplut paharul, fără vreo vorbă.

— Ai mâncat?

— Nu mi-e foame.

Părea gata să se certe cu mine, dar s-a răzgândit.

— Eşti bine-venit să rămâi aici în seara asta. N-o să dureze mult să punem în ordine vechea ta cameră.

— Nu, mersi.

Neavând altceva de făcut, mi-am mai pus un whisky.

— Nu pot să nu mă gândesc că eu am provocat asta, cumva.

— Haide, David, nu vorbi prostii.

— Ar fi trebuit să anticipez totul.

Şi poate că o făcusem, m-am gândit eu, amintindu-mi avertismentul Karei din vis. Dar alesesem să-l ignor.

— Astea-s aberaţii, a izbucnit Henry. Sunt unele lucruri asupra cărora chiar nu poţi să ai control. Ştii asta la fel de bine ca mine.

Avea dreptate, dar faptul că ştiam asta nu mă ajuta deloc. Am mai stat cam în jur de o oră, rămânând, în mare parte, tăcuţi. Am dat pe gât restul de băutură, refuzându-i tentativa de a-mi mai turna un pahar. Nu voiam să mă îmbăt. Oricât de tentant era, ştiam că aburul alcoolului n-avea să îmbunătăţească nimic. Când am început să simt din nou că mă sufoc, am plecat. Henry era atât de îndurerat că nu mă putea ajuta, încât chiar mi-a părut rău pentru el. Dar gândurile despre Jenny nu au lăsat loc pentru altceva prea mult timp.

Trecând cu maşina prin sat, am văzut cum poliţia mergea din uşă în uşă, încă o tentativă inutilă de a face ceva. Am simţit cum creşte în mine furia, privindu-i cum irosesc în continuare, metodic, timpul. Am mers mai departe, spre casă, ştiind că nu-mi va fi acum mai uşor decât înainte să intru. Îndreptându-mă spre periferia satului, am văzut un grup de bărbaţi blocând drumul. Am încetinit, recunoscând majoritatea figurilor. Chiar şi Rupert Sutton era acolo, părând că are voie în sfârşit să iasă de sub fusta mamei.

În faţa tuturor se afla Carl Brenner.

S-au uitat cu toţii ţintă la maşină, neschiţând vreun gest de a se mişca, în timp ce eu m-am aplecat la geam.

— Ce se întâmplă aici?

Brenner a scuipat pe jos. Faţa îi era încă plină de vânătăi de la bătaia primită de la Ben.

— N-aţi auzit? A mai fost răpită una.

M-am simţit de parcă cineva mă lovise, la propriu, în inimă. Dacă a patra femeie fusese deja răpită, asta

însemna un singur lucru. Ceva se întâmplase deja cu Jenny. Brenner a continuat, neobservându-mi starea.

— Învăţătoarea de la şcoală. A prins-o în după-masa asta.

A mai spus ceva, dar nu l-am auzit. Sângele mi-a pompat în cap, asurzindu-mă, în timp ce îmi dădeam seama că astea erau informaţii vechi, nu noi.

— Unde mergeţi? a cerut el să ştie, nedându-şi seama de efectul vorbelor sale.

I-aş fi putut spune. Aş fi putut oferi explicaţii sau aş fi putut inventa vreun motiv. Dar, uitându-mă la el, însufleţit de nou-descoperita sa importanţă, am simţit cum văd negru în faţa ochilor.

— Nu-i treaba ta.

A rămas cu gura căscată.

— Mergeţi la vreun consult?

— Nu.

Brenner a mişcat nesigur din umeri, ca un boxer care încearcă să-şi ia inima-n dinţi.

— Nu intră şi nu iese nimeni din sat fără să ne spună de ce.

— Şi ce-o să faci? O să mă târăşti afară din maşină?

Unul dintre bărbaţi a intervenit. Era Dan Mardsen, ajutorul de fermier pe care-l îngrijisem după ce fusese rănit de una dintre capcanele criminalului.

— Haideţi, doctore Hunter, nu o luaţi personal.

— De ce nu? Mi se pare al naibii de personal.

Brenner îşi recăpătase agresivitatea obişnuită.

— Ce e, *domnu' doctor*? Aveţi ceva de ascuns?

A sunat ca o insultă. Dar, înainte să mai spună cineva ceva, Mardsen l-a apucat de mână.

— Lasă-l în pace, Carl. Era un prieten de-al ei.

Era. Am ţinut mâinile încleştate pe volan în timp ce ei îi îmi aruncau nişte priviri pline de curiozitate.

— Dă-te din drum, i-am spus.

Brenner şi-a pus mâna pe uşă.

— Nu, până când nu...

Am apăsat pe acceleraţie, azvârlindu-l din drum. Bărbaţii din faţa mea au sărit în lături în timp ce Land Roverul gonea înainte. Nişte feţe uluite mi-au apărut în faţa ochilor, apoi am trecut de ei. M-au urmărit cu strigătele lor mânioase, dar n-am încetinit. Abia când nu i-am mai avut în raza vizuală, furia mea a început să se domolească, până când am putut din nou să gândesc clar. Ce naiba fusese în capul meu? Halal doctor eram. Puteam să rănesc pe cineva. Sau mai rău.

Am condus fără ţintă până când mi-am dat seama că mă îndreptam spre cârciuma în care fusesem cu Jenny numai cu câteva zile în urmă. Am frânat cu putere, nefiind capabil să suport nici măcar gândul de a o revedea acum. Când o maşină a claxonat zgomotos în spatele meu, am tras pe dreapta, aşteptând să treacă, înainte de a întoarce şi de a porni înapoi spre sat.

Încercasem să fug de gândul a tot ceea ce se întâmplase, dar ştiam că nu puteam. Conducând înapoi spre Manham, mă simţeam extenuat. Nu era nici urmă de Brenner sau de prietenii lui. Am rezistat tentaţiei de a mă duce acasă la Jenny sau de a-l suna pe Mackenzie. N-avea niciun sens. Aveam să aflu cât de curând dacă se întâmpla ceva.

Am intrat în casă, mi-am turnat un whisky, deşi nu voiam asta, şi am stat afară, în timp ce soarele aluneca de pe cer. Inima mea se scufunda odată cu el. Trecuse aproape o jumătate de zi de când Jenny fusese răpită. Îmi

puteam spune că încă exista speranţă, că oricine ar fi fost criminalul, nu-şi omorâse imediat nici celelalte două victime. Dar nu-mi găseam alinare în asta, chiar deloc.

Chiar dacă nu era deja moartă — o posibilitate care s-a deschis înspăimântător în faţa ochilor mei —, n-aveam mai mult de două zile s-o găsim. Dacă lipsa de insulină n-avea s-o aducă în comă până atunci, monstrul acela anonim urma s-o omoare la fel ca pe Sally Palmer şi pe Lyn Metcalf.

Iar eu nu puteam să fac nimic pentru a-l opri.

Capitolul 21

După o vreme, întunericul a încetat să mai fie compact. Au început să apară puncte de lumină, atât de mici, încât, la început, a crezut că sunt doar în imaginaţia ei. Când a încercat să se concentreze asupra lor, au dispărut. Abia când s-a uitat la ele dintr-o parte, au început să fie vizibile — picăţele minuscule, ca o întindere orizontală de stele, la marginea razei ei vizuale.

Dar, apoi, pe măsură ce privirea i se acomoda, şi-a dat seama că poate să le zărească mai uşor. Nu numai picăţele, ci şi fâşii de lumină. După un timp, a putut să discearnă faptul că nu se aflau peste tot în jurul ei. Lumina venea dintr-o singură direcţie. Înclina să creadă că venea din faţă.

Ghidându-se după asta, Jenny a început treptat să se sforţeze să dea formă şi contur întunericului ce o înconjura.

Trezirea fusese greoaie. Avea o durere de cap difuză, o palpitaţie ce îi anihila simţurile şi făcea ca fiecare mişcare să pară o agonie. Avea gândurile împrăştiate, dar o teribilă senzaţie de groază a împiedicat-o să alunece iar în starea aceea de leşin. S-a gândit că se afla din nou în

parcare, numai că, de data asta, şoferul o băgase în portbagaj. Se simţea strivită şi nu mai putea să respire. A vrut să strige după ajutor, dar gâtul ei, ca şi restul corpului păreau să nu asculte de comenzi.

Încet, încet, gândurile ei au prins ceva mai multă coerenţă. A devenit conştientă de faptul că, oriunde se afla, nu era în acea parcare. Asta se întâmplase demult. Gândul n-a consolat-o. *Unde se afla?* Întunericul o deruta şi o îngrozea. Chinuindu-se să se ridice, şi-a dat seama că ceva o ţinea de picior. A încercat să se elibereze, a simţit ceva strâns înfăşurat, apoi degetele ei au dat de funia aspră de cânepă din jurul gleznelor ei. Cu o neîncredere din ce în ce mai mare, a trecut cu degetele de-a lungul ei, până când a dat de un inel greu, din fier, aşezat pe podea.

Fusese legată. Şi, dintr-odată, sfoara, întunericul, pământul tare de sub ea, toate au căpătat o semnificaţie teribilă.

Apoi şi-a adus aminte.

Memoria i-a revenit pe bucăţi; un amalgam care, până la urmă, a devenit coerent. Vorbea cu David la telefon. A auzit soneria, s-a dus să răspundă, a văzut figura unui bărbat stând afară, mascat de perdeaua din mărgele de sticlă, şi... şi...

Oh, Dumnezeule, nu e adevărat. Numai că era. A strigat după David, după Tina. Oricine. N-a venit nimeni. Cu un efort, şi-a impus să se calmeze. *Respiră adânc. Adună-te.* Tremurând, a început să cântărească situaţia în care se afla. Oriunde ar fi fost, era răcoare, dar nu frig. Aerul era infect, impregnat de un miros rânced pe care nu-l putea identifica. Dar, cel puţin, avea încă hainele pe ea, pantalonii scurţi şi tricoul erau intacte. Şi-a spus că ăsta

e un semn bun. Durerea de cap devenise o pulsaţie de o intensitate mai scăzută, senzaţia cea mai puternică acum fiind cea de sete. Gâtul îi era umflat şi uscat, făcând ca înghiţiturile să fie dureroase. Îi era şi foame şi, odată cu acest gând, a apărut unul şi mai înspăimântător.

Nu avea la ea niciun pic de insulină.

Nici măcar nu putea estima când anume îşi administrase ultima doză. Habar n-avea de când era acolo. Îşi făcuse injecţia obişnuită de dimineaţă, dar cât timp trecuse de atunci? Dacă nu întârziase deja cu administrarea următoarei doze, în curând avea s-o facă. Fără insulină, nu era nimic care să-i echilibreze nivelul de zahăr din sânge şi ştia foarte bine ce urma să se întâmple dacă acesta creştea.

Nu te gândi la asta, şi-a spus ea repede. *Gândeşte-te cum să scapi de aici. Oriunde ar fi acest aici.*

Întinzându-şi mâinile, a început să cerceteze limitele concrete ale închisorii ei, atât cât îi permitea sfoara. În spate se afla un perete rugos, dar, de celelalte trei părţi, mâinile ei au dat doar de aer. Apoi, în timp ce bâjbâia în întuneric, piciorul ei a dat de ceva. A ţipat şi s-a poticnit într-o parte. Văzând că nimic altceva nu se întâmplă, s-a ghemuit şi a început să caute cu atenţie obiectul. Un pantof, s-a gândit ea, pipăindu-l cu degetele. E unul de sport, prea mic pentru a fi al unui bărbat...

L-a scăpat când şi-a dat seama ce era. Nu un adidas, ci un tenis pentru alergat. Unul de damă.

Al lui Lyn Metcalf.

O vreme, a fost paralizată de spaimă. De când simţise sfoara în jurul piciorului, Jenny încercase să-şi alunge gândul că ucigaşul o selectase probabil pe ea pentru a fi a treia victimă. Acum, acest gând i se confirmase într-un

mod brutal. Dar nu-şi permitea să se lase doborâtă. Nu şi dacă voia să scape din asta.

Apropiindu-se de perete, până când sfoara a devenit lejeră, i-a cercetat cu degetele nodurile. Puteau foarte bine să fi fost turnate din acelaşi fier din care era făcut inelul, după cum păreau făcute. Laţul nu era atât de strâns încât să-i provoace durere, dar era prea strâns ca să-şi poată elibera piciorul. A încercat, dar nu a reuşit decât să-şi zgârie pielea din jurul gleznelor.

Apoi şi-a proptit piciorul liber de zid şi a tras cât de tare a putut. Nici sfoara, nici inelul de fier n-au cedat, dar ea a tot tras până când a simţit că-i plesneşte capul şi că vede, în spatele ochilor, multe luminiţe.

Abia când acestea s-au estompat şi ea s-a prăbuşit trăgându-şi sufletul, a văzut fâşiile de lumină. Când şi-a dat seama că sunt reale, a încercat să se îndrepte spre ele. Lumina însemna o cale de ieşire sau măcar ceva dincolo de acea închisoare întunecată, nesfârşită. Dar oricare ar fi fost sursa ei, nu putea să ajungă la ea. Lăsându-se la podea, s-a deplasat cât de mult îi permitea sfoara şi s-a întins spre crăpăturile de unde venea lumina. De probă, şi-a întins mâna. A dat de ceva tare şi rezistent, la mai puţin de treizeci de centimetri distanţă. Jenny şi-a trecut încet degetele peste el, simţind asperităţile unor bucăţi de lemn neşlefuite.

Fâşiile de lumină intrau printre crăpăturile şi găurile dintre ele. Una dintre ele era chiar în faţa ei, puţin mai mare decât celelalte. S-a tras mai aproape. A tresărit când genele i s-au frecat de suprafaţa aspră de lemn, apoi şi-a lipit cu grijă ochiul de crăpătură.

Prin ea putea vedea o parte dintr-o încăpere lungă, foarte întunecată. Un subsol sau o pivniţă, după cum

părea, ceea ce ar fi explicat umiditatea subterană din aer. Pereţii nu erau vopsiţi şi purtau semnele trecerii timpului. Erau rafturi pline cu borcane şi conserve, toate prăfuite şi vechi. De partea cealaltă era o masă de tâmplărie, cu o mulţime de unelte împrăştiate pe ea. Dar nu asta i-a tăiat respiraţia.

Atârnând din tavan, ca nişte pendule obscene, erau trupurile mutilate ale unor animale. Erau cu zecile. Vulpi, păsări, iepuri, nevăstuici, cârtiţe; chiar şi un bursuc, din ce reuşea ea să vadă. Se unduiau dezgustător, puse în mişcare de un curent slab, ca venind de la suprafaţa unei ape ascunse privirilor. Unele erau agăţate de gât, altele, de picioarele din spate, etalând nişte cioturi oarbe acolo unde ar fi trebuit să se afle capetele lor. Multe dintre cadavre putreziseră până la piele şi os. Erau găvane ce priveau în gol spre ea.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, Jenny s-a dat la o parte de lângă scândurile de lemn. Acum ştia de unde venea mirosul ăla dezgustător. Iar părul de pe spate a început să i se zbârlească pe măsură ce realiza încă ceva. S-a ridicat şi a pipăit încet deasupra sa. Vârfurile degetelor au atins ceva moale. Blană. Şi-a tras mâna înapoi, dar şi-a impus s-o ridice din nou. De data aceasta, a simţit un foşnet fin de aripi, balansându-se în urma atingerii ei.

Erau şi deasupra ei animale care atârnau.

A scos un ţipăt involuntar şi s-a ghemuit pe podea, bâjbâind până când a ajuns iar cu spatele lipit de perete. Atunci a clacat, ghemuindu-se în timp ce plângea în hohote. Cu timpul totuşi, lacrimile i s-au potolit. Şi-a şters ochii şi nasul. *Bleago.* Nu obţinea nimic dacă plângea. Iar creaturile de deasupra ei erau moarte. N-aveau cum să-i facă rău.

După ce şi-a venit în fire, s-a dus lângă peretele din scânduri de lemn şi s-a mai uitat o dată prin crăpătură. Încăperea vecină rămăsese neschimbată. Nu era nimeni înăuntru. Iar acum a observat ceva ce îi scăpase înainte, din pricina şocului provocat de vederea animalelor. În spatele mesei de tâmplărie era o firidă. Lumina sărăcăcioasă din pivniţă de acolo provenea. Era o licărire slabă, artificială. Abia sesizabile, aproape ascunse vederii, se vedeau nişte trepte.

Ieşirea.

Jenny le-a privit cu nesaţ, apoi s-a îndepărtat de perete şi s-a uitat la scânduri să vadă dacă pot fi împinse. Stând în genunchi, le-a izbit cu ambele mâini. Impactul a zguduit-o, iar în palme i-au intrat aşchii. Peretele din lemn nu s-a urnit.

Dar efortul a făcut-o să se simtă mai bine. A izbit, iar şi iar, fiecare lovitură exorcizând câte un pic din teama ce ameninţa s-o paralizeze. Rămasă fără suflu, s-a dat înapoi până când sfoara a devenit suficient de lejeră pentru a putea să se aşeze. Simţea cârcei în piciorul de care era legată, iar efortul îi amplificase durerea de cap şi senzaţia de sete, dar simţea o satisfacţie sumbră. S-a agăţat de ea, refuzând să se gândească la cât de puţin obţinuse, de fapt. Scândurile erau de neurnit. Cu timpul, se gândea că le va putea deplasa. *Numai că nu ştii cât de mult timp ai la dispoziţie, nu-i aşa?*

Alungându-şi acest gând din minte, a pipăit după frânghie şi a început să muncească să desfacă nodul.

Capitolul 22

A doua zi dimineaţă, când am deschis radioul, am auzit la ştiri că fusese arestat un suspect. Îmi petrecusem aproape toată noaptea treaz, în mare parte stând pe un scaun, aşteptând şi, în acelaşi timp, fiind îngrozit că o să sune Mackenzie. Dar telefonul meu a rămas tăcut. La ora cinci, m-am ridicat şi m-am dus să fac un duş. Am ieşit afară, privind amorţit cum lumea se trezea la viaţă în jurul meu. Am evitat să deschid radioul, ştiind care va fi ştirea principală. Dar liniştea din casă mă apăsa, iar să evit totul era şi mai rău. Când trebuia să fie ştirile de la ora opt, am cedat şi i-am dat drumul.

Chiar şi-aşa, nu mă aşteptam să aflu ceva ce nu ştiam deja. Mă pregăteam să-mi fac o cafea şi, în timp ce umpleam filtrul, zgomotul făcut de apa care picura în cana filtrului a bruiat primele secunde ale transmisiei. Dar am auzit cuvintele „arest" şi „suspect" şi am oprit precipitat apa.

Identitatea lui nu a fost dezvăluită, dar poliţia confirmă că un localnic a fost arestat ieri, târziu în noapte, în legătură cu răpirea învăţătoarei Jenny Hammond...

Crainicul a continuat cu următorul punct de pe listă. *Şi cum rămâne cu Jenny?* îmi venea să strig. Dacă arestaseră

pe cineva, de ce nu o găsiseră? Mi-am dat seama că aveam mâinile încleştate pe filtru. L-am trântit jos şi am apucat telefonul. Haide, răspunde, m-am rugat eu, în timp ce îl apelam pe Mackenzie. A sunat de câteva ori şi, fix când mă aşteptam să-i intre căsuţa vocală, a răspuns.

— Aţi găsit-o? am vrut eu să ştiu înainte ca el să poată spune ceva.

— Doctore Hunter?

— *Aţi găsit-o?*

— Nu. Uitaţi ce e, nu pot vorbi acum, vă sun eu...

— Nu închideţi! Pe cine aţi arestat?

— Nu vă pot spune asta.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu...!

— Încă n-a fost pus sub acuzare şi nu-i putem face public numele deocamdată. Ştiţi cum funcţionează treburile astea, a spus el, parcă scuzându-se.

— V-a spus ceva?

— Încă îl interogăm.

Cu alte cuvinte, nu.

— De ce nu mi-aţi spus? Aţi spus că sunaţi dacă apare ceva!

— Era târziu. Aveam de gând să vă anunţ în dimineaţa asta.

— Dar ce, credeaţi că o să mă *deranjaţi*?

— Uitaţi, ştiu că sunteţi îngrijorat, dar asta e o investigaţie a poliţiei...

— Ştiu, am fost şi eu implicat în ea, vă mai aduceţi aminte?

— ... şi când o să pot să vă spun ceva, o s-o fac. Dar acum, interogăm un suspect şi asta e tot ceea ce pot să vă zic.

Mi-am controlat impulsul de a ţipa la el. Nu era genul care să reacţioneze la ameninţări.

— La radio s-a spus că e un localnic, am zis eu, luptându-mă să rămân calm. Asta înseamnă că nu va mai trece mult până când tot satul va şti cine e, fie că vă convine sau nu. O să aflu, până la urmă. Asta înseamnă doar că îmi voi pierde următoarele două ore să încerc să ghicesc ce e adevărat şi ce nu, am spus eu, simţind, totodată, că nu am puterea să mă cert cu el. Vă rog. Trebuie să ştiu.

A şovăit. Nu am zis nimic, lăsându-l să se hotărască singur. L-am auzit oftând.

— Staţi o clipă.

La capătul firului se auzeau voci înăbuşite. Bănuiesc că se îndepărta de zona unde ar fi putut fi auzit de oricine era cu el. Când a revenit pe fir, vocea îi era şoptită.

— E strict confidenţial, da? a zis el, fără ca eu să mă obosesc să răspund. E Ben Anders.

Mă aşteptasem să fie un nume cunoscut. Dar nu el.

— Doctore Hunter? Mai sunteţi acolo? a întrebat Mackenzie.

— Ben Anders? am repetat eu, uluit.

Maşina lui a fost văzută lângă casa lui Jenny Hammond la primele ore ale dimineţii, în ziua când a fost dată dispărută.

— Şi asta e tot?

— Nu, nu e tot, s-a răstit el. Am găsit ustensile pentru confecţionarea de capcane, în portbagaj. Fire de sârmă, cleşte de tăiat sârma. Lemne pentru ţăruşi. Nu e ceva ce are la el, în mod normal, un paznic la o rezervaţie naturală.

Încă mă luptam să asimilez ideea. Dar mintea începea abia acum să-mi lucreze.

— Cine i-a văzut maşina lângă casa lui Jenny?

— Nu vă pot spune asta.

— Aţi avut un pont, nu-i aşa? Un pont anonim.

— Ce vă face să spuneţi asta? şi vocea începea să-i devină suspicioasă.

— Pentru că ştiu cine vi l-a dat, am spus eu, cu o convingere fermă. Carl Brenner. Vă amintiţi că v-am spus că Ben îl bănuieşte de braconaj? S-au luat la bătaie acum câteva nopţi. Brenner a pierdut.

— Asta nu înseamnă nimic, a zis Mackenzie cu încăpăţânare.

— Înseamnă că ar trebui să-l întrebaţi pe Brenner ce ştie despre asta. Nu pot să cred că Ben e implicat în vreun fel.

— De ce? Pentru că e prieten cu dumneavoastră? a întrebat Mackenzie, devenind furios.

— Nu, pentru că i s-a înscenat totul.

— Ah, şi nu credeţi că ne-a trecut şi nouă prin cap asta? Şi înainte să întrebaţi, Brenner are un alibi puternic, ceea ce prietenul dumneavoastră, Anders, nu are. Ştiţi că e un fost iubit de-al lui Sally Palmer?

Informaţia m-a făcut să amuţesc.

— Au avut o relaţie în urmă cu câţiva ani, a continuat Mackenzie. Mai exact, chiar înainte să vă mutaţi dumneavoastră în sat.

— Nu ştiam, am spus eu, năucit.

— Poate a uitat să vă menţioneze asta. Şi pun pariu că a uitat să menţioneze şi că a fost arestat pentru atac sexual în urmă cu cincisprezece ani, nu-i aşa?

Pentru a doua oară, rămăsesem fără cuvinte.

— Îl suspectam chiar şi înainte de a primi pontul. Ştiu că e greu de crezut, dar nu suntem complet idioţi, a continuat Mackenzie, nemilos. Acum, dacă nu vă supăraţi, mă aşteaptă o dimineaţă grea.

S-a auzit un clic când a întrerupt conexiunea. Am închis şi eu. Nu ştiam ce să mai cred. În mod normal, aş fi jurat că Ben e nevinovat. Încă eram convins că pontul venise de la Brenner. Omul era destul de încuiat la minte încât să-şi ia revanşa faţă de Ben prin orice mijloace, indiferent de consecinţe.

Totuşi, ceea ce îmi spusese Mackenzie mă zguduise. Habar n-aveam că Ben avusese o relaţie cu Sally, cu atât mai puţin ştiam despre trecutul lui de agresor. E adevărat, nu avea niciun motiv să-mi spună, mai ales date fiind circumstanţele. Acum totuşi, nu puteam să nu mă întreb cât de bine îl cunoşteam. Lumea e plină de oameni care insistă că persoana pe care o cunosc ei nu poate fi un criminal. Pentru prima oară, m-am întrebat dacă nu cumva şi eu mă număram printre ei.

Dar, de departe, cel mai îngrijorător lucru era că poliţia ar putea să irosească timp preţios cu omul nepotrivit. Brusc, am luat o decizie. Am înşfăcat cheile de la maşină şi am ieşit iute din casă. Dacă Brenner minţise pentru a-l incrimina pe Ben, trebuia să ştie cât de mult o putea costa pe Jenny fapta lui. Trebuia să aflu totul, sub o formă sau alta şi, la nevoie, să-l conving să spună adevărul. Dacă nu...

Dacă nu, nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla.

Soarele ardea deja când eu treceam cu maşina prin sat. Păreau să fie mai mulţi poliţişti şi jurnalişti decât oricând. Jurnalişti, fotografi şi ingineri de sunet se strângeau, nemulţumiţi, în grupuri mici, frustraţi că tentativele lor de a lua interviuri se loveau de muţenia localnicilor. Nu puteam suporta gândul că se aflau aici pentru Jenny. Trecând pe lângă biserică, l-am văzut pe

Scarsdale în curte. Din instinct, am oprit maşina şi am coborât. Stătea de vorbă cu Tom Mason, fluturând din degetul său osos în timp ce-i dădea instrucţiuni. Când m-a văzut apropiindu-mă, s-a întrerupt, pe faţă aşternându-i-se valuri de nemulţumire.

— Doctore Hunter, a spus el, rece, în semn de salut.

— Am nevoie să-mi faceţi o favoare, i-am spus eu, direct.

Nu şi-a putut stăpâni o sclipire de satisfacţie.

— O favoare? Asta e ceva nou, să mă rugaţi dumneavoastră ceva.

L-am lăsat să savureze momentul. Erau în joc mai multe elemente decât mândria, a lui sau a mea. Fără să mă întrebe ce vreau, s-a dat în spectacol uitându-se la ceas.

— Orice ar fi va trebui să aştepte. Trebuie să primesc un telefon. Voi fi în direct pentru un scurt interviu la radio.

În orice alt moment, aş fi fost iritat de tonul său şi de faptul că-şi dădea atâta importanţă, dar acum abia l-am băgat de seamă.

— E ceva important.

— Atunci, n-o să vă deranjeze să aşteptaţi, nu? Şi-a ridicat semeţ capul când a auzit telefonul sunând, printr-o uşă deschisă pe una din laturile bisericii.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Aş fi vrut să-l apuc de reverele lui prăfuite şi să-l zgâlţâi un pic. În schimb, am scrâşnit din dinţi în timp ce el intra grăbit în biserică. Mi-a venit s-o las baltă. Dar prezenţa lui Scarsdale ar fi putut fi de ajutor dacă voiam să fac apel la aşa-zisa latură pozitivă a firii lui Brenner. După noaptea trecută, când aproape că dădusem peste el, mă îndoiam că m-ar asculta dacă mergeam singur la el.

Sunetul scos de foarfecele de grădină mi-a atras, treptat, atenţia. M-am uitat înspre zona unde Tom Mason tăia cu grijă iarba din preajma unui strat cu flori şi se străduia să se prefacă că n-a auzit schimbul de replici. Târziu, mi-am dat seama că nici măcar nu-l salutasem.

— 'Neaţa, Tom, am spus eu, încercând să am un ton obişnuit şi uitându-mă în jur după bunicul lui. Unde-i George?

— Încă stă la pat.

Nici măcar nu auzisem că e bolnav. Era încă un semn de cât de mult îmi neglijasem serviciul.

— Tot probleme cu spatele?

A dat din cap.

— Doar vreo câteva zile şi o să se facă bine.

Am simţit un junghi de vinovăţie. Bătrânul George şi nepotul său erau pacienţii lui Henry, dar consultaţiile la domiciliu erau datoria mea. Pe câţi oameni îi lăsasem baltă în ultima vreme? Şi încă o făceam, pentru că Henry avea să preia din nou programul de dimineaţă în absenţa mea.

Dar spaima legată de Jenny depăşea orice altceva. Nevoia de a face ceva — orice — a început să clocotească în mine, în timp ce tonul pompos, dar egal al vocii lui Scarsdale răzbătea prin uşa deschisă. Înnebuneam de nerăbdare. În curtea bisericii, lumina soarelui părea prea strălucitoare, iar aerul, leşinător de dulce. Ceva mi se perpelea în subconştient, dar, orice ar fi fost, a dispărut când l-am văzut pe Scarsdale că a terminat de vorbit la telefon. O clipă mai târziu, a ieşit din biroul său, cu o expresie de automulţumire.

— Ei bine, doctore Hunter. Îmi cereaţi să vă fac un serviciu.

— Mă duc la Carl Brenner. Vreau să veniţi cu mine.

— Serios? Şi de ce aş face-o?

— Pentru că sunt mai multe şanse să vă asculte pe dumneavoastră.

— În legătură cu ce?

Am aruncat o privire spre grădinar, dar acesta se îndepărtase, cufundat în munca sa.

— Poliţia a arestat pe cineva. Cred că e posibil să facă o greşeală, din pricina a ceva ce a spus Carl Brenner.

— Această „greşeală" nu îl include, din întâmplare, pe Ben Anders?

Expresia de pe faţa mea cred că a ţinut loc de răspuns. Scarsdale părea satisfăcut.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu e ceva nou. Lumea l-a văzut când a fost arestat. Nu se poate păstra tăcerea în privinţa unui astfel de lucru.

— Nu contează cine e, tot cred că Brenner a dat poliţiei informaţii false.

— Pot să întreb de ce?

— Are un dinte împotriva lui Ben. E o şansă să-şi ia revanşa.

— Dar nu ştiţi sigur că aşa s-a întâmplat, nu-i aşa? a spus Scarsdale, ţuguindu-şi critic buzele. Iar Anders e, bineînţeles, un prieten de-al dumneavoastră.

— Dacă e vinovat, merită tot ce i se întâmplă. Dar dacă nu, poliţia îşi pierde vremea şi rămâne într-un punct mort.

— Asta e de datoria lor să decidă, nu a doctorului satului.

Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Vă rog.

— Îmi pare rău, doctore Hunter, dar nu cred că vă daţi seama ce-mi cereţi. E vorba despre a interveni într-o anchetă a poliţiei.

— E vorba despre salvarea vieţii cuiva! aproape că am ţipat. Vă rog, am repetat, mai liniştit. Nu cer nimic pentru mine. Acum câteva zile, Jenny Hammond a stat în biserica dumneavoastră în timp ce vorbeaţi despre nevoia de a face ceva. Ar putea încă să fie în viaţă, dar nu pentru mult timp. Nu e... Nu pot...

Vocea mi s-a frânt. Scarsdale mă privea. Incapabil să mai zic ceva, am clătinat din cap şi m-am îndepărtat.

— Ce vă face să credeţi că acest Carl Brenner mă va asculta?

Mi-a luat un moment să-mi revin în simţiri şi să mă întorc spre el.

— Dumneavoastră aţi îndemnat la formarea patrulelor. E mai probabil să vă asculte pe dumneavoastră decât pe mine.

— Pe a treia victimă, a spus el, precaut, o cunoşteaţi?

Doar am dat din cap. M-a cercetat o clipă cu privirea. Era ceva în ochii lui, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Mi-a luat un moment pentru a-mi da seama că e compasiune. Apoi s-a evaporat, înlocuită de atitudinea lui trufaşă obişnuită.

— Prea bine, a spus el.

Nu mai fusesem acasă la Brenner, dar era un fel de punct de hotar al zonei, greu de omis. Se afla la aproximativ doi kilometri de sat, la capătul unui drum murdar, care era plin de hârtoape vara şi se reducea la nişte băltoace şi la noroi în restul anului. Câmpurile din jurul său fuseseră cândva drenate, deservind fermele, dar acum reveneau, cu paşi mari, la sălbăticie. În centrul lor, înconjurată de gunoaie şi moloz, se afla casa. Era o clădire înaltă, dărăpănată, care nu părea să aibă vreo linie

sau vreun unghi drept. De-a lungul anilor, i se adăugaseră anexe, construcţii şubrede, ataşate de pereţi precum lipitorile. Acoperişul fusese reparat cu o folie canelată de metal. Alături se afla, pentru contrast, o antenă imensă de satelit.

Scarsdale nu vorbise deloc pe drum, care oricum fusese scurt. În spaţiul strâmt din maşină, mirosul de mucegai uşor acru pe care-l emana era şi mai perceptibil. Land Roverul a hurducăit pe drumul cu hârtoape care ducea spre casă. Un câine a venit spre noi, lătrând furios, dar a stat la distanţă când am coborât din maşină. Am ciocănit puternic în uşa din faţă, făcând să sară coji de vopsea veche. A deschis aproape imediat o femeie cu un aspect ponosit, în care am recunoscut-o pe mama lui Carl Brenner.

Era dureros de slabă, cu părul lins, cenuşiu şi cu faţa palidă, de parcă i se scursese viaţa din ea. Era văduvă şi, având în vedere felul de a fi al celor din familie, pe care fusese nevoită să-i crească singură, probabil chiar era lipsită de vlagă. În ciuda căldurii, purta un pulover tricotat, peste o rochie decolorată. A început să şi-o netezească în timp ce clipea către noi, fără să zică nimic.

— Sunt doctorul Hunter, i-am spus eu, în timp ce Scarsdale nu avea nevoie de nicio prezentare. Carl e acasă?

Întrebarea nu a părut să-i stârnească vreo reacţie. Abia când eram pe cale s-o repet, şi-a încrucişat mâinile la piept.

— E în pat, a vorbit ea repede, agresiv şi nervos, în acelaşi timp.

— Trebuie să vorbim cu el. E important.

— Nu-i place să fie trezit.

Scarsdale a păşit în faţă.

— N-o să dureze mult, doamnă Brenner. Dar e important să vorbim cu el.

M-am simţit puţin iritat de felul în care preotul preluase controlul, dar mi-a trecut repede. Tot ce conta era să intrăm în casă.

Fără tragere de inimă, s-a dat la o parte ca să putem intra.

— Aşteptaţi în bucătărie. O să-l aduc eu.

Primul care a intrat a fost Scarsdale. L-am urmat în holul neîngrijit. Mirosea a mobilă veche şi a mâncare prăjită. Mirosul de grăsime s-a înteţit când am intrat în bucătărie. Într-un colţ era aprins un mic televizor. Doi adolescenţi, băiat şi fată, se ciorovăiau la masă, având în faţă nişte farfurii goale. Scott Brenner stătea alături, cu un picior bandajat şi proptit de un scăunel jos, uitându-se la televizor, în timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de ceai, pe jumătate băută.

Au tăcut şi s-au uitat fix la noi când am intrat.

— 'Neaţa, i-am zis lui Scott, stânjenit. Nu-mi puteam aminti numele fraţilor lui adolescenţi. Pentru prima oară, începeam să am îndoieli cu privire la ce făceam, conştient că veneam în casa cuiva pentru a-l acuza de minciună. Dar mi-am alungat din minte orice îndoială. Fie că greşeam, fie că nu, trebuia să fac asta.

S-a instalat tăcerea. Scarsdale stătea în mijlocul încăperii, impasibil de parcă ar fi fost o statuie. Adolescenţii au continuat să se holbeze la noi. Scott şi-a coborât privirea în jos.

— Cum e piciorul? am întrebat eu, ca să depăşim momentul.

— E bine, a spus el, uitându-se în jos la el şi ridicând din umeri. Cam doare.

Puteam vedea că bandajul era murdar.

— Când ţi-ai schimbat ultima oară pansamentul?

S-a înroşit la faţă.

— Nu'ş.

— N-a fost schimbat niciodată, nu-i aşa? am întrebat eu fără să primesc răspuns. A fost o rană urâtă, nu trebuia s-o laşi de izbelişte.

— Nu pot să ajung nicăieri aşa, nu? a spus el, supărat.

— Am fi putut aranja să vină o infirmieră. Sau ar putea Carl să te aducă la cabinet.

Faţa i s-a-ntunecat.

— E prea ocupat.

Da, m-am gândit eu, pun pariu că este. Dar nu aveam motive să fiu mulţumit de mine. Era încă un semn de cât de rupt de serviciul meu fusesem. S-a auzit cineva coborând scările, apoi mama lui a intrat în bucătărie.

— Melissa, Sean, voi doi faceţi-vă de lucru afară, le-a spus ea adolescenţilor.

— De ce? a vrut să ştie fata.

— Pentru că aşa am spus eu! Hai!

Prost dispuşi, s-au târât afară. Mama lor s-a dus la chiuvetă şi a dat drumul la apă.

— Coboară? am întrebat.

— O să vină când e gata.

Mai mult de atât nu puteam să obţinem de la ea. Nu se auzeau decât apa care împroşca şi zăngănitul tacâmurilor şi al farfuriilor în timp ce ea, enervată, s-a apucat să spele un morman de vase. Am încercat să surprind o mişcare de sus, dar nu se auzea nimic.

— Deci, ce fac până la urmă? a întrebat Scott, holbându-se îngrijorat la piciorul său.

Am făcut un efort să mă concentrez. Eram conştient că Scarsdale mă urmăreşte. Nerăbdarea s-a luptat o clipă cu simţul datoriei, apoi acesta din urmă a cedat.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Rana nu era atât de gravă pe cât ar fi putut fi, ţinând cont de starea mizerabilă a bandajului. Se vindeca şi erau mari şanse să poată să-şi folosească din nou piciorul la capacitatea lui maximă. Copcile arătau de parcă fuseseră cusute de vreo infirmieră neîndemânatică, încă studentă, dar marginile rănilor începeau să se prindă. Mi-am adus trusa din maşină şi am început să-i curăţ rana şi s-o bandajez din nou. Aproape terminasem, când tropăitul apăsat de paşi a anunţat venirea lui Brenner.

Am terminat şi m-am ridicat când el a intrat târându-se în cameră. Purta o pereche murdară de jeanşi şi un tricou mulat. Partea superioară a corpului era firavă, dar puternică, modelată vizibil de muşchi. M-a fixat cu o privire otrăvită, apoi a înclinat din cap în faţa lui Scarsdale, într-o atitudine ce aducea a respect obţinut cu de-a sila. M-a făcut să mă gândesc la un elev posac, aflat în faţa unui director sever.

— Bună dimineaţa, Carl, a spus Scarsdale, preluând controlul. Ne cerem scuze că te deranjăm.

Avea un ton de reproş. Sesizându-l, Brenner a părut să devină conştient de aspectul său.

— Abia m-am trezit, a spus el, ca şi cum nu era evident. Vocea încă îi era răguşită de la somn. Am ajuns târziu astă-noapte.

Expresia lui Scarsdale spunea că avea să treacă cu vederea acest fapt. Doar de data asta.

— Doctorul Hunter vrea să te întrebe ceva.

Brenner nu a încercat să-şi mascheze ostilitatea în timp ce se holba la mine.

— De ce mama dra... — s-a cenzurat el —, de ce-ar trebui să-mi pese ce vrea el?

Scarsdale şi-a ridicat mâinile, ca un pacificator plin de răbdare.

— Îmi dau seama că am dat buzna, dar el zice că e ceva important. Mi-aş dori să-l asculţi.

S-a întors spre mine, cu un gest care spunea că până acolo era dispus să intervină. Eram conştient că Scott şi mama lor priveau în timp ce eu vorbeam.

— Ştii că Ben Anders a fost arestat, am spus.

Brenner nu s-a grăbit să răspundă. S-a sprijinit de masă, cu braţele încrucişate la piept.

— Aşa, şi?

— Ştii ceva despre asta?

— De ce ar trebui să ştiu?

— Poliţia a primit un pont. Tu l-ai dat?

Spiritul agresiv începea să clocotească în el.

— Şi ce legătură ai tu cu asta?

— Pentru că dacă tu ai fost, vreau să ştiu dacă chiar l-ai văzut acolo.

Şi-a mijit ochii.

— Mă acuzi de ceva anume?

— Uite, nu vreau ca poliţia să-şi irosească timpul degeaba.

— Ce te face să crezi că şi-l iroseşte? E timpul ca oamenii să deschidă ochii şi să-l vadă aşa cum e în realitate pe nemernicul ăla de Anders.

Scott s-a foit neliniştit pe scaun.

— Nu'ş, Carl, poate că nu...

Brenner s-a întors spre el.

— Cine naiba te-a întrebat pe tine? Tacă-ţi fleanca.

— Aici, nu e vorba doar despre Ben Anders! am spus, în timp ce fratele său mai mic a tresărit şi şi-a ferit privirea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi dai seama?

Brenner s-a ridicat de la masă, cu pumnii încleştaţi.

— Cine naiba te crezi? Astă-noapte, când te-am oprit, te-ai crezut prea bun ca să te opreşti să vorbeşti cu noi, şi acum vii aici să-mi spui ce tre' să fac?

— Vreau doar să spui adevărul.

— La naiba, acum mă faci mincinos?

— Te joci cu viaţa cuiva.

A rânjit sălbatic.

— Bun. După mine, pot să-l şi spânzure pe nenorocit.

— Nu mă refer la el! am urlat. Cum rămâne cu fata? Ce se va întâmpla cu ea?

Asta l-a făcut să-i piară rânjetul de pe faţă. Părea că nici nu se gândise la asta. A ridicat din umeri, dar bătea în retragere acum.

— Probabil că deja e moartă.

Scarsdale a pus o mână pe mine, pentru a mă opri în timp ce mă repezeam la Brenner. Cu puţin efort, am făcut o ultimă încercare.

— Le ţine în viaţă trei zile înainte să le omoare, am spus, străduindu-mă să-mi menţin calmul vocii. Le ţine în viaţă ca să le facă Dumnezeu ştie ce. Asta e a doua zi, iar poliţia încă încearcă să obţină o mărturisire de la Ben Anders. Pentru că cineva le-a spus că l-a văzut în faţa casei în ziua răpirii fetei.

A trebuit să mă opresc.

— Te rog, am continuat eu după un moment. Te rog, dacă tu ai fost, spune-le.

Ceilalţi se holbau la mine, împietriţi. Nimeni în afara echipei de investigaţie nu ştia că victimele fuseseră ţinute în viaţă înainte de a fi ucise. Ştiam că Mackenzie s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că le spusesem. Nu-mi păsa. Toată atenţia mea era concentrată pe Brenner.

— Nu ştiu ce tot vorbeşti acolo, a bolborosit el, dar îi puteam vedea nesiguranţa întipărită pe faţă. Nu se uita în ochii nimănui.

— Carl? a spus, ezitant, mama sa.

— Am spus că nu ştiu, da? s-a răstit el, înfuriat brusc şi întorcându-se spre mine. Ai pus întrebarea, acum du-te dracu'!

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost Scarsdale acolo, care a intervenit rapid între noi.

— E de-ajuns! i-a spus el lui Brenner. Carl, îmi dau seama că eşti supărat, dar ţi-aş fi recunoscător să nu foloseşti un asemenea limbaj în prezenţa mea. Sau în faţa mamei tale.

Brenner nu părea prea încântat de mustrarea preotului, dar încrederea lui Scarsdale în propria sa autoritate era absolută. Preotul s-a întors către mine.

— Doctore Hunter, iată-vă răspunsul. Nu cred că mai avem vreun motiv pentru care să mai rămânem aici.

Nu m-am mişcat. Îl priveam ţintă pe Brenner, mai sigur decât oricând că-l turnase pe Ben din duşmănie. Privindu-i expresia posacă, îmi venea să scot adevărul de la el cu ciomagul.

— Dacă i se întâmplă ceva, i-am spus eu, cu vocea unui străin, dacă moare din cauză că tu ai minţit, jur că te omor cu mâna mea.

Ameninţarea a părut să ia tot aerul din încăpere. L-am simţit pe Scarsdale cum mă apucă de mână şi mă trage înspre uşă.

— Haideţi, doctore Hunter.

Trecând pe lângă Scott Brenner, m-am oprit. Era alb la faţă şi făcuse ochii mari, uitându-se la mine. Apoi, Scarsdale m-a împins în hol.

Ne-am întors în tăcere la Land Rover. Abia când ne-am aflat iar pe drum, am fost capabil să vorbesc din nou.

— Minte.

— Dacă aş fi ştiut că o să vă pierdeţi într-atât cu firea, n-aş fi acceptat să vă însoţesc, a spus Scarsdale, aprins. Comportamentul dumneavoastră a fost ruşinos.

L-am privit uluit.

— Ruşinos? I-a înscenat ceva unui om nevinovat fără să-i pese de ce s-ar putea întâmpla!

— N-aveţi nicio dovadă.

— Oh, să fim serioşi! Aţi fost acolo, l-aţi auzit!

— Am auzit doi bărbaţi care şi-au ieşit din fire, atâta tot.

— Nu se poate să vorbiţi serios! Vreţi să-mi spuneţi că nu credeţi că Brenner a fost cel care a dat pontul poliţiei?

— Nu e de datoria mea să judec asta.

— Nu vă cer să judecaţi. Doar veniţi cu mine şi spuneţi-le că ar trebui să vorbească cu el.

Nu a răspuns imediat. Când a făcut-o, a fost indirect.

— Aţi spus mai devreme că victimele nu au fost ucise imediat. De unde ştiţi?

Din obişnuinţă, am ezitat, dar acum nu-mi mai păsa cine ştia. Nu mai conta.

— Pentru că eu am examinat cadavrele.

Şi-a întors brusc capul spre mine, surprins.

— Dumneavoastră?

— Pe vremuri, eram un fel de expert în chestiuni din astea. Înainte să vin aici.

Lui Scarsdale i-a luat o clipă să digere informaţia.

— Adică aţi fost implicat în ancheta poliţiei?

— Ei mi-au cerut ajutorul, da.

— Înţeleg, a spus el pe un ton din care îmi era clar că nu era mulţumit de asta. Şi aţi hotărât să ţineţi acest lucru secret.

— E o treabă delicată. Nu e ceva despre care vrei să vorbească lumea.

— Bineînţeles. Suntem doar nişte provinciali, în definitiv. Probabil că ignoranţa noastră vi s-a părut amuzantă.

Două puncte roşii îi coloraseră obrajii. Nu era doar nemulţumit, mi-am dat seama, era şi furios. O clipă, reacţia lui m-a uluit, apoi am înţeles. Se bucurase că rolul lui în sat luase amploare, văzându-se drept liderul Manhamului. Acum, descoperise că, în tot acest timp, altcineva jucase un rol central, fiind la curent cu informaţii care lui nu-i erau accesibile. Era o lovitură dată mândriei sale. Şi, chiar mai rău, egoului său.

— N-a fost deloc aşa, i-am spus.

— Nu? Ciudat că îmi spuneţi acum, tocmai când vreţi ceva de la mine. Ei bine, îmi dau seama cât de naiv am fost. Pot să vă asigur că n-o să mai fiu luat de prost.

— Nimeni nu vă ia de prost. Dacă v-am jignit, îmi cer iertare, dar în joc e ceva mai important decât oricare dintre noi.

— Într-adevăr. Şi de acum înainte, puteţi fi sigur că o s-o las pe seama „experţilor", a spus el, pe un ton de batjocură amară. În definitiv, sunt doar un preot umil.

— Ascultaţi-mă, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu pot...

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem, a spus el.

Restul drumului l-am parcurs în tăcere.

Capitolul 23

Zgomotul a fost cel care-a trezit-o pe Jenny. La început, întunericul a făcut-o să se simtă dezorientată. Nu-şi amintea unde era, de ce nu putea încă să vadă nimic. Obişnuia să doarmă cu perdelele trase, astfel încât lumina pătrundea în dormitorul ei chiar şi în cele mai întunecate nopţi. Apoi, a simţit podeaua tare şi mirosul şi, cu asta, a devenit conştientă.

A început să tragă iar de frânghie. Unghiile ei erau deja rupte de la atâtea încercări de a se elibera şi, când le-a dus la gură, a gustat sânge. Dar nodul nu cedase deloc în urma eforturilor ei. S-a prăbuşit pe spate. Acum, alte suferinţe începeau să se facă simţite. Foamea, dar mai mult decât orice, setea. Înainte să adoarmă, la capătul frânghiei descoperise o băltoacă minusculă de apă care se prelinsese prin podeaua şi pereţii celulei ei. Era prea puţin adâncă pentru a se putea bea din ea, dar îşi scosese tricoul şi-l folosise pentru a-l înmuia în apă. Când a supt materialul, apa era stătută şi sălcie, dar tot avea un gust minunat.

De atunci, descoperise încă două adâncituri în care se prelinsese apa şi a procedat la fel. Dar nu îi potoliseră

prea mult setea. Visase apă, trezindu-se cu gâtul mai uscat decât oricând şi cu o senzaţie de letargie de care nu se putea debarasa. Ştia că ambele sunt primele semne ale lipsei de insulină, dar ăsta era un alt lucru la care nu voia să se gândească. Pentru a-şi ocupa timpul, a început să exploreze încă o dată podeaua celulei ei, sperând că adânciturile se reumpluseră, cumva, cu apă.

Atunci a auzit din nou zgomotul. Venea dinspre pivniţa de dincolo de scândurile de lemn.

Mai era cineva acolo.

A aşteptat, abia îndrăznind să respire. Oricine ar fi fost, nu venise s-o salveze. Zgomotul mişcării de colo-colo a continuat, dar nu s-a întâmplat nimic altceva. Acum îşi dădea seama că pătrundea mai multă lumină prin crăpăturile dintre stinghiile de lemn. În timp ce se apropia încetişor de ele, presiunea sângelui din capul ei era atât de ridicată, că aproape acoperise orice altceva. Pipăind aerul în jurul ei în timp ce înainta cât de încet putea, s-a uitat prin aceeaşi gaură ca mai înainte.

După bezna din celula sa, lumina a fost un şoc pentru retină. A clipit pentru a-şi îndepărta lacrimile până când privirea i s-a obişnuit. Un bec electric neizolat era aprins deasupra mesei de tâmplărie, atârnând de un fir lung, fix deasupra ei. Era atât de jos, încât îşi răspândea lumina într-un mic cerc, iluminând doar o suprafaţă restrânsă şi aruncând restul într-un amestec de umbre nedefinite. Animalele moarte ce atârnau din tavan se pierdeau printre aceste umbre.

Zgomotul s-a auzit din nou, şi apoi Jenny a văzut un bărbat profilându-se din umbră. Din unghiul ei, lipită de podea, perspectiva îi era limitată. A zărit o pereche de jeanşi şi ceva ce părea a fi o jachetă militară, înainte ca

el să ajungă la lumină. Silueta lui i s-a părut mare şi butucănoasă, în timp ce-şi făcea de lucru la masa de tâmplărie. Apoi, a venit spre ea.

S-a târât rapid de lângă scânduri, pe măsură ce paşii lui se apropiau. S-a oprit. Ea cerceta întunericul cu privirea, paralizată. S-a auzit o hârşâitură puternică, apoi a apărut o fâşie verticală de lumină. O clipă mai târziu, aceasta i-a inundat celula, în timp ce uşa s-a mişcat din balamale. Jenny şi-a acoperit ochii, orbită, în timp ce o umbră întunecată se profila deasupra ei.

— Ridică-te!

Vocea era doar un murmur slab. Era prea speriată pentru a-şi da seama dacă îi era cunoscută sau nu. Îi era imposibil să se mişte.

Un gest scurt şi apoi o durere ascuţită. A ţipat, ţinându-şi strâns mâna. Era umedă. S-a uitat la sângele de pe mână, nevenindu-i să creadă.

— Ridică-*te*!

Ţinându-şi apăsat degetele pe tăietura de pe mână, s-a ridicat în picioare. Tremura, lipindu-se de zid. Ochii începeau să i se obişnuiască cu lumina, dar îşi ferea privirea. *Nu te uita la el. Dacă ştie că-l poţi recunoaşte, n-o să-ţi dea drumul.* Dar privirea i-a fost atrasă de altceva. Nu de faţa lui, ci de cuţitul lui de vânătoare, cu vârful lamei sale arcuite îndreptat spre ea. *Oh, Doamne, nu, te rog...*

— Dezbracă-te!

Parcă trăia din nou povestea cu taximetristul. Numai că, de data asta, era cu mult mai rău, pentru că nu mai putea spera să fie salvată.

— De ce? şi-a auzit ea isteria din voce şi s-a urât pe ea pentru asta.

N-a avut timp să reacţioneze, pentru că imediat cuţitul a tăiat din nou. A simţit cum o frige răceala lamei pe faţă. Uluită, şi-a dus mâna la rană, simţind cum sângele începe să i se prelingă printre degete. S-a uitat la mâna ei, lucind de la sânge, apoi a început s-o doară, o usturime care pur şi simplu i-a tăiat respiraţia.

— Dă-ţi jos hainele!

Acum şi-a dat seama că era o voce pe care o mai auzise. I se părea ca un ecou dintr-o fântână, în timp ce încerca s-o identifice. *Nu leşina. Nu leşina.* Durerea din obraz o ajuta să se concentreze. S-a clătinat, dar n-a căzut. Auzea respiraţia grea a bărbatului, în timp ce împingea în faţă cuţitul, fără să se grăbească. Vârful său i-a atins pielea braţului ei gol, apoi l-a întors, astfel încât partea neascuţită a lamei a rămas sprijinită uşor de ea. Şi-a închis ochii, în timp ce lama aluneca precum o pană către umăr, pe linia sternului, pentru a ajunge iar la beregata ei. Vârful s-a ridicat încetişor până când a ajuns la zona fină de sub bărbie. A apăsat în continuare, forţând-o să-şi ridice capul. Când ea nu se mai putea mişca, el s-a oprit din apăsare, ţintuind-o de vârful ascuţit ca un brici, lăsându-i astfel gâtul descoperit, vulnerabil. Jenny se străduia să rămână nemişcată, respiraţia fiindu-i întretăiată, adâncă. Apoi, n-a mai văzut cuţitul.

— Scoate-le!

Şi-a deschis ochii, încă evitând să se uite la bărbatul din faţa ei. Mâinile îi erau grele ca plumbul când îşi dădea jos tricoul, umed şi murdar după ce-l folosise ca să absoarbă apa din bălţoace, scoţându-l pe deasupra capului. Pentru o clipă, a binecuvântat întunericul ce o înconjura. Apoi însă, tricoul nu i-a mai acoperit privirea, iar ea a revenit în camera ce duhnea îngrozitor.

Pentru prima oară, a început să examineze spaţiul din jurul ei. Celula nu era mai mult decât o cămăruţă dintr-o pivniţă, cu pereţii din scânduri de lemn aspru. Dincolo de lumina emanată de becul electric, în umbră, se zărea un talmeş-balmeş de mobilă veche, unelte şi vechituri, aproape prea multe pentru a încăpea acolo. În fund, erau scările pe care le văzuse mai devreme, tot mai slab iluminate de la o sursă care nu era vizibilă, pe măsură ce se răsuceau şi duceau undeva, sus.

Şi, atârnând peste toate, erau trupurile mutilate ale animalelor.

Acum, putea vedea că întreaga pivniţă era plină cu ele, nişte ghemotoace uscate de blană, oase şi pene, legănate de un curent care nu se ştie de unde venea. Apoi, bărbatul s-a apropiat de ea, blocând sursa de lumină. Nu-şi putea lua ochii de la cuţitul pe care el îl ţinea strâns în mână. A început să se dezbrace în grabă, dorind cu disperare să prevină o nouă tăietură. Când a ajuns la pantalonii scurţi, a încremenit, dar apoi i-a dat jos, lăsându-i să alunece de-a lungul piciorului legat. Mai avea doar chiloţii pe ea. A rămas cu capul în jos, temându-se să dea ochii cu el, ca şi cum ar fi avut în faţă un câine turbat.

— Totul, a spus bărbatul, cu o voce îngroşată.

— Ce ai de gând să faci? a şoptit Jenny, dispreţuindu-se pentru vocea ei slabă.

— Fă-o şi taci din gură!

Stângace din cauza spaimei, Jenny a făcut ce i s-a spus. S-a aplecat şi şi-a smuls în grabă pantalonii şi chiloţii, scoţându-i de pe piciorul lăsat liber şi aruncându-i cu gesturi agitate. Şi-a înăbuşit un ţipăt, în timp ce el şi-a întins încetişor mâna şi, aproape cu sfială, i-a atins un sân. Ea şi-a muşcat buza, întorcându-şi capul în timp ce

se lupta să-şi stăpânească lacrimile. A văzut iar trupurile animalelor suspendate de tavan.

Fără să se gândească, i-a dat mâna la o parte.

Pielea ei reţinuse senzaţia atingerii: asprimea părului, rigiditatea oaselor de dedesubt. O clipă, timpul a încremenit şi nu s-a întâmplat nimic. Apoi, braţul lui şi-a luat avânt şi a lovit-o cu dosul palmei. Jenny s-a izbit de perete şi a alunecat pe podea.

Îl putea auzi respirând deasupra ei. S-a chircit, aşteptând, dar n-a mai făcut nimic. L-a auzit, uşurată, cum se îndepărtează. O durea faţa acolo unde o lovise, dar, cel puţin, nu era pe partea cu tăietura. *Sunt norocoasă*, s-a gândit ea, încremenită. *Norocoasă şi proastă.*

S-a auzit un clic şi ea a fost din nou orbită de o lumină pătrunzătoare, îndreptată asupra ei. Făcându-şi mâna paravan deasupra ochilor, a văzut că aprinsese o lampă de birou ce stătea pe masa de tâmplărie. În lumina ei, Jenny a auzit hârşâitul unui scaun, ceea ce arăta că preluase greutatea bărbatului care se aşezase, în umbră, în spatele mesei.

— Ridică-te!

Făcând un efort, i-a îndeplinit ordinul. Într-un fel totuşi, scurta ei revoltă adusese o mică schimbare. Frica era încă prezentă, dar acum era dublată de furie. Şi-a extras puterea din sentimentul ăsta de furie, suficientă cât să poată mima o atitudine de sfidare. Orice s-ar întâmpla, şi-a spus ea, avea de gând să-şi păstreze măcar o urmă de demnitate. Dintr-odată, acest lucru i s-a părut de o importanţă vitală. *Bine, atunci. Fă ce ai de gând să faci. Termină odată.*

Goală şi tremurând, aştepta orice avea să urmeze. Dar nu s-a întâmplat nimic. Se auzeau, din umbră, mai multe

zgomote indistincte. *Ce face?* A îndrăznit să arunce o privire pe furiş, suficient cât să-i zărească silueta neclară, stând pe scaun, cu picioarele larg depărtate. Şi, pe măsură ce sunetele ritmice, în surdină au continuat, a înţeles în sfârşit.

Se masturba.

Zgomotele de dincolo de baia de lumină au devenit mai accentuate. L-a auzit slobozind un strigăt înecat. Cizmele i s-au hârşâit de podea, apoi s-au potolit. Jenny stătea nemişcată, abia respirând, în timp ce asculta cum suflarea întretăiată a bărbatului se liniştea. *Şi acum?*

După o vreme, s-a ridicat. S-a auzit un foşnet, apoi s-a apropiat de ea. Încă îşi ţinea privirea în jos când el s-a oprit lângă ea, atât de aproape încât îi putea simţi mirosul. A aruncat ceva înspre ea.

— Pune-o pe tine!

A întins mâna, dar s-a trezit iar că se uită ţintă la cuţit. *Pune-l jos,* s-a gândit. *Pune-l jos, doar o secundă. Apoi să vedem cât de viteaz eşti.* Dar n-a făcut-o. A rămas cu cuţitul în mână în timp ce Jenny lua ce-i dăduse el. Când a văzut că era o rochie, a simţit un licăr de speranţă, gândindu-se că o să-i dea drumul. Dar asta până când şi-a dat seama ce ţine în mână.

Era o rochie de mireasă. De satin alb şi dantelată, îngălbenită de vreme. Era murdară şi cu nişte pete închise la culoare care aveau crustă, iar lui Jenny i s-a tăiat respiraţia când şi-a dat seama ce era.

Sânge uscat.

Jenny a scăpat-o din mână. Cuţitul a biciuit-o, crestându-i cu precizie pielea de pe braţ şi lăsându-i o dungă purpurie. Sângele a ţâşnit imediat şi a început să curgă.

— Ridic-o de jos!

S-a aplecat după rochie, dar parcă nu erau mâinile ei. A început să se îmbrace cu ea, fără să-şi dea seama că nu avea cum, aşa, cu sfoara legată de picior. Speranţa a pâlpâit scurt, dar ceva a făcut-o să se oprească înainte de a-i cere s-o dezlege. *Asta şi vrea.* Intuia acest lucru. *Vrea să-i dau un motiv.*

Camera se învârtea în jurul ei, dar intuiţia acelui fapt îi dăduse putere. Cu neîndemânare, şi-a tras rochia pe cap. Mirosea scârbos, emana o miasmă grea de naftalină, transpiraţie veche şi o uşoară urmă de parfum. Cu falduriile materialului vechi acoperindu-i faţa, s-a simţit brusc sufocată, îngrozită că ar putea fi tăiată cu cuţitul din nou cât timp se chinuia s-o tragă pe ea. Cu mişcări grăbite, s-a eliberat, înghiţind cu lăcomie mai multe guri de aer.

Dar acum, bărbatul dispăruse de lângă ea. Era în întunericul de dincolo de lumină, făcându-şi de lucru la masa de tâmplărie. Jenny s-a uitat în jos la ea. Rochia de mireasă era şifonată şi ţeapănă. Sângele provenit de la tăieturile ei o mânjiseră, adăugând noi pete celor deja uscate. Dar era fin lucrată, satinul era greu şi gros, cu un model complicat cu irişi, pe partea din faţă. O mireasă o purtase cândva, s-a gândit ea, încremenită. *Cea mai fericită zi din viaţa ei.*

S-a auzit un zgomot de roată dinţată, ca atunci când învârţi un ceas. Încă ascuns în umbră, bărbatul a aşezat o cutie mică din lemn alături de lampă. Abia când i-a ridicat capacul şi-a dat seama ce era. Era o cutie muzicală. În mijloc se afla o micuţă balerină pe un postament. Jenny o ţintuia cu privirea, în timp ce figurina a început să se învârtească şi un clinchet delicat a răsunat nefiresc în aerul acela fetid. Mecanismul era stricat, dar melodia întreruptă tot putea fi lesne recunoscută. *Claire de Lune.*

— Dansează!

Jenny a fost smulsă din transă.

— Ce...?

— Dansează!

Cerinţa era atât de suprarealistă, încât părea a fi într-o limbă necunoscută. Abia când el a ridicat cuţitul, s-a urnit speriată. A început să se legene de pe un picior pe altul, într-o parodie de dans clătinat, neîndemânatic. *Nu plânge, nu-l lăsa să te vadă că plângi*, şi-a spus. Dar lacrimile îi şiroiau deja pe obraji, fără să le poată controla.

Era conştientă că bărbatul o privea, pe jumătate ascuns în umbră. Apoi s-a îndreptat spre ieşire. Jenny s-a oprit din dans, uluită, în timp ce el a dispărut, în sus, pe scări. O clipă, a crezut că o să plece fără s-o mai încuie în spatele scândurilor de lemn. Dar, numai după câteva secunde, paşii s-au auzit coborând din nou. Erau lenţi şi măsuraţi, mult mai domoli decât atunci când urcase. În tărăgănarea lor, aveau ceva sinistru, de rău augur. *Încearcă să te sperie*, şi-a spus. *E încă un joc, precum cel cu rochia.*

S-a uitat în altă parte când silueta s-a materializat la capătul scărilor, începând imediat să danseze, în ritmul muzicii, târşâindu-şi picioarele. Ţinându-şi capul în jos, l-a auzit mişcându-se încetişor prin pivniţă. S-a auzit un hârşâit de lemn şi apoi scaunul a scârţâit din nou. Ştia că e urmărită, iar mişcările ei au devenit ţepene şi haotice, sub presiunea aproape fizică a privirii lui. *Îţi face plăcere?* s-a gândit ea, încercând să-şi aţâţe singură furia. Era singura modalitate prin care-şi putea controla spaima.

Muzica încetinea, devenind şi mai discordantă pe măsură ce mecanismul se apropia de final. În timp ce muzica se stingea, s-a auzit hârşâitul unui băţ de chibrit, apoi a apărut o flăcăruie. O clipă, flama sa gălbuie a

alungat umbrele, dar apoi, întunericul a inundat din nou încăperea. Nu înainte însă ca Jenny să zărească faţa de deasupra sa.

Şi, dintr-odată, a înţeles.

Muzica se oprise fără ca ea să-şi fi dat seama. A auzit cum cutia muzicală e repornită, în timp ce mirosul de sulf şi de tutun plutea înspre ea.

Copleşită de noul val de şoc şi disperare, şi-a continuat târşâitul ei obosit, în timp ce muzica se redeştepta la viaţă.

Capitolul 24

Poliţia l-a eliberat pe Ben Anders chiar în timpul acelei zile. Mackenzie m-a sunat să mă anunţe.

— M-am gândit că aţi vrea să ştiţi asta, a spus, cu o voce obosită şi fără vlagă, de parcă nu dormise toată noaptea.

Probabil că nici n-o făcuse.

Eram în biroul meu, la cabinet, departe de casa mea goală. La auzul veştii, nu mi-am dat seama ce-am simţit. Mă bucuram pentru Ben, da. Şi totuşi, era şi o neaşteptată urmă de dezamăgire. Nu crezusem niciodată cu adevărat că Ben era un criminal, dar, la un anumit nivel, probabil că existase şi un element de îndoială. Sau poate era faptul că, atâta vreme cât poliţia interoga un suspect, indiferent cine era el, exista o mică speranţă de a o găsi pe Jenny. Acum, până şi asta dispăruse.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic. Ne-am mulţumit să aflăm că nu putea să fie la ea acasă în după-amiaza în care a dispărut, asta e tot.

— Nu asta mi-aţi spus mai devreme.

— Mai devreme, nu ştiam, a spus el, abrupt. La început, n-a vrut să ne spună unde a fost. Acum ne-a spus şi informaţia se verifică.

— Nu înţeleg, am spus. Dacă are un alibi, de ce nu v-a zis asta de la bun început?

— Puteţi să-l întrebaţi şi dumneavoastră, a spus el, cu iritare în glas. Dacă vrea să vă spună, o va face. În ceea ce ne priveşte pe noi, e nevinovat.

M-am frecat la ochi.

— Deci, în ce stadiu suntem?

— O să continuăm să urmărim alte piste, evident. Încă examinăm probele criminalistice luate din casă şi...

— Lăsaţi porcăriile astea oficiale şi spuneţi-mi!

La capătul liniei s-a lăsat tăcere. Am inspirat adânc şi mi-am cerut scuze.

Mackenzie a oftat.

— Facem tot ce ne stă în putinţă. Nu vă pot spune mai mult de atât.

— Mai sunt şi alţi suspecţi?

— Nu încă.

— Dar Brenner? am întrebat eu, hotărând în ultima clipă să nu amintesc de întâlnirea mea cu el din acea dimineaţă. Încă sunt sigur că el a fost cel care a dat telefonul acela anonim despre Ben Anders. Nu credeţi c-ar mai trebui vorbit din nou cu el?

Mackenzie n-a mai reuşit să-şi stăpânească nervozitatea.

— V-am spus deja, Carl Brenner are un alibi. Dacă e responsabil pentru pista falsă, atunci o să-l abordăm în privinţa asta mai târziu. Pe moment, am chestiuni mai importante de rezolvat.

Disperarea pe care încercam să mi-o ţin în frâu ameninţa să mă copleşească.

— Pot fi de vreun ajutor? am întrebat, ştiindu-i deja răspunsul, dar gândindu-mă că nu strică să încerc.

— Nu, pentru moment, a ezitat el. Ascultaţi, încă mai avem timp. Celelalte femei au fost ţinute în viaţă aproape trei zile. Avem toate motivele să credem că va urma acelaşi tipar.

Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? am vrut eu să strig. Chiar dacă Jenny era încă în viaţă, amândoi ştiam că nu avea să mai fie pentru mult timp. Şi gândul la ce ar putea fi ea supusă în tot acest timp era de nesuportat.

După convorbirea cu Mackenzie, am rămas cu capul sprijinit în mâini. S-a auzit un ciocănit în uşă. Mi-am ridicat capul când Henry a intrat.

— Vreo veste? a vrut să ştie.

Am clătinat din cap. Nu puteam să nu observ cât de obosit părea. Ceea ce nici nu era surprinzător. De când dispăruse Jenny, renunţasem la orice încercare de a mai primi pacienţi.

— Te simţi bine? am întrebat.

— Da! a spus el, fără să poată să-şi susţină concret declaraţia, schiţând un zâmbet şters şi ridicând din umeri. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Mă descurc, serios.

Nu eram convins. Avea în el o slăbiciune pe care nu şi-o putea ascunde. Dar, oricât de vinovat mă simţeam pentru că-l lăsasem să se descurce singur, acum nu mă puteam gândi decât la Jenny şi la ce s-ar putea întâmpla cu ea în următoarele douăzeci şi patru de ore. Orice altceva mi se părea prea îndepărtat pentru a zăbovi asupra lui.

Văzând că nu am chef de companie, Henry m-a lăsat singur. Am încercat să mă uit peste rapoartele medico-legale ale lui Sally Palmer şi Lyn Metcalf, întocmite de mine, în cazul, puţin probabil, că aveam să descopăr ceva ce îmi scăpase. Dar asta, pur şi simplu, nu a făcut decât

să-mi îndrepte imaginaţia într-o direcţie pe care încercam din răsputeri s-o evit. Frustrat, mi-am închis computerul. Uitându-mă fix la monitorul întunecat, am fost izbit de convingerea că treceam cu vederea ceva important. Ceva ce era chiar în faţa mea. O clipă, acel ceva mi s-a părut chinuitor de aproape, dar chiar când m-am întins să-l apuc, am simţit că-mi scapă.

Nevoia de a face *ceva* m-a impulsionat să mă ridic. Mi-am luat telefonul mobil şi m-am îndreptat cu paşi grăbiţi spre maşină. Nu mă puteam gândi să merg decât într-un singur loc.

Dar, chiar şi când am pornit maşina, sentimentul că îmi scăpa ceva tot nu a pierit.

Ben Anders trăia într-o casă mare din cărămidă, la marginea satului. Aparţinuse părinţilor săi şi, după moartea lor, el a locuit acolo împreună cu sora sa, până când ea s-a măritat şi s-a mutat. Spunea adesea că locul era prea mare pentru el, că ar trebui să vândă şi să se mute într-o casă mai mică, dar n-avea nicio tragere de inimă s-o facă. Până una-alta, asta era casa lui, mare sau nu.

Fusesem la el doar de vreo două ori. În ambele dăţi, mersesem să bem un pahar, după închiderea cârciumii şi, în timp ce parcam în afara porţii grele din lemn ce închidea zidul înalt de piatră, m-am gândit că spunea multe despre profunzimea relaţiei noastre faptul că nu-i vizitasem niciodată casa în timpul zilei.

Nici măcar nu ştiam dacă era acasă. Şi acum, că ajunsesem aici, mi-am dat seama că îmi doream pe jumătate să nu fie acasă. Venisem aici cu gândul să aud versiunea lui despre motivul pentru care fusese arestat, dar nu mă prea gândisem ce aveam de gând să-i spun eu lui.

Ciocănind la uşă, am alungat orice urmă de şovăială. Casa era construită din cărămidă bej, nu era prea estetică, dar avea ceva atrăgător în soliditatea ei. O grădină mare, curată, dar fără pretenţii. Ferestre albe, o uşă de un verde închis. Am bătut la ea şi am aşteptat. Am bătut din nou. După a treia încercare, văzând că nu există niciun semn de viaţă înăuntru, m-am îndepărtat. N-am plecat însă. Nu ştiu dacă era doar din dorinţa de a nu mă întoarce la starea aceea de aşteptare sau era ceva mai mult, dar, într-un fel, casa nu mi se părea a fi pustie.

O cărare ducea, de-a lungul casei, spre partea din spate. Am urmat-o. Pe la jumătatea distanţei, am văzut pe pământ o băltoacă întunecată sau ceva de genul ăsta. Sânge. Am sărit peste ea. Grădina din spate semăna cu un câmp bine îngrijit. În capătul ei era un pâlc de pomi. O siluetă se vedea în umbră, stând sub ei.

Ben n-a părut surprins să mă vadă. Lângă el, avea o sticlă de whisky pe masă, care era, de fapt, o bucată de cherestea nefasonată. Pe marginea ei, o ţigară arsese până la capăt. Judecând după cantitatea rămasă în sticlă şi după roşeaţa din obrajii lui, se afla acolo de ceva vreme. A continuat să-şi mai toarne un pahar când m-am apropiat.

— E un pahar în casă dacă vrei să mi te alături.

— Nu, mersi.

— Ţi-aş oferi şi nişte cafea, dar, sincer, nu prea mă pot urni din loc, a spus el, luând ţigara, uitându-se la ea şi azvârlind-o. Prima după cinci ani. Are un gust ca dracu'.

— Am bătut la uşă.

— Am auzit. Am crezut că iar sunt nenorociţii ăia de la presă. Au venit deja doi reporteri. Probabil vreun poliţai cu gura mare le-o fi ciripit ceva, a spus el, zâmbind strâmb.

S-au lăsat cam greu convinşi că vreau să fiu lăsat în pace, dar, până la urmă, au prins ideea.

— Aşa a apărut sângele pe potecă?

— A curs şi nişte sânge înainte să-mi accepte dorinţa de „no comment", a spus el şi, în afară de grija sa pentru pronunţie, nu părea deloc beat. Nenorociţii, a adăugat el, întunecându-se la faţă.

— Nu cred că a fost cea mai bună idee să-i loveşti pe reporteri.

— Cine a spus că i-am lovit? Doar i-am escortat afară de pe proprietatea mea, a zis el, iar expresia feţei i s-a întunecat şi mai tare. Uite, îmi pare rău pentru Jenny, a oftat el. Îmi pare rău. La naiba, încă nu s-a sfârşit totul, nu?

Nu eram pregătit să primesc condoleanţe.

— La ce oră te-au eliberat?

— Acum vreo două sau trei ore.

— De ce?

— Cum adică?

— De ce ţi-au dat drumul?

M-a privit pe deasupra paharului.

— Pentru că nu am nicio legătură cu povestea asta.

— Şi atunci de ce stai aici, îmbătându-te?

— Ai fost vreodată interogat pentru crimă? a râs el. Ce glumă, „a interoga". Nu te interoghează, ci spun: „Ştim că ai fost acolo, maşina ta a fost văzută, unde ai dus-o, ce ai făcut cu ea?" Nu e deloc distractiv, atât pot să-ţi spun. Chiar şi când îţi dau drumul, se comportă de parcă ţi-ar face o favoare.

Şi-a ridicat paharul în semn de salut batjocoritor.

— Şi-apoi, eşti din nou un om liber. Numai că ştii că oamenii se vor uita la tine şi vor gândi că „nu iese fum fără foc" şi nu vor mai avea încredere în tine niciodată.

— Dar n-ai nicio legătură.

Am văzut cum muşchii feţei îi tresaltă, dar, când a vorbit, vocea îi era tot calmă.

— Nu, n-am avut nimic de-a face cu asta. Şi nici cu ce au păţit celelalte.

Nu intenţionasem să-l interoghez, dar, acum, că eram acolo, părea că nu mă pot abţine. A oftat şi a ridicat din umeri, detensionând atmosfera.

— A fost o greşeală. Cineva a spus poliţiei că a văzut maşina mea în faţa casei lui Jenny, dar n-avea cum să fie aşa.

— Dacă puteai să dovedeşti că nu fuseseşi acolo, de ce nu ai spus de la bun început? De ce ai lăsat să pari că ascunzi ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

A mai luat o înghiţitură.

— Pentru că ascundeam ceva. Numai că nu era ceea ce credeau ei că ascund.

— Orice-a fost, sper că a fost important, am spus, neputându-mi stăpâni furia din glas. Iisuse, Ben, poliţia a pierdut ore întregi cu tine!

Gura i s-a crispat, dar a primit resemnat mustrarea.

— Mă văd cu o femeie. Nu o cunoşti, locuieşte... ei bine, nu e din sat. Eram cu ea.

Am ghicit restul.

— E măritată.

— Acum, da. Dar cum poliţia l-a sunat pe soţul ei să-l întrebe dacă soţia lui poate confirma că era cu mine în pat, nu sunt sigur că va mai fi pentru multă vreme.

N-am mai spus nimic.

— Ştiu, ştiu. Ar fi trebuit să spun asta mai devreme poliţiei, a izbucnit el. La naiba, îmi doresc enorm s-o fi făcut. M-aş fi scutit de ore întregi de chin, la naiba, şi nu m-aş fi aflat acum aici dorindu-mi să fi procedat diferit.

Dar când eşti târât din casă şi azvârlit într-o celulă, îţi pică fisa mai greu, înţelegi?

S-a frecat pe faţă, arătând schimonosit.

— Şi asta doar pentru că s-a întâmplat să facă cineva afurisita de greşeală de a-mi vedea maşina.

— N-a fost o întâmplare. A fost Carl Brenner.

Ben s-a uitat intens la mine, cu o sclipire melancolică.

— Se pare că îmbătrânesc, a spus el, după un moment. La naiba, nu m-am gândit nicio clipă la el.

Amândoi ne îndepărtam de acel început de conflict, acceptând în tăcere că stresul era cel care vorbise prin gurile noastre.

— Am fost la el acasă. Brenner nu recunoaşte, dar eu bag mâna-n foc că el a fost.

— Nu e genul care să recunoască ceva. Dar apreciez iniţiativa ta.

— N-am făcut-o doar pentru tine. Voiam ca poliţia s-o caute pe Jenny, nu să rămână într-un punct mort.

— Mi se pare corect, a spus el, uitându-se la pahar, pentru a-l pune apoi jos fără să mai ia vreo înghiţitură. Şi ce altceva ţi-a mai spus prietenul tău, inspectorul?

— Că ai avut o relaţie cu Sally Palmer. Şi că ai agresat o femeie acum mulţi ani.

A râs amar.

— Toate ies la suprafaţă până la urmă, nu? Mda, Sally şi cu mine am fost împreună o vreme, mai demult. Nu e un mare secret, dar nici nu ne-am expus. Nu într-un sat ca ăsta. Dar n-a fost nimic serios. N-a durat mult şi apoi am rămas prieteni. Punct. Cealaltă... Ei bine, să spunem c-a fost o greşeală de tinereţe.

Probabil că mi-a citit expresia feţei.

— Înainte de a-ţi face impresia greşită, trebuie să-ţi spun că n-am agresat pe nimeni. Aveam optsprezece ani şi începusem să mă văd cu o femeie mai în vârstă decât mine. O femeie măritată.

— Din nou.

— Ştiu, e un obicei prost. Nu sunt mândru de asta. Dar, la vremea respectivă, mă gândeam că nu trebuie să refuz nicio bucăţică coaptă, ştii? Eram tânăr, credeam că-l apucasem pe Dumnezeu de-un picior. Apoi, când am vrut să pun capăt, lucrurile au devenit cam urâte. M-a ameninţat, ne-am certat. M-am trezit apoi că mă denunţă pentru tentativă de viol.

A ridicat din umeri.

— Şi-a retras plângerea, în cele din urmă. Dar petele de noroi rămân, nu-i aşa? Şi, în caz că te întrebi de ce nu ştiai toate astea, să ştii că nu-mi place să-mi pun viaţa personală pe afiş şi nici nu-mi cer iertare pentru asta.

— Nici nu ţi-am cerut să faci asta.

— Bine, atunci.

S-a ridicat şi a aruncat restul de whisky în iarbă.

— Deci, cam asta e tot. Secretele mele întunecate. Acum mă pot gândi la ce-o să-i fac nenorocitului de Brenner.

— N-o să-i faci nimic.

Mi-a aruncat un zâmbet leneş, ce se voia periculos şi care trăda efectele băuturii.

— N-aş paria pe asta.

— Dac-o să te iei de el, asta n-o să facă decât să tulbure şi mai mult apele. E în joc ceva mai mult decât o simplă răzbunare personală.

Roşeaţa îi urca în obraji.

— Te aştepţi să trec peste asta?

— Pentru moment, da. Pe urmă... gândul la ce putea însemna acel *pe urmă* a fost ca o lovitură în stomac... când îl vor prinde pe cel care-a răpit-o pe Jenny, poţi să-i faci ce vrei.

S-a domolit.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Având în vedere că e ceva ce aştept cu nerăbdare, a spus el, cu o privire îngândurată. Nu cred că e doar ranchiuna cea care l-a îmboldit. Dar te-ai întrebat de ce oare Brenner a spus poliţiei că m-a văzut la Jenny?

— Adică în afară de a provoca arestarea ta?

— Vreau să spun că ar fi putut să aibă şi alte motive. Cum ar fi să se acopere pe el.

— Mi-a trecut prin minte, da. Dar nu eşti singurul cu un alibi solid. Mackenzie spune că deja l-a verificat pe al lui Brenner.

Ben s-a uitat cu atenţie la paharul său gol.

— A spus cumva care-i era alibiul?

Am încercat să-mi amintesc.

— Nu.

— Pun pariu că familia e cea care a garantat pentru el. Sunt toţi nişte şarlatani nenorociţi. Ăsta e unul dintre motivele pentru care n-am reuşit niciodată să-l acuzăm de braconaj. Asta, şi faptul că e un nemernic şmecher.

Inima a început să-mi bată tot mai tare în timp ce el vorbea. Brenner era vânător, un braconier vestit pentru agresivitatea sa şi pentru atitudinea sa antisocială. Ţinând cont de antecedentele criminalului care prinsese în capcane şi mutilase animale, precum şi femei, Brenner se potrivea profilului întru totul. Mackenzie nu era prost, dar, neavând nici dovada, nici motivul, nu putea să-l vadă pe Brenner drept suspectul numărul unu.

Nu atâta vreme cât avea un alibi.

Mi-am dat seama că Ben spusese ceva, dar habar nu aveam ce. Mintea deja îmi alerga departe, gonită de alte gânduri.

— Cam pe la ce oră iese Brenner la vânătoare? am întrebat.

Capitolul 25

Jenny pierduse total noţiunea timpului. Tremuratul febril ce o cuprinsese după ce fusese, în sfârşit, lăsată singură se potolise. Dar, acum, ceea ce era mai îngrijorător era senzaţia aceea tot mai accentuată de somnolenţă. Nu era o oboseală obişnuită. N-avea idee de cât timp se afla acolo, dar probabil de suficient cât să fi sărit peste două, poate trei injecţii cu insulină. Acum, nivelul zahărului din sânge începea să scape de sub control, iar şocul înrăutăţea şi mai mult situaţia.

Şocul şi pierderea de sânge.

În întuneric, n-avea cum să-şi dea seama cât de mult sânge pierduse, de fapt. Majoritatea tăieturilor se închiseseră, cu excepţia ultimei. Cea mai rea. Cârpa însângerată care fusese tricoul ei era înfăşurată în jurul piciorului ei drept. Acum, simţea că materialul începe să prindă aderenţă. Un semn bun, a sperat ea. Însemna că rana nu mai sângera atât de puternic. Dar încă durea. Dumnezeule, cât de tare durea!

Rana fusese făcută după ce îşi dăduse jos rochia aceea împuţită de mireasă. Din moment ce cutia muzicală îşi stinsese treptat melodia, Jenny se oprise şi ea. Se legănase,

ameţită, abia mai putea să stea pe picioare. S-a lăsat să cadă pe podea, încă purtând rochia pătată de sânge. S-a străduit să rămână trează, dar întunericul i s-a lăsat în faţa ochilor. Vag, îşi dădea seama de mişcarea din jurul ei, dar i se părea din ce în ce mai îndepărtată. Timpul trecea. Apoi, s-a simţit împinsă cu brutalitate.

Când a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut a fost cuţitul.

Şi-a ridicat capul pentru a-l vedea pe bărbatul care-l ţinea în mână. Nu mai avea sens să se ferească de el. Ştia acum că n-avea să mai iasă de acolo vie, deci nu mai conta că putea să-l identifice sau nu.

Chiar şi-aşa, a simţit un nod în stomac când i-a privit faţa şi a văzut pe ea confirmarea gândului ei. Bărbatul a împins-o din nou cu piciorul.

— Dă-o jos!

Sprijinindu-se de perete, s-a ridicat în picioare, dezechilibrându-se şi şi-a scos rochia peste cap. El a azvârlit-o şi a rămas în picioare în faţa ei. Ea îşi ţinea capul plecat, simţindu-i privirea aţintită pe goliciunea ei. Inima i se zbătea dureros. Îi putea simţi mirosul, respiraţia pe pielea ei în timp ce se apropia. *Oh, Doamne, ce-are de gând?* Nu se putea abţine să nu se uite pe furiş la cuţitul pe care îl ţinea pe lângă trup, implorând în gând să-l lase jos. *Doar o dată. Doar o şansă, asta e tot ce cer.*

Dar nu l-a lăsat. Încetişor, l-a ridicat, lăsând-o să-i vadă lama înainte de a-l îndrepta spre ea. A tresărit când a înţepat-o în umăr.

— Nu te mişca!

S-a forţat să stea nemişcată. Şi-a plimbat cuţitul pe ea, înţepându-i pielea cu vârful. De fiecare dată, apărea o boabă de sânge, care se umfla înainte să i se prelingă

pe piele. Durea, dar anticiparea a ceea ce urma durea şi mai tare. Simţea cum lui i se înteţea respiraţia, simţea cum excitaţia emana din el asemenea căldurii. S-a apropiat şi mai mult, târşâindu-şi picioarele. Jenny a scos un icnet involuntar şi a tresărit, dându-se în spate, când el a călcat-o pe degete cu cizma şi, cu asta, panica ei n-a mai putut fi oprită.

— Dă-te de pe mine! a ţipat ea, dându-se orbeşte în spate, uitând de sfoara din jurul gleznei.

Funia a oprit-o din scurt, smucindu-i piciorul, apoi s-a prăbuşit. S-a răsucit, în timp ce el stătea în picioare, deasupra ei. Privirea lui a făcut-o să se înfioare. N-avea nimic uman în ea, nimic sănătos.

— Ţi-am spus să nu te mişti, a zis el cu o voce înspăimântător de calmă şi s-a aplecat pentru a o apuca de piciorul liber. N-ar trebui să încerci să fugi. Nu te pot lăsa să faci asta.

— Nu! Nu încercam...

El nu mai asculta. Îi mângâia piciorul cu cuţitul. Avea o expresie vrăjită în timp ce îi atingea degetul mare de la picior cu lama.

— Acest purceluş s-a dus la piaţă, a început el cu o voce lină, aproape cântată şi a continuat cu degetul următor. Acest purceluş a stat acasă. Acest purceluş a mâncat friptură de vită.

Şi tot aşa cu al treilea, apoi cu al patrulea.

— Acest purceluş n-a mâncat friptură deloc. Şi acest purceluş...

Jenny şi-a dat seama ce avea să se întâmple cu o clipă înainte. O durere ascuţită a săgetat-o, când cuţitul s-a implântat brusc. A urlat, încercând să-şi tragă piciorul. El l-a ţinut, uitându-se la ea cum se chinuie şi se zbate, apoi

i-a dat drumul. Degetul tăiat zăcea ca o pietricică însângerată pe pământ.

— Acest purceluş nu a mai încercat să fugă.

În timp ce stătea deasupra ei, cu lama cuţitului plină de sângele ei, s-a gândit că urma să termine totul. Voia să-l implore, dar o urmă de tărie a împiedicat-o. Acum, era mândră că măcar atâta putuse să facă. Ştia că oricum n-ar fi ajutat la nimic. Doar i-ar fi făcut şi mai multă plăcere.

O lăsase acolo, trăgând în urma lui scândurile de lemn, părăsind-o din nou în întuneric. Habar n-avea cât timp trecuse de atunci. Puteau să fi fost ore, minute, chiar zile. Durerea chinuitoare de la picior se transformase într-o pulsaţie pe care o resimţea adânc în os, fierbinte, iar gâtul îi era atât de uscat, încât îl simţea ca şi cum îi fuseseră implântate cioburi de sticlă în el. Şi totuşi, îi era mai greu decât oricând să se menţină trează. Încercase să se elibereze de sfoara din jurul gleznei, dar efortul era prea mare. Pe întuneric, nu-şi putea da seama dacă vederea îi e înceţoşată, dar ştia că devenea hiperglicemică, şi concentraţia zahărului din sânge ajunsese deja la un nivel periculos. Şi fără insulină, avea să fie şi mai rău.

Presupunând că avea să trăiască până atunci.

Aproape abstract, Jenny s-a întrebat de ce nu fusese violată. Pofta şi ura fuseseră clare, dar, din nu se ştie ce motiv, nu fusese agresată. Chiar şi-aşa, nu-şi mai făcea niciun fel de iluzii. S-a gândit la figura pe care o zărise la flama chibritului. Nu exista îndurare sau speranţă pentru ea. Ştia foarte bine că nu era prima femeie adusă acolo. Tăieturile, rochia, dansul, toate acestea aproape că făceau parte dintr-un fel de ritual de neînţeles.

Într-un fel sau altul, ştia că nu avea să supravieţuiască.

Capitolul 26

Era după-amiază târziu când am ajuns acasă la Brenner. Fusese o atmosferă ceţoasă în timpul zilei, o pâclă subţire de nori ce se adunau pe cerul care fusese nu demult de un albastru curat. M-am oprit la capătul drumului, uitându-mă la clădirea dărăpănată. Părea şi mai deteriorată decât mi-o aminteam. Nu era niciun semn de viaţă. M-am uitat câteva momente, până când mi-am dat seama că amânam lucrul pentru care venisem aici. Am băgat maşina în viteză şi am început să mă hurduc pe drumul accidentat.

Odată ce mă decisesem s-o fac, partea cea mai dificilă era să-mi păstrez răbdarea. Aşa cum mă îndemna fiecare fărâmă de instinct din mine, îmi venea să acţionez rapid, să mă duc înspre casă imediat. Dar ştiam că, dacă aveam vreo şansă să reuşesc, trebuia ca Brenner să nu fie acasă. Ben îmi sugerase să aştept până mai târziu, când probabil că avea să fie ori la Lamb, ori la vânătoare.

— E braconier. O să fie ocupat fie dimineaţa devreme, fie seara târziu. De asta era încă în pat când l-ai vizitat mai devreme. Probabil c-o să lucreze la capcanele sale până la sfârşitul dimineţii.

Dar nu suportam gândul să aştept atât de mult. Cu fiecare oră care trecea, şansele de a o găsi pe Jenny în viaţă scădeau. În final, m-am izbit de o soluţie ridicol de simplă: am sunat, pur şi simplu, acasă la Brenner şi, fără să mă prezint, am întrebat dacă e acasă. Prima oară, a răspuns mama lui. Când mi-a zis să aştept şi s-a dus să-l cheme, am închis.

— Ce-o să faci dacă telefonul lor îţi înregistrează numărul şi te sună înapoi? a întrebat Ben.

— Nu prea contează. Pot să spun că vreau să vorbesc cu el. Oricum, nu prea-l văd eu pe el să stea să verifice.

Dar Brenner nu sunase înapoi. Am mai aşteptat puţin şi am sunat din nou. De data aceasta, a răspuns Scott. Nu, Carl nu e acasă, mi-a spus. Habar nu avea când urma să se întoarcă. I-am mulţumit şi am închis.

— Ţine-mi pumnii, i-am zis lui Ben, ridicându-mă să plec.

A vrut să vină şi el, dar am refuzat. Oricât de bine-venită ar fi fost compania lui, ar fi complicat lucrurile. El şi cei din familia Brenner erau o combinaţie periculoasă chiar şi în cel mai fericit context, cu atât mai mult cu cât băuse o jumătate de sticlă de whisky. Şi ceea ce aveam eu în minte cerea putere de convingere, nu sămânţă de conflict.

Îmi trecuse prin minte să-i spun lui Mackenzie ce aveam de gând să fac, dar mi-am alungat rapid gândul. Nu aveam mai multe dovezi acum pentru a-mi justifica bănuiala decât mai devreme când vorbisem cu el. Iar Mackenzie îmi arătase foarte clar faptul că nu-i convenea ca eu să mă amestec. N-avea de gând să facă nimic fără dovezi.

Acesta era motivul pentru care mă duceam eu acasă la Brenner.

Acum, mă simţeam totuşi mai puţin sigur pe mine. În timp ce parcam maşina, mi-am dat seama că siguranţa mea de mai înainte slăbise. Acelaşi câine a alergat de după colţ

lătrând când a auzit maşina. Dar era mai îndrăzneţ de data asta. Poate pentru că eram singur, nu s-a retras aşa cum o făcuse înainte. Era o corcitură mare, cu o ureche sfâşiată. Zbârlindu-se, s-a pus între mine şi casă. Mi-am luat trusa de prim ajutor din maşină şi am ţinut-o pregătită, în caz că ataca. Câinele începuse să devină tot mai furios pe măsură ce înaintam spre el. M-am oprit, dar el tot mârâia.

— Jed!

Câinele mi-a aruncat o ultimă privire de avertizare, apoi a alergat spre doamna Brenner, care apăruse în pragul uşii. Faţa ei îngustă era ostilă.

— Ce doriţi?

Aveam povestea pregătită.

— Aş vrea să mă mai uit o dată la piciorul lui Scott.

M-a privit cu suspiciune. Sau poate că am interpretat aşa din pricina stării mele de încordare.

— V-aţi mai uitat şi mai devreme.

— Nu aveam tot ce îmi trebuia la mine. Vreau să mă asigur că nu e în pericol să se infecteze. Dar dacă nu vreţi să vă deranjez...

M-am făcut că mă îndrept înapoi spre maşină. Ea a oftat.

— Nu, mai bine intraţi.

Încercând să nu-mi trădez nici uşurarea, dar nici starea de agitaţie, am urmat-o în casă. Scott era în sufragerie, tolănit în faţa televizorului pe o canapea soioasă. Piciorul rănit era întins pe perne.

— A venit doctorul să te consulte iar, a spus mama lui când am intrat.

S-a ridicat în capul oaselor, arătându-se surprins. Şi vinovat, m-am gândit eu. Dar, din nou, putea să fie doar imaginaţia mea.

— Carl nu s-a întors încă.

— E-n regulă. Eram prin preajmă şi m-am gândit să mai arunc o privire la piciorul tău. Am adus un pansament antibacterian, am spus eu, încercând să par relaxat, dar, pentru urechile mele, vocea-mi suna îngrozitor de fals.

— Dumneavoastră l-aţi sunat pe Carl mai devreme? a întrebat mama lui, exprimându-şi limpede ostilitatea.

— Da, s-a întrerupt. Eram pe mobil.

— Ce voiaţi de la el?

— Voiam să-mi cer scuze, mi-a ieşit mie minciuna incredibil de repede, şi apoi m-am aşezat pe scaunul cel mai apropiat de Scott. Dar acum sunt mai interesat de piciorul tău. Te superi dacă-l examinez?

S-a uitat la mama lui, apoi a ridicat din umeri.

— Nu.

Am început să-i desfac bandajul. Mama lui stătea în pragul uşii, privind.

— Pot îndrăzni să cer un ceai? am întrebat eu, fără să-mi ridic privirea.

O clipă, am crezut că urma să fiu refuzat. Apoi, cu un oftat în care i se citea iritarea, femeia s-a dus în bucătărie. După ce a plecat, singurul sunet a fost bolboroseala de la televizor şi fâşâiala bandajului pe măsură ce-l desfăceam. Gura-mi era uscată. Am îndrăznit să-i arunc o privire pe furiş lui Scott. Mă privea cu o uşoară îngrijorare.

— Mai spune-mi o dată cum s-a întâmplat, am zis eu.

— Am călcat într-o capcană.

— Prin ce zonă?

— Nu-mi amintesc.

Am dat la o parte bandajul şi pansamentul. Sub ele, copcile arătau mai rău decât oricând.

— Ai avut noroc că nu ţi-ai pierdut piciorul. Dar dacă se infectează, tot eşti în pericol să-l pierzi.

Eram de părere că pericolul trecuse, dar voiam să-l zgudui puţin.

— N-a fost vina mea, a spus el, morocănos. N-am călcat în ea dinadins.

— Poate că nu. Dar dacă au fost afectaţi nervii, o să şchiopătezi pentru tot restul vieţii tale. Ar fi trebuit să vii la consult mai devreme, am spus eu, ridicându-mi privirea spre el. Sau nu te-a lăsat Carl?

Şi-a ferit privirea de a mea.

— De ce nu m-ar fi lăsat?

— Ştie toată lumea despre activitatea lui de braconaj. Ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi ca poliţia să înceapă să pună întrebări pentru că fratele lui a călcat într-o capcană.

— V-am spus, n-a fost una de-a noastră, a mormăit el.

— Bine, am spus, ca şi cum nu mi-ar fi păsat cum s-a petrecut totul, apoi mi-am făcut de lucru examinându-i rana, îndoindu-i înainte şi înapoi piciorul. Dar nu ai raportat incidentul la poliţie, nu-i aşa?

— Le-am spus când au venit să întrebe despre asta, a zis el, apărându-se.

N-am menţionat că eu fusesem cel care-i spusese lui Mackenzie despre partea asta.

— Ce-a spus Carl despre asta?

— Cum adică?

— Când a venit poliţia. Ţi-a zis ce să le spui?

Şi-a tras brusc piciorul.

— Ce naiba e cu dumneavoastră?

Am încercat să par echilibrat, deşi nu mă simţeam deloc aşa.

— Carl i-a minţit pe poliţişti, nu-i aşa?

— Plecaţi! Gata, dispăreţi naibii de-aici!

M-am ridicat.

— Bine. Dar întreabă-te singur de ce acoperi pe cineva care a preferat să-ţi lase piciorul să se cangreneze decât să te ducă la spital.

— Astea-s tâmpenii!

— Chiar aşa? Şi atunci de ce nu te-a dus imediat la spital? De ce m-a căutat pe mine, să vin să te bandajez, când a văzut cât de rău fuseseşi rănit?

— Eraţi cel mai aproape.

— Dar ştia că un spital ar fi raportat totul poliţiei. N-a vrut să te ducă nici când am spus că ai nevoie de copci.

Ceva din expresia lui m-a făcut să mă opresc. M-am uitat în jos la copcile cusute neîndemânatic şi, dintr-odată, am înţeles.

— Nu te-a dus deloc la spital, nu-i aşa? am spus eu, cu un aer surprins. De aia nu ai avut niciodată pansamentul schimbat. Nici măcar nu ai ajuns la spital.

Mânia lui Scott se stinsese. Nu mă putea privi în ochi.

— A spus că o să fie în regulă.

— Deci, cine ţi-a cusut copcile? El?

— Vărul meu, Dale, a spus el pe un ton ruşinat, acum, că i se aflase secretul. A fost în armată. Ştie chestii din astea.

Era acelaşi văr pe care-l văzusem cu Brenner când baricadaseră drumul, cu o noapte în urmă.

— Şi a catadicsit să se mai uite la rană după ce te-a cusut?

Scott a clătinat din cap, cu o faţă jalnică. Îmi părea rău pentru el, dar nu într-atât încât să mă opresc.

— Îl ajută pe Carl şi în alte chestiuni? Cum ar fi braconajul?

A dat din cap, fără nicio tragere de inimă. Eram pe cale să izbucnesc. Doi bărbaţi. Doi vânători, unul cu trecut militar.

Două tipuri diferite de cuţit.

— Şi cu mai ce?

— Cu nimic, a insistat el, dar încercarea lui de a părea neştiutor a fost nereuşită.

— Te-au expus unui risc. Ştii asta, nu? i-am zis eu. Ce era atât de important încât merita să-ţi pierzi piciorul?

Se foia acum. Am observat, consternat, că era pe cale să izbucnească în plâns. Dar nu aveam timp să mă preocup de asta.

— Nu vreau să intre în vreo belea, a spus el extrem de încet, aproape şoptit.

— Sunt deja în belea. Şi ei n-au fost atât de îngrijoraţi despre ce ar putea să ţi se întâmple ţie.

Eram pe cale să forţez lucrurile, dar instinctul mi-a spus să mă opresc. Am aşteptat, lăsându-l pe Scott să se zbată să ia o decizie.

— Prind păsări în cursă, a spus el în cele din urmă. Dintre cele rare. Şi animale, ca vidre şi chestii de genul ăsta, când au ocazia să le prindă. Carl s-a gândit că ar putea să fie o piaţă şi pentru chestii vii, nu numai pentru ouă. Să le vândă colecţionarilor, ştiţi.

— Sunt implicaţi amândoi?

— Cam aşa ceva. Dar Carl se ocupă în principiu de punerea capcanelor. Le plasează în zonele mlăştinoase, la vechea moară.

Mintea îmi mergea atât de repede, încât aproape că derapa. Moara era aproape o epavă, era izolată şi de mult abandonată. Sau se pare că nu.

Am început să-i rebandajez piciorul.

— Acolo ai călcat în capcană, am spus, amintindu-mi povestea lor când am dat de ei în Lamb, în acea noapte, şi cum Brenner îl oprise să spună prea multe.

A dat din cap.

— Când poliţia a început să le caute pe femeile alea, Carl s-a speriat că ar putea să caute şi acolo. Nu mă lasă în mod normal să vin cu el. Spune că ar trebui să-mi găsesc eu singur de lucru şi să stau departe de afacerea lui. Dar Dale era plecat în săptămâna aia, aşa c-a trebuit să-l ajut eu să mute totul.

— Unde?

— Peste tot. În diverse locuri. Pe majoritatea le-a adus aici, în acareturi. Mama n-a fost prea încântată, dar a durat doar vreo două zile până când poliţia a terminat de cercetat moara. Numai că apoi am călcat în capcană şi a trebuit să le ducă înapoi de unul singur, a zis el, cu o privire abătută. S-a înfuriat. Dar nu era ca şi cum o făcusem dinadins.

— Şi deci era o capcană pusă de el?

A clătinat din cap.

— A spus apoi că sigur a fost pusă de nebunul ăla care omoară femei.

Mi-am ferit privirea de a lui, prefăcându-mă că sunt ocupat cu bandajarea piciorului.

— Acum mai are ceva acolo?

— Mda. Nu are unde să le ducă în altă parte. Dale nu riscă să le ţină el, cu toţi poliţaii ăştia care dau târcoale.

— Şi Carl se mai duce acolo?

— În fiecare zi. Trebuie să le ţină în viaţă până când poate să le vândă, a spus el, ridicând din umeri. Nu ştiu cât o să se mai străduiască însă. N-a reuşit să vândă prea multe încă.

Mă chinuiam să mă port normal. Mi-am păstrat tonul vocii cât de degajat posibil.

— Şi deci l-ai acoperit pe Carl în faţa poliţiei?

A părut derutat.

— Ce?

Mâinile îmi tremurau când am terminat de bandajat piciorul.

— Când te-au întrebat despre femeile dispărute, nu a putut să le spună că alibiul lui era braconajul, nu?

Scott chiar a schiţat un zâmbet.

— Neah, a zis el. Le-am zis, pur şi simplu, că fusese aici tot timpul, a spus el, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip. N-o să-i spuneţi că v-am zis, nu?

— Nu, l-am asigurat. N-o să-i spun.

Îi spusesem deja prea mult. Îmi amintesc ce îi zisesem lui Brenner mai devreme. *Le ţine în viaţă timp de trei zile înainte să le omoare*. Acum, ştia că poliţia aflase de programul lui. Din cauza mea, Jenny poate că nu mai avea nici măcar acea mică şansă de supravieţuire.

Dumnezeule, ce făcusem?

M-am ridicat, abia reuşind să-mi strâng lucrurile tremurând, când mama lui Scott a apărut cu o cană cu ceai.

— Îmi pare rău, trebuie să plec.

Şi-a strâns buzele în semn de nemulţumire.

— Parcă voiaţi o ceaşcă cu ceai.

— Îmi pare rău.

Deja dădeam buzna afară din cameră. Scott se uita nesigur la mine, de parcă începea să regrete ce-mi spusese. Una peste alta, eram disperat să plec şi mă aşteptam în orice clipă ca Brenner să-şi dea seama brusc şi să încerce să mă oprească. Mi-am azvârlit trusa de prim ajutor în Land Rover şi am pornit rapid motorul, conştient

că doamna Brenner se holbează la mine din pragul uşii, în timp ce eu mă hurducam pe drum.

Cum am ieşit din raza ei vizuală, mi-am scos telefonul. Dar când am încercat să-l sun pe Mackenzie, semnalul a oscilat până când a murit de tot.

— Haide, *haide*!

Am început să gonesc pe drum şi am cotit-o înspre vechea moară, rugându-mă să revină semnalul. Cum am avut din nou semnal, l-am sunat iar pe Mackenzie.

A intrat căsuţa lui vocală. *La dracu', la dracu'!*

— Familia lui Carl Brenner a minţit în legătură cu alibiul lui, am spus eu fără introducere. Ce-a făcut el...

Mackenzie a răspuns abrupt

— Spuneţi-mi că n-aţi fost să-l vedeţi.

— Nu pe Brenner, pe fratele lui, dar...

— V-am spus să nu vă băgaţi!

— Ascultaţi-mă! am ţipat. Brenner prinde păsări şi animale pentru a le vinde, împreună cu vărul său. Pe nume Dale Brenner, un fost militar. Le ţin în moara dărăpănată, cam la zece kilometri sud de sat. Acolo unde Scott Brenner a călcat în capcană.

— Staţi aşa.

Acum, că îi atrăsesem atenţia, era ochi şi urechi. Am auzit, în fundal, nişte voci stinse.

— Gata, ştiu zona. Dar a fost verificată, nu se află nimic acolo.

— Au mutat toate lucrurile când aţi început s-o căutaţi pe Lyn Metcalf, apoi le-au adus înapoi. Atunci s-a accidentat fratele lui Brenner. Carl îşi dorea cu atâta disperare să nu implice poliţia, încât nici n-a vrut să-l ducă la spital.

— E braconier, ştiam deja asta, s-a încăpăţânat Mackenzie.

— Nu ştiaţi că familia lui a minţit ca să-l apere. Sau că un vânător şi un fost militar prind animale în capcană şi le ţin într-o clădire abandonată şi că cel puţin unul dintre ei nu are alibi. Chiar trebuie să vă traduc eu totul?

Înjurătura pe care a bolborosit-o mi-a dat de înţeles că nu era nevoie.

— Unde sunteţi acum?

— Tocmai am plecat de la Brenner, l-am anunţat eu, fără să-i spun că sunt în drum spre moară.

— El unde e?

— Habar n-am.

— În regulă, uitaţi, eu sunt la camera de investigaţii improvizată. Veniţi aici cât de repede puteţi.

Asta era în partea opusă celei spre care mă-ndreptam eu.

— Pentru ce? V-am spus tot ce aveţi nevoie să ştiţi.

— Ştiu, dar aş vrea să mai aud o dată, în detaliu. Nu vreau să facă cineva ceva nechibzuit, aţi înţeles?

N-am răspuns. Conduceam cu telefonul sprijinit de umăr, cu drumul şuierând sub roţi, cu fiecare secundă aflându-mă mai aproape de locul unde Jenny era ţinută cu forţa.

— M-aţi auzit, doctore Hunter?

Acum, vocea lui Mackenzie era dură, ca de oţel. Mi-am ridicat piciorul de pe acceleraţie. A fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată.

— V-am auzit, am scrâşnit eu din dinţi.

Aşa că am virat brusc şi m-am întors.

Pe cer apăruse o sclipire nefirească. O pâclă subţire de nori se formase în jurul soarelui, făcând ca lumina să

aibă o tentă gălbuie. Pentru prima oară de săptămâni întregi, briza aducea cu ea şi altceva în afara valurilor de aer supraîncălzit. Undeva, nu foarte departe, se vedea ameninţarea unei ploi, dar, pe moment, umiditatea crescută făcea canicula şi mai rea.

Chiar şi cu ferestrele lăsate în jos, am ajuns transpirat la rulota poliţiei care servea drept cameră de investigaţii. Era mai multă agitaţie prin preajmă decât de obicei. Când am intrat eu, Mackenzie stătea la o masă cu un grup de ofiţeri de poliţie îmbrăcaţi civil sau în uniforme. Cei în uniformă purtau veste antiglonţ. S-a întrerupt când m-a văzut.

N-avea o privire prea îngăduitoare când a venit lângă mine.

— N-o să mă prefac că-mi convine ce-aţi făcut, a spus, cu falca proiectându-se agresiv în afară. Apreciez ajutorul pe care ni l-aţi oferit mai înainte, dar asta e o investigaţie a poliţiei. Nu e loc pentru boacănele civililor.

— Am încercat să vă spun despre Brenner, dar nu m-aţi ascultat. Ce era să fac?

Vedeam că vrea să-mi dea o replică, dar s-a abţinut.

— Comisarul vrea să vorbească cu dumneavoastră.

M-a condus la grupul de ofiţeri de la masă şi m-a prezentat. Un bărbat înalt, sfrijit, cu un aspect de şef eficient, a ridicat capul.

— Sunt comisarul Ryan. Am înţeles că aveţi informaţii noi, doctore Hunter.

I-am relatat ce-mi spusese Scott Brenner, încercând să mă rezum la punctele esenţiale. Când am terminat, Ryan s-a întors spre Mackenzie.

— Să înţeleg că-l ştiai pe acest Carl Brenner.

— A fost deja interogat, da. Se potriveşte profilului, dar are acoperire şi pentru dispariţia lui Lyn Metcalf, şi

pentru cea a lui Jenny Hammond. Familia garantează pentru el.

— Mai e ceva, l-am întrerupt, iar inima mi se zbătea dureros, dar trebuia să ştie. I-am spus lui Brenner ieri că ştiţi că victimele au fost ţinute în viaţă.

— Iisuse, a spus Mackenzie, cu respiraţia tăiată.

— Am vrut să-l fac să înţeleagă că în joc era ceva mai mult decât râca dintre el şi Ben Anders.

Tentativa de a mă justifica îmi suna chiar şi mie nelalocul ei. Poliţiştii mă fixau cu o privire în care se amestecau dezgustul şi ostilitatea. Ryan a dat din cap scurt.

— Vă mulţumim că aţi venit, doctore Hunter, a spus el, cu răceală. Acum, va trebui să ne scuzaţi. Avem mult de lucru.

Deja se întorsese cu spatele. Mackenzie m-a condus afară. S-a stăpânit până am ieşit.

— Ce *naiba* v-a apucat să-i spuneţi asta lui Brenner?

— Pentru că *ştiam* că interogaţi persoana greşită. Şi credeţi-mă, nu-mi puteţi spune ceva în plus care să mă facă să mă simt mai prost decât mă simt deja.

Mânia i s-a mai domolit când a văzut că aşa stăteau lucrurile.

— S-ar putea oricum să nu mai conteze. Atâta vreme cât fratele lui nu spune nimic, încă nu ştie că e suspect.

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

— Acum aveţi de gând să cercetaţi din nou moara?

— Cât de repede putem. Nu putem să dăm buzna nepregătiţi în ceea ce ar putea fi o sechestrare de ostatici.

— Sunt doar Brenner şi vărul său!

— Amândoi probabil înarmaţi, iar unul cu pregătire militară. Nu poţi face o descindere fără s-o pregăteşti mai

întâi, a oftat el. Uitaţi, ştiu că vă e greu. Dar ştim ce facem, în regulă? Aveţi încredere în mine.

— Vreau să vă însoţesc.

Faţa lui Mackenzie s-a înăsprit.

— Nici vorbă.

— O să rămân în spate, la maşini. N-o să vă stau în drum.

— Lăsaţi-o baltă.

— E diabetică, pentru numele lui Dumnezeu! am spus eu cu o voce ridicată, care a atras câteva priviri asupra noastră, apoi mi-am domolit glasul. Sunt doctor. O să aibă nevoie de insulină urgent. Ar putea fi rănită sau în comă.

— O să avem o ambulanţă şi paramedicii pregătiţi.

Am mai încercat o dată.

— Trebuie să fiu acolo. Vă rog!

Dar se întorcea deja spre rulotă. Parcă amintindu-şi că mai era ceva de zis, s-a întors.

— Să nu vă vină idei să mergeţi acolo singur, doctore Hunter. Pentru binele iubitei dumneavoastră, n-avem nevoie de incidente suplimentare.

Nu era nevoie să spună ceva ce amândoi gândeam. *Ai făcut şi-aşa destul rău.*

— Bine.

— Am cuvântul dumneavoastră?

Am inspirat adânc.

— Da.

Expresia feţei i s-a mai înmuiat puţin.

— Încercaţi să staţi calm. Vă sun imediat ce aflu ceva.

Lăsându-mă acolo, s-a întors înăuntru.

Capitolul 27

În vara când Jenny avea zece ani, părinţii ei au dus-o la Cornwall. Îşi întinseseră cortul într-o tabără de lângă Penzance şi, în ultima zi, tatăl ei îi dusese de-a lungul coastei, la un golfuleţ. Avea un nume pe care nu reuşise niciodată să-l reţină, ţinuse minte doar nisipul fin şi alb şi stâncile din spatele lor, pline de cuiburi. Fusese o zi călduroasă, iar marea era îmbietor de rece. Se jucase la umbră şi pe plajă, apoi stătuse la soare şi citise din cartea pe care o luase cu ea, *Cronicile din Narnia*, de C.S. Lewis şi se simţise foarte matură citind-o în vacanţă.

Stătuseră acolo toată ziua. Mai fuseseră câteva alte familii în golfuleţ, dar, una câte una, plecaseră, până când au rămas numai Jenny şi părinţii ei. Soarele intrase încetişor în mare, aruncând umbre din ce în ce mai prelungi. Nedorind ca ziua să se sfârşească, Jenny aşteptase ca unul dintre părinţii ei să vină şi să o anunţe că e timpul să plece. Dar nu o făcuse niciunul. După-amiaza era deja înghiţită de seară, dar părinţii ei păreau să aibă la fel de puţin chef să pună capăt vacanţei ca Jenny însăşi.

Îşi puseseră pulovere când temperatura începuse să scadă, râzând de pielea de găină a mamei lui Jenny, când

aceasta insistase să se mai scalde o dată. Golfuleţul era la vest, oferindu-le o perspectivă panoramică asupra apusului. Fusese glorios, o masivă revărsare aurie şi purpurie, şi toţi trei rămăseseră tăcuţi în timp ce priveau cum totul în jur se adânceşte tot mai mult în noapte. Abia când ultimele raze de soare s-au scufundat la orizont, tatăl ei a început să strângă.

— E timpul să plecăm, a spus.

Şi s-au întors mergând pe plajă, în lumina tot mai slabă a înserării, ce lăsa în urmă doar amintirea de durată a celei mai frumoase zile din copilăria ei.

S-a gândit la ea acum, invocând senzaţia razelor de soare pe pielea ei şi mângâierea nisipului pe care-l lăsa să-i curgă printre degete. Putea mirosi aroma de cocos a loţiunii de plajă folosite de mama ei, putea gusta sarea lăsată de mare pe buze. Golfuleţul exista încă şi, undeva în univers, Jenny aproape credea că există şi o versiune mai tânără a ei, imortalizată la finalul acelei zile nesfârşite.

Zăcând pe jos, în celula ei, durerea din locul unde i se amputase degetul se combinase cu durerea de la celelalte răni, formând un val de durere care părea acum s-o copleşească. Dar chiar şi senzaţia asta părea îndepărtată, ca şi cum mai degrabă o constata exterior decât o trăia. Îşi pierdea şi apoi îşi recăpăta cunoştinţa, fiindu-i tot mai greu să deosebească starea de delir de realitatea crudă. La un anume nivel, ştia că acesta era un semn rău, că începea să alunece în comă. Dar poate că era mai bine aşa decât să treacă prin ceea ce-i pregătea răpitorul ei. *Hei, priveşte partea plină a paharului.* Într-un fel sau altul, Jenny ştia că avea să moară acolo.

Ar fi cu mult mai bine dacă s-ar întâmpla înainte ca el să se întoarcă.

Acum, se gândea la părinţii ei, întrebându-se ce aveau să facă la auzul veştii. I-a părut rău pentru ei, dar era detaşată. Gândul la David i-a provocat o tristeţe mai adâncă. Dar nu avea ce să facă nici în privinţa asta. Chiar şi frica i se diluase şi devenise difuză, ceva la care privea prin apă. Sentimentul care încă ardea cel mai puternic, cu o intensitate febrilă, era mânia. Mânia îndreptată asupra omului care era gata să-i spulbere viaţa aşa cum ai împrăştia praful.

Într-un moment de luciditate, a încercat să-şi desfacă legătura, dar a fost o încercare slabă. Nu mai avea putere în degete şi, curând, tremuratul din corp a făcut imposibilă orice altă încercare. Se lăsase să cadă pe spate, extenuată, alunecând din nou rapid în starea aceea de delir. La un moment dat, a visat că pusese mâna pe cuţitul folosit de răpitorul ei ca s-o rănească. Era imens şi strălucitor, precum o sabie, şi tăiase cu el sfoara, cu uşurinţă, simţind că se înalţă, imponderabilă, plutind spre libertate şi spre lumina soarelui.

Apoi, visul a pierit, iar ea s-a trezit din nou pe podeaua din pivniţă, murdară şi însângerată.

Scârţâiala i s-a părut, la început, că vine tot dintr-un vis. Chiar şi lumina ce s-a revărsat asupra ei se îmbina indistinct cu imagini cu cerul albastru, copaci şi iarbă. Abia când ceva a lovit-o în faţă, deschizându-i rana de pe obraz, cu un ascuţiş ca de gheaţă, a devenit conştientă, din nou, de locul unde se afla. A simţit cum cineva o lua de umeri şi o ridica, zguduind-o brutal.

— David...? a spus ea, încercând să distingă figura pe care o vedea în ceaţă, aplecându-se deasupra ei.

Sau poate doar intenţionase să spună asta, pentru că singurul sunet care i-a ieşit a fost un geamăt slab, uscat. Capul i-a căzut într-o parte când o mână aspră a plesnit-o din nou.

— Trezeşte-te! *Trezeşte-te!*

Figura ce se profila în faţa ei i-a devenit clară. *Oh. Nu e David.* Trăsăturile feţei bărbatului erau contorsionate de furie şi dezamăgire. Îi venea să plângă. Deci se pare că, până la urmă, n-avea să moară la timp. I se părea atât de nedrept. Dar începea deja să-şi piardă iar cunoştinţa. Abia a băgat de seamă când a lăsat-o să cadă, chiar şi durerea în urma izbiturii puternice cu capul de pământ i s-a părut o neplăcere minoră.

Brusc, a fost readusă în simţiri în urma unui şoc rece ca gheaţa. O clipă, inima a părut să i se oprească. S-a străduit să respire, cu muşchiul diafragmei împietrit, spasmodic. A înghiţit aer dintr-o inspiraţie, apoi dintr-alta, clipind pentru a alunga apa ce-i intra în ochi şi pentru a-l vedea pe el cum stătea deasupra ei. Ţinea în mâini o găleată goală, din care încă mai picura apa.

— Nu încă! Nu e încă timpul să mori!

A lăsat să-i cadă găleata şi a înşfăcat-o de picior. Din câteva mişcări grăbite, nodul care o ţinea imobilizată a fost desfăcut. Încă respirând din greu, Jenny a fost ridicată în picioare. Pe jumătate târâtă, pe jumătate sprijinită, a dus-o în capătul îndepărtat al pivniţei. Acolo, era un perete separator din cărămizi. A azvârlit-o în spatele acestuia, pe podeaua tare. Ca prin ceaţă, Jenny s-a uitat în sus şi a văzut un fir ruginit ieşind din perete. Apoi a mai observat ceva, de care şi-a dat seama în ciuda nebuloasei prin care vedea totul, din pricina lipsei de insulină. Lângă locul unde zăcea ea se afla un canal circular

de scurgere, din fier, iar Jenny a intuit brusc ce urma să se scurgă prin el.

O adusese la locul unde avea s-o omoare.

A reapărut, aducând cu sine un sac. Desfăcându-l la gură, l-a întors cu susul în jos, din el răsturnându-se un maldăr de pene, lângă capul ei. Jenny s-a trezit că se holbează în ochii terifiaţi, galbeni ai unei bufniţe.

Acum, îi zâmbea, de deasupra ei.

— Înţeleaptă pasăre. Tocmai bună pentru o profesoară.

Cu cuţitul în mână, s-a aplecat şi a înşfăcat bufniţa de picioare. Erau legate, a observat Jenny, dar, în timp ce ridica pasărea, aceasta a început brusc să se mişte. O clipă, pasărea a părut înfăşurată în jurul mâinii lui. Cuţitul a zăngănit căzând pe jos, în timp ce pasărea dădea sălbatic din aripi, apoi a izbit-o cu putere de perete. A căzut la pământ, într-o explozie moale de pene. S-a holbat fără niciun cuvânt la rana din palma sa, sângele picurând din locul unde ciocul îi sfâşiase pielea şi intrase în carne. *Dumnezeule*, i-a urlat o voce în timpane, în timp ce camera începea să se învârtă cu ea. Dar, când şi-a scos dalta, ochii lor s-au întâlnit. *Nu încă. Încă puţin. Apoi, n-o să-mi mai pese ce faci*, s-a gândit ea, văzând înflăcărarea bolnavă din ei.

Dar se apropia deja de ea.

— Eşti de partea bufniţei, nu-i aşa? Sărmana bufniţă. Sărmana bufniţă, mititica de ea.

Stătea deasupra ei, cu o privire meditativă. Apoi şi-a aplecat capul, ascultând. Prin ceaţa cenuşie ce-i învăluia privirea, a văzut cum s-a albit la faţă de şoc. O clipă mai târziu, ca printr-o grămadă de vată ce o învăluia, Jenny a auzit ceva. O bufnitură puternică, venind de deasupra lor.

Cineva era sus.

Capitolul 28

Cu o sută de ani în urmă, vechea moară era mândria Manhamului. Era mai degrabă o pompă eoliană de apă decât o moară de măcinat, una dintre sutele folosite pentru drenarea terenurilor mlăştinoase din regiunea Broads. Acum, era o carcasă goală, dărăpănată, ce nu mai păstra nicio reminiscenţă a vechii glorii. Tot ce mai rămăsese din moriştile sale impunătoare era o fantă în zidăria aflată acum în ruină şi în care acestea fuseseră plasate cândva, iar natura îşi ceruse, nu o dată, drepturile asupra pământurilor din jur. De-a lungul anilor, terenurile inundate fuseseră acoperite de tufişuri, până când, acum, turnul aflat în ruină a ajuns să fie total camuflat de acestea.

Dar nu şi nefolosit.

Am reuşit să pun cap la cap ceea ce s-a întâmplat din ce mi-a spus Mackenzie mai târziu. Planul era de a lansa descinderi la moară, la casa lui Brenner şi la căsuţa unde locuia Dale Brenner, toate în acelaşi timp. Intenţia era de a-i avea sub control pe ambii bărbaţi, fără a le oferi, lor sau familiilor, posibilitatea de a lansa un avertisment. Deşi era o iniţiativă ce necesita mai mult timp, s-a

considerat că avea cele mai mari şanse pentru a o recupera pe Jenny în viaţă. Dacă totul mergea conform planului, evident.

Aş fi putut să le spun că niciodată nu se întâmplă asta.

Mackenzie s-a dus cu echipele strategice care aveau să facă descinderea la moară. Ziua aluneca la apus, în timp ce maşinile şi dubele în care erau ofiţerii de poliţie, purtând veste antiglonţ, se apropiau de ţintă. O echipă de intervenţie armată îi însoţea, alături de paramedici şi o ambulanţă, pregătită s-o ducă pe Jenny şi pe oricine altcineva era nevoie la spital, în cea mai mare grabă. Pentru că singurul traseu către moară era pe o cărare îngustă şi năpădită de buruieni, s-a decis să se parcheze maşinile la intrarea în pădure şi ultima bucată de drum să fie parcursă pe jos.

La moară, au rămas la marginea pădurii, în timp ce erau trimise echipe să acopere zona din spate, la uşi şi ferestre. În timp ce aştepta ca toată lumea să-şi ocupe poziţiile, Mackenzie a studiat clădirea aflată în ruină. Plutea deasupra ei un aer de părăsire şi, în lumina înserării, părea că zidăria din cărămidă închisă la culoare absoarbe întunericul tot mai pronunţat. Apoi s-a auzit un bâzâit din transmiţător şi o voce i-a spus că toată lumea e pe poziţii. Mackenzie s-a uitat la ofiţerul care coordona echipa strategică. A dat scurt din cap.

— Intraţi.

La acel moment, nu ştiam nimic din toate astea. Tot ce ştiam era că mă aflam într-o stare de agonie, provocată de faptul că nu aveam nimic altceva de făcut decât să aştept. Ştiam că Mackenzie avea dreptate. Văzusem

destule operaţiuni ale poliţiei făcute de mântuială, pentru a şti că trebuie organizate cum trebuie. Dar asta nu-mi uşura situaţia.

Era evident că nu sunt bine-venit în rulota poliţiei, chiar dacă aş fi vrut să rămân acolo. Dar nu suportam frustrarea de acolo, încercând să ghicesc ce se întâmplă, uitându-mă la feţele lor sumbre. M-am întors la Land Rover şi l-am sunat pe Ben. Aştepta să audă ce se întâmplase. Mâinile-mi tremurau când i-am format numărul.

— Ascultă, de ce nu vii să aştepţi la mine? a spus el. Mă ajuţi să termin whiskyul. Nu e bine să fii singur acum.

I-am apreciat îngrijorarea, dar totuşi am refuzat. Alcoolul era ultimul lucru pe care mi-l doream acum. Şi, dacă stau să mă gândesc bine, nu-mi doream nici compania cuiva. Am terminat conversaţia şi m-am uitat afară, prin parbriz. Cerul de deasupra Manhamului se întunecase, căpătând culoarea cuprului ars, iar nori şi mai întunecaţi se adunau la orizont. În aer se simţea prevestirea ploii. Într-o sincronizare ideală, valurile de căldură ajungeau, în cele din urmă, la un final. *Ca şi multe alte lucruri.*

Luând o hotărâre bruscă, am sărit din maşină intenţionând să-l sun din nou pe Mackenzie, să încerc să-l conving să mă lase să vin cu ei. Dar m-am oprit chiar înainte să ajung la rulotă. Ştiam ce răspuns avea să-mi dea şi nu o ajutam pe Jenny dacă le stăteam în drum.

Apoi mi-a venit brusc ideea. E adevărat, nu puteam să mă duc propriu-zis cu ei la moară, dar nu mă puteau opri să aştept lângă. Nu era nevoie să-i cer permisiunea lui Mackenzie pentru asta. Puteam să iau nişte insulină cu mine, pregătită pentru momentul când aveau s-o găsească pe Jenny. Nu era un plan prea grozav, dar măcar

era mai bine decât să nu fac nimic. Deja le pierdusem pe Kara şi Alice. Nu puteam să stau impasibil în timp ce se decidea soarta lui Jenny.

Nu ţineam insulină în trusa medicală, dar aveam o rezervă în frigiderul din cabinet. M-am grăbit spre maşină şi m-am dus la Bank House, lăsând motorul pornit în timp ce eu dădeam buzna în casă. Programul de seară de la clinică se terminase, dar Janice era încă acolo. Şi-a ridicat surprinsă privirea când eu am năvălit înăuntru.

— Doctore Hunter, nu mă aşteptam să... Adică, aţi mai aflat ceva...?

Doar am clătinat din cap, prea grăbit să răspund. Am dat buzna în cabinetul lui Henry şi am deschis frigiderul. Nu m-am uitat în jur să-l văd pe Henry cum îşi rula căruciorul în cabinet.

— David, ce Doamne iartă-mă faci?

— Caut insulină, am spus eu scotocind printre sticle şi cutii. *Haide*, unde naiba este?

— Calmează-te, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Carl Brenner şi vărul său. O ţin sechestrată pe Jenny la vechea moară. Poliţia o să facă o descindere acolo.

— Carl Brenner? i-a luat lui un moment să digere vestea. Şi de ce ai nevoie de insulină?

— Mă duc acolo.

Insulina era chiar în faţa mea. Am înşfăcat-o şi apoi am descuiat dulapul de fier pentru o seringă.

— Dar nu vor avea şi ei o ambulanţă?

Nu i-am răspuns, continuând să caut cu încăpăţânare pe rafturi după seringi de unică folosinţă.

— David, stai puţin şi gândeşte-te. Vor avea echipe de urgenţă bine dotate, cu insulină şi cu tot. La ce bun să-ţi faci şi tu apariţia?

Întrebarea m-a săgetat în nebunia aceea a mea. Toată energia maniacală ce mă mânase până acum părea să se scurgă din mine. M-am uitat prosteşte la insulină şi la seringile din mâinile mele.

— Nu ştiu, am zis eu cu o voce aspră.

Henry a oftat.

— Pune-le la loc, David, a spus el, cu blândeţe.

Le-am mai ţinut o clipă, apoi am făcut ce mi-a spus.

M-a luat de braţ.

— Vino şi aşază-te. Arăţi groaznic.

L-am lăsat să mă conducă la un scaun, dar nu m-am aşezat.

— Nu pot să stau jos. Trebuie să *fac* ceva.

Se uita la mine cu o privire îngrijorată.

— Ştiu că e greu. Dar uneori, pur şi simplu, nu ai ce face, indiferent de cât de mult ţi-ai dori.

Gâtul mi s-a contractat. Simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Vreau să fiu acolo. Când o vor găsi.

Henry a tăcut o clipă.

— David..., a spus el cu o voce în care se simţea regretul. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar... în fine, nu crezi că ar trebui să te pregăteşti sufleteşte?

M-am simţit ca şi cum primisem o lovitură în stomac. Nu puteam respira.

— Ştiu cât de mult ţii la ea, dar...

— Nu spune nimic.

A dat din cap, cu o expresie obosită.

— În regulă. Uite, hai să te servesc cu ceva de băut...

— Nu vreau să beau! am izbucnit eu, dar m-am stăpânit. Nu pot să stau, pur şi simplu, şi să nu fac nimic. Chiar nu pot.

Henry arăta neajutorat.

— Mi-aş dori să ştiu ce să spun. Îmi pare rău.

— Dă-mi ceva de făcut. Orice.

— Nu e nimic de făcut. Am doar o consultaţie programată şi...

— Cine e?

— Irene Williams, dar nu e urgent. Ar fi mai bine să rămâi aici...

Dar mă îndreptam deja spre uşă. Am plecat fără să iau fişa medicală a pacientei, abia băgând de seamă privirea îngrijorată pe care mi-o aruncase Janice. Trebuia să mă mişc, să-mi distrag gândurile de la faptul că nu puteam controla cu nimic ce avea să se întâmple cu Jenny. Am încercat să-mi alung acest gând în timp ce conduceam spre casa mică şi cu terasă, unde locuia Irene Williams. Era o femeie vorbăreaţă, la vreo şaptezeci de ani, care aştepta, cu o bună dispoziţie stoică, să i se opereze şoldul bolnav de artrită. În mod normal, îmi făcea plăcere s-o vizitez, dar, în acea seară, a flecări cu cineva era peste puterile mele.

— Sunteţi tăcut. V-a mâncat pisica limba? a întrebat ea, în timp ce-i scriam reţeta.

— Sunt doar obosit.

Am văzut că îi prescrisesem insulină în loc de analgezice. Am mototolit-o şi i-am scris alta.

A chicotit.

— Să nu credeţi că nu ştiu ce e în neregulă cu dumneavoastră.

Nu puteam decât să mă holbez la ea. A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii falşi, singura trăsătură tinerească pe faţa ei zbârcită.

— V-ar trebui o fată drăguţă. Asta v-ar mai înveseli niţel.

M-am abţinut cu greu să n-o iau la sănătoasa. Înapoi în spaţiul sigur al Land Roverului meu, mi-am sprijinit capul de volan. M-am uitat la ceas. Limbile sale păreau să se mişte cu o lentoare sfidătoare. Era încă prea devreme ca să aflu ceva. Avusesem destulă experienţă în lucrul cu poliţia pentru a şti că probabil încă discutau, dând instrucţiuni echipelor strategice şi finalizându-şi planurile.

Mi-am verificat telefonul, pentru orice eventualitate. Semnalul era slab, dar suficient cât să verific dacă primisem apeluri sau mesaje. Nimic. Am privit, prin parbriz, spre sat. Am fost şocat să-mi dau seama cât de mult uram Manhamul. Îi uram clădirile din silex, uram peisajul acela nesfârşit, cu terenuri mlăştinoase. Uram suspiciunea şi resentimentele care se întâlneau din plin în comportamentul locuitorilor săi. Îl uram pe acel criminal dezaxat care reuşise să trăiască aici neobservat, până când boala i s-a declanşat. Mai mult de-atât, uram faptul că mi-o oferise pe Jenny, doar pentru a mi-o lua. *Vezi? Aşa ar fi putut arăta vieţile voastre.*

Emoţia aproape febrilă s-a evaporat la fel de repede pe cât apăruse, lăsându-mă într-o stare de rău şi febră. Stând în maşină, vedeam cum norii întunecaţi acopereau cerul precum o vânătaie ce se tot întinde. Nu aveam altceva de făcut decât să mă întorc şi să aştept acel telefon care mă îngrozea. Numai gândindu-mă la el, simţeam cum mă sufoc.

Ulterior, mi-am amintit că, până la urmă, mai era ceva ce puteam să fac. Dimineaţă, când mă dusesem să-l văd pe Scarsdale, în curtea bisericii, Tom Mason îmi spusese ceva despre problemele de spate ale bunicului său. Era o boală cronică a bătrânului, preţul unei vieţi întregi de stat aplecat deasupra straturilor de flori ale oamenilor.

Sunându-l să-l întreb dacă pot veni să-l consult, mi-ar mai fi luat alte câteva minute şi mi-ar mai fi oferit un alt prilej de a-mi muta atenţia pe altceva până când speram să primesc veşti de la Mackenzie. Cu o uşurare aflată la graniţa disperării, am virat şi m-am îndreptat spre casa familiei Mason.

Bătrânul George şi nepotul lui trăiau la marginea pădurii, lângă lac, într-o casă care, pe vremuri, ţinuse de Judecătoria Manhamului. Cei din familia Mason fuseseră grădinari acolo generaţii întregi şi chiar bătrânul George muncise acolo în tinereţe, până când clădirea a fost demolată, după război. Acum, casa lor era tot ceea ce mai rămăsese, câteva mii de metri pătraţi de teren îngrijit şi cultivat, supravieţuind în mijlocul pădurilor care se tot înmulţeau.

Parcând maşina în curte şi ducându-mă să bat la uşă, am observat că sclipirea arămie a lacului se zărea printre copaci. Geamul mat care dubla uşa a zăngănit uşor la atingerea mea. Am bătut din nou, dar nu mi-a răspuns nimeni. În timp ce aşteptam, aerul a vibrat la bubuitura unui tunet. Mi-am ridicat privirea spre cer, surprins să observ cât de repede se topise lumina. Norii de furtună care se îngrămădeau deasupra aduseseră un sfârşit prematur al zilei. N-avea să mai dureze mult până să se întunece.

Dându-mi seama de asta, am mai realizat ceva. Nu se vedeau lumini nici în casă, iar dacă cineva era înăuntru, ar fi trebuit să fie aprinse. Erau doar ei doi, pentru că părinţii lui Tom muriseră când el era copil. Până la urmă, poate că George îşi revenise suficient cât să se ducă la muncă. Am început să merg spre la Land Rover, dar m-am oprit numai după câţiva paşi. Sentimentul că

ceva-mi scăpase din vedere nu-mi dădea pace. Aerul era încărcat de liniştea aceea stranie de dinainte de furtună. M-am uitat prin curte, cuprins de senzaţia neliniştitoare a iminenţei, a faptului că urma să se întâmple ceva. Şi totuşi, nu-mi dădeam seama ce.

Am tresărit când ceva mi-a picat pe braţ. Un strop greu de ploaie îmi împroşcase pielea. O clipă mai târziu, un fulger a acoperit cerul într-un strat de lumină. Pentru un moment, totul a fost învăluit într-o lumină orbitor de albă. În tăcerea grea ce a urmat, am perceput un zgomot pe care mai mult l-am simţit decât auzit propriu-zis. A fost acoperit după o clipă de trăsnetul furios al fulgerului, dar ştiam că nu fusese doar în imaginaţia mea. Un bâzâit slab, aproape subliminal, care îmi era prea familiar ca să nu-l recunosc.

Muşte.

Şi, în timp ce îmi dădeam seama de asta, la câţiva kilometri distanţă, Mackenzie stătea încruntat, înconjurat de colivii cu păsări şi animale îngrozite de frică, un sergent spunându-i cu sufletul la gură ceea ce bănuia deja.

— Am căutat peste tot, a spus bărbatul. Nu e nimeni aici.

Capitolul 29

Îmi era greu să reperez de unde anume provenea zgomotul făcut de muşte. Dar ştiam că era din casă. Ferestrele goale, întunecate se uitau fix la mine, fără să-mi ofere vreun ajutor. M-am dus la cea mai apropiată fereastră şi am încercat să arunc o privire înăuntru. Vag, am întrezărit bucătăria, dar cam atât. Am încercat la următoarea. O sufragerie, ecranul stins al unui televizor, plasat în faţa a două fotolii uzate.

M-am dus la uşă, am ridicat mâna pentru a ciocăni din nou, apoi mi-am lăsat-o în jos. Dacă ar fi fost acolo cineva care să răspundă, ar fi făcut-o până acum. M-am oprit pe trepte, neştiind sigur ce să fac mai departe.

Dar eram sigur de ce auzisem. Ştiam că nu puteam să ignor zgomotul. Am pus mâna pe clanţă. Dacă era încuiată, atunci decizia deja fusese luată. Am răsucit mânerul.

Uşa s-a deschis.

Am ezitat, ştiind că nici n-ar fi trebuit să-mi treacă prin cap să fac asta. Apoi, am sesizat că mirosul venea din casă. Fetid şi dulceag, era un iz cu care eram extrem de familiarizat.

Am deschis larg uşa care dădea în holul întunecat. Acum, mirosul era de neconfundat. Cu gura uscată, mi-am scos telefonul să sun la poliţie. Nu mai riscam să dau o alarmă falsă. Ceva — sau *cineva* — murise aici. Tocmai începusem să formez numărul, când mi-am dat seama că n-aveam semnal. Casa familiei Mason se afla într-o zonă fără acoperire. Am tras o înjurătură zdravănă, întrebându-mă de câtă vreme nu mai puteam fi contactat, în caz că Mackenzie încercase asta.

Încă un motiv pentru a intra în casă. Dar chiar şi să nu fi avut nevoie să găsesc o linie telefonică funcţională, tot n-aveam de ales. Oricât de puţin mi-aş fi dorit să intru în casă, nu puteam să plec, pur şi simplu.

Mirosul s-a înteţit imediat. Am rămas în hol, încercând să mă familiarizez cu casa. La o primă vedere, curăţenia părea făcută cam de mântuială şi un strat gros de praf acoperea totul.

— Hei! am strigat.

Nimic. La dreapta mea era o uşă. Am deschis-o şi m-am trezit în bucătăria pe care o văzusem prin geam. Chiuveta era plină de vase murdare, iar mâncarea, rămasă pe farfurii, se întărise şi putrezise. Câteva muşte grase se treziseră la viaţă, dar nu într-atât de multe încât să se justifice zgomotul pe care-l auzisem mai devreme.

Salonul era şi el gol. Aceleaşi fotolii prăfuite pe care le văzusem prin fereastră, în faţa televizorului stins. Şi nici nu era vreun telefon la vedere. Am ieşit în hol şi am urcat pe scări. Covorul ce le acoperea până sus era vechi şi ros, treptele de sus fiind aproape invizibile în bezna aceea. M-am oprit în faţa scărilor, cu mâna pe balustradă.

Nu voiam să urc. Dar, dacă tot ajunsesem până aici, nu puteam să plec, pur şi simplu. Jos, era un întrerupător

de lumină. L-am apăsat şi am tresărit când becul a pocnit şi s-a ars. Încet, am început să urc. Cu fiecare pas, mirosul devenea tot mai pătrunzător. Şi acum, era însoţit de un altul, un iz dulceag şi stătut, care-mi tulbura subconştientul. Dar nu aveam timp să mă gândesc la asta acum. Sus, scările dădeau tot într-un hol. În semiîntunericul acela, am zărit o baie goală, murdară şi încă două uşi. M-am dus la prima şi am deschis-o. Înăuntru era un pat de o persoană, cu aşternuturi mototolite, aşezat direct pe podeaua de lemn nelăcuită. Am ieşit şi m-am îndreptat spre a doua. Punând mâna pe clanţă, mi-am dat seama că mirosul acela stătut era mai puternic aici. Când am apăsat, uşa a rămas înţepenită şi, pentru o clipă, am crezut că e încuiată. Apoi, a cedat brusc sub presiune şi s-a deschis.

Un nor negru de muşte a năvălit în faţa mea. Le-am alungat, aproape venindu-mi să vomit de la aerul cald şi împuţit din cameră. Era un miros cu care credeam că reuşisem să mă obişnuiesc, dar acum mă copleşea. Muştele se mai potoliseră, începând să se aşeze din nou pe ceva care se afla pe pat. Acoperindu-mi gura cu mâinile, am respirat întretăiat în timp ce m-am apropiat de el.

Prima mea senzaţie a fost una de uşurare. Cadavrul era puternic descompus şi, deşi îmi era imposibil să-mi dau seama, la prima vedere, dacă fusese bărbat sau femeie, oricine ar fi fost în mod evident era mort de ceva vreme. Cu siguranţă, de mai mult de două zile. *Slavă Domnului*, m-am gândit eu, ezitând.

Muştele ce-l acopereau au început să se agite iritate în timp ce mă apropiam cu atenţie. Devenise prea întuneric ca ele să fie active. Dacă aş fi ajuns puţin mai târziu sau dacă fulgerele nu şi-ar fi ales acel moment să le

deranjeze, poate n-aş fi auzit niciodată bâzâitul lor plin de semnificaţie. Am văzut acum că fereastra era uşor deschisă. Nu suficient cât să permită aerisirea, dar îndeajuns pentru ca muştele atrase de parfumul descompunerii să intre şi să-şi depună ouăle.

Trupul era sprijinit pe perne, cu braţele întinse fără vlagă peste aşternuturi. Lângă pat era o veche noptieră de lemn, pe care se afla un pahar gol şi un ceas deşteptător care nu mergea. Lângă ele, un ceas bărbătesc şi un mic flacon cu medicamente, luate pe reţetă. Era prea întuneric pentru a citi eticheta, dar, apoi, o altă străfulgerare a luminat camera. A surprins elementele din cameră ca un instantaneu silenţios: un tapet decolorat, cu motive florale, o fotografie înrămată deasupra patului. În scurta iluminare, am zărit ce scria pe flacon: nişte calmante numite coproxamol prescrise pentru George Mason.

Era posibil ca bătrânul grădinar să fi avut probleme de spate, dar nu acesta fusese motivul pentru care nu apăruse în sat în ultima vreme. Îmi amintesc ce spusese Tom Mason în curtea bisericii când îl întrebasem unde era bunicul său. *Încă la pat.* M-am întrebat de cât timp murise bătrânul George. Şi ce spunea, de fapt, despre Manham faptul că nu i se remarcase absenţa.

Am avut grijă să nu ating nimic când m-am întors să plec. Ce văzusem eu indica mai degrabă o tragedie domestică decât scena unei crime, dar nu voiam să provoc mai multe complicaţii decât o făcusem deja. Altcineva urma să determine cauza morţii şi să afle motivele pentru care nepotul său nu raportase decesul la poliţie. Era clar că nu era comportamentul unui om sănătos la cap, dar, în fond, durerea e un lucru straniu. N-ar fi fost primul care să aleagă starea de negare în locul acceptării.

Când am ieşit în hol, mirosul acela de stătut m-a izbit din nou. Şi acum, cu uşa deschisă, era suficientă lumină cât să văd petele groase şi negre de pe marginile tocului. La baza uşii era un sul făcut din bucăţi de ziar, mânjite cu acelaşi tip de pete. Mi-am amintit de rezistenţa pe care o opusese uşa când am încercat prima oară s-o deschid. Când am atins uşor petele negre, degetele mi-au rămas lipicioase.

Era creozot[7].

Şi, dintr-odată, mi-am dat seama de ceva ce încercase, chiar cu o zi înainte, să iasă la suprafaţă din subconştientul meu. În mijlocul miresmei florilor şi a ierbii proaspăt tăiate din curtea bisericii simţisem un alt miros, abia perceptibil. Fusesem prea distras ca să meditez prea mult asupra lui, dar acum îmi dădeam seama ce fusese. Miros de creozot, care venea de la Mason sau de la uneltele sale, după ce îl folosise ca să încerce să sigileze dormitorul bunicului său.

Aceeaşi substanţă pe care o găsisem în tăietura lăsată de cuţit în vertebra lui Sally Palmer.

Am încercat să mă calmez şi să privesc toată povestea în context. Mi se părea de neconceput ca Tom Mason să fie criminalul. Părea prea placid, prea primitiv ca să fie capabil să plănuiască astfel de atrocităţi, cu atât mai puţin să le şi pună în aplicare.

Dar am ştiut de la bun început că ucigaşul se ascunsese sub ochii tuturor. Mason făcuse asta foarte bine, lucrând răbdător în curtea bisericii sau pe pajiştea satului, amestecându-se cu elementele de fundal atât de eficient,

7 Creozot: lichid uleios, incolor sau gălbui, caustic, cu miros caracteristic, extras prin distilare din gudronul de lemn sau de cărbune, întrebuinţat în industrie (la impregnarea lemnului) şi în medicină (ca expectorant în bronşitele cronice). (*N.red.*)

încât nimeni nu îl observase, de fapt, cu adevărat. Întotdeauna în umbra bunicului său, un bărbat cu voce blândă, care niciodată nu ieşea în evidenţă.

Numai că acum ieşise.

Mi-am spus că poate trăgeam concluzii pripite. Până acum câteva minute, fusesem convins că impulsivul Carl Brenner era criminalul. Dar şi Mason se potrivea profilului la fel de bine. Şi Brenner nu ţinea în casă cadavrul în descompunere al bunicului său. Şi nici nu încerca să mascheze mirosul cu aceeaşi soluţie care fusese găsită în gâtul unei femei moarte.

Mâinile îmi tremurau când mi-am scos telefonul să-l sun pe Mackenzie, uitând că nu am semnal. Am tras o înjurătură şi m-am grăbit să cobor. Dar, oricât de multă nevoie era ca el să afle ce descoperisem, nu puteam să plec până nu mă asiguram că Jenny nu era acolo. Am început să gonesc prin casă, deschizând fiecare uşă pentru a verifica ce era înăuntru. În niciuna dintre ele nu se vedea vreun semn de viaţă şi nici nu era vreun telefon pe care să-l pot folosi.

Am fugit la Land Rover, încercând din nou mobilul, în caz că vreo oscilaţie de atmosferă ar fi permis captarea vreunui semnal. Era tot mort. Un bubuit de tunet a explodat deasupra în timp ce eu porneam maşina. Era deja complet întuneric, iar picăturile de ploaie începuseră să împroaşte parbrizul. Curtea nu era suficient de mare încât să-mi permită să întorc maşina, aşa că am băgat în marşarier. În timpul ăsta, farurile şi-au trimis lumina înspre copacii de vizavi şi, o clipă, lumina s-a răsfrânt înapoi într-o scânteiere rapidă.

Dacă maşina n-ar fi fost cu transmisie automată, motorul ar fi murit atunci când am apăsat pe frână. M-am

uitat ţintă înspre locul din pădure de unde apăruse scânteierea aceea. Dar orice fusese mai devreme surprins de faruri devenise acum invizibil. Cu gura uscată, am înaintat uşor, întorcând volanul în acea direcţie. În timp ce lumina de la faruri plutea pe deasupra copacilor, ceva, printre ei, la distanţă, a sclipit din nou.

Era dreptunghiul de un galben strălucitor al unei plăcuţe de înmatriculare.

Am văzut acum că drumul pe care venisem nu se oprea la curte, ci continua în pădure. Deşi era puternic năpădit de buruieni, tot părea a fi un drum utilizat. Dar maşina parcată acolo era prea departe pentru a o putea vedea. Dacă n-ar fi fost acea reflexie de moment, n-aş fi ştiut niciodată că exista ceva acolo.

Trebuia să-l contactez pe Mackenzie, dar cărarea mă ispitea s-o urmez. Era proprietate privată şi se afla la kilometri depărtare de locurile în care fuseseră descoperite cele două cadavre. Locul nu fusese cercetat. Şi trebuia să existe un motiv pentru ca o maşină să se afle acolo. Am ezitat, sfâşiat între două alegeri imposibile. Dar, de fapt, nici nu prea aveam de ales. Am pornit Land Roverul şi am demarat în forţă pe cărare.

Aproape imediat am fost nevoit să încetinesc, întrucât crengile copacilor se închideau în jurul meu. Am stins farurile, nedorind să-mi anunţ apropierea mai mult decât o făcusem deja, dar, fără ele, îmi era imposibil să văd ceva. Când le-am reaprins, cărarea părea să nu se mai vadă dincolo de raza lor. Ploua torenţial acum. Am dat drumul la ştergătoare şi am încercat să zăresc ceva prin geamul murdar, în timp ce maşina se hurduca pe drumul accidentat. Farurile au surprins pata aceea luminoasă de pe plăcuţa de înmatriculare, o rază de lumină în toată

acea beznă. Apoi, am reuşit să zăresc şi vehiculul propriu-zis. Nu era o maşină, ci o dubă.

Era parcată lângă o clădire joasă, acoperită de copaci.

Am oprit maşina. Când am stins farurile, tot ce era în afara luminii lor a fost înghiţit de întuneric. Am scotocit prin torpedou după lanternă, rugându-mă ca bateriile să funcţioneze încă. O rază gălbuie a pâlpâit a viaţă când am aprins-o. Am simţit cum îmi zvâcnesc urechile când am deschis portiera şi am rotit rapid în jur lanterna. Nimeni n-a ţâşnit de nicăieri. Lumina farurilor a surprins doar copacii. Printre ei, puteam zări negrul dens al lacului. Eram ud până la piele, ploaia acoperind orice zgomot, apoi m-am întors la Land Rover şi am scos din cutia cu scule cheia masivă pentru desfăcut piuliţele jantei. Liniştindu-mă puţin când i-am simţit greutatea, am început să înaintez spre clădire.

Duba parcată afară era veche şi mâncată de rugină. Uşile din spate erau legate cu o bucată de sfoară. Când am dezlegat-o, s-au deschis cu un scârţâit. Înăuntru erau câteva unelte de grădinărit: o lopată, o furcă şi chiar şi o roabă. M-am uitat şi la rola de sârmă care era acolo şi m-am gândit că Brenner îi spusese fratelui său adevărul. Capcana care îl rănise pe Scott nu fusese de-a lui.

Şi nici toate celelalte.

În timp ce mă întorceam, lumina de la lanternă a căzut pe altceva. Aşezat pe nişte unelte, era un briceag. Lama nu fusese băgată în interior, aşa că-şi etala zimţii săi asemenea unui ferăstrău în miniatură. Avea o crustă neagră.

Ştiam că mă aflu în faţa armei cu care fusese omorât câinele lui Sally Palmer.

Am tresărit la descărcarea electrică ce a urmat brusc. Aproape imediat, a venit şi tunetul, un muget furios care

a zguduit aerul. Mi-am verificat iar telefonul, fără să aştept cu adevărat să am semnal. Nu aveam. Îndepărtându-mă de lângă dubă, m-am îndreptat spre clădirea joasă şi am simţit cum coapsa mea se loveşte de ceva. M-am uitat în jos şi am văzut un gard din sârmă ruginită ce ieşea din pământ. Atârnate de el, erau zeci de obiecte întunecate. La început, nu mi-am dat seama ce erau, apoi am îndreptat lanterna spre cele mai apropiate forme şi am zărit lucirea unui os. Trupuri de animale mici şi de păsări fuseseră atârnate de sârmă şi lăsate să putrezească.

Erau cu zecile.

Ploaia răpăia printre copaci, în timp ce eu îmi făceam drum de-a lungul gardului de sârmă. După câţiva metri, acesta s-a oprit brusc, cu firele răsucite şi rupte zăcând în iarbă. Am călcat peste ele şi am continuat să înconjor clădirea. Era o clădire măruntă, lipsită de formă, fără uşi sau ferestre. Pe alocuri, pereţii săi de beton se surpaseră, dezvăluind structura de rezistenţă. Dar abia când am ajuns la capătul ei şi am văzut unica fereastră îngustă a uşii, am înţeles ce era acel loc. Era un vechi buncăr de apărare antiaeriană. Ştiam că erau câteva case de ţară care aveau aşa ceva, construcţii stranii, specifice începutului celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea dintre ele rămase nefolosite.

Dar cineva îi găsise o altă folosinţă.

Încercând pe cât posibil să nu fac zgomot când înaintez, m-am dus la uşă. Era de oţel şi avea o culoare roşiatică din cauza ruginii. M-am aşteptat să fie încuiată, dar s-a deschis când am împins în ea.

Un val de aer mucegăit m-a izbit în faţă. Am păşit înăuntru, cu inima bătându-mi nebuneşte. Lumina lanternei a scos la iveală o singură încăpere, goală, cu excepţia

frunzelor moarte ce se răsuceau pe podea. Am îndreptat lanterna către pereţii goi şi apoi lumina a căzut pe o a doua uşă, ascunsă, aproape invizibilă într-un colţ.

Un zgomot din spate m-a făcut să mă răsucesc, la timp pentru a vedea uşa din exterior închizându-se. Am încercat s-o ţin, dar n-am reuşit la timp. Bufnitura a fost neaşteptat de puternică. În timp ce ecoul ei se stingea treptat, am ştiu că tocmai îmi anunţasem sosirea pentru oricine se afla înăuntru.

Dar nu mai aveam ce să fac decât să înaintez. Nemaifiind preocupat să păstrez liniştea, m-am dus la a doua uşă. Când am deschis-o, am avut în faţă un şir îngust de trepte. Deasupra lor, un bec electric slab arunca o lumină nesănătoasă.

Am stins lanterna şi am început să cobor.

Aerul era stătut şi împuţit. Am recunoscut în el mirosurile morţii şi am încercat să-mi alung din minte ce-ar putea să însemne asta. Treptele şerpuiau, coborând în spirală. După o ultimă cotitură, am ajuns într-o pivniţă lungă, joasă. Părea mult mai mare decât construcţia de beton de deasupra, ca şi cum adăpostul fusese construit pe o fundaţie mai veche. Capătul din spate al pivniţei se pierdea în întuneric. Un bec electric atârna deasupra unei mese de tâmplărie, lucirea sa slabă scoţând la iveală o mulţime ameţitoare de forme şi umbre.

Am rămas în loc, încremenit de priveliştea din faţa mea.

În toată pivniţa atârnau corpuri moarte de animale şi păsări. Vulpi, iepuri, raţe, toate suspendate ca într-o expoziţie aeriană macabră. Multe dintre ele putreziseră până la os, în timp ce altele se aflau într-un stadiu mai puţin avansat de putrefacţie. Toate erau mutilate. Le lipseau

capetele sau membrele şi se balansau cu o lentoare hipnotică, puse în mişcare de un curent de aer abia perceptibil.

Mi-am rotit privirea prin pivniţă. Mai multe imagini mi-au atras atenţia. O lampă de birou pe o masă de tâmplărie, îndreptată într-un colţ gol din pivniţă. În lumina sa dură, se vedea o sfoară, cu un capăt lăsat liber, iar celălalt, legat de un inel de metal. Chiar pe masa de tâmplărie se aflau mai multe unelte vechi şi tot felul de cleme, dând un aspect hidos întregului peisaj. Apoi, am văzut un obiect care părea, într-un mod încă şi mai obscen, nelalocul lui.

Atârnând de un scaun, pe partea din faţă având un model complicat cu irişi, era o rochie de mireasă pompoasă. Era îmbibată în sânge.

La vederea ei, mi-am revenit din şoc.

— Jenny! am strigat.

Din capătul îndepărtat şi umbros al pivniţei s-a auzit o mişcare în semn de răspuns. O siluetă s-a profilat încetişor, apoi nepotul lui George Mason a apărut în lumină.

Avea aceeaşi expresie nevinovată ca întotdeauna. Dar nu era nimic inofensiv în el. Era un bărbat masiv, mi-am dat eu seama, înalt şi mai lat în umeri decât mine. Blugii săi şi jacheta de camuflaj erau pătate de sânge.

Nu se uita fix în ochii mei, în schimb, îşi muta privirea de la pieptul meu la umărul meu. Nu avea nimic în mâini, dar am văzut că îi atârna o teacă de cuţit pe sub jacheta pătată.

Mi-am încleştat mâna pe cheia masivă.

— Unde e? am spus eu cu o voce frântă.

— N-ar trebui să fiţi aici, doctore Hunter, a zis el, pe un ton spăşit.

În timp ce vorbea, şi-a dus fără grabă mâna la teacă. A părut la fel de surprins ca şi mine când şi-a dat seama că e goală.

Am făcut un pas înspre el.

— Ce-ai făcut cu ea?

Se uita pe podea, în jurul său, ca şi cum se aştepta să-şi vadă cuţitul pierdut.

— Cu cine?

Am aprins lampa de birou, pentru ca lumina să-l izbească. Şi-a ridicat o mână pentru a-şi feri privirea. Şi, în timp ce lumina se răspândea în colţurile din spatele său, am văzut o siluetă pe jumătate dezbrăcată, ascunsă după un perete.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Nu face asta, a spus Mason, uitându-se pieziş din cauza luminii.

Atunci, m-am repezit la el. Am ridicat cheia de piuliţe, cu scopul de a i-o înfige în faţa lui docilă cu toată puterea, dar braţul mi s-a împotmolit de animalele ce atârnau din tavanul jos. M-am trezit prins într-o avalanşă de blană şi pene. Înecându-mă, le-am dat la o parte la timp pentru a-l vedea pe Mason cum se pregăteşte să sară la mine. Am vrut să mă feresc, dar el încerca să-mi ia cheia din mână. Încă aveam lanterna în cealaltă mână. Mi-am luat avânt să-l lovesc cu ea şi am reuşit o lovitură piezişă, în cap. A urlat şi s-a năpustit asupra mea, iar eu m-am împleticit în spate, cheia şi lanterna zburându-mi din mâini şi căzând cu zgomot pe podea. Am căzut peste masa de tâmplărie, şi o senzaţie de electrocutare m-a furnicat pe spate când m-am atins de vârful unei cleme.

Am rămas fără suflare când Mason şi-a înfipt cotul în stomacul meu. Eram aplecat pe spate, cu clema încă

apăsându-mi şira spinării. M-am uitat la faţa lui şi i-am văzut ochii albaştri, placizi, la fel de senini când şi-a proptit antebraţul în gâtul meu şi a început să împingă. Am reuşit să-mi eliberez o mână şi am încercat să-i îndepărtez antebraţul din gâtul meu. S-a mişcat puţin, presând şi mai mult şi s-a întins să ia ceva de pe masa de tâmplărie. Am auzit cum o bucată de metal a hârşâit pe suprafaţa de lemn când a încercat să ia o daltă dintr-o cutie de lemn. L-am apucat de mână, dar asta mi-a lăsat beregata la vedere. Şi-a coborât privirea spre mine în timp ce apăsa şi mai mult, încă dibuind după daltă. Începusem să văd luminiţe în faţa ochilor. A ochit unde era dalta şi, în acest timp, am văzut că în spatele lui se mişca cineva.

Era Jenny. Înainta cu o lentoare agonizantă înspre ceva ce părea a fi un morman de pene ce zăceau pe podea. În timp ce se străduia să scoată ceva de sub ele, m-am forţat să mă uit mai degrabă la faţa calmă a lui Mason decât la ceea ce făcea Jenny. Am încercat să-mi înfig genunchiul în stomacul lui, dar eram prea aproape de el. În schimb, l-am călcat cu putere pe picior. A gemut şi am simţit cum presiunea de pe gât slăbeşte uşor. Apoi, de lângă noi s-a auzit o bufnitură, când cutia cu unelte s-a răsturnat. I-am văzut degetele lui Mason cum bâjbâie ca nişte păienjeni, trăgând înspre el, centimetru cu centimetru, o daltă, deşi eu îl trăgeam de celălalt braţ. Senzaţia unei mişcări mi-a atras atenţia. În marginea razei mele vizuale am văzut-o pe Jenny încercând să se ridice. I se înmuiau picioarele, sprijinindu-se de zid în timp ce apuca strâns în mână ceva din faţa ei.

Deodată, Mason reuşi să scoată o daltă din cutie. Acum, în loc să-i ţin mâna imobilizată, încercam s-o împing. Am simţit o panică crescândă dându-mi seama cât

de puternic e. Braţul a început să-mi tremure în timp ce el se împingea şi venea tot mai aproape. Transpiraţia de pe faţa lui picura pe a mea, dar, în afară de asta, nu se vedea niciun semn de efort pe faţa cu trăsături inexpresive de deasupra mea. Se concentra cu aceeaşi blândeţe şi când îşi îngrijea plantele.

Pe neaşteptate, s-a răsucit în partea opusă, eliberându-şi mâna. M-am agăţat de ea în timp ce el ridica dalta deasupra capului meu, ştiind că nu pot să-l opresc. Dintr-odată, a scos un ţipăt şi s-a arcuit pe spate. Mâna care îmi ţintuia beregata dispăruse. Mi-am ridicat privirea, pentru a o vedea pe Jenny clătinându-se în spatele lui, goală şi plină de sânge. Ţinea în mână un cuţit cu o lamă imensă, dar, chiar în timp ce mă uitam la ea, i-a scăpat dintre degete. A zăngănit pe podea, iar Mason a răcnit şi a ridicat mâna s-o lovească.

Ea s-a prăbuşit moale, iar eu m-am aruncat asupra lui. Am aterizat pe un morman de pene şi el a urlat din nou. M-a împins, a încercat să se târască, iar eu am văzut pata din ce în ce mai mare de sânge de pe spatele său. Încerca să se întindă după cuţit. M-am întins peste el, căutând pe dibuite, iar piciorul meu s-a lovit de ceva tare. M-am uitat în jos şi am văzut cheia de piuliţe. În timp ce Mason se străduia să-şi înşface cuţitul, am înhăţat cheia de piuliţe şi i-am implântat-o în locul unde fusese înjunghiat. A urlat şi, când s-a întors cu faţa spre mine, l-am plesnit cu cheia în cap.

În urma loviturii, m-a durut mâna. Mason s-a prăbuşit fără să scoată un sunet. Am ridicat cheia de piuliţe pentru a-l lovi din nou, dar nu mai era nevoie. Gâfâind, am aşteptat până când m-am asigurat că nu se mai mişca, apoi m-am dus la Jenny. Zăcea în locul unde căzuse.

Am întors-o cu blândeţe cu faţa şi am simţit cum mi se strânge inima când am văzut că era plină de sânge. Avea tăieturi pe tot corpul, unele micuţe, altele erau crestături adânci. Cea din obraz aproape îi ajunsese la os şi când am văzut ce-i făcuse Mason la picior, mi-a venit să-l lovesc din nou. Aproape mi-au dat lacrimile de uşurare când i-am simţit pulsul la gât. Era slab şi neregulat, dar era în viaţă.

— Jenny, Jenny, sunt eu, David.

A clipit.

— ... David...

A spus-o aproape în şoaptă şi am simţit cum îmi îngheaţă sângele când am simţit mirosul dulceag al respiraţiei ei. *Cetoacidoză*. Corpul ei începuse să rămână fără acizi graşi, producând cetonă în sânge, care ajunsese la un nivel toxic. Avea imediat nevoie de insulină.

Şi eu nu aveam la mine.

— Nu vorbi, am spus eu, prosteşte, pentru că deja ochii i se închideau din nou.

Efortul de a-l înjunghia pe Mason o extenuase. Pulsul părea şi mai slab decât înainte. *Oh, Doamne, nu acum, nu face asta acum.*

Ignorând durerea ce mi s-a declanşat în spate şi în gât, am ridicat-o de jos. Am fost şocat de cât de uşoară era. Ca un fulg. Mason tot nemişcat era, dar îi auzeam respiraţia, o respiraţie hârâită, în timp ce eu urcam pe scări cu Jenny în braţe. Sus, am împins uşa cu piciorul şi m-am împleticit afară, înspre copaci. Ploaia se mai potolise, dar măcar era un aer curat, în comparaţie cu atmosfera dezgustătoare din pivniţă. Jenny era leşinată şi-i atârna capul când m-am chinuit s-o aşez în scaunul din faţă al Land Roverului. A trebuit să-i pun centura de

siguranţă ca să nu cadă, apoi am căutat în spate pătura ce făcea parte din trusa mea medicală şi am învelit-o cu ea. Am pornit motorul, zgâriind partea laterală a dubei lui Mason şi călcând peste crengile de copaci care au trosnit, apoi am întors maşina şi am gonit din nou pe drum.

Am condus cât de repede am putut. Jenny stătuse două zile întregi fără insulină, fusese supusă la Dumnezeu ştie ce torturi şi, în plus, pierduse sânge. Avea nevoie de tratament de urgenţă, dar cel mai apropiat spital era la câţiva kilometri, prea departe pentru a risca să conduc până acolo, în starea în care era. Chinuindu-mă la gândul că practic ţinusem insulina în mână la cabinet, am evaluat rapid opţiunile. Nu erau multe. Jenny putea deja să alunece în comă. Dacă starea nu i se stabiliza în curând, avea să moară.

Apoi mi-am adus aminte de ambulanţa şi de paramedicii pe care Mackenzie îi adusese pentru orice eventualitate la descinderea la vechea moară. Mai era o şansă ca ei să fie încă acolo. Mi-am căutat telefonul, gata să sun imediat ce aş fi avut semnal. Nu era în buzunar. Am căutat cu frenezie în celelalte. Nu era nici acolo. Am luptat să-mi domolesc panica, realizând că probabil căzuse în timpul încăierării din pivniţă. Indecizia mă sfâşia. *Să mă întorc sau să merg mai departe? Haide, hotărăşte-te!* Brusc, am apăsat pe acceleraţie. A mă întoarce să-mi caut telefonul ar fi însemnat o pierdere prea mare de timp.

Timp pe care Jenny nu-l avea.

Am ajuns la capătul cărării şi am cotit-o rapid intrând pe drumul principal. La cabinet, aveam insulină. Acolo, aş fi putut măcar să încep s-o îngrijesc pe Jenny cât aşteptam ambulanţa. Am apăsat pe acceleraţie, uitându-mă prin parbriz afară, în noapte, în timp ce ştergătoarele se

luptau cu apa care se prelingea întruna. Chiar şi cu farurile pe faza lungă, abia vedeam la câţiva metri în faţă din cauza ploii torenţiale. I-am aruncat o privire lui Jenny şi am văzut suficient cât să mă facă să ţin strâns de volan şi să accelerez şi mai mult.

Mi se părea că durează o eternitate să ajung înapoi în Manham. Apoi, satul mi-a apărut brusc în faţă, întrezărindu-se prin ploaie. Pe furtuna aceea, drumurile erau pustii, iar jurnaliştii care se îmbulziseră pe străzi mai devreme nu se mai vedeau nicăieri. Mi-a trecut prin minte să opresc la rulota poliţiei care încă era parcată lângă pajişte, dar m-am răzgândit rapid. N-aveam timp pentru explicaţii şi, acum, prioritatea era de a-i administra nişte insulină lui Jenny.

În timp ce mă apropiam precipitat de parcare, am observat că în casă domnea întunericul. Am avut atâta prezenţă de spirit încât să parchez în lateral, lăsând loc pentru ca ambulanţa să oprească chiar în faţa uşii, apoi am sărit din maşină şi am înconjurat-o pentru a ajunge la locul din faţă. Jenny respira rapid şi scurt, dar a început să se mişte când am ridicat-o şi am purtat-o prin ploaie.

— David...? a spus ea cu voce şoptită.

— E-n regulă, am ajuns la cabinet. Rezistă, te rog!

Dar nu părea să mă audă. A început să se zbată slab, cu privirea lipsită de concentrare şi înspăimântată.

— Nu! Nu!

— Sunt eu, Jenny, eşti în siguranţă.

— Nu-l lăsa să pună mâna pe mine!

— Nu, promit.

Dar începea deja să-şi piardă cunoştinţa din nou. Am bubuit în uşă, incapabil s-o ţin şi pe ea şi să şi descui uşa.

După un timp care mi s-a părut a fi o eternitate, s-a aprins lumina pe hol. Am năvălit înăuntru imediat ce Henry a deschis uşa.

Şi-a rulat grăbit căruciorul dându-se din drum, cu o privire uluită.

— David, ce...?

Mă năpustisem deja pe hol.

— Intră în comă diabetică, avem nevoie de o ambulanţă acum! Spune-le că poliţia are deja una în aşteptare.

Am împins cu piciorul uşa de la biroul lui Henry, în timp ce el telefona din hol. Jenny n-a schiţat nicio mişcare când am întins-o pe canapea. Sub masca de sânge, faţa îi era albă. Pulsul i se simţea slab la gât. *Te rog. Te rog, rezistă.* În cel mai bun caz, asta era o soluţie de urgenţă. Era posibil ca deja să fi suferit leziuni ale rinichilor şi ficatului, iar inima putea să-i cedeze în orice clipă dacă nu era tratată imediat. Pe lângă insulină, avea nevoie de săruri şi de fluide intravenoase pentru a o curăţa de toxinele ce o otrăveau. Aici, nu puteam să fac nimic din toate astea. Tot ce puteam spera era ca insulina s-o ţină în viaţă până când ambulanţa avea s-o ducă la spital.

Am deschis frigiderul, bâjbâind în grabă, în timp ce Henry a intervenit.

— O iau eu. Tu găseşte o seringă, m-a îndrumat el.

Fotografiile înrămate de pe dulapul de fier în care erau ţinute medicamentele s-au clătinat cu un zăngănit când am smucit de uşi şi am cotrobăit pe rafturi după seringi.

— Cum rămâne cu ambulanţa?

— E pe drum. Ascultă, nu eşti în stare de asta. Lasă-mă pe mine, a spus Henry, cu hotărâre în glas, întinzându-şi mâna pentru a lua seringa, iar eu n-am obiectat. Ce

Doamne, iartă-mă, se întâmplă? a întrebat, desigilând acul.

— Tom Mason a fost. O ţinea într-un vechi adăpost antiaerian de lângă casa lui, am spus eu, strângându-mi-se inima când mă uitam la trupul nemişcat al lui Jenny. Le-a omorât pe Sally Palmer şi pe Lyn Metcalf.

— *Nepotul* lui George Mason? a spus Henry, nevenindu-i să creadă. Nu se poate!

— A încercat să mă omoare şi pe mine.

— Iisuse! Unde e acum?

— Jenny l-a înjunghiat.

— Adică e mort?

— Probabil, nu ştiu.

Pe moment, nu-mi păsa de nimic. M-am uitat cu o nerăbdare agonizantă cum Henry se încrunta la seringă.

— La naiba! Acul s-a blocat, nu permite umplerea seringii. Adu-mi altul, rapid.

Am vrut să ţip la el în timp ce mă întorceam spre dulapul cu medicamente. Uşile se închiseseră la loc şi, când le-am deschis, le-am smucit atât de tare, încât una dintre fotografiile de sus a căzut. Abia i-am aruncat o privire, dar, în timp ce înşfăcam seringile, ceva mi-a atras, tardiv, atenţia.

M-am uitat din nou, nu la fotografia care căzuse, ci la cea de lângă ea. Era fotografia de nuntă a lui Henry şi a soţiei sale. O văzusem în nenumărate rânduri, fusesem mişcat de clipa aceea de fericire surprinsă de obiectivul camerei. Dar nu la asta mă holbam acum.

Soţia lui Henry purta o rochie exact ca aceea pe care o văzusem în pivniţa lui Mason.

Mi-am zis că totul e în imaginaţia mea. Dar modelul, partea dantelată din faţă, decorată cu irişi erau prea

speciale ca să le confund. Erau identice. Nu, nu identice, mi-am dat seama.

Erau una şi aceeaşi rochie.

— Henry... am început eu şi am icnit la durerea pe care am simţit-o brusc în picior.

M-am uitat în jos văzându-l pe Henry cum îşi rulează căruciorul departe de mine, cu o seringă goală în mână.

— Îmi pare rău, David, chiar îmi pare rău, a spus, aruncându-mi o privire în care se amestecau, straniu, tristeţea şi resemnarea.

— Ce... am început eu, dar nu am putut lega niciun cuvânt.

Totul începea să se estompeze, iar camera să-şi piardă din contururi. M-am prăbuşit la podea, simţindu-mă brusc într-o stare de imponderabilitate. Pierzând percepţia asupra celor din jurul meu, ultima imagine a fost una imposibilă, aceea a lui Henry ridicându-se din cărucior şi venind înspre mine.

Apoi, el şi restul lucrurilor au dispărut în întunecime.

Capitolul 30

Ticăitul lent al ceasului umplea camera cu un sunet asemănător aceluia făcut de praful pe care îl vezi căzând, în lumina razelor de soare. Fiecare bătaie tacticoasă părea să dureze o eternitate până să fie urmată de o alta. Nu-l vedeam, dar puteam vizualiza ceasul, vechi şi greu, cu lemnul său şlefuit, mirosind a ceară de albine şi a vreme. Simţeam că-l cunosc foarte bine, că-i pot ghici arcul de bronz al cheiţei când m-aş fi dus să-l întorc.

Aş fi putut să-i ascult cadenţa maiestuoasă la nesfârşit.

În şemineu, ardea un foc puternic, emanând un miros dulceag de pin. Rafturi înalte pentru cărţi umpleau un perete întreg, iar lămpile din colţurile camerei aruncau o lumină blândă. Un platou mare cu portocale stătea în mijlocul unei mese din lemn de cireş. În cameră se simţea o familiaritate caldă, la fel ca în întreaga casă, deşi ştiam bine că nu călcasem pe-acolo în afara viselor. Acesta era locul în care Kara şi Alice locuiau în visele mele. Aici era acasă.

Eram cuprins de o asemenea bucurie, încât simţeam că n-o pot ţine în mine. Kara stătea pe canapea, în faţa mea, cu Alice ghemuită, ca o pisică, în poala ei. Îndreptate spre mine, feţele lor erau triste. Am vrut să le liniştesc şi să le spun că

nu trebuie să fie triste. Totul era în regulă acum. Eram din nou cu ele.

Pentru totdeauna.

Kara a ridicat-o uşurel pe Alice de pe genunchiul ei.

— Du-te şi joacă-te afară, ca o fetiţă cuminte.

— Nu pot să stau cu tati?

— Nu acum. Tati şi cu mine avem ceva de vorbit.

Alice a avut o grimasă de dezamăgire. A venit la mine şi m-a îmbrăţişat. Strângând-o în braţe, i-am putut simţi căldura micului ei corp, care părea atât de real.

— Hai, du-te, e totul în regulă, am spus, sărutând-o pe creştet, părul ei fin părând ca de mătase. O să fiu aici când te întorci.

M-a privit cu solemnitate.

— Pa, pa, tati.

Am privit-o ieşind din cameră. Ajungând la uşă, s-a întors şi a fluturat din mână, apoi a dispărut. Mă simţeam atât de copleşit, încât, pe moment, n-am putut vorbi. Kara încă se uita la mine, din partea opusă a mesei.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Nu eşti fericită?

— Nu e cum ar trebui să fie, David.

Am râs. Nu m-am putut abţine.

— Ba da. Nu simţi asta?

Cu toată fericirea mea, tristeţea Karei era de neconfundat.

— Drogul e de vină, David. Din cauza lui te simţi aşa. Dar e ceva fals. Trebuie să te lupţi.

Nu-i înţelegeam îngrijorarea.

— Suntem din nou împreună. Nu asta voiai?

— Nu aşa.

— De ce nu? Sunt aici cu tine. Asta e tot ce contează.

— Nu e vorba doar despre noi. Sau despre tine. Nu şi de data asta.

Primul fior de răceală a pătruns în starea mea de euforie.

— Ce vrei să spui?

— Ea are nevoie de tine.

— Cine? Alice? Bineînţeles că are.

Dar ştiam că nu se referă la fiica noastră. Fericirea pe care o simţisem era acum zguduită de ceva. Hotărât să rămân acolo, m-am dus la masă şi am luat o portocală de pe platou.

— Vrei una?

Kara doar a clătinat din cap, privindu-mă tăcută. Am rămas cu fructul în mână. Îi simţeam greutatea, îi vedeam textura încreţită a cojii. Îmi puteam imagina cum ar ţâşni sucul când aveam să încep s-o decojesc, aproape că miroseam deja aroma intensă de portocală. Avea să fie dulce, ştiam, la fel cum ştiam că a o mânca, a gusta din ea ar însemna, într-un fel, un act de acceptare. Şi apoi, n-ar mai fi existat cale de-ntoarcere.

Fără chef, am pus portocala înapoi pe platou. Îmi simţeam pieptul greu când m-am întors să mă aşez. Ochii Karei se umpleau de lacrimi, în timp ce-mi zâmbea.

— Asta ai vrut să spui mai înainte? Când m-ai avertizat să am grijă? am întrebat.

Nu a răspuns.

— Nu e prea târziu? am vrut eu să ştiu.

O umbră i-a întunecat faţa.

— Poate. O să fie la limită.

Am simţit că mă sufoc.

— Cum rămâne cu tine şi cu Alice?

Zâmbetul ei era plin de căldură.

— Noi suntem bine. Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru noi.

— N-o să vă mai văd, nu-i aşa?

Plângea în tăcere, încă zâmbind.

— Nu ai nevoie de asta. Nu mai ai.

Şi pe faţa mea se rostogoleau lacrimile.

— Te iubesc, i-am spus.

— Ştiu.

A venit la mine şi m-a îmbrăţişat. Mi-am îngropat faţa în părul ei pentru ultima oară, umplându-mi plămânii de parfumul ei, nedorind să mă desprind, dar ştiind că trebuie s-o fac.

— Ai grijă, David, a spus ea şi, în timp ce gustam sarea lacrimilor noastre prelinse pe buze, mi-am dat seama că nu mai puteam auzi ceasul...

... şi m-am trezit în întuneric, paralizat şi neputând respira.

Am încercat să trag aer în piept, dar n-am reuşit. Pieptul parcă-mi era prins cu nişte legături de fier. Panicându-mă, m-am străduit să inspir, dar mi-a ieşit doar un şuierat, apoi, un altul. Mă simţeam de parcă eram căptuşit cu vată, izolat de lumea exterioară. Mi-ar fi fost atât de uşor să cedez şi să mă scufund încă o dată...

Luptă-te. Cuvintele Karei m-au zguduit iar şi m-au readus în simţiri. Euforia pe care o simţisem mai devreme se spulberase ca scrumul. Diafragma mi se mişca spasmodic, protestând la fiecare inspiraţie. Dar respiratul devenea tot mai puţin complicat cu fiecare tentativă de a inhala aer.

Mi-am deschis ochii.

Lumea era înclinată într-un unghi aiuritor. M-am străduit să mă concentrez în timp ce totul în jurul meu plutea. Am început să percep vocea lui Henry, plutind pe deasupra capului meu.

— ... n-am vrut să se întâmple asta, David, te rog să mă crezi. Dar, odată ce a luat-o, n-am mai avut lucrurile sub control. Ce era să fac...?

Acum, am sesizat că mă mişcam. Un perete aluneca pe lângă mine. Mi-am dat seama că sunt în căruciorul lui Henry, împins pe hol. Am încercat să stau în capul oaselor, dar n-am reuşit decât să mă prăbuşesc înapoi în scaun, fără vlagă. Camera se învârtea cu mine chiar mai mult decât înainte, dar acum totul îmi revenea în memorie.

Henry. Apoi acul.

Jenny, am încercat să-i strig numele, dar nu mi-a ieşit decât un geamăt.

— Şşş, David.

Mi-am întors capul să mă uit în sus la Henry, ceea ce mi-a provocat încă un val violent de ameţeală. Se sprijinea puternic de scaun în timp ce mă împingea pe hol.

Mergea.

Nimic din toate astea n-avea nicio logică. Am încercat să mă ridic, dar n-aveam pic de forţă în braţe. M-am prăbuşit din nou în scaun.

— Jenny... ambulanţa... am spus eu, incoerent.

— Nu e nicio ambulanţă, David.

— Nu... nu înţeleg...

Dar înţelegeam. Sau, cel puţin, începeam să înţeleg. Mi-am amintit cum se dezmeticise Jenny când am adus-o în casă, cât de speriată fusese. *Nu-l lăsa să pună mâna pe mine.* Crezusem că delira, că se referea la Mason.

Dar nu delira.

Am încercat din nou să mă ridic. Mi-am simţit membrele inerte, ca şi cum erau din gelatină.

— Haide, David, încetează, a spus Henry cu o voce tăioasă.

M-am lăsat pe spate, dar, trecând pe lângă scară, am încercat să mă prind de balustradă. Scaunul s-a rotit şi aproape că m-a azvârlit. Henry s-a clătinat, sprijinindu-se ca să-şi recapete echilibrul.

— Fir-ar să fie, David!

Scaunul se răsucise perpendicular pe hol. M-am ţinut de balustradă, închizând ochii în timp ce totul în jur începea să se învârtă din nou. Vocea lui Henry, fără suflu şi nervoasă, plutea pe deasupra mea.

— Dă-i drumul, David. Asta n-o să te ajute cu nimic, să ştii.

Când am deschis din nou ochii, Henry se sprijinea de peretele din faţa mea, răvăşit şi transpirat.

— Te rog, David, a spus el cu o voce care chiar părea a unui om suferind. Nu faci decât să îngreunezi lucrurile pentru amândoi.

M-am ţinut de balustradă cu îndârjire. Cu un oftat, şi-a dus mâna la buzunar şi a scos o seringă. A ţinut-o ridicată, ca să văd că e plină.

— E destulă diamorfină în ea cât să pună la pământ un cal. Chiar n-aş vrea să-ţi mai administrez în plus. Ştii şi tu foarte bine ce se va întâmpla după. Dar o s-o fac dacă mă forţezi.

Mintea mea a procesat lent informaţia. Diamorfina era un calmant, un derivat al heroinei care putea provoca halucinaţii şi putea induce coma. Fusese drogul preferat al lui Harold Shipman, care-l folosise pentru a induce, la sute de pacienţi, o comă din care nu aveau să se mai trezească vreodată.

Şi Henry pompase în mine cu nemiluita.

Piesele puzzle-lului se aranjau cu o claritate incredibilă.

— Tu şi cu el... tu şi cu Mason... voi aţi fost.

Chiar şi acum, o parte din mine aştepta ca el să nege, şi, într-un fel, să-mi ofere o explicaţie rezonabilă. În schimb, m-a studiat cu privirea un moment îndelungat, apoi şi-a lăsat în jos mâna în care avea seringa.

— Îmi pare rău, David. Nu m-am gândit niciodată că o să se ajungă la asta.

Era prea mult pentru mine.

— *De ce*, Henry...?

A schiţat un zâmbet frânt.

— Mă tem că nu mă cunoşti prea bine, chiar deloc. Ar trebui să te rezumi la cadavre. Sunt mult mai puţin complicate decât oamenii.

— Ce... ce tot spui acolo...?

Trăsăturile feţei lui Henry s-au adâncit într-o grimasă dispreţuitoare.

— Crezi că mi-a făcut *plăcere* să fiu un olog? Să mă înfund în văgăuna asta? Luat de sus de aceste... aceste *vite*? Treizeci de ani în care am făcut pe doctorul cel nobil, şi pentru ce? Pentru recunoştinţă? Ei nici nu ştiu ce înseamnă asta!

Un spasm de durere l-a săgetat. Sprijinindu-se de perete, s-a îndreptat, cu mişcări rigide, către scaunul din lemn, de lângă măsuţa pentru telefon. M-a văzut cum mă holbam când el s-a lăsat în scaun cu o senzaţie de uşurare.

— Doar nu credeai că am renunţat vreodată să mai încerc? Ţi-am spus mereu că o să le dovedesc specialiştilor că se înşală, a spus el, cu răsuflarea tăiată de la efort, şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte. Crede-mă, nu e nimic amuzant în a fi neajutorat. În a-ţi expune public neputinţa. Ai idee cât de *degradant* e? Cât de mult îţi poate

distruge sufletul? Îţi poţi imagina să fii mereu aşa cum eşti acum? Şi apoi să te trezeşti cu posibilitatea, la modul *propriu*, de a deţine puterea asupra vieţii şi a morţii! Posibilitatea de a face pe Dumnezeu!

Mi-a zâmbit complice.

— Haide, David, recunoaşte. Eşti doctor, trebuie s-o fi simţit şi tu câteodată. Acea şoaptă măruntă a tentaţiei?

— Tu... tu le-ai *omorât*...!

A părut uşor deconcertat.

— Nu m-am atins niciodată de ele nici măcar cu un deget. Mason a fost, nu eu. Doar l-am lăsat să se dezlănţuie.

Am vrut să-mi închid ochii şi să fac să dispară toate acestea. Numai gândul la Jenny, la ce i-a putut face m-a împiedicat. Dar, oricât de disperat eram să aflu, nu eram în stare, pe moment, s-o ajut nici pe ea, nici pe mine. Cu cât vorbea mai mult, cu atât erau mai multe şanse ca efectul drogului să dispară.

— De cât... de cât timp...?

— Adică de cât timp ştiu de el? a spus Henry, ridicând din umeri. Bunicul lui l-a adus la mine când era un copil. Îi plăcea să facă rău vietăţilor, alcătuia mici ritualuri în jurul acestor omoruri. Doar animale la vremea aceea, bineînţeles. Nu concepea că e rău ce face, chiar deloc. Cu adevărat fascinant, serios. I-am promis că ţin totul secret şi că-i fac rost de sedative, pentru a-i mai ţine în frâu această... pornire... cu condiţia ca eu să continui să-l monitorizez. Proiectul meu neoficial, dacă vrei s-o iei aşa.

Şi-a ridicat batjocoritor mâinile a resemnare.

— Ştiu, ştiu, nu e prea etic. Dar ţi-am zis că mi-am dorit mereu să fiu psiholog. Aş fi fost şi unul al naibii de bun, dar, când am venit aici, s-a sfârşit totul. Cel puţin Mason era mai interesant decât cazurile de artrită şi de

pododermatită. Şi, de fapt, cred că am făcut o treabă bună. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi luat-o razna de mult.

Teama pentru soarta lui Jenny mă chinuia, dar chiar şi cea mai mică mişcare în scaun făcea ca totul în jur să se învârtă şi îmi provoca un val teribil de ameţeală. Am început să-mi încordez muşchii de la mâini şi picioare, încercând să-i fac puţin să funcţioneze.

— Şi-a omorât... omorât şi bunicul...?

Henry a părut în mod sincer şocat.

— Doamne, Dumnezeule, nu! Îl venera pe bătrân! Nu, a murit din cauze naturale. De inimă, presupun. Dar fără George, n-a mai fost nimeni care să aibă grijă ca Mason să-şi ia medicamentele. Am încetat să-l mai văd în scopuri strict profesionale cu ani în urmă. Crezi sau nu, nesfârşitele relatări despre mutilări de animale au început să devină plictisitoare după o vreme. M-am asigurat ca bătrânul George să aibă o rezervă de calmante, dar, în afară de asta, mă tem că-mi cam pierise interesul. Până când, într-o noapte, a apărut în pragul uşii mele şi m-a anunţat că o ţine pe Sally Palmer încuiată în vechiul atelier al tatălui său.

Henry chiar a chicotit.

— S-a dovedit că îi plăcea de ea de când îi angajase pe el şi pe bunicul său, în urmă cu un an sau doi. Ceea ce n-a fost o problemă până când efectul calmantelor s-a dus şi el a început să-şi facă din nou de cap. Aşa că a început s-o urmărească. Poate nici el nu ştia ce avea de gând, dar, într-o noapte, câinele ei l-a văzut şi a început să facă scandal. Aşa că Mason i-a tăiat beregata, i-a tras una şi ei ca s-o facă să tacă şi apoi a târât-o de acolo.

A clătinat din cap, aproape admirativ. Nu mi-a venit să cred că era acelaşi bărbat pe care îl ştiam de ani întregi,

omul pe care-l crezusem prietenul meu. Distanţa dintre cine crezusem eu că este el şi acest specimen bolnav din faţa mea era uriaşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry...!

— Oh, nu te uita aşa la mine! Vaca aia snoabă a primit ce-a meritat! „Celebritatea" Manhamului, trăgându-şi-o cu tot felul de ţărănoi când nu îşi întindea aripile ei de lebădă şi zbura la Londra sau mai ştiu eu unde. O căţea condescendentă! Iisuse, nici nu mă puteam uita la ea fără să-mi aduc aminte de Diana!

Menţionarea soţiei lui moarte m-a şocat. Henry mi-a observat nedumerirea.

— Oh, nu mă refer fizic, a spus el, enervat. Diana avea mult mai multă clasă, trebuie să recunosc. Dar erau la fel în alte sensuri, crede-mă! Amândouă arogante, crezând că sunt mai bune decât toată lumea. Tipic pentru afurisitele astea de femei! Sunt toate la fel! Te seacă de energie şi apoi râd de tine!

— Dar ai iubit-o pe Diana...

— *Diana a fost o târfă!* a răcnit el. O *târfă* nenorocită!

Faţa i se schimonosise, fiind aproape de nerecunoscut. M-am întrebat cum de, în tot acest timp, n-am observat această ranchiună adâncă. Janice făcuse aluzie nu o dată la faptul că mariajul lor nu fusese unul fericit, dar am pus-o pe seama geloziei.

Mă înşelasem.

— Am renunţat la tot pentru ea! a spus Henry cu dispreţ. Vrei să ştii de ce am devenit medic generalist în loc de psiholog? Pentru că a rămas gravidă, aşa că a trebuit să-mi iau o slujbă. Şi să-ţi spun şi partea cu adevărat amuzantă? Eram atât de grăbit, că nici nu m-am mai obosit să-mi termin studiile.

A părut să simtă o plăcere perversă în urma confesiunii.

— Aşa e. Nici măcar nu sunt medic calificat. Crezi că am rămas în văgăuna asta de rahat de bunăvoie? Singurul motiv pentru care am ales să vin aici a fost acela că beţivanul ăla bătrân care conducea cabinetul a fost prea ameţit ca să-mi verifice calificarea profesională! a râs Henry cu amărăciune. Să nu crezi că nu am sesizat ironia situaţiei când am aflat că nici tu nu ai fost sincer faţă de mine. Dar diferenţa dintre mine şi tine e că, odată ce am ajuns aici, am devenit prizonier. Nu puteam pleca, nu puteam să-mi iau o altă slujbă fără să risc să fiu dat în vileag. Te întrebi de ce urăsc acest loc? Manhamul e închisoarea mea nenorocită!

Şi-a ridicat o sprânceană spre mine — era o caricatură a lui Henry pe care credeam că-l ştiu.

— Şi crezi că draga de Diana m-a sprijinit? Oh, nu! Era numai vina mea pentru tot! Vina mea că a pierdut sarcina! Vina mea că n-a mai putut să aibă copii! Vina mea că a început să şi-o tragă cu alţii!

Poate era doar drogul care-mi ascuţea simţurile, dar, dintr-odată, mi-am dat seama spre ce se îndreptau toate astea.

— Mormântul din pădure... Studentul mort...

Asta l-a făcut să se întrerupă. A părut, dintr-odată, obosit.

— Iisuse, cum l-au găsit, după toţi aceşti ani...? a spus el, alungându-şi amintirea. Da, a fost unul de-ai Dianei. Crezusem, până atunci, că mă călisem pentru tot ce putea ea să facă. Dar el era diferit de bădăranii obişnuiţi. Inteligent, arătos. Şi al naibii de *tânăr*. Avea în faţă întreaga viaţă, întreaga carieră, iar eu cu ce rămăsesem?

— Aşa că l-ai omorât...

— Nu intenţionat. M-am dus acolo unde stătea cu cortul şi i-am oferit bani ca să plece. Dar i-a refuzat. Al naibii fraier a crezut că e o poveste de dragoste adevărată. Bineînţeles, l-am lămurit, i-am spus cât de uşuratică era, de fapt, curvişţina de Diana. Ne-am certat. Şi, dintr-una într-alta...

A ridicat din umeri, absolvindu-se singur de orice responsabilitate.

— Toată lumea a presupus că şi-a luat catrafusele şi a plecat. Chiar şi Diana. Mai avea balta peşti acolo de unde venise el, asta era filosofia ei. Nu se schimbase nimic. Eu eram tot încornoratul satului, bătaia lor de joc. Şi, într-un final, într-o noapte, când veneam cu maşina de la o petrecere, mi s-a luat. Am ajuns la un pod de piatră şi, în loc să cotesc ca să urc pe el, am accelerat.

Toată însufleţirea de care dăduse dovadă până atunci părea să se fi scurs din el. S-a lăsat să cadă pe scaun, arătând îmbătrânit şi extenuat.

— Numai că m-am pierdut cu firea. Am încercat să virez în ultimul moment. Prea târziu, evident. Aşa că ăsta a fost faimosul accident. Încă un alt nenorocit de lucru făcut de mântuială. Şi până şi atunci, Diana a reuşit să-mi râdă-n nas. Cel puţin, ea a murit pe loc, nu a rămas aşa!

S-a izbit cu mâna peşte picior.

— Inutil! Să trăiesc în Manham era destul de rău şi înainte, dar acum i-am privit pe toţi oamenii de aici *turma* mea, cu micile lor vieţi patetice şi intacte, cu toţii rânjind dispreţuitor pe la spatele meu, şi am simţit o... o *scârbă*! Îţi spun, David, au fost momente când am vrut să-i omor pe toţi! Pe fiecare în parte! Dar mi-a lipsit curajul. Ca şi atunci când am vrut să mă sinucid, dacă stai să te

gândeşti. Şi, apoi, Mason a apărut în pragul casei mele, ca o pisică ce-i aduce o pasăre stăpânului. Propriul meu *golem*!

Avea o figură aproape uimită. S-a uitat fix înspre mine, cu o intensitate renăscută.

— Humă, David, asta era el. N-avea dram de conştiinţă şi nici nu se gândea la consecinţe. Doar mă aştepta pe mine să-l modelez, să-i spun ce să facă! Îţi poţi imagina cum era? Cât de al naibii de *palpitant* era? Când am stat în pivniţa aia şi m-am uitat la Sally Palmer, m-am simţit *viu*! Pentru prima oară după ani întregi, nu m-am mai simţit ca un olog nenorocit. Am privit-o pe femeia aia, care fusese mereu atât de condescendentă şi de arogantă, cum plângea, plină de sânge şi de muci, şi m-am simţit *puternic*!

Ochii îi sclipeau diabolic. Dar, cu toată nebunia acţiunilor sale, privirea îi era înspăimântător de sănătoasă.

— Am ştiut că aia era şansa mea. Nu numai să mă răzbun pe Manham, ci şi să înjosesc, să *exorcizez* amintirea Dianei! Se mândrise mereu cu dansul ei, aşa că i-am dat lui Mason rochia ei de mireasă şi cutia muzicală pe care i-o făcusem cadou în luna noastră de miere. Dumnezeule, cât am urât chestia aia! Ascultasem, iar şi iar, *Claire de Lune*, la ea în cameră, ori de câte ori se pregătea să se întâlnească cu oricine se întâmpla să şi-o tragă în ziua respectivă. Aşa că i-am spus lui Mason s-o facă pe Palmer să-şi pună rochia şi apoi să aştepte afară. Şi am coborât acolo şi am privit-o dansând, atât de speriată, încât abia se putea mişca. Am văzut-o *umilită*! Asta a fost tot, dar nu-ţi pot descrie ce sentiment de eliberare mi-a dat! Aproape nici nu mai conta că nu era Diana însăşi!

— Eşti bolnav, Henry... Ai nevoie de ajutor...

— Oh, la naiba, nu mai fi atât de scrupulos! s-a răstit el. Mason avea oricum de gând s-o omoare! Şi, odată ce s-a mânjit pe mâini de sânge, chiar credeai că o să se oprească? Dacă te consolează cu ceva, măcar nu le-a violat. Îi plăcea să privească, dar n-a îndrăznit să se atingă de ele. Nu spun că, până la urmă, n-ar fi ajuns şi la asta, dar, într-un fel straniu, aproape că îi era frică de femei, a spus Henry, iar gândul aproape l-a distrat. Cu adevărat ironic.

— Le-a *torturat*...! am ţipat.

Henry a ridicat din umeri, dar nu s-a uitat în ochii mei.

— Partea cea mai rea era după ce le omora. Aripile de lebădă, puii de iepuri..., a spus el, cu o grimasă de dezgust. Din nou, obsesia lui Mason pentru ritual. Chiar şi rochia de mireasă a devenit parte din acest ritual. După ce făcea ceva o dată, devenea literă de lege. Ştii care era singurul motiv pentru care le ţinea în viaţă timp de trei zile? Pentru că după trei zile a omorât-o pe prima. Şi-a ieşit din pepeni când a încercat să evadeze, pentru că altfel, ar fi putut foarte bine să le ţină patru sau cinci zile.

Deci de asta fusese bătută Sally Palmer, iar Lyn Metcalf, nu. Nu din nu ştiu ce dorinţă de a-i ţine ascunsă identitatea. Erau doar toanele unui nebun.

Mi-am încleştat mâinile pe braţele căruciorului la amintirea sfatului lui Henry de dinaintea descinderii poliţiei la moară. *Nu crezi că ar trebui să te pregăteşti sufleteşte?* Ştia că se duceau în locul greşit, ştia ce avea să i se întâmple lui Jenny. Dacă aş fi putut, l-aş fi omorât, acolo şi atunci.

— De ce Jenny? am murmurat eu. De ce ea?

A încercat să pară degajat, dar nu i-a ieşit.

— Din acelaşi motiv ca şi Lyn Metcalf. Pur şi simplu, Mason a pus ochii pe ea.

— Minţi!

— Ei bine, m-am simţit *trădat*! a zbierat el. Mă gândeam la tine ca la un fiu. Erai singurul lucru decent din toată putreziciunea asta nenorocită de aici şi apoi ai cunoscut-o pe ea! Ştiam că era doar o chestiune de timp până să pleci de aici şi să începi o nouă viaţă! Asta m-a făcut să mă simt al naibii de *bătrân*! Şi, apoi, când mi-ai spus că îi ajutaseşi pe cei de la poliţie, pe la spatele meu, pur şi simplu... pur şi simplu...

S-a întrerupt. Încet, aşa încât să nu-i atrag atenţia, am încercat să-mi schimb poziţia în cărucior, străduindu-mă să nu ţin cont de faptul că totul în jurul meu părea că o ia la vale.

— Totuşi, n-am vrut niciodată ca tu să păţeşti ceva, David, a insistat el. Îţi mai aduci aminte noaptea când a apărut Mason să mai ia cloroform, noaptea cu „jaful"? Eram în cabinet când aproape că ai dat peste el, dar jur că n-am ştiut că a încercat să te taie. Nu până când te-am văzut după aceea, când ai crezut că, pur şi simplu, coboram în hol. Şi în dimineaţa următoare, când m-ai găsit încercând să mă urc în şalupă?

Mi-a aruncat o privire în care se amestecau dorinţa de a se scuza şi mândria.

— Nu încercam să mă urc în şalupă. Coboram.

Era evident acum, că stăteam să mă gândesc. Şi casa lui Henry, şi cea a lui Mason aveau ieşire la lac şi, doar dacă cineva se uita cu atenţie, în timpul nopţii erau slabe şanse să observe cineva o mică barcă ce îşi croieşte drum în tăcere de-a lungul apei.

— Mă dusesem să-i spun să înceteze, a continuat Henry. Să-i spun că mă răzgândisem. Mi-a luat ore-ntregi, dar nu avea telefon, aşa că altă cale nu era. Numai că a fost o pierdere de timp. Odată ce Mason îşi punea ceva în cap, nu mai aveai nicio şansă să-l întorci din drum. Cum a fost şi cu decizia de a lăsa cadavrele în mlaştini. Am încercat să-l conving să se debaraseze de ele cum trebuie, dar nu m-a ascultat. Se uita la tine cu afurisita aia de privire goală şi făcea tot cum ştia el.

— Aşa că l-ai lăsat s-o ia pe Jenny... Şi te-ai dus şi... ai privit-o...

Şi-a ridicat mâinile şi apoi le-a lăsat să cadă, a neputinţă.

— Nu m-am aşteptat niciodată ca lucrurile să ia întorsătura asta. Te rog, crede-mă, David, n-am vrut niciodată să păţeşti ceva!

Căuta pe faţa mea, disperat, o urmă de înţelegere. După o clipă, am văzut cum privirea i se goleşte de orice speranţă. A schiţat un zâmbet sec.

— Ei, bine, în viaţă lucrurile nu se întâmplă aşa cum vrem, nu?

Dintr-odată, a izbit cu palma în masă.

— La naiba, David, de ce nu te-ai asigurat că Mason e mort? Aş fi mers la noroc atunci, chiar şi ţinând cont de existenţa fetei! Dar acum nu am altă soluţie!

Frustrarea din vocea lui a răsunat pe hol. Şi-a dus mâna la faţă, apoi a rămas nemişcat, uitându-se în gol. După o vreme, a părut că-şi revine.

— Hai să terminăm odată, a spus el, plat.

În timp ce se sforţa să se ridice în picioare, mi-am adunat toate puterile şi m-am săltat din cărucior.

Capitolul 31

A fost o încercare nereuşită. Picioarele mi-au cedat imediat, făcându-mă să mă prăbuşesc pe hol, în timp ce, în spatele meu, căruciorul a căzut într-o parte, cu zgomot. Mişcarea bruscă făcuse ca încăperea să se învârtă iar în jurul meu. Mi-am ţinut ochii strâns închişi când camera s-a înclinat iarăşi într-un unghi aiuritor, orice speranţă de protest sfârşindu-se rapid.

— Oh, David, David, a spus Henry, cu tristeţe.

Zăceam pe jos, simţind cum podeaua se învârte şi alunecă, aşteptând, neajutorat, înţepătura acului şi întunericul final ce avea să urmeze. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am deschis ochii, încercând să mă concentrez asupra lui în mijlocul acelui val de ameţeală. Se uita fix la mine, cu o privire oarecum îngrijorată, ţinându-şi nesigur seringa într-o mână.

— Nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Dacă te injectez cu asta, o să te omoare. Te rog, nu mă obliga să fac asta.

— O s-o faci oricum... am bolborosit eu.

Am încercat să mă ridic. Nu aveam forţă în braţe şi, de la efortul brusc, îmi bubuia capul. M-am prăbuşit înapoi pe podea, în timp ce, în raza mea vizuală, am

surprins o mişcare, ca prin ceaţă. Prin ea, l-am văzut pe Henry cum se apleacă şi îmi ia încheietura. Nu aveam putere să-mi trag mâna, puteam doar să mă uit la el cum îmi pune acul pe pielea fină a antebraţului. Am încercat să mă pregătesc, hotărât să mă lupt cu drogul, deşi ştiam că era o încercare inutilă.

Dar Henry n-a apăsat pe pistonul seringii. Încetişor, a îndepărtat-o din nou.

— Nu pot, nu aşa, a murmurat el.

Şi-a băgat seringa înapoi în buzunar. Ceaţa începuse să-mi acopere acum întreaga arie vizuală, holul scufundându-se în întuneric. Am simţit cum îmi pierd iar cunoştinţa. *Nu!* Am încercat să rezist, dar realitatea îmi scăpa printre degete oricât de mult încercam să mă agăţ de ea. Lumea a dispărut şi tot ce a mai rămas a fost un bubuit imens, ritmat. L-am recunoscut vag ca fiind bătaia inimii mele.

Ca de la mare distanţă, m-am simţit ridicat de jos. Am perceput o senzaţie de mişcare. Am deschis ochii şi i-am închis la loc când un caleidoscop de culori şi forme mi-a provocat un nou val de greaţă. Am încercat să mă lupt cu această senzaţie, hotărât să nu leşin din nou. S-a auzit o izbitură, apoi am simţit aer rece pe faţă. Mi-am deschis ochii spre un cer de noapte de un albastru-violet, boltit deasupra mea. Stelele şi constelaţiile păreau de o strălucire de cristal, apărând şi dispărând în spatele fâşiilor de nori care goneau pe cer, purtaţi de nişte adieri invizibile.

Am inspirat adânc, încercând să-mi limpezesc mintea. În faţa mea, se afla Land Roverul meu. Căruciorul se îndrepta spre el, cu roţile hurducându-se pe prundişul de pe aleea din faţa casei. Acum, simţurile păreau să mi se

fi ascuţit până la o claritate nefirească. Am auzit foşnetul crengilor în bătaia vântului, am simţit izul argilos al pământului ud. Zgârieturile şi petele de noroi de pe Land Rover păreau mari cât continentele.

Aleea era în rampă, aşa că l-am auzit pe Henry cum gâfâia încercând să mă împingă. A înconjurat maşina şi s-a dus în spate, oprindu-se pentru a-şi trage sufletul. Ştiam că ar trebui să încerc din nou să mă mişc, dar conştientizarea acestui fapt nu s-a transmis şi membrelor mele. După ce şi-a revenit, Henry a început să-şi facă de lucru în jurul căruciorului, sprijinindu-se de el până când a reuşit să ajungă la maşină. Se mişca ciudat, cu picioarele ca de lemn şi rigide. A deschis singura uşă din spate a Land Roverului şi s-a aplecat până când a putut să se aşeze pe marginea din spate. Era lac de sudoare, paloarea aceea de om extenuat fiind vizibilă chiar şi la lumina lunii.

S-a uitat în sus, cu pieptul săltându-i de la efortul respiraţiei. A schiţat un zâmbet slab când m-a văzut.

— Ai... ai revenit printre noi?

Încă stând pe cantul din interior al Land Roverului, s-a aplecat spre mine. I-am simţit mâinile apucându-mă de subsuori...

— Celălalt picior, acum, David. Sus.

După ani întregi de rulat căruciorul, căpătase o forţă considerabilă în partea superioară a corpului şi o folosea acum pentru a mă ridica. Am avut o tentativă firavă de a mă opune. S-a încruntat, apucându-mă şi mai strâns. În timp ce mă târa din scaun, m-am prins de portieră. M-am ţinut de ea, astfel încât s-a balansat odată cu mine.

— Hai, David, nu te purta prosteşte, a gâfâit el, încercând să mă descleştеze.

Mă ţineam de ea, cu îndârjire.

— Ascultă, dă-i naibii *drumul*!

M-a smuls din încleştare, iar eu m-am izbit cu capul de marginea uşii. Impactul m-a zdruncinat şi apoi m-am trezit întins pe suprafaţa dură de metal din spatele Land Roverului.

— Oh, Doamne, David, n-am vrut, a spus Henry.

Şi-a scos o batistă şi a început să mă tamponeze pe frunte. Materialul s-a îmbibat cu un lichid de un negru strălucitor. Henry s-a uitat fix la el, apoi s-a sprijinit de scheletul uşii şi şi-a acoperit ochii.

— Iisuse, ce încurcătură nenorocită.

Aveam o durere sălbatică la cap, dar era una curată, aproape revigorantă după starea difuză indusă de drog.

— Nu... Henry, nu face asta...

— Crezi că vreau? Vreau doar să-i pun capăt acum. Nu cer prea mult, nu? a spus el, clătinându-se istovit. Doamne, sunt atât de obosit. Aveam de gând să te duc la lac şi să pun capăt poveştii ăsteia acolo. Să ies cu barca şi apoi să mă ocup de Mason. Dar chiar nu cred că sunt în stare acum de aşa ceva.

S-a întins peste mine, în interiorul întunecat al Land Roverului. Când s-a îndreptat, ţinea în mână o bucată de furtun de cauciuc.

— Am recuperat asta din grădină cât ai fost tu leşinat. Nu cred ca Mason să mai aibă nevoie de ea, a spus el, dar tentativa aceea sumbră de a face glume n-a durat prea mult, Henry părând sfârşit. Or să se complice lucrurile dacă te găsesc aici, dar n-am de ales. Cu puţin noroc, toată lumea o să creadă că a fost sinucidere. Nu e un plan desăvârşit, dar trebuie s-o fac.

Am rămas în întuneric când Henry a trântit uşa din spate a Land Roverului. L-am auzit cum o încuie, apoi cum se îndepărtează afară. Am încercat să stau în capul oaselor, dar ameţeala m-a doborât din nou. Am întins mâna pentru a-mi menţine echilibrul şi am atins ceva tare şi solid. O pătură. Am văzut că era ceva sub ea şi, cu un şoc ce m-a îngheţat, mi-am dat seama ce era

Jenny.

Era înghesuită pe jos, în spatele locului pasagerului. În acea semiobscuritate, doar părul ei blond era vizibil. Era întunecat şi încâlcit. Nu se mişca.

— Jenny! *Jenny!*

N-am primit niciun răspuns când am tras pătura de pe capul ei. Pielea îi era de gheaţă. *Oh, Doamne, nu, te rog, Doamne.*

Portiera de la locul şoferului s-a deschis brusc. Henry a gemut când s-a lăsat în scaun.

— Henry... Te rog, ajută-mă.

Vocea mi-a fost acoperită de zgomotul motorului pornit de Henry, zgomot care s-a transformat într-un huruit monoton. Henry a lăsat puţin în jos fereastra din dreptul său, apoi s-a răsucit spre mine. În întuneric, îmi era greu să-i zăresc faţa.

— Îmi pare rău, David. Chiar îmi pare. Dar nu văd o altă soluţie.

— Pentru numele lui...!

— La revedere, David.

S-a ridicat cu greutate şi a coborât din maşină, apoi a trântit uşa. O clipă mai târziu, a strecurat ceva prin deschizătura ferestrei.

Era furtunul de cauciuc. Şi acum am înţeles de ce lăsase motorul pornit.

— Henry! am strigat, frica dând o anumită tărie vocii mele. L-am zărit cu coada ochiului când a trecut prin faţa parbrizului, îndreptându-se spre casă. M-am foit şi am încercat să deschid uşa din spate, dar era încuiată. Nu s-a clintit. Mi s-a părut că simt deja fumul de la ţeava de eşapament. *Haide! Gândeşte!* Am început să mă târăsc spre cabina şoferului, unde furtunul de cauciuc intra prin fereastră. Bariera de netrecut formată de scaunul şoferului şi de cel al pasagerului mi-a apărut în faţă. Am încercat să mă folosesc de ele pentru a mă ridica în capul oaselor şi apoi am simţit cum mă învăluie ceaţa. M-am prăbuşit din nou fără vlagă, în spatele maşinii. *Nu! Nu leşina din nou!* Mi-am întors capul, am văzut silueta încă nemişcată a lui Jenny şi m-am luptat să alung întunericul ce creştea în jurul meu.

Am încercat din nou. Era un spaţiu îngust între scaune. Am reuşit să-mi strecor mâna prin el şi să mă ridic parţial. Simţeam cum, în spatele ochilor, starea de leşin ameninţa să mă înghită iar. M-am oprit, inima bubuindu-mi dureros, aşteptând să treacă senzaţia aceea. M-am mai împins puţin în sus, strângând din dinţi când am simţit că maşina alunecă de sub mine. *Haide!* Acum, eram vârât parţial în spaţiul dintre scaune, pieptul odihnindu-mi-se o clipă pe cutia cu accesorii. Cheile maşinii atârnau în contact, dar era totuna dacă s-ar fi aflat la doi kilometri. Am bâjbâit după butonul care regla ferestrele, ştiind că până şi el era prea departe. Cu capul învârtindu-mi-se, m-am uitat spre locul unde orificiul negru al furtunului de cauciuc se căsca obscen. Habar n-aveam dacă aş fi putut ajunge la el înainte să fiu doborât de gaze. Şi chiar dacă reuşeam, la ce bun? Henry l-ar fi pus, pur şi simplu, la loc, presupunând că

nu şi-ar fi pierdut răbdarea şi nu mi-ar fi administrat restul de diamorfină.

Dar nu mă puteam gândi la o altă soluţie. M-am prins de frâna de mână şi m-am folosit de ea ca să mă strecor şi mai mult prin spaţiul dintre scaune şi, în timpul ăsta, l-am văzut pe Henry, în faţa mea, încadrat de parbriz. Era mult aplecat în scaunul cu rotile şi, în timp ce îl rula spre casă, era evident că era extenuat.

Încă mă ţineam de frâna de mână. Fără să stau pe gânduri, am ridicat-o.

Am simţit cum Land Roverul se mişcă uşor. Dar, deşi aleea se înclina spre casă, maşina tot nu s-a deplasat. M-am împins cu toată greutatea înainte, încercând să scot maşina din inerţia care o ţinea în loc, dar asta n-a avut niciun efect. Privirea mi-a picat pe cutia de viteze automată. Schimbătorul stătea neclintit, în timp ce motorul pompa încet gazele de eşapament în cabină.

M-am întins în faţă şi am băgat maşina în viteză.

Land Roverul a înaintat încet. Încă eram prins între scaune şi, prin parbriz, l-am văzut pe Henry, care auzise maşina apropiindu-se. S-a uitat în spate, cu gura căscată de uimire. Cu toată viteza pe care o prindea pe pantă, tot mai era timp să se dea din drum. Dar poate că deja îşi epuizase toate rezervele sau poate, pur şi simplu, picioarele sale slăbite nu au mai putut reacţiona suficient de repede. O clipă, privirile ni s-au întâlnit, apoi, Land Roverul l-a izbit în plin.

S-a auzit un zgomot surd, după care Henry a dispărut din raza mea vizuală. Am simţit o hurducăială oribilă, apoi încă una. Fără să-mi pot restabili echilibrul, am bâjbâit după frâna de mână, casa profilându-se brusc prin parbriz, dar mişcările mele au fost prea lente. Cu o

bufnitură puternică, maşina s-a oprit. Am fost azvârlit în faţă şi, buimăcit, m-am trezit întins peste unul dintre scaune. Motorul încă huruia. M-am întins şi am răsucit cheia în contact. Apoi, am scos-o şi am reuşit să deschid uşa.

Aerul rece, proaspăt, a invadat interiorul maşinii. Am inspirat lacom în timp ce m-am rostogolit pe alee. O clipă, am zăcut acolo, gâfâind, adunându-mi puterile. Apoi m-am răsucit şi, stând în patru labe, m-am folosit de Land Rover pentru a mă ridica. Sprijinindu-mă de el la fel cum făcuse Henry, am reuşit să ajung în spatele maşinii.

Zăcea la câţiva metri distanţă, o siluetă întunecată nemişcată alături de căruciorul stricat. Dar nu aveam timp să mă gândesc la el. Am reuşit să bag cheia în încuietoare şi să deschid uşa, ulterior m-am urcat în spate, unde era Jenny.

Nu se mişca. Cu stângăcie, am îndepărtat pătura de pe ea. *Te rog, te rog, fii în viaţă.* Avea pielea palidă şi rece, dar încă respira; rapid, şuierând şi emanând acel iz de cetonă, periculos de dulce, atât de plin de semnificaţie. *Îţi mulţumesc, Doamne.* Îmi venea s-o ţin strâns, aproape de mine, să-i dau din căldura mea, dar avea urgent nevoie de mai mult de-atâta.

M-am strecurat afară din maşină şi m-am ridicat în picioare. A fost mai uşor de data asta, adrenalina şi disperarea fiind un antidot pentru slăbiciunea provocată de drog. Uşa din faţă a casei era încă deschisă, o fâşie dreptunghiulară de lumină revărsându-se dinăuntru. Am intrat în hol clătinându-mă. Cel mai apropiat telefon era pe bufet. Proptindu-mă de perete, m-am împleticit până la măsuţa de telefon de care se sprijinise Henry mai devreme. Aproape că am căzut peste scaunul de lângă ea,

dar am reuşit să-mi păstrez echilibrul. Ştiind că dacă mă aşez, s-ar putea să nu mă mai ridic, am rămas în picioare în timp ce bâjbâiam după telefon. Nu îmi puteam aminti numărul lui Mackenzie, iar degetele-mi erau ţepene şi nu le puteam controla când am format numărul de la urgenţe. Un val brusc de ameţeală m-a zguduit când a răspuns operatorul. Mi-am închis ochii încercând să alung senzaţia de leşin şi am început să vorbesc. Am făcut un efort să mă concentrez în timp ce dădeam detalii, conştient că viaţa lui Jenny depindea de coerenţa mea. Am avut grijă să pronunţ clar cuvintele „urgenţă" şi „comă diabetică", dar apoi m-am auzit cum începeam să bat câmpii. Când operatorul a început să-mi pună mai multe întrebări, am lăsat receptorul să cadă înapoi în furcă. Intenţionasem să mă duc la frigider să iau insulină de acolo, dar, ţinându-mă de bufet şi luptându-mă să stau drept în timp ce vederea mi se întuneca şi apoi îmi revenea, mi-am dat seama că n-aveam să fiu în stare să ajung la el. Şi chiar dacă reuşeam, n-aş fi avut curajul să o injectez în starea în care eram.

Clătinându-mă ca un beţiv, m-am întors afară. În timp ce mă târam spre Land Rover, mi-am dat seama că o oboseală bruscă ameninţa să mă copleşească. Jenny stătea nemişcată, pe o parte, acolo unde o lăsasem, cu faţa înspăimântător de imobilă şi de albă. Chiar şi de acolo unde eram eu, auzeam că respiraţia i se înrăutăţise. Era un hârâit întretăiat şi rapid, mult prea rapid.

— David.

Vocea lui Henry nu era mai mult decât un murmur. M-am întors să mă uit la el. Nu se mişcase, dar, acum, capul îi era îndreptat spre mine. Hainele îi sclipeau, negre şi ude de la sânge. Prundişul bej din jur era pătat cu

sângele lui. În acea semiobscuritate, am văzut că avea ochii deschişi.

— Mereu am spus că eşti... cel care tace şi face...

M-am întors şi m-am îndreptat spre Jenny.

— Te rog...

Nu am vrut să privesc în urmă. Îl uram, nu numai pentru ce făcuse sau pentru ceea ce se dovedise a fi, ci pentru ceea ce ştiam că nu este. Totuşi, am ezitat. Chiar şi acum, privind în trecut, nu sunt sigur ce aş fi putut face.

Dar, în acel moment, Jenny a încetat să mai respire.

Sunetul, pur şi simplu, s-a oprit. O clipă, m-am holbat la ea, incapabil să mă mişc, în timp ce aşteptam să aud următoarea inspiraţie. Dar nu a mai urmat niciuna. M-am năpustit în partea din spate a maşinii.

— Jenny? *Jenny!*

Capul i-a căzut moale când am întors-o cu faţa. Ochii îi erau pe jumătate deschişi, nişte semiluni albe, încadrate de gene dureros de frumoase. Am pipăit-o frenetic ca să-i simt pulsul. Nu s-a simţit nimic.

— Nu!

Nu se putea întâmpla aşa ceva, nu acum. Panica aproape m-a paralizat. *Gândeşte. Gândeşte!* Adrenalina m-a ajutat să-mi limpezesc mintea, în timp ce o întindeam pe Jenny pe spate, apoi am înşfăcat pătura şi i-am pus-o sub cap. Învăţasem la practică tehnica de resuscitare cardio-respiratorie, dar nu o pusesem niciodată în practică. *Haide!* Blestemându-mi stângăcia, i-am înclinat capul pe spate, am ţinut-o de nas şi i-am băgat neîndemânatic degetele în gură pentru a-i scoate limba pe care şi-o înghiţise. Simţeam cum mă ia ameţeala când mi-am lăsat capul spre buzele ei pentru a sufla aer în ea, o dată, de două

ori, apoi mi-am pus mâinile pe coşul pieptului ei şi am început să apăs ritmic şi să număr.

Haide, haide! am implorat eu, în tăcere. Am suflat din nou aer în gura ei, apoi am început iar să apăs, pentru a-i pune plămânii în funcţiune. Am repetat procedura. Ea zăcea nemişcată şi nu avea nicio reacţie. Îmi dăduseră lacrimile acum, iar vederea mi se înceţoşase, străduindu-mă în continuare s-o resuscitez, să-i fac inima să pompeze din nou viaţă. Trupul ei rămânea inert, lipsit de viaţă.

Inutil.

Mi-am alungat gândul, i-am mai pompat o dată aer în gură, apoi am numărat până la cincisprezece în timp ce apăsam în ritm rapid pe pieptul ei. Am făcut-o din nou. Şi din nou.

Nu mai era speranţă.

Nu! m-am înfuriat eu, negând evidenţa. Orbit de lacrimi, m-am străduit în continuare. Universul se redusese la o repetiţie mecanică. *Pompează aer, apasă, numără. Pompează aer, apasă, numără.*

Am pierdut noţiunea timpului. Nici măcar n-am perceput sunetul sirenelor care se apropiau sau lumina farurilor ce se filtra prin geamurile maşinii. Nu mai exista nimic în afara trupului înţepenit şi rece al lui Jenny şi a disperării din mişcările mele ritmate. Chiar şi când am simţit că cineva mă atinge, am refuzat să renunţ.

— Nu! Luaţi-vă mâinile de pe mine! am încercat eu să mă împotrivesc.

Dar am fost smuls afară din Land Rover şi de lângă Jenny. Aleea din faţa casei devenise un talmeş-balmeş de lumini intermitente şi de vehicule. În timp ce paramedicii mă conduceau spre o ambulanţă, ultimele mele

rămăşiţe de putere s-au sfărâmat. M-am prăbuşit pe prundiş. Faţa lui Mackenzie a apărut deasupra mea. Citeam de pe buzele lui că pune nişte întrebări, dar nu l-am luat în seamă. În jurul Land Roverului era un val de agitaţie.

Apoi, în mijlocul acelei harababuri, am auzit cuvintele care aproape au făcut să-mi stea inima-n loc.

— Nu mai avem ce face. Am ajuns prea târziu.

Epilog

Iarba trosnea sub tălpi precum cioburile de sticlă. Chiciura de dis-de-dimineaţă învăluise într-o pâclă albicioasă întregul peisaj, care părea decolorat, transformându-l într-o sălbăticie monocromă. O cioară singuratică se rotea pe cerul albicios, cu aripile neclintite în alunecarea ei prin aerul rece. A bătut din ele o dată, apoi încă o dată, dispărând printre crengile scheletice ale unui copac. Era încă o siluetă întunecată în mulţimea aceea nesfârşită de crengi desfrunzite.

Mi-am adâncit şi mai mult mâinile înmănuşate în buzunar, bătând din picioare pentru a alunga frigul ce pătrunsese prin tălpile încălţărilor mele. În zare, aproape ca un punct de culoare, am văzut o maşină care înainta pe o fâşie îngustă de drum şerpuit. Am privit-o cum trece, invidiindu-l pe şoferul care se îndrepta spre căldura vieţii şi a căminului.

Mi-am dus mâna la cuta albă de pe frunte. Din cauza frigului, era dureroasă. Sensibilitatea aceea era o amintire care avea să dureze multă vreme a nopţii în care mă izbisem cu fruntea de capota Land Roverului. În lunile ce au trecut de atunci, rana se vindecase, lăsând în urmă

doar o cicatrice fină. Dar, de fapt, rănile mai puţin vizibile erau cele ce-şi făceau mai acut simţită prezenţa. Ştiam însă că până şi ele aveau să se închidă, în cele din urmă, şi apoi să se vindece complet.

Cu timpul.

Chiar şi acum, îmi era greu să mă gândesc cu vreun dram de obiectivitate la ce se întâmplase în Manham. Secvenţe din noaptea furtunii, când am coborât în pivniţă, am purtat-o pe Jenny prin ploaie şi tot ceea ce a urmat după, toate îmi reveneau în amintire cu o intensitate din ce în ce mai mică. Dar, atunci când apăreau, contactul cu ele încă făcea să mi se taie răsuflarea.

Mason era încă în viaţă când a fost găsit de poliţie. A mai supravieţuit încă trei zile, recăpătându-şi cunoştinţa doar atât cât să-i zâmbească poliţistei care-l păzea la spital. O vreme, m-am temut că aş putea fi acuzat, ţinând cont de modul în care funcţionează sistemul legislativ din Marea Britanie. Dar circumstanţele autoapărării, coroborate cu dovezile macabre care se aflau în pivniţă, au fost de ajuns pentru a evita aspectele mai problematice ale legii.

Dacă mai era nevoie de dovezi, ele au fost oferite din plin de jurnalul găsit de poliţie în fundul unui sertar încuiat din biroul lui Henry. Conţinea o descriere detaliată a modului în care îl observase în timp pe grădinarul din Manham, un studiu de caz neoficial care aproape echivala cu o confesiune postumă. Fascinaţia pentru subiectul său era mai mult decât evidentă, începând cu sadismul incipient al lui Mason — în adolescenţă, fusese responsabil cu mutilarea pisicii despre care îmi vorbise Mackenzie — până la tovărăşia lor perversă.

Deşi nu l-am citit propriu-zis, pentru că n-am vrut, am vorbit cu unul dintre poliţiştii care o făcuseră. Nu

reuşise să-şi ascundă încântarea faţă de ceea ce, până la urmă, fusese o călătorie profundă nu în una, ci în două conştiinţe bolnave. Mi-a spus că din aşa ceva se construiau reputaţiile profesionale.

Fiind el însuşi un psiholog frustrat, m-am gândit că Henry ar aprecia ironia.

Sentimentele încă îmi erau neclare în ceea ce-l priveşte pe partenerul meu. Simţeam furie, evident, dar şi tristeţe. Nu atât pentru moartea sa, cât pentru viaţa lui irosită şi pentru toate celelalte vieţi irosite din pricina lui. Era greu să pun una lângă alta imaginea omului pe care-l considerasem prietenul meu cu imaginea acelei creaturi îngrozitoare ce ieşise, în final, la iveală. Sau să-mi dau seama care dintre ele era adevăratul Henry.

Realitatea era că prietenul meu încercase să mă omoare, deşi, din când în când, m-am întrebat dacă nu cumva adevărul era unul mai complex. Autopsia a relevat faptul că moartea nu survenise din cauza rănilor, deşi probabil că s-ar fi dovedit şi ele fatale, în cele din urmă. Murise în urma unei mari supradoze de diamorfină. Se descoperise că seringa din buzunarul său era goală, cu acul înfipt în piele. Poate a fost un accident, cauzat de Land Roverul care dăduse pe neaşteptate peste el. Sau, în agonia ce a urmat, se poate să-şi fi injectat-o în mod voit. Dar asta tot n-a explicat de ce nu o folosise mai devreme pentru a mă imobiliza definitiv sau de ce nu-mi administrase o doză letală de la bun început. Ar fi fost o modalitate mult mai uşoară de a-mi înscena sinuciderea şi, în mod cert, una mult mai eficientă.

Abia în timpul investigaţiei am aflat ceva care m-a făcut să mă întreb cât de hotărât fusese el, de fapt, să ducă la capăt toată povestea. Când poliţia a cercetat Land

Roverul, a descoperit că un capăt al furtunului de cauciuc încă atârna de fereastră, dar celălalt, în loc să fie conectat la ţeava de eşapament, zăcea, pur şi simplu, pe jos. Era posibil să se fi desprins când maşina a început să se deplaseze. Era posibil să se fi agăţat de Henry când roţile au trecut peste el. Dar nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă fusese cu adevărat conectat la început la ţeava de eşapament.

Aş fi mers prea departe cu gândul dacă aş fi crezut că Henry a plănuit ca totul să ia întorsătura pe care a luat-o, dar mi-ar fi plăcut să cred că a avut îndoieli. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă omoare, ar fi avut ocazia s-o facă, mai mult decât suficient. Şi îmi tot revenea imaginea lui când n-a schiţat niciun gest de a se da la o parte din faţa Land Roverului. Poate era din cauza epuizării, a picioarelor sale slăbite, incapabile să reacţioneze la timp. Sau poate că atunci când a văzut maşina îndreptându-se spre el, a luat, pur şi simplu, o hotărâre. După propria sa mărturisire, îi lipsea curajul de a-şi lua singur viaţa. Poate că, în final, a ales calea cea mai simplă şi m-a lăsat pe mine s-o fac în locul lui.

Dar s-ar putea să suprainterpretez, acordându-i circumstanţe atenuante pe care nu le merită. Spre deosebire de Henry, nu pretind să am vreo putere de pătrundere în mintea umană. Acesta rămâne un domeniu mult mai tulbure decât cel în care profesez eu şi, oricât de mult aş vrea să cred că a existat în el o scânteie a dorinţei de a răscumpăra răul făcut, n-am cum să ştiu asta cu siguranţă.

La fel ca în cazul multor altor lucruri.

M-a vizitat destul de multă lume după ce am ieşit din spital, unii venind din complezenţă, alţii din curiozitate,

iar câţiva au fost sincer îngrijoraţi. Ben Anders a fost unul dintre primii care au venit, aducând cu el o sticlă cu whisky de calitate, vechi, făcut din malţ.

— Ştiu că strugurii sunt tradiţionali, dar m-am gândit că totuşi nişte grâu o să-ţi facă al naibii de bine la vedere, a spus el, deschizând sticla.

A turnat câte un pahar pentru amândoi şi, în timp ce eu l-am ridicat pe al meu ca răspuns la toastul său silenţios, aproape mi-a venit să-l întreb dacă femeia mai în vârstă cu care avusese o aventură în urmă cu mai mulţi ani fusese soţie de doctor. Dar nu l-am întrebat. Nu era treaba mea. Şi, dacă stau bine să mă gândesc, nici nu voiam să ştiu.

O vizită surprinzătoare a fost cea a părintelui Scarsdale. A fost o vizită stânjenitoare. Vechile antipatii încă existau şi niciunul dintre noi n-avea prea multe de zis. Dar, chiar şi-aşa, am fost mişcat că făcuse acest efort. Am crezut că era pe cale să spună ceva, să dea glas unui sentiment care să pună capăt conflictului ce a părut să existe mereu între noi. Însă, în final, a înclinat, pur şi simplu, din cap, mi-a urat toate cele bune şi şi-a văzut de drum.

Singura care m-a vizitat constant a fost Janice. Fără Henry pe care-l avea în grijă, şi-a mutat, cu lacrimi în ochi, toată atenţia asupra mea. Dacă aş fi mâncat tot ce mi-a adus ea, aş fi pus pe mine vreo trei kilograme în primele două săptămâni, dar n-aveam poftă de mâncare. Îi mulţumeam, ciuguleam din porţiile zdravene de mâncare tipic englezească şi, după ce ea pleca, le aruncam.

Mi-a luat ceva timp să-mi fac curaj s-o întreb despre aventurile Dianei Maitland. Nu-şi ascunsese niciodată dispreţul faţă de răposata soţie a lui Henry şi asta nu se schimbase nici acum, după moartea lui. Infidelitatea

Dianei fusese un secret la vedere, dar Janice s-a revoltat când am întrebat-o dacă acest fapt îl transforma în bătaia de joc a tuturor, aşa cum crezuse el.

— Cu toţii ştiam, dar închideam ochii, a spus ea, pe un ton critic. De dragul lui Henry, nu al ei. Era un om prea respectat ca să se întâmple altfel.

Dacă totul n-ar fi fost atât de tragic, ar fi fost chiar amuzant.

Nu m-am mai întors la lucru, la cabinet. Chiar şi după ce poliţia a plecat de la Bank House, ar fi fost prea dureros pentru mine să revin acolo. Am aranjat să fie adus un suplinitor până când avea să fie găsit un înlocuitor permanent sau cineva care deja practica medicina în zonă. Oricum, ştiam că zilele mele ca doctor în Manham se terminaseră. Şi chiar şi acum exista o rezervă clară din partea unora dintre foştii mei pacienţi. În minţile multora dintre ei, eu eram încă veneticul care fusese, pentru o vreme, suspect de acele crime. Chiar şi acum, faptul că fusesem implicat în evenimente încă îi făcea să se uite la mine cu o oarecare suspiciune. Henry avusese dreptate, mi-am dat seama de asta, până la urmă. Nu aparţineam acestui loc.

Nu i-aş fi putut aparţine niciodată.

Într-o dimineaţă, m-am trezit şi am ştiut că e timpul să plec. Mi-am scos casa la vânzare şi am început să-mi strâng lucrurile. Într-o seară, înainte să sosească duba ce urma să-mi care lucrurile, am auzit o bătaie în uşă. Când am deschis, am fost surprins să-l văd pe Mackenzie în prag.

— Pot să intru?

M-am dat înapoi, i-am făcut loc să intre în bucătărie şi am început să caut două ceşti. În timp ce ibricul era pe foc, m-a întrebat ce mai fac.

— Bine, mulţumesc.

— Niciun efect advers al drogului?

— Nu pare să fie vreunul.

— Dormiţi noaptea?

Am zâmbit.

— Câteodată.

Am turnat ceaiul şi i-am întins o ceaşcă. A suflat în ea, evitându-mi privirea.

— Uitaţi ce e, ştiu că, de la bun început, n-aţi vrut să fiţi implicat, a spus el, ridicând din umeri şi părând stânjenit. Cred că mă simt un pic vinovat că v-am târât în toată povestea asta.

— Nu e nevoie. Eram deja implicat, numai că nu-mi dădeam seama.

— Chiar şi-aşa, ţinând cont de întorsătura lucrurilor... ei bine, înţelegeţi...

— N-a fost vina dumneavoastră.

A dat din cap, fără să fie convins că n-ar fi putut face mai multe. Dar, în definitiv, nu era singurul care simţea asta.

— Şi acum, ce planuri aveţi? a întrebat el.

Am ridicat din umeri.

— Să-mi caut o casă în Londra. În afară de asta, nu ştiu încă.

— Credeţi că o să mai lucraţi în criminalistică?

Aproape că am râs. Aproape.

— Mă îndoiesc.

Mackenzie s-a scărpinat pe gât.

— Nu prea pot să vă învinovăţesc pentru asta, după cele întâmplate, a spus el, fixându-mă cu privirea. Ştiu că probabil nu vreţi să auziţi asta de la mine, dar nu luaţi încă o hotărâre. Mai sunt oameni care ar avea mare nevoie de dumneavoastră.

Mi-am întors *privirea*.

— Vor trebui să găsească pe altcineva.

— Mai gândiţi-vă, a spus el, ridicându-se ca să plece.

Am dat mâna cu el. Întorcându-se să plece, am făcut semn cu capul către aluniţa de pe gât, pe care tocmai şi-o scărpinase.

— În locul dumneavoastră, tot m-aş duce la un control.

A doua zi, am plecat din Manham pentru totdeauna.

Dar nu înainte să-mi iau un alt fel de la revedere. Cu o noapte înainte, avusesem un vis despre care ştiam că avea să fie ultimul. Totul în casă era la fel de familiar şi de liniştit cum fusese mereu. Totuşi, exista o diferenţă majoră acum.

Kara şi Alice nu mai erau.

Am rătăcit prin camerele goale, ştiind că era pentru ultima oară când aveam să le mai vizitez. Ştiind că aşa trebuia să fie. Linda Yates îmi spusese că visele au un scop, deşi „vis" părea o noţiune destul de nepotrivită pentru ceea ce experimentasem eu. Dar, oricare ar fi fost motivul, visul dispăruse. Când m-am trezit, aveam obrajii umezi, dar nu simţeam că e ceva în neregulă.

Chiar deloc.

Soneria telefonului m-a readus în prezent. Scoţând aburi pe nas din cauza frigului, mi-am căutat în buzunar telefonul. Am zâmbit când am văzut cine mă sună.

— Bună, am spus, eşti bine?

— Da. Te deranjez?

Am simţit acea căldură familiară cum mi se răspândeşte în tot corpul, când am auzit vocea lui Jenny.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Am primit mesajul tău că ai ajuns. Cum a fost drumul?

— A fost bine, a fost cald. Să ies din maşină mi-a fost ceva mai greu.

I-am auzit râsul.

— Deci, cât timp o să fii plecat? a întrebat.

— Nu ştiu încă. Dar nu mai mult decât e nevoie.

— Bun. Apartamentul pare deja gol.

Am zâmbit larg. Chiar şi-acum, erau momente când nu-mi venea să cred că ne fusese acordată o a doua şansă. Dar eram cu adevărat recunoscător că ni se oferise.

Jenny fusese aproape de moarte. De fapt, murise, deşi verdictul care mă speriase atât de mult fusese în legătură cu Henry, nu cu ea. Câteva minute în plus, şi ar fi fost prea târziu şi pentru Jenny. A fost un noroc chior că, în confuzia aceea creată în urma descinderii eşuate de la moară, nimeni nu se gândise să trimită ambulanţa şi paramedicii înapoi la spital. Când telefonasem de la Henry de acasă, abia porniseră spre oraş şi au fost întorşi în grabă. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, suflul plăpând de viaţă pe care-l pompasem fără să-mi dau seama în Jenny s-ar fi stins înainte să sosească ajutoarele. În starea în care s-a aflat, inima ei s-a oprit din nou chiar după ce a ajuns la spital şi, apoi, iarăşi, la o oră după. Dar de fiecare dată a repornit. După trei zile, şi-a recăpătat cunoştinţa şi, după o săptămână, a ieşit de la terapie intensivă.

Existenţa unor leziuni cerebrale şi a unor traumatisme interne, pericolul orbirii, despre care ştiam că reprezintă o posibilitate şi pe care doctorii le considerau ca fiind probabile, nu s-au materializat. Dar, deşi corpul ei începuse să se vindece, o vreme am fost foarte îngrijorat de trauma mai profundă, cea psihică. Cu timpul însă, mi-am dat seama că n-am motive de îngrijorare. Jenny se retrăsese în Manham pentru că îi era frică. Acum, frica

dispăruse. Fusese pusă în faţa coşmarului ei şi supravieţuise. Şi, într-un alt fel, aşa păţisem şi eu.

Până la urmă, în feluri diferite, amândoi fuseserăm readuşi la viaţă.

Cioara a fâlfâit din aripi şi-apoi şi-a luat zborul din copac, în timp ce eu puneam deoparte telefonul, fără nicio tragere de inimă. Fâlfâirea aripilor sale s-a auzit puternic în tăcerea de cristal. Am urmărit-o cum zbura pe deasupra câmpiilor îngheţate ale Scoţiei. Dar, oricât de mohorât era peisajul, chiar şi acum se vedeau muguri care începeau să străpungă pământul îngheţat, vestitori ai primăverii ce se apropia.

M-am întors când o poliţistă s-a apropiat, gheaţa trosnindu-i sub tălpi. Haina-i era închisă la culoare, dar era albă la faţă şi şocată.

— Doctore Hunter? Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. E aici.

Am urmat-o către grupul de poliţişti care aşteptau şi am dat mâna cu ei când am fost prezentat. S-au dat într-o parte ca eu să mă pot apropia de ceea ce constituia motivul întâlnirii. Cadavrul zăcea într-o groapă. Am simţit cum mă las cuprins de atât de familiara detaşare profesională pe care mi-o impuneam în astfel de cazuri, în timp ce începeam să-i studiez poziţia, aspectul pielii şi şuviţele de păr răvăşite.

M-am apropiat şi mai mult şi m-am apucat de lucru.

Tiparul executat la *Graficprint*
www.graficprint.eu
e-mail: comenzi@graficprint.eu

«E atât de înspăimântător încât ți se face părul măciucă, dar e și foarte emoționant și plin de tandrețe. Te prinde chiar de la prima pagină». *Indepedent on Sunday*

«Un roman foarte special, cu un protagonist convingător, o intrigă extrem de captivantă și o doză impresionantă de informații... morbide». *The Observer*

3
FICTION CONNECTION

SIMON BECKETT

După ce și-a găsit refugiu într-un liniștit sătuc din Norfolk, doctorul David Hunter spera că și-a încheiat, în sfârșit, socotelile cu trecutul. Asta până când poliția a descoperit ceea ce mai rămăsese din prietena lui, Sally Palmer...

Pe vremuri, era un strălucit antropolog medico-legist, obișnuit cu moartea în ipostazele sale cele mai înspăimântătoare. Dar, într-o zi, moartea s-a apropiat prea mult de el, răpindu-i ce avea mai scump pe lume: soția și fiica. «Deghizat» într-un simplu doctor de țară, David Hunter vrea să înceapă o nouă viață în Manham, un sat izolat de civilizație, în mijlocul mlaștinilor și al câmpiilor nesfârșite. Însă, când trupul îngrozitor de mutilat al unei femei e găsit într-o pădure din apropiere, trecutul dureros revine la suprafață. Implicat în ancheta poliției și silit, astfel, să-și reia vechea meserie, Hunter devine el însuși suspect când un al doilea trup ciopârțit de femeie e descoperit în mlaștini. Micuța comunitate sătească, odinioară pașnică și armonioasă, e dezbinată de valuri de teroare și de suspiciune, mai ales când devine evident faptul că ucigașul e unul de-ai lor...

Original și cutremurător, un amestec de suspans și cruzime naturalistă, romanul *Chimia morții* deschide seria dedicată doctorului David Hunter, din care mai fac parte alte trei cărți.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-541-3

Partener media:

radio 21